JASHER

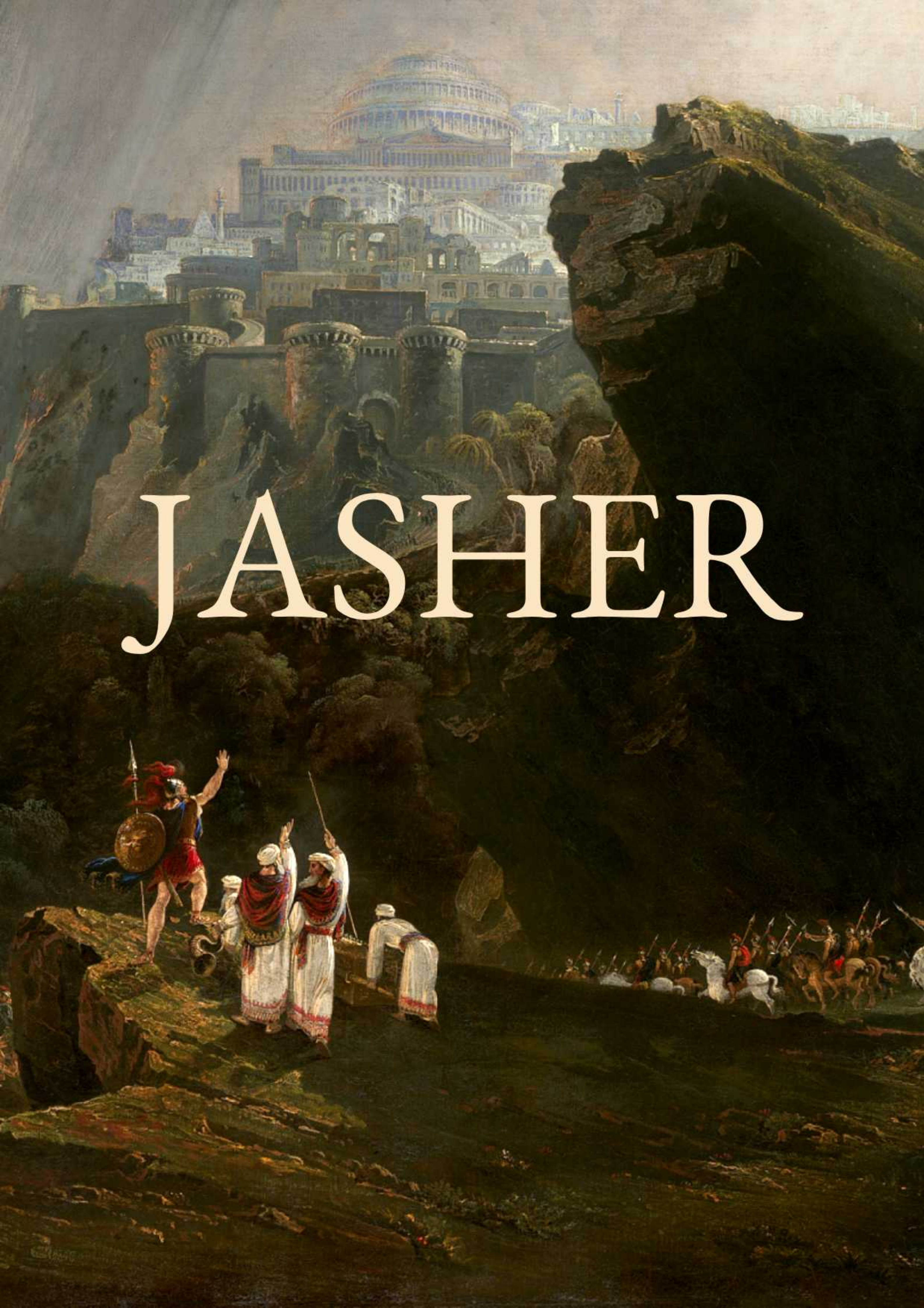

KAPITEL 1

1 Gud sagde: "Lad os skabe mennesker i vort billede, så de ligner os!" Og Gud skabte mennesker i sit billede.
2 Og Gud dannede mennesket af jord og blæste livsånde i hans næsebor, og mennesket blev en levende sjæl med et sprog.
3 Og Herren sagde: Det er ikke godt for mennesket at være alene; jeg vil gøre ham en hjælp, der passer ham.
4 Og Herren lod en dyb søvn falde over Adam, og han sov, og han tog et af hans ribben væk, og han byggede kød på det, og formede det og bragte det til Adam, og Adam vågnede af sin søvn, og se, en kvinde stod foran ham.
5 Og han sagde: Dette er et ben af mine knogler, og det skal kaldes kvinde, for det er taget fra manden; og Adam kaldte hende Eva, for hun blev moder til alle levende.
6 Og Gud velsignede dem og kaldte dem Adam og Eva, den dag han skabte dem. Og Gud Herren sagde: "Bliv frugtbare og talrige og opfyld jorden."
7 Og Gud Herren tog Adam og hans hustru og satte dem i Edens have for at dyrke og vogte den; og han bød dem og sagde til dem: Af alle træer i haven må I spise, men af træet til kundskab om godt og ondt må I ikke spise, for den dag du spiser af det, skal du visselig dø.
8 Og da Gud havde velsignet og befalet dem, forlod han dem, og Adam og hans hustru boede i haven i overensstemmelse med den befaling, som Herren havde befalet dem.
9 Og slangen, som Gud havde skabt sammen med dem på jorden, kom til dem for at opildne dem til at overtræde Guds befaling, som han havde givet dem.
10 Og slangen lokkede og overtalte kvinden til at spise af kundskabens træ, og kvinden lyttede til slangens røst og overtrådte Guds ord og tog af kundskabens træ om godt og ondt og spiste, og hun tog af det og gav også til sin mand, og han spiste.
11 Og Adam og hans hustru overtrådte Guds befaling, som han havde givet dem, og Gud vidste det, og hans vrede blussede op imod dem, og han forbandede dem.
12 Og Gud Herren drev dem den dag ud af Edens have for at dyrke den jord, hvorfra de var taget, og de gik hen og bosatte sig øst for Edens have; og Adam kendte sin hustru Eva, og hun fødte to sønner og tre døtre.
13 Og hun kaldte den førstefødte Kain og sagde: "Jeg har fået en mand fra Herren." Og den anden kaldte hun Abel, for hun sagde: "I forfængelighed kom vi til jorden, og i forfængelighed skal vi tages derfra."
14 Drengene voksede op, og deres far gav dem landet i besiddelse; Kain blev agerdyrker, og Abel fik får.
15 Og det skete efter udløbet af få år, at de bragte en tilsvarende offergave til Herren, og Kain bragte af jordens frugt, og Abel bragte af sin hjords førstefødte af dens fedt, og Gud vendte sig og bøjede sig mod Abel og hans offergave, og en ild kom ned fra Herren fra himlen og fortærede den.
16 Og Herren vendte sig ikke til Kain og hans offergave, og han bøjede sig ikke for den, for han havde bragt af jordens ringere afgrøde frem for Herren, og Kain blev jaloux på sin bror Abel på grund af dette, og han søgte et påskud til at dræbe ham.
17 Og nogen tid efter gik Kain og hans bror Abel en dag ud på marken for at udføre deres arbejde; og de var begge på marken, Kain dyrkede og pløjede sin jord, og Abel vogtede sin flok; og flokken gik forbi den del, som Kain havde pløjet i jorden, og det bedrøvede Kain dybt på grund af dette.
18 Og Kain gik hen til sin bror Abel i vrede og sagde til ham: Hvad er der mellem mig og dig, siden du kommer for at bosætte dig og bringe dine får til at vogte i mit land?
19 Og Abel svarede sin bror Kain og sagde til ham: Hvad er der mellem mig og dig, siden du skal spise kødet af min hjord og klæde dig i deres uld?
20 Og nu derfor, affør ulden af mine får, som du har klædt dig i, og betal mig for deres frugt og kød, som du har spist, og når du har gjort dette, vil jeg så drage bort fra dit land, som du har sagt.
21 Og Kain sagde til sin bror Abel: "Hvis jeg slår dig ihjel i dag, hvem vil så kræve dit blod af mig?"
22 Og Abel svarede Kain og sagde: Sandelig, Gud, som har skabt os på jorden, han vil hævne min sag, og han vil kræve mit blod af dig, hvis du slår mig ihjel, for Herren er dommer og voldgiftsmand, og det er ham, der vil gengælde mennesket efter dets ondskab, og den ugudelige mand efter den ondskab, han måtte øve på jorden.
23 Og nu, hvis du skulle slå mig ihjel her, så kender Gud sandelig dine hemmelige tanker, og han vil dømme dig for det onde, som du har erklæret at ville gøre mig i dag.
24 Og da Kain hørte de ord, som hans bror Abel havde talt, se, Kains vrede blussede op mod hans bror Abel, fordi han havde forkyndt dette.
25 Og Kain skyndte sig og rejste sig og tog jerndelen af sit pløjeredskab, hvormed han pludselig slog sin bror og dræbte ham, og Kain udgød sin bror Abels blod på jorden, og Abels blod strømmede på jorden foran flokken.
26 Og efter dette angrede Kain at have dræbt sin bror, og han var dybt bedrøvet, og han græd over ham, og det plaget ham dybt.
27 Og Kain stod op og gravede et hul på marken, hvori han lagde sin brors lig, og han vendte støvet ovenpå det.
28 Og Herren vidste, hvad Kain havde gjort ved sin bror, og Herren viste sig for Kain og sagde til ham: Hvor er Abel, din bror, som var med dig?
29 Og Kain forstillede sig og sagde: "Jeg ved ikke, om jeg skal vogte min bror?" Og Herren sagde til ham: "Hvad har du gjort? Din brors blod råber til mig fra jorden, hvor du har dræbt ham."
30 For du har dræbt din bror og forklædt dig for mig, og du troede i dit hjerte, at jeg ikke så dig eller kendte til alle dine gerninger.
31 Men du gjorde dette og dræbte din bror for intet, og fordi han talte retfærdigt til dig, og derfor være du nu forbandet fra den jord, som åbnede sin mund for at modtage din brors blod fra din hånd, og hvori du begravede ham.
32 Og når du dyrker den, skal den ikke mere give dig sin kraft som i begyndelsen, for jorden skal frembringe torne og tidsler, og du skal vandre og vandre i jorden indtil din dødsdag.
33 På den tid gik Kain bort fra Herrens åsyn, fra det sted, hvor han var, og han vandrede og vandrede i landet øst for Eden, han og alt, hvad han ejede.

34 Og Kain kendte sin hustru i de dage, og hun blev frugtsommelig og fødte en søn, og han kaldte ham Enok, idet han sagde: På den tid begyndte Herren at give ham hvile og ro på jorden.
35 Og på den tid begyndte også Kain at bygge en by: og han byggede byen og kaldte byen Enok efter sin søns navn; for i de dage havde Herren givet ham hvile på jorden, og han flyttede ikke omkring og vandrede ikke som i begyndelsen.
36 Og Irad blev født af Enok, og Irad avlede Mekujael, og Mekujael avlede Metusael.

KAPITEL 2

1 Og det var i Adams hundrede og tredivte leveår på jorden, at han atter kendte sin hustru Eva, og hun blev frugtsommelig og fødte en søn i hans lighed og billede, og hun kaldte ham Set og sagde: Fordi Gud har givet mig en anden afkom i Abels sted, fordi Kain dræbte ham.
2 Og Set levede et hundrede og fem år og fik en søn; og Set kaldte sin søn Enosj og sagde: Fordi på den tid begyndte menneskenes sønner at blive talrige og plage deres sjæle og hjerter ved at overtræde og gøre oprør mod Gud.
3 Og det var i Enos' dage, at menneskenes sønner fortsatte med at gøre oprør og overtræde Gud for at øge Herrens vrede mod menneskenes sønner.
4 Og menneskenes sønner gik hen og dyrkede andre guder og glemte Herren, som havde skabt dem på jorden. I de dage lavede menneskenes sønner billeder af kobber og jern, træ og sten, og de tilbad og dyrkede dem.
5 Og hver mand lavede sin gud og tilbad dem, og menneskenes sønner forlod Herren alle Enos' og hans børns dage; og Herrens vrede blussede op på grund af deres gerninger og vederstyggeligheder, som de gjorde på jorden.
6 Og Herren lod Gihon-flodens vande oversvømme dem, og han ødelagde og fortærede dem, og han ødelagde en tredjedel af jorden, og på trods af dette vendte menneskenes sønner sig ikke fra deres onde veje, og deres hænder var stadig udstrakte til at gøre ondt i Herrens øjne.
7 Og i de dage blev der hverken sået eller høstet i jorden, og der var ingen føde til menneskenes sønner, og hungersnøden var meget stor i de dage.
8 Og den sæd, som de såede i jorden i de dage, blev til torne, tidsler og tidsler; for fra Adams dage kom denne erklæring om jorden om Guds forbandelse, som han forbandede jorden på grund af den synd, som Adam begik for Herren.
9 Og det var da menneskene fortsatte med at gøre oprør og overtræde Gud og fordærve deres veje, at jorden også blev fordærvet.
10 Og Enosj levede halvfems år og avlede Kenan;
11 Og Kenan voksede op, og han var fyrre år gammel, og han blev vis og fik kundskab og færdigheder i al visdom, og han herskede over alle menneskenes sønner, og han ledte menneskenes sønner til visdom og kundskab; for Kenan var en meget vis mand og havde forståelse i al visdom, og med sin visdom herskede han over ånder og dæmoner;
12 Og Kenan vidste ved sin visdom, at Gud ville ødelægge menneskenes sønner, fordi de havde syndet på jorden, og at Herren i de sidste dage ville bringe syndflodens vande over dem.
13 Og i de dage skrev Kenan på stentavler, hvad der skulle ske i den kommende tid, og han lagde dem i sine skatkiste.
14 Og Kenan herskede over hele jorden, og han vendte nogle af menneskenes sønner til Guds tjeneste.
15 Og da Kenan var halvfjerds år gammel, fik han tre sønner og to døtre.
16 Og disse er navnene på Kenans børn: den førstefødtes navn var Mahlallel, den anden Enan og den tredje Mered, og deres søstre var Ada og Zilla; disse er Kenans fem børn, som han fik.
17 Og Lemek, Metusaels søn, blev beslægtet med Kenan ved ægteskab, og han tog hans to døtre til hustruer, og Ada blev frugtsommelig og fødte Lemek en søn, og hun kaldte ham Jabal.
18 Og hun blev atter frugtsommelig og fødte en søn og kaldte ham Jubal; men hendes søster Zilla var ufrugtbar i de dage og havde ingen børn.
19 For i de dage begyndte menneskenes sønner at synde mod Gud og overtræde de befalinger, som han havde givet Adam, at de skulle blive frugtbare og talrige på jorden.
20 Og nogle af menneskenes sønner lod deres hustruer drikke en drik, der ville gøre dem ufrugtbare, for at de kunne bevare deres figur og hvorved deres smukke udseende ikke skulle falme.
21 Og når menneskenes sønner gav nogle af deres hustruer at drikke, drak Zilla med dem.
22 Og de fødende kvinder fremstod som vederstyggelige i deres mænds øjne som enker, så længe deres mænd levede, for kun de barnløse var knyttet til dem.
23 Og da dage og år var omme, og Silla var blevet gammel, åbnede Herren hendes moderliv.
24 Og hun blev frugtsommelig og fødte en søn, og hun kaldte ham Tubal-Kain, idet hun sagde: Efter at jeg var visnet, har jeg fået ham fra den Almægtige Gud.
25 Og hun blev frugtsommelig igen og fødte en datter, og hun kaldte hende Naama, for hun sagde: Efter at jeg var visnet, har jeg fundet glæde og fryd.
26 Og Lamek var gammel og fremskreden i årevis, og hans øjne var sløve, så han ikke kunne se, og Tubal-Kain, hans søn, ledte ham. Og det skete en dag, at Lamek gik ud på marken, og Tubal-Kain, hans søn, var med ham. Og mens de gik på marken, kom Kain, Adams søn, hen imod dem; for Lamek var meget gammel og kunne ikke se meget, og Tubal-Kain, hans søn, var meget ung.
27 Og Tubal-Kain sagde til sin far, at han skulle spænde sin bue, og med pilene slog han Kain, som endnu var langt væk, og han dræbte ham, for han så ud til at være et dyr for dem.
28 Og pilene trængte ind i Kains krop, selvom han var langt fra dem, og han faldt til jorden og døde.
29 Og Herren gengældte Kains ondskab efter den ondskab, han havde gjort mod sin bror Abel, efter det ord, som Herren havde talt.
30 Og det skete, da Kain var død, at Lamek og Tubal gik hen for at se det dyr, de havde slagtet, og de så, og se, Kain, deres bedstefar, var faldet død om på jorden.
31 Og Lamek blev meget bedrøvet over at have gjort dette, og ved at klappe i hænderne slog han sin søn og forårsagede hans død.

32 Og Lameks hustruer hørte, hvad Lamek havde gjort, og de søgte at dræbe ham.
33 Og Lameks hustruer hadede ham fra den dag, fordi han havde dræbt Kain og Tubal-Kain, og Lameks hustruer skilte sig fra ham og ville ikke høre på ham i de dage.
34 Og Lamek kom til sine hustruer, og han bad dem indtrængende om at høre ham om denne sag.
35 Og han sagde til sine hustruer Ada og Zilla: Hør min røst, I Lameks hustruer, lyt til mine ord! For nu har I forestillet jer og sagt, at jeg dræbte en mand med mine sår og et barn med mine striber, fordi de ikke har gjort vold. Men I skal vide, at jeg er gammel og gråhåret, og at mine øjne er tunge af alderdom, og jeg gjorde dette uden at vide det.
36 Og Lameks hustruer lyttede til ham i denne sag, og de vendte tilbage til ham efter deres far Adams råd, men de fødte ham ingen børn fra den tid, da de vidste, at Guds vrede i de dage tog til mod menneskenes sønner, så han ville ødelægge dem med syndflodens vand for deres onde gerninger.
37 Og Mahlallel, Kenans søn, levede femogtres år og avlede Jered; og Jered levede toogtres år og avlede Enok.

KAPITEL 3

1 Enok levede femogtres år og avlede Metusalem; og Enok vandrede med Gud, efter at han havde avlet Metusalem, og han tjente Herren og foragtede menneskers onde veje.
2 Og Enoks sjæl var opslugt af Herrens belæring, af kundskab og af forståelse; og han trak sig klogt tilbage fra menneskenes sønner og skjulte sig fra dem i mange dage.
3 Og det skete efter mange års forløb, mens han tjente Herren og bad for ham i sit hus, at en Herrens engel kaldte til ham fra himlen og sagde: "Her er jeg!"
4 Og han sagde: "Rejs dig, gå ud fra dit hus og fra det sted, hvor du gemmer dig, og vis dig for menneskenes sønner, så du kan lære dem den vej, de skal gå, og det arbejde, de skal udføre for at komme ind på Guds veje."
5 Og Enok rejste sig i overensstemmelse med Herrens ord og gik ud fra sit hus, fra sin plads og fra det kammer, hvori han var skjult; og han gik til menneskenes sønner og lærte dem Herrens veje, og på den tid samlede han menneskenes sønner og gjorde dem bekendt med Herrens belæring.
6 Og han befalede, at det skulle forkyndes på alle de steder, hvor menneskenes sønner boede, og sige: Hvor er den mand, som vil kende Herrens veje og gode gerninger? Lad ham komme til Enok.
7 Og alle menneskenes sønner samledes da om ham, for alle, der ønskede dette, gik til Enok, og Enok regerede over menneskenes sønner i overensstemmelse med Herrens ord, og de kom og bøjede sig for ham, og de hørte hans ord.
8 Og Guds ånd var over Enok, og han lærte alle sine mænd Guds visdom og hans veje, og menneskenes sønner tjente Herren alle Enoks dage, og de kom for at høre hans visdom.
9 Og alle menneskenes sønners konger, både de første og de sidste, sammen med deres fyrster og dommere, kom til Enok, da de hørte om hans visdom, og de bøjede sig for ham, og de krævede også af Enok at regere over dem, hvilket han samtykkede til.
10 Og de samledes i alt et hundrede og tredive konger og fyrster, og de gjorde Enok til konge over sig, og de var alle under hans magt og kommando.
11 Og Enok lærte dem visdom, kundskab og Herrens veje; og han stiftede fred iblandt dem, og fred var over hele jorden, mens Enok levede.
12 Og Enok regerede over menneskenes sønner i to hundrede og treogfyrre år, og han øvede retfærdighed og retfærdighed mod hele sit folk, og han ledte dem på Herrens veje.
13 Og dette er Enoks, Metusalems, Elisas og Elimeleks slægtsregister, tre sønner; og deres søstre var Melka og Nahma, og Metusalem levede syvogfirs år, og han avlede Lamek.
14 Og det var i Lameks seksoghalvtredsindstyvende leveår, at Adam døde; han var ni hundrede og tredive år gammel ved sin død, og hans to sønner, sammen med hans søn Enok og Metusalem, begravede ham med stor pragt, som ved kongers begravelse, i den hule, som Gud havde sagt ham.
15 Og på det sted sørgede og gråd alle menneskenes sønner meget over Adam; derfor er det blevet en skik blandt menneskenes sønner den dag i dag.
16 Og Adam døde, fordi han spiste af kundskabens træ, han og hans børn efter ham, som Gud Herren havde sagt.
17 Og det var i Adams dødsår, som var det to hundrede og treogfyrre år af Enoks regeringstid, at Enok på den tid besluttede at adskille sig fra menneskenes sønner og at skjule sig som først for at tjene Herren.
18 Og Enok gjorde det, men skjulte sig ikke helt for dem, men holdt sig væk fra menneskenes sønner i tre dage og gik derefter til dem i én dag.
19 Og i de tre dage, han var i sit kammer, bad han til og priste Herren sin Gud, og den dag, han gik hen og viste sig for sine undersåtter, lærte han dem Herrens veje, og alt, hvad de spurgte ham om Herren, fortalte han dem.
20 Og han gjorde på denne måde i mange år, og derefter skjulte han sig i seks dage og viste sig for sit folk én dag ud af syv; og derefter én gang om måneden og så én gang om året, indtil alle konger, prinser og menneskenes sønner søgte ham og atter ønskede at se Enoks ansigt og høre hans ord; men de kunne ikke, da alle menneskenes sønner var meget bange for Enok, og de frygtede at nærme sig ham på grund af den guddommelige ærefrygt, der hvilede på hans ansigt; derfor kunne ingen se på ham af frygt for, at han kunne blive straffet og dø.
21 Og alle konger og fyrster besluttede at samle menneskenes sønner og komme til Enok, i den tro at de alle kunne tale til ham, når han skulle komme frem iblandt dem, og de gjorde det.
22 Og dagen kom, da Enok gik ud, og de samledes alle og kom til ham, og Enok talte Herrens ord til dem, og han lærte dem visdom og kundskab, og de bøjede sig for ham og sagde: "Kongen leve! Kongen leve!"
23 Og nogen tid efter, da kongerne og prinserne og menneskenes sønner talte til Enok, og Enok underviste dem i Guds veje, se, da kaldte en Herrens engel på Enok fra himlen og ønskede at føre ham op til himlen for at lade ham regere der over Guds sønner, ligesom han havde regeret over menneskenes sønner på jorden.

24 Da Enok på den tid hørte dette, gik han hen og samlede alle jordens indbyggere og lærte dem visdom og kundskab og gav dem guddommelige instruktioner, og han sagde til dem: "Jeg er blevet bedt om at stige op til himlen, derfor kender jeg ikke dagen for min bortgang."
25 Og nu vil jeg lære dig visdom og kundskab og give dig instruktion, før jeg forlader dig, om hvordan du skal handle på jorden, så du kan leve; og det gjorde han.
26 Og han lærte dem visdom og kundskab og gav dem instruktion, og han irettesatte dem, og han forelagde dem love og domme at udføre på jorden, og han stiftede fred iblandt dem, og han lærte dem evigt liv og boede hos dem en tid og underviste dem i alt dette.
27 Og på den tid var menneskenes sønner hos Enok, og Enok talte til dem, og de løftede deres øjne, og en skikkelse af en stor hest steg ned fra himlen, og hesten gik frem og tilbage i luften;
28 Og de fortalte Enok, hvad de havde set, og Enok sagde til dem: "For min skyld stiger denne hest ned til jorden; tiden er kommet, hvor jeg må gå fra jer, og jeg skal ikke mere ses af jer."
29 Og hesten steg ned på den tid og stillede sig foran Enok, og alle menneskenes sønner, som var med Enok, så ham.
30 Og Enok beordrede da igen, at en stemme skulle udråbes og sige: Hvor er den mand, som fryder sig over at kende Herren sin Guds veje? Lad ham i dag komme til Enok, før han tages fra os.
31 Og alle menneskenes sønner samledes og kom til Enok den dag; og alle jordens konger med deres fyrster og rådgivere forblev hos ham den dag; og Enok lærte da menneskenes sønner visdom og kundskab og gav dem guddommelig instruktion; og han bød dem at tjene Herren og vandre på hans veje alle deres livs dage, og han fortsatte med at stifte fred iblandt dem.
32 Og det var efter dette, at han rejste sig og red op på hesten; og han drog ud, og alle menneskenes sønner fulgte ham, omkring otte hundrede tusinde mænd; og de rejste med ham en dagsrejse.
33 Og den anden dag sagde han til dem: "Vend hjem til jeres telte, hvorfor vil I gå? Måske dør I!" Nogle af dem gik bort fra ham, og de, der var tilbage, fulgte ham en seks dages rejse. Og Enok sagde til dem hver dag: "Vend tilbage til jeres telte, for at I ikke skal dø!" Men de ville ikke vende tilbage, og de gik med ham.
34 Og på den sjette dag blev nogle af mændene tilbage og klamrede sig til ham og sagde til ham: Vi vil gå med dig til det sted, hvor du går hen; så sandt Herren lever, kun døden skal skille os ad.
35 Og de trængte så meget på at få ham til at gå med ham, at han holdt op med at tale til dem; og de fulgte efter ham og ville ikke vende tilbage;
36 Og da kongerne vendte tilbage, lod de foretage en folketælling for at kende antallet af de tilbageværende mænd, der var fulgt med Enok; og det var på den syvende dag, at Enok steg op til himlen i en hvirvelvind med heste og vogne af ild.
37 Og på den ottende dag sendte alle de konger, som havde været med Enok, bud for at bringe tilbage antallet af mænd, som var med Enok på det sted, hvorfra han var steget op til himlen.
38 Og alle disse konger drog til stedet, og de fandt jorden der fyldt med sne, og på sneen var der store snesten, og den ene sagde til den anden: Kom, lad os bryde gennem sneen og se, måske er de mænd, der blev tilbage hos Enok, døde og nu ligger under snestenene, og de ledte, men kunne ikke finde ham, for han var steget op til himlen.

KAPITEL 4

1 Og alle Enoks levedage på jorden var tre hundrede og femogtres år.
2 Og da Enok var steget op til himlen, rejste alle jordens konger sig og tog hans søn Metusalem og salvede ham og satte ham til konge over sig i sin fars sted.
3 Og Metusalem handlede retskaffent i Guds øjne, sådan som hans far Enok havde lært ham, og ligeledes lærte han menneskenes sønner visdom, kundskab og gudsfrygt hele sit liv, og han vek ikke fra den gode vej, hverken til højre eller venstre.
4 Men i Metusalems sidste dage vendte menneskenes sønner sig bort fra Herren, de fordærvede jorden, de røvede og plyndrede hinanden, og de gjorde oprør mod Gud og de overtrådte, og de fordærvede deres veje og ville ikke lytte til Metusalems røst, men gjorde oprør mod ham.
5 Og Herren blev overordentlig vred på dem, og Herren fortsatte med at ødelægge sæden i de dage, så der hverken blev sået eller høstet i jorden.
6 For da de såede jorden for at skaffe sig føde til deres underhold, se, da fremkom torne og tidsler, som de ikke havde sået.
7 Og menneskenes sønner vendte sig stadig ikke fra deres onde veje, og deres hænder var stadig udstrakte til at gøre ondt i Guds øjne, og de provokerede Herren med deres onde veje, og Herren blev meget vred og angrede, at han havde skabt mennesket.
8 Og han tænkte på at ødelægge og udrydde dem, og han gjorde det.
9 I de dage, da Lemek, Metusalems søn, var et hundrede og tresindstyve år gammel, døde Set, Adams søn.
10 Set levede i alt ni hundrede og tolv år, og så døde han.
11 Og Lamek var et hundrede og firs år gammel, da han tog Asmua, datter af Elisa, sin onkel Enoks søn, til ægte, og hun blev gravid.
12 Og på den tid såede menneskenes sønner jorden, og der blev frembragt lidt afgrøde, men menneskenes sønner vendte sig ikke fra deres onde veje, og de syndede og gjorde oprør mod Gud.
13 Og Lameks hustru blev frugtsommelig og fødte ham en søn på den tid, ved årets omdrejning.
14 Og Metusalem kaldte hans navn Noa, idet han sagde: Jorden var i hans dage i ro og fri for forrådnelse. Og hans far Lemek kaldte hans navn Menakem, idet han sagde: Denne skal trøste os i vores gerninger og elendige slid på jorden, som Gud havde forbandet.
15 Og drengen voksede op og blev vænnet fra, og han vandrede i sin far Metusalems veje, uforfalsket og retskaffen for Gud.
16 Og alle menneskenes sønner forlod Herrens veje i de dage, da de blev talrige på jorden med sønner og døtre, og de lærte hinanden deres onde gerninger og fortsatte med at synde mod Herren.

17 Og hver mand gjorde sig en gud, og de røvede og plyndrede hver sin nabo såvel som sin slægtning, og de fordærvede jorden, og jorden blev fyldt med vold.
18 Og deres dommere og herskere gik til menneskenes døtre og tog deres hustruer med magt fra deres mænd efter deres eget valg, og menneskenes sønner tog i de dage af jordens kvæg, markens dyr og himmelens fugle og lærte at blande dyr af den ene art med den anden for derved at provokere Herren; og Gud så hele jorden, og den var fordærvet, for alt kød havde fordærvet sine veje på jorden, alle mennesker og alle dyr.
19 Og Herren sagde: Jeg vil udslette mennesket, som jeg skabte, fra jordens overflade, ja, fra mennesket til himmelens fugle, tillige med kvæg og vilde dyr, thi jeg angrer, at jeg skabte dem.
20 Og alle mænd, som vandrede på Herrens veje, døde i de dage, før Herren bragte det onde over menneskene, som han havde forkyndt; for det var fra Herren, for at de ikke skulle se det onde, som Herren havde talt om mod menneskenes sønner.
21 Og Noah fandt nåde for Herrens øjne, og Herren udvalgte ham og hans børn til at oprejse afkom fra dem på hele jordens overflade.

KAPITEL 5

1 Og det var i Noas fireogfirsindstyvende leveår, at Enok, Sets søn, døde. Han var ni hundrede og fem år gammel, da han døde.
2 Og i Noas et hundrede og nioghalvfjerdsindstyvende leveår døde Kenan, Enosj's søn, og Kenans fulde levealder blev ni hundrede og ti år, så døde han.
3 Og i Noas to hundrede og fireogtredivte leveår døde Mahallel, Kenans søn, og Mahallels dage blev otte hundrede og femoghalvfems år, så døde han.
4 Og Jered, Mahallels søn, døde i de dage i Noas tre hundrede og seksogtredive leveår; og Jereds fulde leveår blev ni hundrede og toogtres år, og så døde han.
5 Og alle, som fulgte Herren, døde i de dage, før de havde set det onde, som Gud havde erklæret at ville gøre på jorden.
6 Og efter mange års forløb, i Noas fire hundrede og firsindstyvende leveår, da alle de mænd, som fulgte Herren, var døde fra menneskenes sønner, og kun Metusalem var tilbage, sagde Gud til Noa og Metusalem:
7 Tal og forkynd for menneskenes børn: Så siger Herren: Vend om fra jeres onde veje og forlad jeres gerninger, så skal Herren angre det onde, han har lovet jer, så det ikke skal ske.
8 For så siger Herren: Se, jeg giver jer en tid på et hundrede og tyve år; hvis I vender om til mig og forlader jeres onde veje, så vil jeg også vende mig bort fra det onde, som jeg fortalte jer, og det skal ikke være der, siger Herren.
9 Og Noah og Metusalem talte alle Herrens ord til menneskenes sønner dag efter dag, og talte til dem uophørligt.
10 Men menneskenes sønner ville ikke høre på dem eller lytte til deres ord, og de var stivnakkede.
11 Og Herren gav dem en frist på et hundrede og tyve år og sagde: Hvis de vender om, vil Gud angre det onde og ikke ødelægge jorden.
12 Noah, Lemeks søn, afholdt sig i de dage fra at tage sig en hustru for at få børn, for han sagde: "Sandelig vil Gud nu ødelægge jorden; hvorfor skulle jeg da få børn?"
13 Og Noah var en retfærdig mand, han var fuldkommen i sin generation, og Herren udvalgte ham til at oprejse afkom fra hans afkom på jordens overflade.
14 Og Herren sagde til Noah: Tag dig en hustru og få børn, for jeg har set dig retfærdig for mit åsyn i denne generation.
15 Og du skal opfostre afkom og dine børn med dig midt på jorden; og Noah gik hen og tog sig en hustru, og han valgte Naama, Enoks datter, og hun var fem hundrede og firs år gammel.
16 Noah var fire hundrede og otteoghalvfems år gammel, da han tog Naama til hustru.
17 Og Naama blev frugtsommelig og fødte en søn, og han kaldte ham Jafet, idet han sagde: Gud har givet mig et vidt areal på jorden; og hun blev frugtsommelig igen og fødte en søn, og han kaldte ham Sem, idet han sagde: Gud har gjort mig til en rest for at oprejse afkom på jorden.
18 Noa var fem hundrede og to år gammel, da Naama fødte Sem. Drengene voksede op og vandrede på Herrens veje, i alt hvad Metusalem og Noa, deres far, havde lært dem.
19 Og Lamek, Noas fader, døde i de dage; dog sandelig fulgte han ikke sin faders veje af hele sit hjerte, og han døde i Noas hundrede og femoghalvfems leveår.
20 Og Lameks fulde levealder blev syv hundrede og halvfjerds år, og så døde han.
21 Og alle menneskenes sønner, som kendte Herren, døde i det år, før Herren bragte ulykke over dem; for Herren ville, at de skulle dø, for ikke at se det ulykke, som Gud ville bringe over deres brødre og slægtninge, sådan som han havde erklæret at gøre.
22 På den tid sagde Herren til Noah og Metusalem: "Træd frem og forkynd for menneskenes børn alle de ord, som jeg talte til jer i de dage, måske de vender om fra deres onde veje, og så vil jeg angre det onde og ikke bringe det."
23 Og Noah og Metusalem trådte frem og sagde for menneskenes sønners ører alt, hvad Gud havde talt om dem.
24 Men menneskenes sønner ville ikke lytte, og de ville ikke lytte til alle deres udsagn.
25 Og det var efter dette, at Herren sagde til Noah: "Enden på alt kød er kommet for mig på grund af deres onde gerninger, og se, jeg vil ødelægge jorden."
26 Og tag dig gofertræ, og gå til et bestemt sted og lav en stor ark, og sæt den på det sted.
27 Og således skal du lave den: tre hundrede alen lang, halvtreds alen bred og tredive alen høj.
28 Og du skal lave dig en dør, der er åben på siden, og du skal ende den ovenpå med en alen og dække den med beg både indvendigt og udvendigt.
29 Og se, jeg bringer en vandflod over jorden, og alt kød skal udryddes; alt, hvad der er på jorden, skal forgå under himlen.
30 Og du og din husstand skal gå hen og samle to par af alle levende væsener, han og hun, og I skal bringe dem til arken, for at I kan opdrive sæd fra dem på jorden.
31 Og saml til dig al den føde, som alle dyrene spiser, så der kan være føde til dig og dem.
32 Og du skal udvælge tre jomfruer til dine sønner blandt menneskedøtrene, og de skal være hustruer til dine sønner.

33 Og Noah stod op og byggede arken på det sted, hvor Gud havde befalet ham, og Noah gjorde, som Gud havde befalet ham.
34 I sit fem hundrede og femoghalvfems år begyndte Noah at bygge arken, og han byggede arken på fem år, sådan som Herren havde befalet.
35 Så tog Noah Eljakims, Metusalahs søns, tre døtre til hustruer for sine sønner, sådan som Herren havde befalet Noah.
36 Og det var på den tid, at Metusalem, Enoks søn, døde, ni hundrede og tresindstyve år gammel, da han døde.

KAPITEL 6

1 På den tid, efter Metusalems død, sagde Herren til Noah: "Gå du og din husstand ind i arken; se, jeg vil samle alle jordens dyr, markens dyr og himmelens fugle til dig, og de skal alle komme og omringe arken."
2 Og du skal gå hen og sætte dig ved arkens døre, og alle dyrene, kvægene og fuglene skal samles og stille sig foran dig, og dem af dem, som kommer og bøjer sig foran dig, skal du tage og overgive i dine sønners hænder, som skal føre dem til arken, og alle, der står foran dig, skal du lade være.
3 Og Herren lod dette ske den næste dag, og dyr, kvæg og fugle kom i store mængder og omringede arken.
4 Noah gik hen og satte sig ved arkens indgang, og af alt kød, der bøjede sig foran ham, bragte han ind i arken, og alle, der stod foran ham, lod han blive på jorden.
5 Og en løvinde kom med sine to unger, en han og en hun, og de tre krøb sammen foran Noah, og de to unger rejste sig imod løvinden og slog hende og fik hende til at flygte fra sit sted, og hun gik bort, og de vendte tilbage til deres steder og krøb sammen på jorden foran Noah.
6 Og løvinden løb væk og stillede sig på løvernes plads.
7 Og Noah så dette og undrede sig meget, og han rejste sig og tog de to unger og bragte dem ind i arken.
8 Og Noah bragte ind i arken noget af alle levende væsener, som var på jorden, så der ikke var andet tilbage end dem, som Noah havde bragt ind i arken.
9 To og to kom til Noah i arken, men af de rene dyr og de rene fugle bragte han syv par, sådan som Gud havde befalet ham.
10 Og alle dyrene, kvægene og fuglene var stadig der, og de omringede arken på alle steder, og regnen var ikke faldet før syv dage senere.
11 Og på den dag lod Herren hele jorden ryste, og solen formørkedes, og verdens grundvolde rasede, og hele jorden rystede voldsomt, og lynene glimtede, og tordenen brølede, og alle jordens kilder brød op, et sådant som ikke før var kendt af indbyggerne; og Gud gjorde denne mægtige gerning for at skræmme menneskenes sønner, så der ikke mere skulle være ondskab på jorden.
12 Men menneskenes sønner vendte sig ikke om fra deres onde veje, og de forøgede Herrens vrede på den tid og vendte sig ikke engang mod alt dette.
13 Og efter syv dages slutning i Noas seks hundrede leveår kom syndflodens vand over jorden.
14 Og alle Dybets Kilder sprængtes, og Himmelens Sluser åbnedes, og Regnen faldt på Jorden i fyrre Dage og fyrre Nætter.
15 Noah og hans husstand og alle de levende væsener, som var med ham, gik ind i arken på grund af syndflodens vand, og Herren lukkede efter ham.
16 Og alle menneskenes sønner, som var tilbage på jorden, blev udmattede af ondskab på grund af regnen, for vandet kom voldsommere over jorden, og dyrene og kvægene omringede stadig arken.
17 Og menneskenes sønner samledes, omkring syv hundrede tusinde mænd og kvinder, og de kom til Noah i arken.
18 Og de kaldte på Noa og sagde: Luk op for os, så vi kan komme til dig i arken – hvorfor skal vi så dø?
19 Og Noah svarede dem med høj røst fra arken og sagde: "Har I ikke alle gjort oprør mod Herren og sagt, at han ikke er til? Derfor bragte Herren denne ulykke over jer for at ødelægge og udrydde jer fra jordens overflade."
20 Er det ikke det, jeg talte til jer for hundrede og tyve år siden, og I ville ikke lytte til Herrens røst, og nu ønsker I at leve på jorden?
21 Og de sagde til Noa: "Vi er rede til at vende om til Herren; luk kun op for os, så vi må leve og ikke dø."
22 Og Noa svarede dem og sagde: Se, nu hvor I ser jeres sjæles nød, og I ønsker at vende om til Herren; hvorfor vendte I ikke om i disse hundrede og tyve år, som Herren gav jer som den fastsatte tid?
23 Men nu kommer I og fortæller mig dette på grund af jeres sjæles trængsler, og nu vil Herren ikke høre jer, og han vil heller ikke lytte til jer i dag, så jeres ønsker ikke længere vil lykkes.
24 Og menneskenes sønner kom nærmere for at bryde ind i arken, for at komme ind på grund af regnen, for de kunne ikke tåle regnen.
25 Og Herren sendte alle de vilde dyr og de små, som stod rundt om arken, bort. Og de vilde dyr overmandede dem og drev dem bort derfra, og hver mand gik sin vej, og de spredte sig igen over jordens overflade.
26 Og regnen fortsatte at falde ned over jorden, og den faldt ned i fyrre dage og fyrre nætter, og vandene fik overhånd over jorden; og alt kød, som var på jorden eller i vandet, døde, både mennesker, dyr, krybdyr og himmelens fugle, og kun Noah og de, som var med ham i arken, blev tilbage.
27 Og vandene tog overhånd og voksede meget på jorden, og de løftede arken, og den blev hævet fra jorden.
28 Og arken flød oven på vandoverfladen, og den blev kastet oven på vandet, så at alle de levende væsener indeni vendte sig som ret i en kedel.
29 Og stor angst greb alle de levende væsener, som var i arken, og arken var lige ved at gå i stykker.
30 Og alle de levende væsener, som var i arken, blev skrækslagne, og løverne brølede, og okserne buldrede, og ulvene hylede, og hver levende væsen i arken talte og klagede på sit eget sprog, så deres stemmer nåede vidt omkring, og Noah og hans sønner græd og græd i deres trængsler; de var meget bange for, at de havde nået dødens porte.
31 Og Noah bad til Herren og råbte til ham på grund af dette, og han sagde: "O Herre, hjælp os, for vi har ingen styrke til at bære denne ondskab, som har omsluttet os, for vandet har omringet os, onde strømme har skræmt os, dødens snarer er kommet foran os; svar os, o Herre, svar os,

oplys dit ansigt mod os og vær os nådig, forløs os og befri os."
32 Og Herren lyttede til Noahs røst, og Herren huskede ham.
33 Og en vind blæste hen over jorden, og vandet blev stille, og arken hvilede.
34 Og dybets kilder og himmelens sluser lukkedes, og regnen fra himlen holdt op.
35 Og vandet aftog i de dage, og arken stod stille på Ararats bjerge.
36 Og Noah åbnede da arkens vinduer, og Noah råbte stadig til Herren på det tidspunkt og sagde: O Herre, som dannede jorden og himlen og alt, hvad deri er, før vore sjæle ud af denne indespærring og fra det fængsel, hvori du har sat os, for jeg er meget træt af suk.
37 Og Herren lyttede til Noahs røst og sagde til ham: Når et helt år er gået, skal du gå ud.
38 Og ved årets omdrejning, da et helt år var forløbet, indtil Noah boede i arken, tørrede vandet bort fra jorden, og Noah tog låget af arken.
39 På den syvogtyvende dag i den anden måned var jorden tør, men Noah og hans sønner og de, der var med ham, gik ikke ud af arken, før Herren havde sagt til dem.
40 Og den dag kom, da Herren sagde, at de skulle gå ud, og de gik alle ud af arken.
41 Og de gik og vendte tilbage, hver til sin vej og sit sted, og Noah og hans sønner boede i det land, som Gud havde sagt dem, og de tjente Herren alle deres dage, og Herren velsignede Noah og hans sønner, da de gik ud af arken.
42 Og han sagde til dem: "Bliv frugtbare og opfyld hele jorden, bliv stærke og talrige på jorden og bliv talrige derpå."

KAPITEL 7

1 Og disse er navnene på Noas sønner: Jafet, Kam og Sem; og de fik børn efter syndfloden, for de havde taget hustruer før syndfloden.
2 Disse var Jafets sønner: Gomer, Magog, Madaj, Javan, Tubal, Mesjek og Tiras, syv sønner.
3 Gomers sønner var Askinaz, Refat og Tegarma.
4 Magogs sønner var Elichanaf og Lubal.
5 Madais børn var Akon, Ze'elo, Hazoni og Lot.
6 Javans sønner var Elisa, Tarsis, Kittim og Dudonim.
7 Tubals sønner var Arifi, Kesed og Taari.
8 Mesheks sønner var Dedon, Zaron og Shebashni.
9 Tiras' sønner var Benib, Gera, Lupirion og Gilak; disse var Jafets sønner efter deres familier, og de var i antal på den tid omkring fire hundrede og tresindstyve mænd.
10 Og disse var Hams sønner: Kush, Mitzrajim, Put og Kana'an, fire sønner; og Kushs sønner var Seba, Havila, Sabta, Ra'ama og Sateka, og Ra'amas sønner var Sheba og Dedan.
11 Mitzrajims sønner var Lud, Anom, Patros, Kaslot og Kaftor.
12 Og Puts sønner var Gebul, Hadan, Bena og Adan.
13 Og Kanaans Sønner var Zidon, Het, Amori, Gergashi, Hivi, Arkee, Seni, Arodi, Zimodi og Chamothi.
14 Dette var Hams sønner efter deres familier, og de, der stod i antal, var på den tid omkring syv hundrede og tredive mænd.
15 Og disse var Sems sønner: Elam, Assur, Arpakshad, Lud og Aram, fem sønner; og Elams sønner var Sushan, Makul og Harmon.
16 Ashars sønner var Mirus og Mokil, og Arpaksjads sønner var Shelak, Anar og Ashkol.
17 Og Luds sønner var Petor og Bisajon, og Arams sønner var Uz, Kul, Gether og Mas.
18 Dette var Sems sønner efter deres familier; og de var i antal på den tid omkring tre hundrede mænd.
19 Dette er Sems slægtsbog: Sem avlede Arpakshad, Arpakshad avlede Sjelak, Sjelak avlede Eber, og Eber fik to børn; den ene hed Peleg, for i hans dage delte menneskenes sønner sig, og i de sidste dage delte jorden sig.
20 Og den andens navn var Joktan, hvilket betyder, at menneskenes sønners liv i hans tid blev forringet og svækket.
21 Disse var Joktans sønner: Almodad, Shelaf, Hazarmovet, Jerak, Hadurom, Ozel, Dikla, Obal, Abimael, Sheba, Ofir, Havila og Jobab; alle disse var Joktans sønner.
22 Og hans bror Peleg avlede Jena, og Jena avlede Serug, og Serug avlede Nakor, og Nakor avlede Tera, og Tera var otteogtredive år gammel, og han avlede Haran og Nakor.
23 Og Kush, Hams søn, Noas søn, tog sig en hustru i de dage i sin alderdom, og hun fødte en søn, og de kaldte ham Nimrod, idet de sagde: På den tid begyndte menneskenes sønner atter at gøre oprør og overtræde Gud, og barnet voksede op, og hans far elskede ham overordentlig meget, for han var hans alderdoms søn.
24 Og de skindklæder, som Gud havde lavet til Adam og hans hustru, da de gik ud af haven, blev givet til Kusj.
25 For efter Adams og hans hustrus død blev klæderne givet til Enok, Jereds søn, og da Enok blev optaget til Gud, gav han dem til Metusalem, sin søn.
26 Og da Metusalem døde, tog Noah dem og bragte dem til arken, og de var hos ham, indtil han forlod arken.
27 Og da de gik ud, stjal Kam klæderne fra sin far Noah og tog dem og gemte dem for sine brødre.
28 Og da Ham avlede sin førstefødte søn Kush, gav han ham klæderne i hemmelighed, og de var hos Kush i mange dage.
29 Og Kush skjulte dem også for sine sønner og brødre, og da Kush havde avlet Nimrod, gav han ham disse klæder af kærlighed til ham, og Nimrod voksede op, og da han var tyve år gammel, iførte han sig disse klæder.
30 Og Nimrod blev stærk, da han iførte sig klæderne, og Gud gav ham kraft og styrke, og han var en mægtig jæger på jorden, ja, han var en mægtig jæger på marken, og han jagede dyrene og byggede altre og ofrede dyrene på dem for Herrens ansigt.
31 Og Nimrod styrkede sig, og han rejste sig fra sine brødre, og han udkæmpede sine brødres slag mod alle deres fjender rundt omkring.
32 Og Herren gav alle hans brødres fjender i hans hænder, og Gud lod ham fra tid til anden lykkes i hans slag, og han regerede på jorden.
33 Derfor blev det almindeligt i de dage, at når en mand førte dem frem, som han havde trænet til kamp, sagde han til dem: Ligesom Gud gjorde med Nimrod, som var en mægtig jæger på jorden, og som vandt sejr i de slag, der

sejrede mod hans brødre, at han udfriede dem fra deres fjenders hænder, må Gud styrke os og udfri os i dag.
34 Og da Nimrod var fyrre år gammel, på den tid var der krig mellem hans brødre og Jafets børn, så de var i deres fjenders vold.
35 Og Nimrod drog ud på den tid, og han samlede alle Kushs sønner og deres familier, omkring fire hundrede og tres mand, og han lejede også omkring firs mand fra nogle af sine venner og bekendte, og han gav dem deres løn, og han drog med dem i kamp, og da han var på vejen, styrkede Nimrod hjerterne hos de folk, der drog med ham.
36 Og han sagde til dem: "Frygt ikke og vær ikke forfærdede, for alle vores fjender vil blive overgivet i vores hænder, og I kan gøre med dem, hvad I vil."
37 Og alle de mænd, der drog afsted, var omkring fem hundrede, og de kæmpede mod deres fjender, og de tilintetgjorde dem og underkuede dem, og Nimrod satte faste officerer over dem på deres respektive pladser.
38 Og han tog nogle af deres børn som pant, og de blev alle tjenere for Nimrod og hans brødre, og Nimrod og alle de folk, der var med ham, vendte hjemad.
39 Og da Nimrod glædeligt var vendt tilbage fra kampen, efter at have besejret sine fjender, samledes alle hans brødre, sammen med dem, der kendte ham i forvejen, for at gøre ham til konge over dem, og de satte den kongelige krone på hans hoved.
40 Og han satte fyrster, dommere og herskere over sine undersåtter og folk, som det er skik blandt konger.
41 Og han satte Terah, Nakors søn, til sin hærfører og satte ham i højsædet og ophøjede ham over alle sine fyrster.
42 Og mens han regerede efter sit hjertes ønske, efter at have besejret alle sine fjender rundt omkring, rådførte han sig med sine rådgivere om at bygge en by til sit palads, og de gjorde det.
43 Og de fandt en stor dal modsat mod øst, og de byggede ham en stor og vidtstrakt by, og Nimrod kaldte den by, han byggede, Sinear, for Herren havde rystet hans fjender voldsomt og ødelagt dem.
44 Og Nimrod boede i Shinar, og han regerede trygt, og han kæmpede mod sine fjender og underkuede dem, og han havde fremgang i alle sine slag, og hans rige blev meget stort.
45 Og alle folkeslag og tungemål hørte om hans berømmelse, og de samlede sig om ham, og de bøjede sig til jorden, og de bragte ham ofre, og han blev deres herre og konge, og de boede alle hos ham i byen i Shinar, og Nimrod regerede på jorden over alle Noahs sønner, og de var alle under hans magt og råd.
46 Og hele jorden havde ét sprog og havde ét ord, men Nimrod vandrede ikke på Herrens veje, og han var mere ond end alle de mennesker, der var før ham, fra syndflodens dage indtil de dage.
47 Og han lavede guder af træ og sten, og han tilbad dem, og han gjorde oprør mod Herren og lærte alle sine undersåtter og jordens folk sine onde veje; og hans søn Mardon var mere ond end sin far.
48 Og enhver, der hørte om Mardons, Nimrods søns, gerninger sagde om ham: Fra de ugudelige udgår ugudelighed; derfor blev det et ordsprog på hele jorden, der sagde: Fra de ugudelige udgår ugudelighed, og det var almindeligt i menneskers ord fra den tid til i dag.
49 Og Terah, Nakors søn, Nimrods hærfører, var i de dage meget stor i kongens og hans undersåtters øjne, og kongen og fyrsterne elskede ham, og de ophøjede ham meget.
50 Og Terah tog en hustru, og hendes navn var Amthelo, datter af Kornebo; og Terahs hustru blev gravid og fødte ham en søn i de dage.
51 Terah var halvfjerds år gammel, da han fik ham, og Terah kaldte sin søn, som han havde født, Abram, fordi kongen havde opfostret ham i de dage og æret ham over alle sine fyrster, der var med ham.

KAPITEL 8

1 Og det var i den nat, Abram blev født, at alle Teras tjenere og alle Nimrods vismænd og hans besværgere kom og spiste og drak i Teras hus, og de glædede sig med ham den nat.
2 Og da alle de vise mænd og besværgere gik ud fra Terahs hus, løftede de deres øjne mod himlen den nat for at se på stjernerne, og de så, og se, en meget stor stjerne kom fra øst og løb hen over himlen, og den slugte de fire stjerner fra himlens fire sider.
3 Og alle kongens vismænd og hans besværgere var forbløffede over synet, og vismændene forstod denne sag, og de kendte dens betydning.
4 Og de sagde til hinanden: "Dette varsler kun det barn, som er født Terah i nat, som skal vokse op og blive frugtbar og blive talrige og besidde hele jorden, han og hans børn for evigt, og han og hans afkom skal dræbe store konger og arve deres lande."
5 Og de vise mænd og besværgerne gik hjem den aften, og om morgenen stod alle disse vise mænd og besværgerne tidligt op og samledes i et bestemt hus.
6 Og de talte og sagde til hinanden: Se, det syn, vi så i nat, er skjult for kongen; det er ikke blevet gjort ham bekendt.
7 Og hvis dette bliver kendt for kongen i de sidste dage, vil han sige til os: Hvorfor har I skjult denne sag for mig, og så skal vi alle lide døden? Lad os derfor nu gå og fortælle kongen det syn, vi så, og dets betydning, så vil vi forblive rene.
8 Og de gjorde det, og de gik alle hen til kongen og bøjede sig til jorden for ham og sagde: "Kongen leve, kongen leve!"
9 Vi hørte, at en søn var født til Terah, Nakors søn, din hærfører, og vi kom i går til hans hus, og vi spiste og drak og glædede os med ham den nat.
10 Og da dine tjenere gik ud fra Terahs hus for at gå til vores respektive hjem for at overnatte der, løftede vi vores øjne mod himlen, og vi så en stor stjerne komme fra øst, og den samme stjerne løb med stor fart og opslugte fire store stjerner fra himlens fire sider.
11 Og dine tjenere var forbløffede over det syn, vi så, og blev meget skrækslagne, og vi afsagde vores dom ud fra synet og vidste ved vores visdom den rette fortolkning deraf, at dette gælder barnet, der fødes af Terah, som skal vokse op og blive meget talrige og blive mægtig og dræbe alle jordens konger og arve alle deres lande, han og hans afkom for evigt.
12 Og nu, vor herre og konge, se, vi har sandt gjort dig bekendt med, hvad vi har set angående dette barn.

13 Hvis det tykkes kongen at give sin far en værdi for dette barn, vil vi dræbe ham, før han vokser op og bliver voksen i landet, og hans ondskab imod os tiltager, så vi og vores børn omkommer på grund af hans ondskab.
14 Og kongen hørte deres ord, og de syntes godt om ham, og han sendte bud efter Terah, og Terah kom for kongen.
15 Og kongen sagde til Terah: "Jeg har fået at vide, at du i går blev født en søn, og at det skete på denne måde i himlen ved hans fødsel."
16 Giv mig derfor nu drengen, så vi kan slå ham ihjel, før hans ondskab bryder frem imod os. Så vil jeg give dig dit hus fuldt af sølv og guld i stedet for det.
17 Og Terah svarede kongen og sagde til ham: Min herre og konge, jeg har hørt dine ord, og din tjener skal gøre alt, hvad hans konge ønsker.
18 Men min herre og konge, jeg vil fortælle dig, hvad der skete mig i går aftes, så jeg kan se, hvilket råd kongen vil give sin tjener, og så vil jeg svare kongen på, hvad han lige har sagt. Og kongen sagde: Tal.
19 Og Terah sagde til kongen: Ayon, Moreds søn, kom til mig i går aftes og sagde:
20 Giv mig den store og smukke hest, som kongen gav dig, og jeg vil give dig sølv og guld og halm og foder for dens værdi; og jeg sagde til ham: Vent, til jeg får talt med kongen om dine ord, og se, hvad end kongen siger, det vil jeg gøre.
21 Og nu, min herre og konge, se, jeg har gjort dig bekendt med dette, og det råd, som min konge vil give sin tjener, det vil jeg følge.
22 Da kongen hørte Terahs ord, blussede hans vrede op, og han betragtede ham som en tåbe.
23 Og kongen svarede Terah og sagde til ham: Er du så tåbelig, uvidende eller forstandsløs at gøre dette, at du giver din smukke hest for sølv og guld eller endda for halm og foder?
24 Mangler du så meget sølv og guld, at du skulle gøre dette, fordi du ikke kan få fat i halm og foder til din hest? Og hvad betyder sølv og guld eller halm og foder for dig, siden du skulle give den fine hest væk, som jeg gav dig, hvis lige der ikke findes på hele jorden?
25 Da kongen holdt op med at tale, svarede Terah kongen og sagde: "Sådan har kongen talt til sin tjener;
26 Jeg beder dig, min herre og konge, hvad er det, du sagde til mig: Giv din søn, så vi kan slå ham ihjel, og jeg vil give dig sølv og guld for hans værdi. Hvad skal jeg gøre med sølv og guld efter min søns død? Hvem skal arve mig? Når jeg dør, skal sølvet og guldet da vende tilbage til min konge, som gav det.
27 Og da kongen hørte Terahs ord og den lignelse, han fremførte om kongen, blev han meget forarget, og hans vrede brændte i ham.
28 Da Terah så, at kongens vrede var blusset op imod ham, svarede han kongen og sagde: Alt, hvad jeg ejer, er i kongens magt; hvad end kongen ønsker at gøre mod sin tjener, det skal han gøre; ja, selv min søn er i kongens magt uden vederlag, han og hans to brødre, som er ældre end ham.
29 Og kongen sagde til Terah: "Nej, men jeg vil købe din yngste søn for en bestemt pris."
30 Og Terah svarede kongen og sagde: Jeg beder dig, min herre og konge, om at lade din tjener tale et ord foran dig, og lad kongen høre sin tjeners ord. Og Terah sagde: Lad min konge give mig tre dages tid, indtil jeg overvejer denne sag for mig selv og rådfører mig med min familie angående min konges ord. Og han pressede kraftigt på kongen for at gå med til dette.
31 Og kongen lyttede til Terah, og han gjorde det, og han gav ham tre dages tid, og Terah gik ud fra kongens nærvær, og han kom hjem til sin familie og talte til dem alle kongens ord; og folket blev meget bange.
32 Og det skete på den tredje dag, at kongen sendte bud til Terah og lod sige: Send mig din søn for en betaling, som jeg lovede dig; og hvis du ikke gør dette, vil jeg sende bud og dræbe alt, hvad du har i dit hus, så du ikke engang har en hund tilbage.
33 Da det hastede med kongen, tog Terah i hast et barn fra en af sine tjenere, som hans tjenestepige havde født ham samme dag. Terah bragte barnet til kongen og tog imod betaling for det.
34 Og Herren var med Terah i denne sag, så Nimrod ikke skulle forårsage Abrams død, og kongen tog barnet fra Terah og slog med al sin kraft hans hoved til jorden, for han troede, det havde været Abram; og dette var skjult for ham fra den dag, og det blev glemt af kongen, da det var Forsynets vilje ikke at lide Abrams død.
35 Og Terah tog i hemmelighed sin søn Abram sammen med hans mor og amme og skjulte dem i en hule og bragte dem deres forsyninger hver måned.
36 Og Herren var med Abram i hulen, og han voksede op, og Abram var i hulen i ti år, og kongen og hans fyrster, spåmændene og vismændene, troede, at kongen havde dræbt Abram.

KAPITEL 9

1 Haran, søn af Terah, Abrams ældste bror, tog sig en hustru i de dage.
2 Haran var niogtredive år gammel, da han tog hende til sig; og Harans hustru blev frugtsommelig og fødte en søn, og han kaldte ham Lot.
3 Og hun blev frugtsommelig igen og fødte en datter, som hun kaldte Milka; og hun blev frugtsommelig igen og fødte en datter, som hun kaldte Saraj.
4 Haran var toogfyrre år gammel, da han fik Saraj, hvilket var i Abrams tiende leveår. I de dage gik Abram, hans mor og amme ud af hulen, da kongen og hans undersåtter havde glemt Abrams forfærdelse.
5 Da Abram kom ud af hulen, gik han hen til Noah og hans søn Sem, og han blev hos dem for at lære Herrens belæring og hans veje, og ingen vidste, hvor Abram var, og Abram tjente Noah og hans søn Sem i lang tid.
6 Og Abram var i Noas hus i niogtredive år, og Abram kendte Herren fra han var tre år gammel, og han vandrede på Herrens veje indtil sin dødsdag, sådan som Noa og hans søn Sem havde lært ham; og alle jordens sønner overtrådte i de dage Herren meget, og de gjorde oprør mod ham og tjente andre guder, og de glemte Herren, som havde skabt dem på jorden; og jordens indbyggere gjorde sig på den tid hver sin gud, guder af træ og sten, som hverken kunne tale, høre eller frelse, og menneskenes sønner tjente dem, og de blev deres guder.

7 Kongen og alle hans tjenere og Terah med hele hans husstand var dengang de første til at dyrke guder af træ og sten.
8 Og Terah havde tolv store guder, lavet af træ og sten, for årets tolv måneder, og han tjente hver måned, og hver måned bragte Terah sit afgrødeoffer og drikofre til sine guder; således gjorde Terah alle dage.
9 Og hele den slægt var ond i Herrens øjne, og de gjorde således enhver til sin gud, men de forlod Herren, som havde skabt dem.
10 Og der fandtes i de dage ikke én mand på hele jorden, som kendte Herren (for de tjente hver sin Gud) undtagen Noa og hans husstand, og alle de, som var under hans råd, kendte Herren i de dage.
11 Abram, Teras søn, voksede sig stor i Noas hus i de dage, og ingen vidste det, og Herren var med ham.
12 Og Herren gav Abram et forstandigt hjerte, og han vidste, at alle den slægts gerninger var forgæves, og at alle deres guder var forgæves og til ingen nytte.
13 Og Abram så solen skinne på jorden, og Abram sagde til sig selv: Sandelig, denne sol, som skinner på jorden, er Gud, og ham vil jeg tjene.
14 Abram tjente solen den dag og bad til ham. Da det blev aften, gik solen ned som sædvanlig. Abram sagde ved sig selv: "Dette kan da ikke være Gud?"
15 Og Abram fortsatte med at tale ved sig selv: "Hvem er han, som har skabt himlen og jorden? Hvem har skabt på jorden? Hvor er han?"
16 Og natten faldt i mørke over ham, og han løftede sine øjne mod vest, nord, syd og øst, og han så, at solen var forsvundet fra jorden, og dagen var blevet mørk.
17 Og Abram så stjernerne og månen foran sig, og han sagde: Sandelig, dette er Gud, som har skabt hele jorden såvel som mennesket, og se, disse hans tjenere er guder rundt omkring ham. Og Abram dyrkede månen og bad til den hele natten.
18 Og om morgenen, da det blev lyst, og solen skinnede på jorden som sædvanlig, så Abram alt det, Gud Herren havde skabt på jorden.
19 Og Abram sagde til sig selv: "Det er sandelig ikke de guder, der har skabt jorden og hele menneskeheden, men de er Guds tjenere." Og Abram blev i Noas hus og kendte der Herren og hans veje. Og han tjente Herren alle sine levedage, og hele den slægt glemte Herren og tjente andre guder af træ og sten og gjorde oprør alle sine dage.
20 Og kong Nimrod regerede sikkert, og hele jorden var under hans kontrol, og hele jorden var på ét tungemål og havde ét ordforråd.
21 Og alle Nimrods fyrster og hans stormænd rådførte sig med hinanden; Put, Mitzraim, Kusj og Kana'an med deres familier, og de sagde til hinanden: Kom, lad os bygge os en by og i den et stærkt tårn, hvis top når til himlen, og vi vil gøre os berømte, så vi kan herske over hele verden, så vores fjenders ondskab kan ophøre med os, så vi kan herske mægtigt over dem, og så vi ikke bliver spredt over jorden på grund af deres krige.
22 Og de trådte alle frem for kongen og fortalte ham disse ord, og kongen var enig med dem i denne sag, og han gjorde så.
23 Og alle familierne samledes, bestående af omkring seks hundrede tusinde mænd, og de gik ud for at søge et stort stykke jord til at bygge byen og tårnet, og de ledte i hele jorden, og de fandt intet som en eneste dal øst for Shinars land, omkring to dages gang, og de rejste derhen og bosatte sig der.
24 Og de begyndte at lave mursten og brænde ild til at bygge byen og tårnet, som de havde tænkt sig at færdiggøre.
25 Og bygningen af tårnet var for dem en overtrædelse og en synd, og de begyndte at bygge det, og mens de byggede imod Herren, himlens Gud, tænkte de i deres hjerter på at krig mod ham og stige op til himlen.
26 Og alle disse folk og alle familierne delte sig i tre dele; den første sagde: Vi vil stige op til himlen og kæmpe imod ham; den anden sagde: Vi vil stige op til himlen og placere vores egne guder der og tjene dem; og den tredje del sagde: Vi vil stige op til himlen og slå ham med buer og spyd; og Gud kendte alle deres gerninger og alle deres onde tanker, og han så byen og tårnet, som de byggede.
27 Og mens de byggede, byggede de sig en stor by og et meget højt og stærkt tårn; og på grund af dens højde nåede mørtel og mursten ikke bygningsarbejderne på deres opstigning til den, før de, der var gået op, havde fuldført et helt år, og derefter rakte de ud til bygningsarbejderne og gav dem mørtel og mursten; således blev det gjort dagligt.
28 Og se, disse steg op, og andre gik ned hele dagen; og hvis en mursten skulle falde af deres hænder og blive knust, græd de alle over den, og hvis en mand faldt og døde, ville ingen af dem se på ham.
29 Og Herren kendte deres tanker, og det skete, mens de byggede, at de kastede pilene mod himlen, og alle pilene faldt på dem fyldt med blod, og da de så dem, sagde de til hinanden: "Sandelig har vi dræbt alle dem, der er i himlen."
30 For dette var fra Herren for at føre dem vild, og for at udrydde dem fra jordens overflade.
31 Og de byggede tårnet og byen, og de gjorde dette dagligt, indtil mange dage og år var forløbet.
32 Og Gud sagde til de halvfjerds engle, som stod foran ham, til dem, der var ham nær, og sagde: Kom, lad os stige ned og forvirre deres tungemål, så at den ene mand ikke forstår den andens sprog. Og sådan gjorde de med dem.
33 Og fra den følgende dag glemte de hver sin næstes sprog, og de kunne ikke forstå at tale ét sprog. Og når bygmestren tog kalk eller sten fra sin næstes hænder, som han ikke havde bestilt, kastede bygmestren det væk og kastede det på sin næste, så han døde.
34 Og de gjorde det i mange dage, og de dræbte mange af dem på denne måde.
35 Og Herren slog de tre afdelinger, som var der, og han straffede dem efter deres gerninger og planer; de, der sagde: "Vi vil stige op til himlen og tjene vore guder", blev som aber og elefanter; og de, der sagde: "Vi vil slå himlen med pile", dræbte Herren, den ene mand ved sin næstes hånd; og den tredje afdeling af dem, der sagde: "Vi vil stige op til himlen og kæmpe imod ham", spredte Herren over hele jorden.
36 Og de, der var tilbage iblandt dem, da de kendte og forstod det onde, der kom over dem, forlod de bygningen, og de blev også spredt over hele jordens overflade.
37 Og de holdt op med at bygge byen og tårnet; derfor kaldte han stedet Babel, for dér forvirrede Herren hele jordens sprog; se, det lå øst for Sinears land.

38 Og hvad angår tårnet, som menneskenes sønner byggede, så åbnede jorden sin mund og slugte en tredjedel deraf, og en ild kom også ned fra himlen og forbrændte en anden tredjedel, og den anden tredjedel er tilbage den dag i dag, og det er af den del, der var ovenover, og dets omkreds er tre dages gang.
39 Og mange menneskesønner døde i det tårn, et folk uden tal.

KAPITEL 10

1 Peleg, Ebers søn, døde i de dage i Abrams, Teras søns, otteogfyrretyvende leveår. Pelegs fulde levealder blev to hundrede og niogtredive år.
2 Og da Herren havde spredt menneskenes sønner på grund af deres synd ved tårnet, se, de spredte sig i mange dele, og alle menneskenes sønner blev spredt til jordens fire hjørner.
3 Og alle familierne blev hver efter sit sprog, sit land eller sin by.
4 Og menneskenes sønner byggede mange byer efter deres familier, på alle de steder, hvor de kom hen, og over hele den jord, hvor Herren havde spredt dem.
5 Og nogle af dem byggede byer på steder, hvorfra de senere blev udryddet, og de kaldte disse byer efter deres egne navne, eller navnene på deres børn, eller efter deres særlige begivenheder.
6 Og Jafets sønner, Noas søn, gik hen og byggede sig byer på de steder, hvor de var spredt, og de kaldte alle deres byer efter deres navne, og Jafets sønner blev fordelt på jordens overflade i mange grupperinger og sprog.
7 Og disse var Jafets sønner efter deres slægter: Gomer, Magog, Medaj, Javan, Tubal, Mesek og Tiras; disse var Jafets sønner efter deres slægtslinjer.
8 Og Gomers børn, efter deres byer, var frankum, som bor i Fransas land, ved floden Fransas, ved floden Senas.
9 Og Refats børn er Bartonim, som bor i landet Bartonia ved floden Leda, hvis vand munder ud i det store hav Gihon, det vil sige Okeanos.
10 Og Tugarmas børn er ti familier, og disse er deres navne: Buzar, Parzunac, Balgar, Elicanum, Ragbib, Tarki, Bid, Zebuc, Ongal og Tilmaz; alle disse spredte sig og slog sig ned i nord og byggede sig byer.
11 Og de kaldte deres byer efter deres egne navne; det er dem, der bor ved floderne Hitla og Italak den dag i dag.
12 Men familierne Angoli, Balgar og Parzunac bor ved den store flod Dubnee; og navnene på deres byer er også i overensstemmelse med deres egne navne.
13 Og Javans børn er de Javanim, der bor i Makdonias land, og Medaiares børn er Orelum, der bor i Kursons land, og Tubals børn er dem, der bor i Tuskanas land ved Pashiah-floden.
14 Mesheks børn er Shibashni, og Tiras' børn er Rushash, Cushni og Ongolis; alle disse gik hen og byggede sig byer; det er de byer, der ligger ved havet Jabus ved floden Kura, som munder ud i floden Tragan.
15 Og Elishas børn er Almanim, og de gik også hen og byggede sig byer; det er byerne, der ligger mellem Jobs og Shibathmos bjerge; og blandt dem var Lumbardis folk, som bor over for Jobs og Shibathmos bjerge, og de erobrede Italiens land og forblev der til denne dag.
16 Og Kittims børn er romiterne, som bor i Kanopiadalen ved Tibreu-floden.
17 Og Dudonims børn er de, der bor i byerne ved Gihonhavet i Bordnas land.
18 Dette er Jafets sønners slægter efter deres byer og sprog, da de blev spredt efter tårnet, og de kaldte deres byer efter deres navne og efter deres tilværelse; og dette er navnene på alle deres byer efter deres slægter, som de byggede i de dage efter tårnet.
19 Hams børn var Kush, Mitzrajim, Put og Kana'an efter deres slægt og byer.
20 Alle disse gik hen og byggede sig byer, hvor de fandt passende steder, og de kaldte deres byer efter deres fædre: Kush, Mitzrajim, Put og Kana'an.
21 Mitzrajims børn var luditterne, anamitterne, lehabitterne, naftukitterne, patrusitterne, kaslukitterne og kafturitterne, syv familier.
22 Alle disse bor ved floden Sihor, det er Ægyptens bæk, og de byggede sig byer og kaldte dem efter deres egne navne.
23 Og Patros' og Kasloks børn giftede sig med hinanden, og fra dem udgik filistitterne, azaitterne, gerariterne, gititterne og ekronitterne, i alle fem familier; disse byggede også sig byer, og de opkaldte deres byer efter deres fædres navne den dag i dag.
24 Kana'ans børn byggede også sig byer, og de kaldte deres byer efter deres navne, elleve byer og andre uden tal.
25 Og fire mænd af Hams slægt drog til landet på sletten; dette er navnene på de fire mænd: Sodoma, Gomorra, Adma og Zebojim.
26 Og disse mænd byggede sig fire byer i slettens land, og de kaldte deres byer efter deres egne navne.
27 Og de og deres børn og alle, der tilhørte dem, boede i disse byer, og de var frugtbare og talrige og levede fredeligt.
28 Se'ir, søn af Hur, søn af Hivi, søn af Kana'an, drog hen og fandt en dal over for Paranbjerget og byggede en by der, og han og hans syv sønner og hans husstand bosatte sig der. Og han kaldte den by, han havde bygget, Se'ir efter sit navn; det er Se'irs land den dag i dag.
29 Dette er Hams sønners slægter, efter deres sprog og byer, da de blev spredt til deres lande efter tårnet.
30 Og nogle af Sems, Noas søns, fader til alle Ebers børn, gik også hen og byggede sig byer på de steder, hvor de var spredt, og de kaldte deres byer efter deres navne.
31 Sems sønner var Elam, Assur, Arpakshad, Lud og Aram, og de byggede sig byer og kaldte alle deres byer efter deres navne.
32 Og Ashur, Sems søn, drog ud på det tidspunkt, en meget stor gruppe af dem, og de drog til et fjerntliggende land, som de havde fundet, og de mødte en meget stor dal i det land, de drog til, og de byggede sig fire byer, og de kaldte dem efter deres egne navne og begivenheder.
33 Og dette er navnene på de byer, som Assurs børn byggede: Nineva, Resen, Kalak og Rehoboter; og Assurs børn bor der den dag i dag.
34 Arams børn gik også hen og byggede sig en by, og de kaldte byen Us efter deres ældste bror, og de boede der; det er landet Us den dag i dag.
35 Og i det andet år efter tårnet drog en mand af Assurs hus, hvis navn var Bela, fra Nineves land for at bosætte sig

som fremmed med sin husstand, hvor han end kunne finde et sted; og de kom indtil byerne på sletten lige over for Sodoma, og de bosatte sig der.
36 Og manden gjorde sig rede og byggede der en lille by og kaldte den Bela efter sit navn; det er landet Zoar den dag i dag.
37 Og dette er Sems børns slægter efter deres sprog og byer, efter at de var blevet spredt over jorden efter tårnet.
38 Og hvert rige, by og familie af Noas børns familier byggede sig mange byer efter dette.
39 Og de oprettede regeringer i alle deres byer for at blive styret af deres ordrer; således gjorde alle Noahs børns familier for evigt.

KAPITEL 11

1 Nimrod, Kushs søn, var stadig i Sinears land, og han regerede over det og bosatte sig der, og han byggede byer i Sinears land.
2 Og dette er navnene på de fire byer, som han byggede, og han gav dem navne efter de begivenheder, der skete med dem, da tårnet blev bygget.
3 Og den første kaldte han Babel, idet han sagde: Fordi Herren dér forvirrede hele jordens sprog; og den anden kaldte han Erek, fordi Gud spredte dem derfra.
4 Og den tredje kaldte han Eked, fordi der havde været et stort slag på det sted; og den fjerde kaldte han Kalna, fordi hans fyrster og mægtige mænd var blevet udryddet der, og de forargede Herren, de gjorde oprør og overtrådte ham.
5 Og da Nimrod havde bygget disse byer i Shinars land, anlagde han i dem resten af sit folk, sine fyrster og sine mægtige mænd, som var tilbage i hans rige.
6 Og Nimrod boede i Babel, og han fornyede dér sit herredømme over resten af sine undersåtter, og han regerede sikkert, og Nimrods undersåtter og fyrster kaldte ham Amrafel, idet de sagde, at hans fyrster og mænd faldt ved tårnet for hans midler.
7 Og trods dette vendte Nimrod ikke tilbage til Herren, og han fortsatte i ugudelighed og lærte menneskenes sønner ugudelighed; og Mardon, hans søn, var værre end sin far og fortsatte med at føje til sin fars vederstyggeligheder.
8 Og han fik menneskenes sønner til at synde, derfor siges det: Fra de ugudelige udgår ugudelighed.
9 På den tid var der krig mellem Hams sønners familier, mens de boede i de byer, de havde bygget.
10 Og Kedorlaomer, Elams konge, drog bort fra Hams børns familier, og han kæmpede imod dem og undertvang dem, og han drog til de fem byer på sletten og kæmpede imod dem og undertvang dem, og de var under hans kontrol.
11 Og de tjente ham i tolv år og betalte ham en årlig skat.
12 På den tid døde Nakor, Serugs søn, i Abrams, Teras søns, 49. leveår.
13 I Abrams, Teras søns, halvtredsindstyvende leveår forlod Abram Noas hus og drog hjem til sin fars hus.
14 Og Abram kendte Herren, og han vandrede på hans veje og i hans forskrifter, og Herren hans Gud var med ham.
15 Hans far Terah var i de dage stadig anfører for kong Nimrods hær, og han fulgte stadig fremmede guder.
16 Og Abram kom til sin fars hus og så tolv guder stå der i deres templer, og Abrams vrede blussede op, da han så disse billeder i sin fars hus.
17 Og Abram sagde: "Så sandt Herren lever, disse billeder skal ikke blive i min fars hus; således skal Herren, som skabte mig, gøre med mig, hvis jeg ikke om tre dage ødelægger dem alle."
18 Abram gik bort fra dem, og hans vrede blussede i ham. Abram skyndte sig og gik fra kammeret til sin fars ydre gårdsplads, og han fandt sin far siddende i gårdspladsen, og alle hans tjenere med ham. Abram kom og satte sig foran ham.
19 Abram spurgte sin far: "Fader, sig mig, hvor er Gud, som skabte himlen og jorden og alle menneskenes sønner på jorden, og som skabte dig og mig." Terah svarede sin søn Abram: "Se, de, som skabte os, er alle sammen med os i huset."
20 Og Abram sagde til sin far: "Min herre, vis mig dem!" Og Tarah førte Abram ind i kammeret i den indre forgård, og Abram så, og se, hele rummet var fuldt af guder af træ og sten, tolv store billeder og andre, der var mindre end disse, utallige.
21 Og Terah sagde til sin søn: Se, disse er dem, som har skabt alt, hvad du ser på jorden, og som har skabt mig og dig og hele menneskeheden.
22 Og Terah bøjede sig for sine guder og gik bort fra dem, og hans søn Abram gik bort med ham.
23 Da Abram var gået bort fra dem, gik han til sin mor og satte sig foran hende. Han sagde til sin mor: "Se, min far har vist mig dem, som har skabt himmelen og jorden og alle menneskenes sønner."
24 Skynd dig derfor at hente et gedekid fra flokken og lav en lækker ret af det, så jeg kan bringe det til min fars guder som en offergave, som de kan spise; måske kan jeg derved blive deres velbehag.
25 Og hans mor gjorde så, og hun hentede et gedekid og lavede en velsmagende ret deraf og bragte det til Abram, og Abram tog den velsmagende ret fra sin mor og bragte den frem for sin fars guder, og han gik hen til dem, for at de kunne spise; og hans far Terah vidste ikke derom.
26 Og Abram så den dag, da han sad iblandt dem, at de hverken havde nogen stemme, ingen hørelse eller bevægelse, og ikke én af dem kunne række sin hånd ud for at spise.
27 Abram spottede dem og sagde: "Den velsmagende ret, jeg har lavet, har de ikke behaget, eller måske har den været for lidt for dem, og derfor vil de ikke spise. Derfor vil jeg i morgen lave frisk, velsmagende ret, bedre og mere rigelig end denne, så jeg kan se resultatet."
28 Og det var den næste dag, at Abram gav sin mor besked om den velsmagende ret, og hans mor rejste sig og hentede tre fine gedekid fra flokken, og hun lavede en lækker, velsmagende ret af dem, som hendes søn holdt af, og hun gav den til sin søn Abram; og hans far Terah vidste ikke om det.
29 Abram tog den velsmagende ret fra sin mor og bragte den ind i kammeret foran sin fars guder; og han kom hen til dem, for at de kunne spise, og han satte den foran dem, og Abram sad foran dem hele dagen og tænkte, om de måske kunne spise.

30 Og Abram så på dem, og se, de havde hverken stemme eller hørelse, og ingen af dem rakte sin hånd ud efter maden for at spise.
31 Og om aftenen den dag i det hus blev Abram iført Guds ånd.
32 Og han råbte og sagde: Ve min fader og denne onde slægt, hvis hjerter er alle hældende til forfængelighed, som dyrker disse afguder af træ og sten, som hverken kan spise, lugte, høre eller tale, som har mund uden tale, øjne uden syn, ører uden at høre, hænder uden at føle og ben, som ikke kan bevæge sig; ligesom dem er de, der har skabt dem, og som stoler på dem.
33 Og da Abram så alt dette, blussede hans vrede op mod sin far, og han skyndte sig og tog en økse i hånden og gik til gudernes kammer og knuste alle sin fars guder.
34 Og da han var færdig med at knuse billederne, lagde han øksen i hånden på den store gud, som var der foran dem, og han gik ud; og hans far Terah kom hjem, for han havde hørt lyden af øksen slået ved døren; så Terah kom ind i huset for at vide, hvad det var for noget.
35 Da Terah hørte lyden af øksen i billedhuggerstolen, løb han ind i billedhuggerstolens sal, og han mødte Abram, der gik ud.
36 Og Terah gik ind i rummet og fandt alle gudebillederne faldne og knuste, og øksen i den størstes hånd, som ikke var knækket, og den velsmagende ret, som hans søn Abram havde lavet, stod stadig foran dem.
37 Og da Terah så dette, blussede hans vrede op, og han skyndte sig og gik fra værelset til Abram.
38 Og han fandt sin søn Abram, der stadig sad i huset, og han sagde til ham: "Hvad er det for et værk, du har gjort for mine guder?"
39 Abram svarede sin far, Terah, og sagde: "Ikke sådan, herre, for jeg bragte dem velsmagende mad, og da jeg kom hen til dem med maden, så de kunne spise den, rakte de alle på én gang deres hænder ud for at spise, før den store havde rakt sin hånd ud for at spise."
40 Og den store så de gerninger, som de udførte foran ham, og hans vrede blussede voldsomt op imod dem, og han gik hen og tog øksen, som var i huset, og kom hen til dem og knuste dem alle, og se, øksen er stadig i hans hånd, som du ser.
41 Da Terah sagde dette, blussede hans vrede op mod sin søn Abram; og Terah sagde i sin vrede til sin søn Abram: "Hvad er det for en historie, du har fortalt? Du lyver for mig."
42 Er der i disse guder ånd, sjæl eller kraft til at gøre alt, hvad du har sagt til mig? Er de ikke af træ og sten, og har jeg ikke selv skabt dem? Kan du så lyve og sige, at den store gud, der var med dem, slog dem? Det er du, der gav ham øksen og derefter siger, at han slog dem alle.
43 Og Abram svarede sin far og sagde til ham: "Hvordan kan du da tjene disse afguder, i hvem der ikke er magt til at gøre noget? Kan disse afguder, som du stoler på, frelse dig? Kan de høre dine bønner, når du påkalder dem? Kan de frelse dig fra dine fjenders hænder, eller vil de kæmpe dine slag for dig mod dine fjender, så du skal tjene træ og sten, som hverken kan tale eller høre?"
44 Og nu er det sandelig ikke godt for dig eller for de menneskesønner, der er forbundet med dig, at gøre disse ting; er du så tåbelig, så tåbelig eller så forstandsløs, at du vil tjene træ og sten og gøre på denne måde?
45 Og glemmer Herren Gud, som skabte himmel og jord, og som skabte jer på jorden, og derved bringer en stor ulykke over jeres sjæle i denne sag ved at dyrke sten og træ?
46 Syndede vore fædre ikke i fordums dage i denne sag, og Herren, universets Gud, bragte syndfloden over dem og ødelagde hele jorden?
47 Og hvordan kan I blive ved med at gøre dette og dyrke guder af træ og sten, som ikke kan høre eller tale eller befri jer fra undertrykkelse, og derved bringe universets Guds vrede ned over jer?
48 Derfor, min fader, hold dig fra dette, og bring ikke ulykke over din sjæl og din husstands sjæle.
49 Og Abram skyndte sig og sprang væk fra sin far og tog øksen fra sin fars største gudebillede, hvormed Abram knuste den og løb væk.
50 Da Terah så alt, hvad Abram havde gjort, skyndte han sig at gå fra sit hus og gik til kongen. Han trådte frem for Nimrod og stillede sig foran ham og bøjede sig for kongen. Kongen sagde: "Hvad vil du?"
51 Og han sagde: Jeg beder dig, min herre, at høre mig - Nu for halvtreds år siden blev jeg født et barn, og således har han gjort mod mine guder, og således har han talt; og nu derfor, min herre og konge, bud efter ham, så han kan komme for dig og dømme ham efter loven, så vi kan blive befriet fra hans ondskab.
52 Kongen sendte tre af sine tjenere, og de gik hen og bragte Abram frem for kongen. Nimrod og alle hans fyrster og tjenere sad den dag foran ham, og Terah sad også foran dem.
53 Kongen sagde til Abram: "Hvad er det, du har gjort mod din far og hans guder?" Abram svarede kongen med de ord, han havde talt til sin far: "Den store gud, som var med dem i huset, gjorde mod dem, hvad du har hørt."
54 Og kongen sagde til Abram: Havde de magt til at tale og spise og gøre, som du har sagt? Og Abram svarede kongen og sagde: Og hvis der ikke er magt i dem, hvorfor tjener du dem så og fører menneskenes sønner vild gennem dine tåbeligheder?
55 Tror du, at de kan udfri dig eller gøre noget stort eller småt, så du skulle tjene dem? Og hvorfor vil du ikke fornemme hele universets Gud, som skabte dig, og i hvis magt det står at dræbe og holde i live?
56 O tåbelige, enfoldige og uvidende konge, ve dig for evigt.
57 Jeg troede, du ville lære dine tjenere den rette vej, men du har ikke gjort det, men fyldt hele jorden med dine synder og dit folks synder, som har fulgt dine veje.
58 Ved du ikke, eller har du ikke hørt, at vore forfædre syndede ved dette onde, som du gør, i fordums dage, og den evige Gud bragte syndfloden over dem og ødelagde dem alle, og ødelagde også hele jorden for deres skyld? Og vil du og dit folk nu rejse dig og gøre ligesom dette værk for at nedkalde Herren, universets Guds, vrede og bringe ulykke over dig og hele jorden?
59 Så læg nu denne onde gerning, som du gør, bort og tjen universets Gud, ligesom din sjæl er i hans hænder, og så vil det gå dig vel.
60 Og hvis dit onde hjerte ikke vil lytte til mine ord, så du forlader dine onde veje og tjener den evige Gud, så skal du

dø i skam i de sidste dage, du, dit folk og alle, som er forbundet med dig, når de hører dine ord eller vandrer på dine onde veje.
61 Da Abram havde holdt op med at tale foran kongen og fyrsterne, løftede Abram sine øjne mod himlen og sagde: "Herren ser alle de ugudelige, og han vil dømme dem."

KAPITEL 12

1 Da kongen hørte Abrams ord, beordrede han, at han skulle sættes i fængsel; og Abram sad i fængsel i ti dage.
2 Og ved udgangen af disse dage beordrede kongen, at alle konger, fyrster og guvernører i de forskellige provinser og de vismænd skulle komme for ham, og de satte sig foran ham, mens Abram stadig var i fængslet.
3 Og kongen sagde til fyrsterne og vismændene: Har I hørt, hvad Abram, Teras søn, har gjort mod sin far? Således har han gjort mod ham, og jeg befalede, at han skulle føres frem for mig, og således har han talt; hans hjerte fortrød ham ikke, og han rørte sig ikke i mine nærvær, og se, nu er han indespærret i fængselet.
4 Og afgør derfor, hvilken dom der tilkommer denne mand, som hånede kongen, som talte og gjorde alt, hvad du hørte.
5 Og de svarede alle kongen og sagde: Den mand, der forhåner kongen, bør hænges på et træ; men efter at have gjort alt, hvad han sagde, og foragtet vore guder, skal han derfor brændes ihjel, for sådan er loven i denne sag.
6 Hvis det behager kongen at gøre dette, så lad ham befale sine tjenere at tænde et bål både nat og dag i din teglovn, og så vil vi kaste denne mand i den. Og kongen gjorde det, og han befalede sine tjenere at gøre et bål i tre dage og tre nætter i kongens ovn, som er i Kasdim; og kongen befalede dem at tage Abram fra fængslet og føre ham ud for at blive brændt.
7 Og alle kongens tjenere, fyrster, herrer, statholdere og dommere og alle landets indbyggere, henved ni hundrede tusinde mand, stod lige over for ovnen for at se Abram.
8 Og alle kvinderne og de små stimlede sammen på tagene og i tårnene for at se, hvad der foregik med Abram, og de stod alle sammen på afstand; og der var ikke en mand tilbage, som ikke kom den dag for at se synet.
9 Og da Abram var kommet, så kongens besværgere og vismændene Abram, og de råbte til kongen og sagde: Vor herre, sandelig er dette den mand, som vi ved var barnet, ved hvis fødsel den store stjerne slugte de fire stjerner, hvilket vi nu for halvtreds år siden fortalte kongen.
10 Og se, nu har hans far også overtrådt dine befalinger og hånet dig ved at bringe dig et andet barn, som du dræbte.
11 Og da kongen hørte deres ord, blev han overordentlig vred, og han beordrede, at Terah skulle føres frem for ham.
12 Og kongen sagde: "Har du hørt, hvad besværgerne har sagt? Fortæl mig nu sandheden, hvordan gjorde du det? Og hvis du taler sandt, skal du frikendes."
13 Da Terah så, at kongens vrede var blusset op, sagde han til kongen: "Min herre og konge, du har hørt sandheden, og hvad vismændene har sagt, er sandt." Kongen sagde: "Hvordan kunne du gøre dette, at overtræde mine befalinger og give mig et barn, som du ikke selv har avlet, og tage imod værdi for det?"
14 Og Terah svarede kongen: Fordi jeg dengang følte inderlig næse for min søn, tog jeg en søn af min tjenestepige og bragte ham til kongen.
15 Og kongen sagde: "Hvem har rådet dig til dette? Sig mig, skjul ikke noget for mig, så skal du ikke dø."
16 Og Terah blev meget forfærdet i kongens nærvær, og han sagde til kongen: Det var Haran, min ældste søn, som rådet mig til dette; og Haran var på den tid, Abram blev født, to og tredive år gammel.
17 Men Haran rådede ikke sin far til noget, for Terah sagde dette til kongen for at redde hans sjæl fra kongen, for han var meget bange. Og kongen sagde til Terah: Haran, din søn, som rådede dig til dette, skal dø gennem ild sammen med Abram; for dødsdommen hviler over ham, fordi han gjorde oprør mod kongens vilje ved at gøre dette.
18 Og Haran fik på det tidspunkt lyst til at følge Abrams veje, men han holdt det for sig selv.
19 Og Haran sagde i sit hjerte: Se, nu har kongen grebet Abram på grund af disse ting, som Abram gjorde. Og det skal ske, at hvis Abram får sejr over kongen, vil jeg følge ham, men hvis kongen får sejr, vil jeg sætte efter kongen.
20 Og da Terah havde sagt dette til kongen om sin søn Haran, befalede kongen at Haran skulle gribes sammen med Abram.
21 Og de bragte dem begge, Abram og hans bror Haran, for at kaste dem i ilden; og alle landets indbyggere og kongens tjenere og fyrster og alle kvinderne og børnene var der og stod den dag hos dem.
22 Og kongens tjenere tog Abram og hans bror og rev dem alle deres klæder af, undtagen de underklæder, som de havde på.
23 Og de bandt deres hænder og fødder med linnedsnore, og kongens tjenere løftede dem op og kastede dem begge i ovnen.
24 Og Herren elskede Abram og forbarmede sig over ham, og Herren steg ned og udfriede Abram fra ilden, og han blev ikke forbrændt.
25 Men alle de reb, som de havde bundet ham med, blev brændt, mens Abram blev og gik omkring i ilden.
26 Og Haran døde, da de kastede ham i ilden, og han blev brændt til aske, for hans hjerte var ikke helt med Herren; og de mænd, der kastede ham i ilden, spredte sig ildens flammer, og de blev brændt, og tolv af dem døde.
27 Og Abram vandrede midt i ilden i tre dage og tre nætter, og alle kongens tjenere så ham vandre i ilden, og de kom og fortalte kongen det og sagde: Se, vi har set Abram vandre midt i ilden, og selv de underklæder, som han har på, er ikke brændt, men snoren, som han var bundet med, er brændt.
28 Og da kongen hørte deres ord, blev hans hjerte svagt, og han ville ikke tro dem; så sendte han andre trofaste fyrster for at se på denne sag, og de gik hen og så den og fortalte den til kongen; og kongen rejste sig for at gå og se den, og han så Abram gå frem og tilbage midt i ilden, og han så Harans lig forbrændt, og kongen undrede sig meget.
29 Og kongen befalede, at Abram skulle føres ud af ilden; og hans tjenere kom hen for at føre ham ud, men de kunne ikke, for ilden var hele vejen rundt, og flammerne steg op imod dem fra ovnen.

30 Men kongens tjenere flygtede derfra, og kongen
irettesatte dem og sagde: "Skynd jer og før Abram ud af
ilden, for at I ikke skal dø!"
31 Kongens tjenere kom igen hen for at føre Abram ud, og
flammerne slog op over dem og brændte deres ansigter, så
otte af dem døde.
32 Og da kongen så, at hans tjenere ikke kunne komme i
nærheden af ilden, for at de ikke skulle blive forbrændt,
råbte kongen til Abram: "Du tjener af Gud i himlen, gå ud
fra ilden og kom hertil for mig!" Og Abram lyttede til
kongens røst, og han gik ud fra ilden og kom og stillede sig
for kongen.
33 Og da Abram kom ud, så kongen og alle hans tjenere
Abram komme frem for kongen iført sine underklæder, for
de var ikke brændt, men snoren, som han var bundet med,
var brændt.
34 Og kongen sagde til Abram: "Hvordan er det, at du ikke
blev brændt i ilden?"
35 Abram sagde til kongen: "Himmelens og jordens Gud,
som jeg stoler på, og som har al magt i sin hånd, han frelste
mig fra den ild, du kastede mig i."
36 Og Haran, Abrams bror, blev brændt til aske, og de
ledte efter hans lig, og de fandt det fortæret.
37 Haran var toogfirs år gammel, da han døde i Kasdims
ild. Da kongen, fyrsterne og landets indbyggere så, at
Abram var blevet reddet fra ilden, kom de og bøjede sig for
Abram.
38 Og Abram sagde til dem: "Bøj jer ikke for mig, men bøj
jer for verdens Gud, som skabte jer, og tjen ham og gå på
hans veje, for det er ham, som har udfriet mig fra denne ild,
og det er ham, som har skabt alle menneskers sjæle og
ånder og dannet mennesket i hans mors livmoder og bragt
ham ud i verden, og det er ham, som skal udfri dem, der
stoler på ham, fra al smerte."
39 Og det syntes kongens og fyrsternes øjne meget
vidunderligt, at Abram blev reddet fra ilden, og at Haran
blev brændt; og kongen gav Abram mange gaver, og han
gav ham sine to overtjenere fra kongens hus; den enes navn
var Oni, og den andens navn var Eliezer.
40 Og alle kongerne, fyrsterne og tjenerne gav Abram
mange gaver af sølv, guld og perler, og kongen og hans
fyrster sendte ham bort, og han drog bort i fred.
41 Og Abram drog bort fra kongen i fred, og mange af
kongens tjenere fulgte ham, og omkring tre hundrede
mænd sluttede sig til ham.
42 Samme dag vendte Abram tilbage til sin fars hus, han
og de mænd, der fulgte ham. Abram tjente Herren sin Gud
alle sit livs dage og vandrede på hans veje og fulgte hans
lov.
43 Og fra den dag af vendte Abram menneskenes hjerter til
at tjene Herren.
44 På den tid tog Nakor og Abram sig hustruer, deres bror
Harans døtre. Nakors hustru hed Milka, og Abrams hustru
hed Saraj. Abrams hustru Saraj var ufrugtbar; hun havde
ingen børn i de dage.
45 Og ved udløbet af to år fra Abrams udgang af ilden, det
vil sige i hans tooghalvtredsindstyvende leveår, se, kong
Nimrod sad i Babel på tronen, og kongen faldt i søvn og
drømte, at han stod med sine tropper og hære i en dal over
for kongens ovn.
46 Og han løftede sine øjne og så en mand i Abrams lighed
komme ud af ovnen, og at han kom og stillede sig foran
kongen med sit dragne sværd, og så sprang han hen til
kongen med sit sværd, da kongen flygtede fra manden, for
han var bange; og mens han løb, kastede manden et æg på
kongens hoved, og ægget blev til en stor flod.
47 Og kongen drømte, at alle hans tropper sank i floden og
døde, og kongen flygtede med tre mænd, som var foran
ham, og han undslap.
48 Og kongen så på disse mænd, og de var klædt i
fyrstelige klæder som kongelige klæder, og de havde
kongers udseende og majestæt.
49 Og mens de løb, forvandledes floden igen til et æg foran
kongen, og der kom en fugleunge frem fra ægget, som kom
foran kongen og fløj imod ham og plukkede kongens øje
ud.
50 Og kongen blev bedrøvet ved synet, og han vågnede af
sin søvn, og hans ånd var oprørt; og han følte en stor skræk.
51 Og om morgenen rejste kongen sig i frygt fra sin seng
og beordrede alle de vise mænd og magikerne at komme
frem for ham, og kongen fortalte dem sin drøm.
52 Og en klog tjener af kongen, hvis navn var Anuki,
svarede kongen og sagde: Dette er intet andet end Abrams
og hans afkoms ondskab, som vil opstå imod min Herre og
konge i de sidste dage.
53 Og se, den dag skal komme, da Abram og hans afkom
og hans husstands børn skal føre krig mod min konge, og
de skal slå alle kongens hære og hans tropper ihjel.
54 Og hvad angår det, du har sagt om tre mænd, som du så
lig dig selv, og som undslap, betyder det, at kun du skal
undslippe med tre konger fra jordens konger, som skal
være med dig i kamp.
55 Og det, du så af floden, som blev til et æg ligesom i
starten, og den unge fugl, der plukkede dit øje ud, det
betyder intet andet end Abrams afkom, som skal dræbe
kongen i de sidste dage.
56 Dette er min konges drøm, og dette er dens tydning, og
drømmen er sand, og den tydning, som din tjener har givet
dig, er retfærdig.
57 Nu derfor, min konge, ved du sandelig, at det nu er
tooghalvtreds år siden, dine vismænd så dette ved Abrams
fødsel, og hvis min konge vil lade Abram leve på jorden,
vil det være til skade for min herre og konge, for alle de
dage Abram lever, vil hverken du eller dit kongerige blive
grundlagt, for dette var kendt tidligere ved hans fødsel; og
hvorfor vil min konge ikke dræbe ham, så hans ondskab
kan holdes fra dig i de sidste dage?
58 Og Nimrod lyttede til Anukis stemme, og han sendte
nogle af sine tjenere i hemmelighed for at gå hen og gribe
Abram og bringe ham for kongen for at lide døden.
59 Og Eliezer, Abrams tjener, som kongen havde givet
ham, var på det tidspunkt i kongens nærvær, og han hørte,
hvad Anuki havde rådgivet kongen, og hvad kongen havde
sagt for at forårsage Abrams død.
60 Og Eliezer sagde til Abram: "Skynd dig, rejs dig og
frels din sjæl, så du ikke dør for kongens hænder, for
således så han i en drøm om dig, og således tydede Anuki
det, og således rådede Anuki også kongen om dig."
61 Og Abram lyttede til Eliezers stemme, og Abram
skyndte sig og løb i sikkerhed til Noahs og hans søn Sems
hus, og han skjulte sig der og fandt et trygt sted; og

kongens tjenere kom til Abrams hus for at søge efter ham, men de kunne ikke finde ham, og de ledte over hele landet, men han var ikke at finde, og de gik og ledte i alle retninger, men han var ikke at finde.
62 Og da kongens tjenere ikke kunne finde Abram, vendte de tilbage til kongen, men kongens vrede mod Abram stilnede, da de ikke fandt ham, og kongen drev denne sag om Abram fra sine tanker.
63 Og Abram blev skjult i Noas hus i en måned, indtil kongen havde glemt denne sag, men Abram var stadig bange for kongen; og Terah kom hemmeligt for at se sin søn Abram i Noas hus, og Terah var meget høj i kongens øjne.
64 Og Abram sagde til sin far: "Ved du ikke, at kongen har i sinde at slå mig ihjel og udslette mit navn fra jorden ved sine onde rådgiveres råd?"
65 Hvem har du her, og hvad har du i dette land? Stå op, lad os sammen drage til Kana'ans land, så vi kan blive udfriet fra hans hånd, for at ikke også du skal omkomme ved ham i de sidste dage.
66 Ved du ikke, eller har du ikke hørt, at det ikke er af kærlighed, at Nimrod giver dig al denne ære, men at det kun er til sin egen fordel, at han skænker dig alt dette gode?
67 Og hvis han gør dig større gavn end dette, er dette sandelig kun verdens forfængelighed, for rigdom og velstand kan ikke nytte noget på vredens og vredens dag.
68 Lyt derfor nu til min røst, og lad os rejse os og drage til Kana'ans land, væk fra Nimrods skade; og tjen Herren, som skabte dig på jorden, og det vil gå dig vel; og kast alle de forfængelige ting, som du stræber efter.
69 Og Abram holdt op med at tale, da Noah og hans søn Sem svarede Terah og sagde: Sandt er det ord, som Abram har sagt til dig.
70 Og Terah lyttede til sin søn Abrams røst, og Terah gjorde alt, hvad Abram sagde, for det var fra Herren, at kongen ikke skulle forårsage Abrams død.

KAPITEL 13

1 Terah tog sin søn Abram og sin sønsøn Lot, Harans søn, og Saraj, sin svigerdatter, sin søn Abrams hustru, og alle sjæle i hans husstand og drog med dem fra Ur Kasdim for at drage til Kana'ans land. Og da de kom til Harans land, blev de der, for det var et overordentlig godt græsningsland og tilstrækkeligt stort til dem, der fulgte med dem.
2 Og folket i Harans land så, at Abram var god og retskaffen over for Gud og mennesker, og at Herren hans Gud var med ham, og nogle af folket i Harans land kom og sluttede sig til Abram, og han lærte dem Herrens belæring og hans veje; og disse mænd blev hos Abram i hans hus og holdt sig til ham.
3 Og Abram opholdt sig i landet i tre år, og efter tre års forløb åbenbarede Herren sig for Abram og sagde til ham: Jeg er Herren, som førte dig ud fra Ur-Kasdim og udfriede dig fra alle dine fjenders hånd.
4 Og nu derfor, hvis du vil lytte til min røst og holde mine befalinger, mine love og mine love, så vil jeg lade dine fjender falde for dig, og jeg vil gøre dit afkom talrigt som himlens stjerner, og jeg vil sende min velsignelse over alle dine hænders værk, og du skal ikke mangle noget.
5 Stå nu op, tag din hustru og alt, hvad du ejer, og drag til Kana'ans land og bliv der, og der vil jeg være din Gud, og jeg vil velsigne dig. Og Abram rejste sig og tog sin hustru og alt, hvad han ejede, og han drog til Kana'ans land, som Herren havde sagt til ham; og Abram var halvtreds år gammel, da han drog fra Haran.
6 Abram kom til Kana'ans land og bosatte sig midt i byen, og der slog han sit telt op blandt Kana'ans børn, landets indbyggere.
7 Og Herren åbenbarede sig for Abram, da han kom til Kana'ans land, og sagde til ham: Dette er det land, som jeg gav dig og dine efterkommere efter dig til evig tid, og jeg vil gøre dine efterkommere som himlens stjerner, og jeg vil give dine efterkommere alle de lande, som du ser, i arv.
8 Og Abram byggede et alter på det sted, hvor Gud havde talt til ham, og Abram påkaldte dér Herrens navn.
9 På den tid, efter at Abram havde boet i Kana'ans land i tre år, døde Noa, hvilket var Abrams otteoghalvtredsindstyvende leveår; og Noas samlede leveår var ni hundrede og halvtreds år, og så døde han.
10 Og Abram boede i Kana'ans land, han, hans hustru og alt, hvad han tilhørte, og alle, som fulgte ham, sammen med dem, der sluttede sig til ham fra landets folk; men Nakor, Abrams bror, og Tera, hans far, og Lot, Harans søn, og alt, hvad de tilhørte, boede i Haran.
11 I Abrams femte år i Kana'ans land gjorde indbyggerne i Sodoma og Gomorra og alle byerne på sletten oprør mod Kedorlaomers, Elams konges, magt; for alle kongerne i byerne på sletten havde tjent Kedorlaomer i tolv år og betalt ham en årlig skat, men i de dage, i det trettende år, gjorde de oprør mod ham.
12 I det tiende år af Abrams ophold i Kana'ans land var der krig mellem Nimrod, kongen af Sinear, og Kedorlaomer, kongen af Elam. Nimrod kom for at kæmpe mod Kedorlaomer og undertrykke ham.
13 For Kedorlaomer var på den tid en af Nimrods hære, og da alle folkene i tårnet var spredt, og de tilbageværende også var spredt over hele jorden, drog Kedorlaomer til Elams land og regerede over det og gjorde oprør mod sin herre.
14 Og i de dage, da Nimrod så, at byerne på sletten havde gjort oprør, drog han med stolthed og vrede til krig mod Kedorlaomer, og Nimrod samlede alle sine fyrster og undersåtter, omkring syv hundrede tusinde mand, og drog imod Kedorlaomer, og Kedorlaomer drog ud for at møde ham med fem tusinde mand, og de forberedte sig til kamp i Babels dal, som ligger mellem Elam og Sinear.
15 Og alle disse konger kæmpede der, og Nimrod og hans folk blev slået af Kedorlaomers folk, og af Nimrods mænd faldt omkring seks hundrede tusinde, og Mardon, kongens søn, faldt iblandt dem.
16 Og Nimrod flygtede og vendte tilbage i skam og skændsel til sit land, og han var underlagt Kedorlaomer i lang tid, og Kedorlaomer vendte tilbage til sit land og sendte sin hærs fyrster til de konger, der boede omkring ham, til Arjok, konge af Elasar, og til Tidal, konge af Gojim, og sluttede en pagt med dem, og de var alle lydige mod hans befalinger.
17 Og det var i det femtende år af Abrams ophold i Kana'ans land, hvilket er Abrams halvfjerdsindstyvende leveår, at Herren åbenbarede sig for Abram i det år og

sagde til ham: Jeg er Herren, som førte dig ud fra Ur-Kasdim for at give dig dette land i arv.
18 Vandr derfor nu for mit åsyn og vær uforfalsket og hold mine befalinger, for dig og dit afkom vil jeg give dette land i arv, fra floden Mitzraim til den store flod Eufrat.
19 Og du skal komme tilbage til dine fædre i fred og i god alder, og den fjerde generation skal vende tilbage her til dette land og arve det for evigt; og Abram byggede et alter og påkaldte Herrens navn, som havde åbenbaret sig for ham, og han bragte ofre på alteret til Herren.
20 På den tid vendte Abram tilbage og drog til Haran for at se sin far og mor og sin fars husstand, og Abram vendte tilbage til Haran med sin hustru og alt, hvad han ejede, og Abram boede i Haran i fem år.
21 Og mange af Harans indbyggere, omkring 72 mænd, fulgte Abram, og Abram lærte dem Herrens belæring og hans veje, og han lærte dem at kende Herren.
22 I de dage åbenbarede Herren sig for Abram i Haran og sagde til ham: Se, jeg talte til dig for tyve år siden og sagde:
23 Drag ud fra dit land, fra din fødested og fra din fars hus til det land, som jeg har vist dig at give dig og dine børn, for dér i det land vil jeg velsigne dig og gøre dig til et stort folk og gøre dit navn stort, og i dig skal jordens slægter velsignes.
24 Så rejs dig nu, drag bort herfra, du og din hustru og alt, hvad du hører til, også alle, der er født i dit hus, og alle de sjæle, du har skabt i Haran, og før dem med dig herfra, og rejs dig op for at vende tilbage til Kana'ans land.
25 Abram stod op og tog sin hustru Saraj og alt, hvad han ejede, og alle, som var født ham i hans hus, og de sjæle, som de havde fået i Haran, og de drog ud for at drage til Kana'ans land.
26 Abram drog afsted og vendte tilbage til Kana'ans land, efter Herrens ord. Lot, hans bror Harans søn, drog med ham. Abram var 75 år gammel, da han drog ud fra Haran for at vende tilbage til Kana'ans land.
27 Og han kom til Kana'ans land i overensstemmelse med Herrens ord til Abram, og han slog sit telt op og boede på Mamres mark, og med ham var Lot, hans brorsøn, og alt, hvad han ejede.
28 Og Herren åbenbarede sig igen for Abram og sagde: "Til din afkom vil jeg give dette land." Og han byggede dér et alter for Herren, som havde åbenbaret sig for ham, og det står stadig den dag i dag på Mamres sletter.

KAPITEL 14

1 I de dage var der i Shinars land en vis mand, som havde forstand på al slags visdom og var smuk at se til, men han var fattig og trængende; hans navn var Rikajon, og han havde svært ved at forsørge sig selv.
2 Og han besluttede at drage til Egypten, til Oswiris, Anoms søn, konge af Egypten, for at vise kongen hans visdom; for måske kunne han finde nåde for hans øjne, så han kunne opdrage ham og sørge for hans underhold; og Rikayon gjorde det.
3 Og da Rikajon kom til Egypten, spurgte han Egyptens indbyggere om kongen, og Egyptens indbyggere fortalte ham om Egyptens kongs skik, for det var dengang Egyptens kongs skik, at han forlod sit kongelige palads og kun blev set ude én dag om året, og derefter vendte kongen tilbage til sit palads for at blive der.
4 Og den dag kongen drog ud, afsagde han dom i landet, og enhver, der havde en retssag, kom for kongen den dag for at få hans anmodning opfyldt.
5 Og da Rikajon hørte om skikken i Egypten og at han ikke kunne komme for kongens næse, sørgede han meget og var meget bedrøvet.
6 Og om aftenen gik Rikayon ud og fandt et hus i ruiner, tidligere et bageri i Egypten, og han blev der hele natten i bitterhed i sjælen og plaget af sult, og søvnen blev taget fra hans øjne.
7 Og Rikayon overvejede ved sig selv, hvad han skulle gøre i byen, indtil kongen viste sig, og hvordan han kunne klare sig der.
8 Og han stod op om morgenen og gik omkring, og på sin vej mødte han dem, der solgte grøntsager og forskellige slags frø, som de forsynede indbyggerne med.
9 Og Rikayon ønskede at gøre det samme for at få et underhold i byen, men han var ukendt med folks skik og brug, og han var som en blind mand blandt dem.
10 Og han gik hen og købte grøntsager for at sælge dem til sit underhold, og pøbelen samledes om ham og hånede ham, og de tog hans grøntsager fra ham og lod ham intet tilbage.
11 Og han stod op derfra i bitterhed i sjælen og gik sukkende til bageriet, hvor han havde opholdt sig hele natten før, og han sov der den anden nat.
12 Og samme nat overvejede han igen, hvordan han kunne redde sig selv fra sult, og han udtænkte en plan for, hvordan han skulle handle.
13 Og han stod op om morgenen og handlede snedigt. Han gik hen og hyrede tredive stærke mænd af pøblen, som bar deres våben i hænderne. Han førte dem op på toppen af den egyptiske grav og satte dem der.
14 Og han befalede dem og sagde: Så siger kongen: Styrk jer og vær tapre mænd, og lad ingen begraves her, før der gives to hundrede sølvstykker, og så må han begraves; og disse mænd gjorde efter Rikayons ordre til folket i Egypten hele det år.
15 Og i løbet af otte måneder samlede Rikayon og hans mænd store rigdomme af sølv og guld, og Rikayon tog en stor mængde heste og andre dyr, og han hyrede flere mænd, og han gav dem heste, og de blev hos ham.
16 Og da året kom, på den tid kongen drog ind i byen, samledes alle Egyptens indbyggere for at tale med ham om Rikayons og hans mænds arbejde.
17 Og kongen drog ud på den fastsatte dag, og alle egypterne kom foran ham og råbte til ham og sagde:
18 Kongen leve evigt. Hvad er det for en gerning, du gør i byen mod dine tjenere, at du ikke tillader et lig at blive begravet, før der er givet tilstrækkeligt med sølv og guld? Har noget lignende nogensinde været gjort på hele jorden, fra tidligere kongers dage, ja, fra Adams dage, til denne dag, at de døde ikke skulle begraves kun for en fastsat pris?
19 Vi ved, at det er kongers skik at opkræve en årlig skat af de levende, men du gør ikke alene dette, men du opkræver også skat af de døde dag for dag.
20 Nu, o konge, kan vi ikke længere tåle dette, for hele byen er ødelagt på grund af dette, og ved du det ikke?

21 Og da kongen hørte alt, hvad de havde sagt, blev han meget vred, og hans vrede brændte i ham over denne sag, for han havde intet vidst om den.
22 Og kongen sagde: "Hvem og hvor er han, som vover at gøre denne onde gerning i mit land uden min befaling? Du må da sige mig det."
23 Og de fortalte ham om alle Rikayons og hans mænds gerninger, og kongens vrede blussede op, og han beordrede, at Rikayon og hans mænd skulle føres frem for ham.
24 Og Rikayon tog omkring tusind børn, sønner og døtre, og klædte dem i silke og broderi, og han satte dem på heste og sendte dem til kongen ved hjælp af sine mænd, og han tog også en stor mængde sølv og guld og ædelsten og en stærk og smuk hest som gave til kongen, med hvilken han kom frem for kongen og bøjede sig til jorden for ham; og kongen, hans tjenere og alle Egyptens indbyggere undrede sig over Rikayons arbejde, og de så hans rigdomme og den gave, han havde bragt til kongen.
25 Og det glædede kongen meget, og han undrede sig over det; og da Rikajon satte sig foran ham, spurgte kongen ham om alle hans gerninger, og Rikajon fremførte alle sine ord klogt for kongen, hans tjenere og alle Egyptens indbyggere.
26 Og da kongen hørte Rikayons ord og hans visdom, fandt Rikayon nåde for hans øjne, og han mødte nåde og venlighed fra alle kongens tjenere og fra alle Egyptens indbyggere på grund af hans visdom og fremragende taler, og fra da af elskede de ham overordentlig.
27 Kongen svarede Rikajon: "Dit navn skal ikke længere være Rikajon, men Farao skal være dit navn, fordi du opkrævede skat fra de døde." Derfor kaldte han ham Farao.
28 Kongen og hans undersåtter elskede Rikajon for hans visdom, og de rådførte sig med alle Egyptens indbyggere om at gøre ham til præfekt under kongen.
29 Og alle Ægyptens indbyggere og dets vismænd gjorde således, og det blev en lov i Ægypten.
30 Og de udnævnte Rikayon Farao til præfekt under Oswiris, konge af Egypten, og Rikayon Farao herskede over Egypten og udøvede daglig retfærdighed i hele byen, men Oswiris, kongen, dømte landets folk én dag om året, når han gik ud for at vise sig.
31 Og Farao Rikajon tilranede sig listigt Ægyptens herredømme og opkrævede en skat af alle Ægyptens indbyggere.
32 Og alle Egyptens indbyggere elskede Rikajon Farao højt, og de udstedte en befaling om at kalde enhver konge, der skulle herske over dem og deres afkom i Egypten, Farao.
33 Derfor kaldtes alle de konger, der regerede i Egypten fra den tid og fremefter, Farao og indtil denne dag.

KAPITEL 15

1 Og i det år var der en svær hungersnød i hele Kana'ans land, og landets indbyggere kunne ikke blive boende på grund af hungersnøden, for den var meget alvorlig.
2 Abram og alle hans tilhørende rejste sig og drog ned til Egypten på grund af hungersnøden, og da de var ved Mitzraim-bækken, opholdt de sig der et stykke tid for at hvile sig fra vejens træthed.
3 Abram og Saraj vandrede ved bredden af Mitzraim-bækken, og Abram så, at sin hustru Saraj var meget smuk.
4 Abram sagde til sin hustru Saraj: "Eftersom Gud har skabt dig med et så smukt ansigt, er jeg bange for, at egypterne skal slå mig ihjel og tage dig med sig, for der er ingen frygt for Gud på disse steder."
5 Så skal du gøre dette: Sig til alle, der spørger dig, at du er min søster, for at det kan gå mig vel, og vi kan leve og ikke dø.
6 Og Abram befalede det samme til alle dem, der var kommet med ham til Egypten på grund af hungersnøden; og han befalede også sin nevø Lot og sagde: Hvis egypterne spørger dig om Saraj, skal du sige, at hun er Abrams søster.
7 Og alligevel stolede Abram ikke på dem på trods af alle disse befalinger, men tog Saraj og lagde hende i en kiste og gemte den blandt deres kar, for Abram var meget bekymret for Saraj på grund af egypternes ondskab.
8 Abram og alle hans tilhørte brød op fra Mitzraim-bækken og kom til Egypten; og de var knap nok kommet ind gennem byens porte, før vagterne stod op imod dem og sagde: "Giv kongen tiende af det, I har, og så kan I komme ind i byen." Og Abram og de, der var med ham, gjorde det.
9 Abram kom til Egypten med sine folk. Da de kom, bragte de kisten, hvori Saraj var skjult, og egypterne så kisten.
10 Kongens tjenere kom hen til Abram og sagde: "Hvad har du her i denne kiste, som vi ikke har set? Åbn nu kisten og giv kongen tiende af alt, hvad den indeholder."
11 Abram sagde: "Denne kiste vil jeg ikke åbne, men alt hvad du kræver af den, vil jeg give dig." Faraos hofmænd svarede Abram: "Det er en kiste med ædelsten, giv os tiendedelen deraf."
12 Abram sagde: "Alt, hvad du beder om, vil jeg give dig, men du må ikke åbne kisten."
13 Og kongens officerer pressede på Abram, og de nåede kisten og åbnede den med magt, og de så, og se, en smuk kvinde var i kisten.
14 Og da kongens embedsmænd så Saraj, blev de grebne af beundring over hendes skønhed, og alle Faraos fyrster og tjenere samledes for at se Saraj, for hun var meget smuk. Og kongens embedsmænd løb hen og fortalte Farao alt, hvad de havde set, og de roste Saraj til kongen; og Farao befalede, at hun skulle føres frem, og kvinden skulle træde frem for kongen.
15 Og Farao så Saraj, og hun behagede ham overordentlig, og han blev betaget af hendes skønhed, og kongen glædede sig meget over hende og gav gaver til dem, der bragte ham tidenden om hende.
16 Kvinden blev ført til Faraos hus, og Abram sørgede over sin hustru og bad til Herren om at udfri hende fra Faraos hånd.
17 Og Saraj bad også på den tid og sagde: Herre Gud, du sagde til min Herre Abram, at han skulle drage fra sit land og fra sin fars hus til Kana'ans land, og du lovede at gøre godt mod ham, hvis han ville udføre dine befalinger; se, nu har vi gjort, hvad du befalede os, og vi forlod vores land og vores familier og drog til et fremmed land og til et folk, som vi ikke har kendt før.
18 Og vi kom til dette land for at undgå hungersnøden, og denne onde ulykke er ramt mig; derfor, Herre Gud, udfri os nu og frels os fra denne undertrykkers hånd og gør vel imod mig for din barmhjertigheds skyld.

19 Og Herren lyttede til Sarajs røst, og Herren sendte en engel for at udfri Saraj fra Faraos hånd.
20 Kongen kom og satte sig foran Saraj, og se, en Herrens engel stod over dem. Han viste sig for Saraj og sagde til hende: "Frygt ikke, for Herren har hørt din bøn."
21 Kongen gik hen til Saraj og sagde til hende: "Hvad har du med den mand at gøre, som har ført dig hid?" Hun sagde: "Han er min bror."
22 Og kongen sagde: Det påhviler os at gøre ham stor, at ophøje ham og at gøre ham alt det gode, som du pålægger os; og på den tid sendte kongen Abram sølv og guld og ædelsten i overflod, foruden kvæg, tjenere og tjenestepiger; og kongen befalede, at Abram skulle føres frem, og han satte sig i kongens hus' gård, og kongen ophøjede Abram højt den nat.
23 Kongen kom hen for at tale til Saraj, og han rakte ud sin hånd for at røre ved hende. Da slog englen ham hårdt, og han blev skrækslagen og holdt sig fra at række ud til hende.
24 Da kongen kom hen til Saraj, slog englen ham til jorden og gjorde således med ham hele natten, og kongen blev skrækslagen.
25 Og den nat slog englen alle kongens tjenere og hele hans husstand hårdt på grund af Saraj, og der var en stor klage den nat blandt folket i Faraos hus.
26 Da Farao så den ulykke, der ramte ham, sagde han: "Det er sandelig denne kvindes skyld, der har ramt mig dette." Derfor trak han sig et stykke væk fra hende og talte venlige ord til hende.
27 Kongen sagde til Saraj: "Fortæl mig om den mand, du kom hertil med." Saraj sagde: "Denne mand er min mand, og jeg sagde til dig, at han var min bror, for jeg var bange for, at du skulle slå ham ihjel ved ondskab."
28 Og kongen holdt sig væk fra Saraj, og Herrens engels plager ophørte over ham og hans husstand; og Farao vidste, at han var blevet slået på grund af Saraj, og kongen blev meget forfærdet over dette.
29 Om morgenen kaldte kongen Abram til sig og sagde til ham: "Hvad er det, du har gjort mig? Hvorfor sagde du, at hun er min søster, og derfor tog jeg hende til mig til hustru, og derfor er denne svære plage ramt mig og mit hus?"
30 Se, din hustru, tag hende og gå bort fra vores land, for at vi ikke alle skal dø for hendes skyld. Farao tog mere kvæg, trælle og tjenestepiger og sølv og guld for at give Abram, og han gav ham sin hustru Saraj tilbage.
31 Kongen tog en ungpige, som han havde fået med sine medhustruer, og gav hende til Saraj som tjenestepige.
32 Og kongen sagde til sin datter: Det er bedre for dig, min datter, at være tjenestepige i denne mands hus end at være frue i mit hus, efter at vi har set den ulykke, der er ramt os på grund af denne kvinde.
33 Abram brød op og drog ud af Egypten med alle, hvad han ejede; og Farao befalede, at nogle af sine mænd skulle ledsage ham og alle, der var med ham.
34 Og Abram vendte tilbage til Kana'ans land, til det sted, hvor han havde lavet alteret, hvor han først havde slået sit telt op.
35 Lot, Abrams bror Harans søn, havde en stor mængde kvæg, småkvæg og hjorde og telte, for Herren var gavmild mod dem for Abrams skyld.
36 Og da Abram boede i landet, skændtes Lots hyrder med Abrams hyrder, for deres ejendom var for stor til, at de kunne blive sammen i landet, og landet kunne ikke bære dem på grund af deres kvæg.
37 Og da Abrams hyrder gik ud for at vogte deres hjord, ville de ikke gå ud på landets folks marker, men Lots hyrders kvæg gjorde noget andet, for de fik lov til at græsse på landets folks marker.
38 Og landets folk så dette dagligt, og de kom til Abram og skændtes med ham på grund af Lots hyrder.
39 Abram sagde til Lot: "Hvad gør du dog imod mig, siden du gør mig foragtelig for landets indbyggere, siden du befaler din hyrde at vogte dit kvæg på andre folks marker? Ved du ikke, at jeg er fremmed i dette land blandt Kana'ans børn? Hvorfor gør du så imod mig?"
40 Og Abram skændtes dagligt med Lot på grund af dette, men Lot ville ikke høre på Abram, og han fortsatte med at gøre det samme, og landets indbyggere kom og fortalte Abram det.
41 Abram sagde til Lot: "Hvor længe vil du være en faldsten for mig blandt landets indbyggere? Lad der nu ikke mere være kiv mellem os, for vi er slægtninge."
42 Men jeg beder dig om at skille dig fra mig, gå hen og vælg et sted, hvor du kan bo med dit kvæg og alt, hvad du ejer, men hold dig på afstand fra mig, du og din husstand.
43 Og vær ikke bange for at gå fra mig, for hvis nogen gør dig noget ondt, så lad mig det vide, og jeg vil hævne din sag på ham; blot gå væk fra mig.
44 Da Abram havde talt alle disse ord til Lot, stod Lot op og løftede sine øjne mod Jordansletten.
45 Og han så, at hele dette sted var godt vandet og godt for mennesker, såvel som at det gav græsning til kvæget.
46 Lot drog så bort fra Abram og slog sit telt der og boede i Sodoma, og de skiltes fra hinanden.
47 Abram boede på Mamres mark i Hebron, og slog sit telt op der, og Abram blev der i mange år.

KAPITEL 16

1 På den tid sendte Kedorlaomer, Elams konge, bud til alle nabokongerne, til Nimrod, Sinears konge, som dengang var under hans magt, og til Tidal, Gojims konge, og til Arjok, Elasars konge, med hvem han sluttede en pagt: "Kom op til mig og hjælp mig, så vi kan slå alle Sodomas byer og dens indbyggere, for de har gjort oprør mod mig i tretten år."
2 Og disse fire konger drog op med alle deres lejre, omkring otte hundrede tusinde mand, og de drog afsted, som de var, og slog enhver mand ihjel, de mødte på deres vej.
3 Og de fem konger af Sodoma og Gomorra, Shinab, konge af Adma, Semeber, konge af Zebojim, Bera, konge af Sodoma, Bersha, konge af Gomorra, og Bela, konge af Zoar, drog ud for at møde dem, og de samledes alle i Siddims dal.
4 Og disse ni konger førte krig i Siddims dal, og Sodomas og Gomorras konger blev slået af Elams konger.
5 Og Siddims dal var fuld af kalkgrave, og Elams konger forfulgte Sodomas konger, og Sodomas konger flygtede med deres lejre og faldt i kalkgravene, og alle de tilbageværende drog op i bjergene for at søge sikkerhed, og Elams fem konger kom efter dem og forfulgte dem til Sodomas porte, og de tog alt, hvad der var i Sodoma.

6 Og de plyndrede alle byerne i Sodoma og Gomorra, og de tog også Lot, Abrams brorsøn, og hans ejendom, og de beslaglagde alle ejendele i Sodomas byer, og de drog væk; og Unic, Abrams tjener, som var i kampen, så dette, og fortalte Abram alt, hvad kongerne havde gjort ved Sodomas byer, og at Lot var blevet taget til fange af dem.
7 Og Abram hørte dette, og han rejste sig med omkring tre hundrede og atten mænd, som var med ham, og han forfulgte disse konger den nat og slog dem, og de faldt alle for Abram og hans mænd, og der var ingen tilbage undtagen de fire konger, som flygtede, og de gik hver sin vej.
8 Og Abram genvandt alt, hvad der var i Sodoma, og han genvandt også Lot og hans ejendom, hans hustruer og småbørn og alt, hvad han ejede, så Lot ikke manglede noget.
9 Og da han vendte tilbage fra at have slået disse konger, passerede han og hans mænd Siddims dal, hvor kongerne havde ført krig mod hinanden.
10 Bera, Sodomas konge, og resten af hans mænd, som var med ham, gik ud fra kalkgravene, som de var faldet i, for at møde Abram og hans mænd.
11 Adonisedek, Jerusalems konge, det var Sem, drog ud med sine mænd for at møde Abram og hans folk med brød og vin, og de blev sammen i Meleks dal.
12 Og Adonisedek velsignede Abram, og Abram gav ham tiende af alt, hvad han havde bragt fra sine fjenders bytte, for Adonisedek var præst for Gud.
13 Og alle Sodomas og Gomorras konger, som var der, henvendte sig til Abram sammen med deres tjenere og bad ham om at give dem de tjenere, som han havde taget til fange, tilbage og tage al ejendommen.
14 Abram svarede Sodomas konger: "Så sandt Herren lever, som skabte himmel og jord og udløste min sjæl fra al nød og i dag udfriede mig fra mine fjender og gav dem i min hånd: Jeg tager ikke noget af det, der tilhører jer, for at I ikke i morgen skal rose jer og sige: Abram blev rig på den ejendom, han sparede."
15 For Herren min Gud, som jeg stoler på, har sagt til mig: Du skal ikke mangle noget, for jeg vil velsigne dig i alt, hvad dine hænder gør.
16 Og se nu, her er alt, hvad du ejer. Tag det og gå! Så sandt Herren lever, jeg vil ikke tage fra dig, hverken en levende sjæl eller en skosnøre eller en tråd, undtagen udgifterne til mad til dem, der drog ud med mig i kamp, og også andelen af de mænd, der drog med mig, Anar, Ashkol og Mamre, de og deres mænd, såvel som de, der var blevet tilbage for at vogte bagagen, de skal tage deres del af byttet.
17 Og Sodomas konger gav Abram alt, hvad han havde sagt, og de pressede på ham for at tage imod, hvad han ville, men han ville ikke.
18 Og han sendte Sodomas konger og resten af deres mænd bort, og han gav dem ordrer om Lot, og de drog hver til sin bopæl.
19 Og Lot, sin brorsøn, lod han også fare med sin ejendom, og han drog med dem, og Lot vendte tilbage til sit hjem, til Sodoma, og Abram og hans folk vendte tilbage til deres hjem på Mamres sletter, som ligger i Hebron.
20 På den tid åbenbarede Herren sig igen for Abram i Hebron og sagde til ham: "Frygt ikke, din løn er meget stor for mig, for jeg vil ikke forlade dig, før jeg har gjort dig talrig og velsignet dig og gjort dit afkom som stjernerne på himlen, der ikke kan måles eller tælles."
21 Og jeg vil give dine efterkommere alle disse lande, som du ser med dine øjne, dem vil jeg give som arv til evig tid. Vær kun stærk og frygt ikke, vandre for mit åsyn og vær uforfalsket.
22 I Abrams otteoghalvfjerdsindstyvende leveår døde Reu, Pelegs søn, og Reus fulde levealder blev to hundrede og niogtredive år. Så døde han.
23 Men Saraj, Harans datter, Abrams hustru, var stadig ufrugtbar i de dage; hun fødte Abram hverken søn eller datter.
24 Da hun så, at hun ikke fødte børn, tog hun sin tjenestepige Hagar, som Farao havde givet hende, og gav hende til sin mand Abram til hustru.
25 For Hagar lærte alle Sarajs veje, ligesom Saraj lærte hende, og hun manglede på ingen måde at følge hendes gode veje.
26 Og Saraj sagde til Abram: Se, her er min tjenestepige Hagar. Gå hen til hende, så hun kan føde på mine knæ, så også jeg kan få børn ved hende.
27 Og efter at Abram havde boet i Kana'ans land i ti år, hvilket er Abrams femogfirsindstyvende leveår, gav Saraj ham Hagar.
28 Abram lyttede til sin hustru Saraj og tog sin tjenestepige Hagar til sig, og Abram kom til hende, og hun blev gravid.
29 Da Hagar så, at hun var blevet gravid, glædede hun sig meget, og hendes herskerinde blev foragtet i hendes øjne. Hun sagde til sig selv: "Det kan være, at jeg er bedre for Gud end min herskerinde Saraj. For i alle de dage, min herskerinde har været hos min herre, har hun ikke været gravid, men mig har Herren i så kort tid ladet blive gravid ved ham."
30 Da Saraj så, at Hagar var blevet gravid med Abram, blev hun jaloux på sin tjenestepige, og Saraj sagde ved sig selv: "Det er sandelig ikke andet, end at hun er bedre end jeg."
31 Og Saraj sagde til Abram: "Min uret hviler på dig! For dengang du bad til Herren om børn, hvorfor bad du så ikke for mig, at Herren måtte give mig afkom fra dig?"
32 Og når jeg taler til Hagar i dine nærvær, foragter hun mine ord, fordi hun er blevet gravid, og du siger intet til hende. Måtte Herren dømme mellem mig og dig for det, du har gjort imod mig.
33 Og Abram sagde til Saraj: Se, din tjenestepige er i din hånd, gør med hende, hvad det tykkes dig godt; og Saraj plaget hende, og Hagar flygtede fra hende til ørkenen.
34 Og en Herrens Engel fandt hende på det Sted, hvorhen hun var flygtet, ved en Brønd, og han sagde til hende: "Frygt ikke, thi jeg vil gøre din Afkom talrigt, thi du skal føde en Søn, og du skal kalde ham Ismael; vend nu tilbage til din Frue Saraj og underkast dig hendes Hånd."
35 Og Hagar kaldte stedet, hvor brønden lå, Be'er-Lahaj-Ro'i; det ligger mellem Kadesh og Bereds ørken.
36 På den tid vendte Hagar tilbage til sin herres hus, og ved en tid fødte Hagar Abram en søn, og Abram kaldte ham Ismael; og Abram var seksogfirs år gammel, da han avlede ham.

KAPITEL 17

1 Og i de dage, i Abrams enoghalvfemsindstyvende leveår, førte Kittims børn krig mod Tubals børn, for da Herren havde spredt menneskenes sønner over jordens overflade, gik Kittims børn hen og slog sig ned på Kanopiasletten, og de byggede sig byer der og bosatte sig ved floden Tibreu.
2 Tubals børn bosatte sig i Tuscanah, og deres grænser nåede Tibreu-floden. Tubals børn byggede en by i Tuscanah, og de kaldte den Sabinah efter deres far Tubals søns navn, og de boede der den dag i dag.
3 På den tid førte Kittims børn krig mod Tubals børn, og Tubals børn blev slået af Kittims børn, og Kittims børn slog 370 mænd af Tubals børn ned.
4 På den tid svor Tubals børn over for Kittims børn: "I må ikke gifte jer ind imellem os, og ingen mand må give sin datter til nogen af Kittims sønner."
5 For alle Tubals døtre var smukke på den tid, for der fandtes dengang ingen kvinder på hele jorden så smukke som Tubals døtre.
6 Og alle, der frydede sig over kvinders skønhed, gik til Tubals døtre og tog deres hustruer, og menneskesønner, konger og fyrster, som frydede sig over kvinders skønhed, tog i de dage deres hustruer af Tubals døtre.
7 Og efter at Tubals børn havde svoret Kittims børn ikke at give dem deres døtre til hustruer, gik omkring tyve mænd af Kittims børn hen for at tage nogle af Tubals døtre, men de fandt ingen.
8 For Tubals børn holdt deres eder om ikke at indgå ægteskab med dem, og de brød ikke deres eder.
9 Og i høstdagene gik Tubals børn ud på deres marker for at høste, og Kittims unge mænd samledes og drog til byen Sabina, og hver mand tog en ung kvinde af Tubals døtre, og de kom til deres byer.
10 Tubals børn hørte det og drog ud for at føre krig mod dem, men de kunne ikke overvinde dem, for bjerget var meget højt fra dem. Og da de så, at de ikke kunne overvinde dem, vendte de tilbage til deres land.
11 Og ved årets omvæltning gik Tubals børn hen og lejede omkring ti tusind mand fra de byer, der lå i nærheden af dem, og de drog i krig mod Kittims børn.
12 Tubals børn drog i krig mod Kittims børn for at ødelægge deres land og bringe dem i nød. I denne kamp vandt Tubals børn over Kittims børn. Da Kittims børn så, at de var i stor nød, løftede de de børn, de havde fået med Tubals døtre, op på den mur, der var blevet bygget, for at stille dem foran Tubals børn.
13 Kittims børn sagde til dem: "Er I kommet for at føre krig mod jeres egne sønner og døtre, og er vi ikke lige fra dengang til nu blevet regnet for jeres kød og ben?"
14 Og da Tubals børn hørte dette, holdt de op med at føre krig mod Kittims børn og drog bort.
15 Og de vendte tilbage til deres byer, og Kittims børn samledes på den tid og byggede to byer ved havet, og de kaldte den ene Purtu og den anden Ariza.
16 Abram, Terahs søn, var da nioghalvfems år gammel.
17 På den tid åbenbarede Herren sig for ham og sagde til ham: "Jeg vil oprette en pagt mellem mig og dig og gøre dit afkom talrigt. Dette er den pagt, jeg opretter mellem mig og dig: Alle drengebørn skal omskæres, du og dine efterkommere efter dig."
18 Når den er otte dage gammel, skal den omskæres, og denne pagt skal være i jeres kød og blod som en evig pagt.
19 Derfor skal dit navn ikke mere være Abram, men Abraham, og din hustru skal ikke mere hedde Saraj, men Sara.
20 For jeg vil velsigne jer begge og gøre jeres afkom talrigt efter jer, så I skal blive et stort folk, og konger skal udgå fra jer.

KAPITEL 18

1 Abraham stod op og gjorde alt, hvad Gud havde befalet ham. Han tog sine husstandsmænd og dem, han havde købt for sine penge, og omskar dem, sådan som Herren havde befalet ham.
2 Og der var ikke én tilbage, som han ikke omskar, og Abraham og hans søn Ismael blev omskåret på deres forhud; Ismael var tretten år gammel, da han blev omskåret på sin forhud.
3 Og på den tredje dag gik Abraham ud af sit telt og satte sig ved døren for at nyde solens hede, mens hans kød var plaget.
4 Og Herren åbenbarede sig for ham på Mamres dal og sendte tre af sine tjenende engle for at besøge ham, mens han sad ved teltets indgang. Da han løftede sine øjne, så han, og se, tre mænd kom langvejsfra. Han rejste sig og løb dem i møde, og han bøjede sig for dem og førte dem ind i sit hus.
5 Og han sagde til dem: "Hvis jeg har fundet nåde for jeres øjne, så kom ind og spis et stykke brød!" Og han pressede dem, og de kom ind, og han gav dem vand, og de vaskede deres fødder, og han lagde dem under et træ ved teltdøren.
6 Abraham løb hen og tog en mør og god kalv og skyndte sig at slagte den og gav den til sin tjener Eliezer, så han kunne tilberede den.
7 Så kom Abraham til Sara i teltet og sagde til hende: "Skynd dig til at lave tre mål fint mel, ælt det og bag kager til at dække gryden med kødet!" Og hun gjorde det.
8 Og Abraham skyndte sig og bragte dem smør og mælk, oksekød og fårekød og gav dem det at spise, før kalvens kød var gennemstegt, og de spiste.
9 Og da de havde spist, sagde en af dem til ham: Jeg vender tilbage til dig ved årstidspunktet, og så skal din hustru Sara have en søn.
10 Og mændene drog derefter afsted og drog deres vej til de steder, hvortil de var blevet sendt.
11 I de dage var alle indbyggerne i Sodoma og Gomorra og i alle fem byer overordentlig onde og syndige mod Herren, og de ophidsede Herren med deres vederstyggeligheder, og de blev stærkere i alderdommen, idet de var vederstyggelige og hånlige for Herren, og deres ondskab og forbrydelser var i de dage store for Herren.
12 Og de havde i deres land en meget stor dal, omtrent en halv dags vandring, og i den var der vandkilder og en stor mængde urter omkring vandet.
13 Og alle indbyggerne i Sodoma og Gomorra drog derhen fire gange om året med deres hustruer og børn og alt, hvad de ejede, og de festede der med tamburiner og dans.
14 Og i glædens stund rejste de sig alle og greb fat i deres naboers koner, og nogle i deres naboers jomfrudøtre, og de nød dem, og hver mand så sin kone og datter i sin nabos hænder og sagde ikke et ord.

15 Og de gjorde således fra morgen til aften, og derefter vendte de hjem hver mand til sit hus og hver kvinde til sit telt; således gjorde de altid fire gange om året.
16 Når en fremmed kom til deres byer og bragte varer, som han havde købt for at sælge dem der, samledes indbyggerne i disse byer, mænd, kvinder og børn, unge og gamle, og gik hen til manden og tog hans ejendele med magt, idet de gav lidt til hver mand, indtil der var sluppet alt det gods, som ejeren havde bragt ind i landet.
17 Og hvis ejeren af godset kivedes med dem og sagde: "Hvad er det for et værk, I har gjort mig?", så kom de hen til ham, én efter én, og hver viste ham det lille, han havde taget, og hånede ham og sagde: "Jeg tog kun det lille, du gav mig." Og når han hørte dette fra dem alle, rejste han sig og gik fra dem i sorg og bitterhed i sjælen, og de rejste sig alle og satte efter ham og drev ham ud af byen med stor larm og tumult.
18 Og der var en mand fra Elams land, som gik roligt på vejen. Han sad på sit æsel, som bar en fin kappe i mange farver, og kappen var bundet med en snor om æslet.
19 Og manden var på sin rejse gennem Sodomas gade, da solen gik ned om aftenen, og han blev der for at blive om natten, men ingen ville lukke ham ind i sit hus. Og på den tid var der i Sodoma en ond og ondskabsfuld mand, en mand, der var kyndig i at gøre ondt, og hans navn var Hedad.
20 Og han løftede sine øjne og så den rejsende på byens gade, og han kom hen til ham og sagde: Hvor kommer du fra, og hvor går du hen?
21 Og manden sagde til ham: Jeg rejser fra Hebron til Elam, hvor jeg hører hjemme, og da jeg gik hen og gik ned, lod ingen mig komme ind i hans hus, selvom jeg havde brød og vand og halm og foder til mit æsel, og jeg mangler ingenting.
22 Og Hedad svarede og sagde til ham: Alt, hvad du behøver, skal jeg sørge for, men du skal ikke blive på gaden natten over.
23 Og Hedad førte ham til sit hus, og han tog kappen af æslet med snoren og bragte den til sit hus, og han gav æslet halm og foder, mens den rejsende spiste og drak i Hedads hus, og han blev der den nat.
24 Og om morgenen stod den rejsende tidligt op for at fortsætte sin rejse, da Hedad sagde til ham: "Vent, trøst dit hjerte med et stykke brød og gå så." Og manden gjorde det; og han blev hos ham, og de spiste og drak begge sammen i løbet af dagen, da manden stod op for at gå.
25 Og Hedad sagde til ham: Se, dagen er ved at gå på hæld, du bør blive natten over, så dit hjerte kan blive trøstet; og han pressede ham, så han blev der natten over, og den anden dag stod han tidligt op for at gå væk, da Hedad pressede ham og sagde: Trøst dit hjerte med et stykke brød, og gå derefter! Og han blev og spiste med ham også den anden dag, og så rejste manden sig for at fortsætte sin rejse.
26 Og Hedad sagde til ham: Se, dagen er ved at gå på hæld. Bliv hos mig for at trøste dit hjerte, og stå tidligt op i morgen og gå din vej.
27 Og manden ville ikke blive, men rejste sig og sadlede sit æsel. Mens han sadlede sit æsel, sagde Hedads hustru til sin mand: "Se, denne mand har været hos os i to dage og spist og drukket, og han har ikke givet os noget. Skal han nu gå bort fra os uden at give os noget?" Hedad sagde til hende: "Ti stille."
28 Og manden sadlede sit æsel for at kunne gå, og han bad Hedad om at give ham reben og kåben til at binde det på æslet.
29 Og Hedad sagde til ham: "Hvad siger du?" Og han sagde til ham: "Du, min herre, skal give mig snoren og den flerfarvede kåbe, som du gemte hos dig i dit hus, for at jeg kan passe på den."
30 Og Hedad svarede manden og sagde: Dette er tydningen af din drøm: Snoren, som du så, betyder, at dit liv vil blive forlænget som en snor, og når du har set kappen farvet med alle slags farver, betyder det, at du skal have en vingård, hvor du vil plante træer af alle slags frugter.
31 Og den rejsende svarede og sagde: "Ikke således, herre, for jeg var vågen, da jeg gav dig snoren og også en kappe vævet i forskellige farver, som du tog af æslet for at lægge dem ved siden af mig." Og Hedad svarede og sagde: "Sandelig har jeg fortalt dig tydningen af din drøm, og det er en god drøm, og dette er dens tydning."
32 Men menneskenes sønner giver mig fire sølvmønter, som er min opgave at tyde drømme, og af dig alene har jeg brug for tre sølvmønter.
33 Og manden blev oprørt over Hedads ord, og han græd bitterligt, og han bragte Hedad til Serak, dommer i Sodoma.
34 Og manden fremlagde sin sag for dommeren Serak, da Hedad svarede og sagde: "Det er ikke sådan, men sådan står sagen." Og dommeren sagde til den rejsende: "Denne mand, Hedad, fortæller dig sandheden, for han er berømt i byerne for den nøjagtige drømmetydning."
35 Da råbte manden op over dommerens ord, sagde han: "Ikke sådan, herre, for det var den dag, jeg gav ham rebet og kåben, som var på æslet, for at han kunne opbevare dem i sit hus." Og de diskuterede begge for dommeren; den ene sagde: "Sådan var sagen," den anden sagde noget andet.
36 Og Hedad sagde til manden: "Giv mig fire sølvstykker, som jeg tager for mine drømmetydninger; jeg vil ikke give nogen godtgørelse; og betal mig udgifterne til de fire måltider, du spiste i mit hus."
37 Og manden sagde til Hedad: "Sandelig, jeg vil betale dig for, hvad jeg spiste i dit hus; giv mig kun snoren og kåben, som du gemte i dit hus."
38 Og Hedad svarede for dommeren og sagde til manden: "Fortalte jeg dig ikke tydningen af din drøm? Snoren betyder, at dine dage skal forlænges som en snor, og kåben betyder, at du vil have en vingård, hvor du vil plante alle slags frugttræer."
39 Dette er den rette tydning af din drøm: Giv mig nu de fire sølvstykker, som jeg har brug for i kompensation, for jeg vil ikke give dig noget godtgørelse.
40 Og manden græd ved Hedads ord, og de skændtes begge for dommeren, og dommeren gav ordre til sine tjenere, som hastigt drev dem ud af huset.
41 Og de gik skændes bort fra dommeren, da Sodomas indbyggere hørte det, og de samledes om dem og råbte op mod den fremmede og jog ham hastigt ud af byen.
42 Og manden fortsatte sin rejse på sit æsel med bitterhed i sjælen, idet han sørgede og græd.
43 Og mens han gik videre, græd han over det, der var sket med ham i den fordærvede by Sodoma.

KAPITEL 19

1 Sodomas byer havde fire dommere til fire byer, og disse var deres navne: Serak i Sodomas by, Sharkad i Gomorra, Zabnak i Adma og Menon i Zeboyim.
2 Og Eliezer Abrahams tjener gav dem forskellige navne, og han omdannede Serak til Shakra, Sharkad til Shakrura, Zebnac til Kezobim og Menon til Matzlodin.
3 Og efter ønske fra deres fire dommere fik folket i Sodoma og Gomorra opstillet senge i byernes gader, og hvis en mand kom til disse steder, greb de ham og bragte ham til en af deres senge og tvang ham til at ligge i dem med magt.
4 Og når han lagde sig ned, stod tre mænd ved hans hovedgærde og tre ved hans fødder og målte ham efter sengens længde, og hvis manden var mindre end sengen, strakte disse seks mænd ham ud i hver ende, og når han råbte til dem, svarede de ham ikke.
5 Og hvis han var længere end sengen, ville de trække sengens to sider sammen i hver ende, indtil manden havde nået dødens porte.
6 Og hvis han blev ved med at råbe til dem, svarede de ham og sagde: "Sådan skal det gøres ved en mand, der kommer til vores land."
7 Og da folkene hørte om alle disse ting, som indbyggerne i Sodomas byer havde gjort, holdt de sig fra at komme dertil.
8 Og når en fattig mand kom til deres land, gav de ham sølv og guld og lod en proklamation udstede i hele byen om, at man ikke måtte give ham en bid brød at spise, og hvis den fremmede skulle blive der i nogle dage og dø af sult, fordi han ikke kunne få fat i en bid brød, så kom alle byens indbyggere ved hans død og tog det sølv og guld, som de havde givet ham.
9 Og de, der kunne genkende sølvet eller guldet, som de havde givet ham, tog det tilbage, og ved hans død rev de også hans klæder af ham, og de kæmpede om dem, og den, der sejrede over sin næste, tog dem.
10 Derefter bar de ham og begravede ham under nogle af buskene i ørkenen; sådan gjorde de alle dage med enhver, der kom til dem og døde i deres land.
11 Og efter nogen tid sendte Sara Eliezer til Sodoma for at se Lot og spørge, hvordan det gik ham.
12 Eliezer kom til Sodoma, og der mødte han en mand fra Sodoma, som var i kamp med en fremmed. Manden fra Sodoma rev den fattige mand af alle hans klæder og gik sin vej.
13 Og denne fattige mand råbte til Eliezer og tryglede ham om gunst på grund af det, som manden fra Sodoma havde gjort imod ham.
14 Og han sagde til ham: Hvorfor gør du således mod den fattige mand, som er kommet til dit land?
15 Manden fra Sodoma svarede Eliezer: "Er denne mand din bror, eller har Sodomas indbyggere i dag sat dig til dommer, siden du taler om denne mand?"
16 Eliezer kom i strid med manden fra Sodoma om den fattige mand, og da Eliezer kom hen for at hente den fattige mands klæder fra manden fra Sodoma, skyndte han sig og slog Eliezer i panden med en sten.
17 Og blodet flød rigeligt fra Eliezers pande, og da manden så blodet, greb han fat i Eliezer og sagde: "Giv mig min løn for at have fjernet dette onde blod, der var i din pande, for sådan er skik og lov i vores land."
18 Eliezer sagde til ham: "Du har såret mig og kræver, at jeg betaler dig din løn." Eliezer ville ikke lytte til manden fra Sodoma.
19 Og manden greb fat i Eliezer og førte ham til dommeren i Sodoma, Shakra, for at få ham afsagt dom.
20 Og manden sagde til dommeren: "Jeg beder dig, min herre, således har denne mand gjort, for jeg slog ham med en sten, så blodet flød fra hans pande, og han vil ikke give mig min løn."
21 Dommeren sagde til Eliezer: "Denne mand taler sandt til dig, giv ham hans løn, for sådan er skik i vores land." Da Eliezer hørte dommerens ord, løftede han en sten og slog dommeren, så stenen ramte hans pande, og blodet flød rigeligt fra dommerens pande. Eliezer sagde: "Hvis dette da er skik i dit land, så giv denne mand, hvad jeg burde have givet ham, for sådan har det været din beslutning, det er du, der har bestemt."
22 Så lod Eliezer manden fra Sodoma blive hos dommeren, og han gik bort.
23 Og da Elams konger havde ført krig mod Sodomas konger, erobrede Elams konger al Sodomas ejendom, og de tog Lot til fange sammen med hans ejendom. Og da det blev fortalt Abraham, gik han hen og førte krig mod Elams konger, og han genvandt al Lots ejendom og Sodomas ejendom fra deres hænder.
24 På den tid fødte Lots hustru ham en datter, og han kaldte hende Paltith, idet han sagde: "Fordi Gud havde udfriet ham og hele hans husstand fra Elams konger." Og Paltith, Lots datter, voksede op, og en af mændene i Sodoma tog hende til hustru.
25 Og en fattig mand kom til byen for at søge underhold, og han blev i byen nogle dage, og alle Sodomas indbyggere udråbte deres skik til ikke at give denne mand en bid brød at spise, før han faldt død om på jorden, og de gjorde det.
26 Og Paltith, Lots datter, så denne mand ligge på gaderne udsultet, og ingen ville give ham noget for at holde ham i live, og han var lige ved døden.
27 Og hendes sjæl blev fyldt med medlidenhed på grund af manden, og hun gav ham i hemmelighed brød i mange dage, og denne mands sjæl blev levende.
28 For når hun gik ud for at hente vand, plejede hun at lægge brødet i vandkrukken, og når hun kom til det sted, hvor den fattige mand var, tog hun brødet af krukken og gav ham det at spise; sådan gjorde hun i mange dage.
29 Og alle indbyggerne i Sodoma og Gomorra undrede sig over, hvordan denne mand kunne udholde sult i så mange dage.
30 Og de sagde til hinanden: "Det kan kun være, at han spiser og drikker, for intet menneske kan udholde sult i så mange dage eller leve som denne mand, uden at selv hans ansigt ændrer sig; og tre mænd skjulte sig på det sted, hvor den fattige mand var stationeret, for at vide, hvem det var, der bragte ham brød at spise."
31 Samme dag gik Paltith, Lots datter, ud for at hente vand, og hun kom brød i sin vandkrukke og gik hen for at hente vand ved den fattiges hus. Hun tog brødet op af krukken og gav det til den fattige mand, og han spiste det.
32 Og de tre mænd så, hvad Paltith gjorde mod den stakkels mand, og de sagde til hende: "Det er altså dig, der

har forsørget ham, og derfor har han ikke sultet, ej heller forandret sig i udseende eller død som de andre."
33 Og de tre mænd gik ud fra det sted, hvor de havde gemt sig, og de greb Paltith og brødet, som den fattige mand havde i hånden.
34 Og de tog Paltith og førte hende frem for deres dommere, og de sagde til dem: "Således gjorde hun, og det er hende, der forsynede den fattige mand med brød, derfor døde han ikke i al denne tid; forkynd os nu derfor den straf, der tilkommer denne kvinde for at have overtrådt vores lov."
35 Indbyggerne i Sodoma og Gomorra samledes og tændte et bål på byens gade. De tog kvinden og kastede hende i ilden, og hun blev brændt til aske.
36 Og i byen Adma var der en kvinde, med hvem de gjorde noget lignende.
37 En rejsende kom til byen Adma for at blive der natten over og ville hjem næste morgen. Han satte sig lige over for døren til den unge kvindes fars hus for at blive der, da solen var gået ned, da han var nået dertil. Den unge kvinde så ham sidde ved døren til huset.
38 Og han bad hende om noget vand, og hun sagde til ham: "Hvem er du?" Og han sagde til hende: "Jeg var på vej i dag og kom hertil, da solen gik ned. Jeg vil blive her natten over, og i morgen vil jeg stå tidligt op og fortsætte min rejse."
39 Og den unge kvinde gik ind i huset og hentede manden brød og vand, så han kunne spise og drikke.
40 Og denne sag blev kendt for Admas folk, og de samledes og førte den unge kvinde for dommerne, for at de skulle dømme hende for denne gerning.
41 Og dommeren sagde: "Denne kvinde skal dø, fordi hun har overtrådt vores lov, og derfor er dette dommen over hende."
42 Og folkene i disse byer samledes og førte den unge kvinde ud og salvede hende med honning fra top til tå, som dommeren havde bestemt, og de stillede hende foran en sværm af bier, som dengang var i deres bistader, og bierne fløj på hende og stak hende, så hele hendes krop svulmede op.
43 Og den unge kvinde skreg på grund af bierne, men ingen lagde mærke til hende eller havde medlidenhed med hende, og hendes råb steg op til himlen.
44 Og Herren blev vred over dette og over alle Sodomas byers gerninger, for de havde overflod af mad og ro iblandt sig, og alligevel ville de ikke sørge for de fattige og trængende. I de dage blev deres onde gerninger og synder store for Herren.
45 Og Herren sendte bud efter to af de engle, som var kommet til Abrahams hus, for at ødelægge Sodoma og dens byer.
46 Og englene rejste sig fra døren til Abrahams telt, efter at de havde spist og drukket, og de nåede Sodoma om aftenen, og Lot sad da i Sodomas port, og da han så dem, rejste han sig for at møde dem og bøjede sig til jorden.
47 Og han pressede dem hårdt og bragte dem ind i sit hus, og han gav dem mad, som de spiste, og de blev natten over i hans hus.
48 Og englene sagde til Lot: "Stå op, gå bort fra dette sted, du og alt, hvad du tilhører, for at du ikke skal omkomme i denne bys misgerning, for Herren vil ødelægge dette sted."
49 Og englene greb fat i Lots hånd og i hans hustrus hånd og i hans børns hånd og i alt, hvad han ejede, og de førte ham ud og satte ham uden for byerne.
50 Og de sagde til Lot: "Flygt for dit liv!" Og han flygtede og alt, hvad han ejede.
51 Da lod Herren svovl og ild regne fra Herren fra himlen over Sodoma og Gomorra og over alle disse byer.
52 Og han omstyrtede disse byer, hele sletten og alle byernes indbyggere og det, der voksede på jorden; og Ado, Lots hustru, så tilbage for at se byernes ødelæggelse, for hendes medlidenhed var rettet over sine døtre, som blev tilbage i Sodoma, fordi de ikke gik med hende.
53 Og da hun så sig tilbage, blev hun til en saltstøtte, og den er stadig på det sted den dag i dag.
54 Og okserne, som stod på det sted, slikkede daglig saltet op til deres fødder, og om morgenen sprang det frem igen, og de slikkede det igen op den dag i dag.
55 Lot og to af hans døtre, som var blevet tilbage hos ham, flygtede og undslap til Adullams hule, og de blev der i nogen tid.
56 Tidligt om morgenen stod Abraham op for at se, hvad der var sket med Sodomas byer; og han så, hvordan røg steg op fra byerne som røg fra en ovn.
57 Og Lot og hans to døtre blev i hulen, og de gav deres far vin at drikke, og de lå hos ham, for de sagde, at der ikke var noget menneske på jorden, som kunne opfostre afkom fra dem, for de troede, at hele jorden var ødelagt.
58 Og de lå begge hos deres far, og de blev frugtsommelige og fødte sønner, og den førstefødte kaldte sin søn Moab og sagde: Fra min far undfangede jeg ham; han er moabiternes fader den dag i dag.
59 Og den yngste kaldte også hendes søn Benami; han er Ammons børns fader den dag i dag.
60 Og derefter drog Lot og hans to døtre væk derfra, og han bosatte sig på den anden side af Jordan med sine to døtre og deres sønner. Lots sønner voksede op, og de gik hen og tog sig hustruer fra Kana'ans land, og de fik børn, og de blev frugtbare og mange.

KAPITEL 20

1 På den tid rejste Abraham fra Mamres slette og drog til filisternes land og bosatte sig i Gerar. I Abrahams femogtyvende år i Kana'ans land og i Abrahams hundrede leveår kom han til Gerar i filisternes land.
2 Og da de kom ind i landet, sagde han til sin hustru Sara: "Sig til enhver, der spørger dig, at du er min søster, for at vi kan undslippe landets indbyggeres ondskab."
3 Medens Abraham boede i filistrenes land, så Abimeleks, filistrenes konges, tjenere, at Sara var overordentlig smuk, og de spurgte Abraham om hende, og han sagde: Hun er min søster.
4 Abimeleks tjenere kom til Abimelek og sagde: "En mand fra Kana'ans land er kommet for at bosætte sig i landet, og han har en søster, der er meget smuk."
5 Da Abimelek hørte sine tjeneres ord, når de roste Sara hos ham, sendte Abimelek sine tjenere afsted, og de bragte Sara til kongen.
6 Så kom Sara til Abimeleks hus, og kongen så, at Sara var smuk, og hun behagede ham overordentlig.

7 Og han gik hen til hende og sagde til hende: "Hvad er den mand for dig, som du kom med til vores land?" Sara svarede og sagde: "Han er min bror, og vi er kommet fra Kana'ans land for at bosætte os, hvor vi kunne finde et sted."
8 Og Abimelek sagde til Sara: Se, mit land ligger foran dig. Placer din bror i et hvilket som helst område af dette land, som du finder behag i, og det vil være vores pligt at ophøje og ophøje ham over alle landets folk, da han er din bror.
9 Abimelek sendte bud efter Abraham, og Abraham kom til Abimelek.
10 Abimelek sagde til Abraham: "Se, jeg har givet dig befaling om, at du skal æres, som du ønsker, for din søster Saras skyld."
11 Så gik Abraham ud fra kongen, og kongens gave fulgte ham.
12 Ligesom om aftenen, før man lægger sig til at hvile, sad kongen på sin trone, og en dyb søvn faldt over ham, og han lå på tronen og sov til morgenen.
13 Og han drømte, at en Herrens engel kom til ham med et draget sværd i hånden, og englen stod over Abimelek og ville dræbe ham med sværdet. Kongen blev skrækslagen i drømmen og sagde til englen: "Hvad har jeg syndet imod dig, siden du kommer for at dræbe mig med dit sværd?"
14 Og englen svarede og sagde til Abimelek: Se, du dør for den kvindes skyld, som du i går bragte til dit hus, for hun er en gift kvinde, Abrahams hustru, som kom til dit hus; giv nu denne mand hans hustru tilbage, for hun er hans hustru; og hvis du ikke giver hende tilbage, skal du vide, at du visselig skal dø, du og alt, hvad du ejer.
15 Og den nat blev der et stort råb i filisternes land, og landets indbyggere så en mand stå med et draget sværd i hånden, og han slog landets indbyggere med sværdet, ja, han fortsatte med at slog dem.
16 Og Herrens engel slog hele filisternes land den nat, og der opstod stor forvirring den nat og den følgende morgen.
17 Og hver moderliv lukkedes og al deres udflod, og Herrens hånd var over dem for Saras skyld, Abrahams hustru, som Abimelek havde taget til sig.
18 Om morgenen stod Abimelek op i skræk og forvirring og stor frygt. Han sendte bud efter sine tjenere og fortalte dem sin drøm, og folket blev meget bange.
19 Og en mand, der stod blandt kongens tjenere, svarede kongen og sagde: "Å, herske konge, giv denne kvinde tilbage til hendes mand, for han er hendes mand, for noget lignende skete med Egyptens konge, da denne mand kom til Egypten."
20 Og han sagde om sin hustru: Hun er min søster, for sådan handler han, når han kommer for at bosætte sig i det land, hvor han bor som fremmed.
21 Og Farao sendte bud og tog denne kvinde til hustru, og Herren bragte alvorlige plager over ham, indtil han bragte kvinden tilbage til hendes mand.
22 Derfor, o herskerkonge, vid nu, hvad der skete i går aftes med hele landet, for der var en meget stor forfærdelse, stor smerte og klage, og vi ved, at det var på grund af den kvinde, du tog.
23 Giv nu denne kvinde tilbage til hendes mand, for at det ikke skal gå os, som det gik Farao, Egyptens konge, og hans undersåtter, og vi ikke skal dø. Abimelek skyndte sig at kalde og lod Sara kalde, og hun kom til ham, og han lod Abraham kalde, og han kom til ham.
24 Abimelek sagde til dem: "Hvad er det for et værk, I har gjort, at I siger, I er bror og søster, og at jeg har taget denne kvinde til hustru?"
25 Og Abraham sagde: Fordi jeg tænkte, at jeg skulle dø for min hustrus skyld; og Abimelek tog får og kvæg, trælle og tjenestepiger og tusind sølvstykker og gav dem til Abraham, og han gav Sara tilbage til ham.
26 Abimelek sagde til Abraham: "Se, hele landet ligger foran dig; bo i det, hvor du vælger."
27 Og Abraham og Sara, hans hustru, forlod kongens nærvær med ære og respekt, og de bosatte sig i landet, i Gerar.
28 Og alle indbyggerne i filisternes land og kongens tjenere led stadig af den plage, som englen havde ramt dem hele natten på grund af Sara.
29 Abimelek sendte bud efter Abraham og sagde: "Bed nu for dine tjenere til Herren din Gud, at han må fjerne denne dødelighed fra os."
30 Og Abraham bad for Abimelek og hans undersåtter, og Herren hørte Abrahams bøn, og han helbredte Abimelek og alle hans undersåtter.

KAPITEL 21

1 På den tid, efter at Abraham havde boet et år og fire måneder i filistrenes land i Gerar, besøgte Gud Sara. Herren huskede hende, og hun blev frugtsommelig og fødte Abraham en søn.
2 Og Abraham kaldte den søn, som han havde født, og som Sara havde født ham, Isak.
3 Og Abraham omskar sin søn Isak, da han var otte dage gammel, sådan som Gud havde befalet Abraham at gøre med sine efterkommere; og Abraham var hundrede år gammel, og Sara halvfems år gammel, da Isak blev født dem.
4 Og barnet voksede op og blev vænnet fra, og Abraham gjorde en stor fest den dag, Isak blev vænnet fra.
5 Og Sem og Eber og alle landets stormænd og Abimelek, filisternes konge, og hans tjenere og Pikol, hans hærfører, kom for at spise og drikke og glæde sig ved det festmåltid, som Abraham havde lavet den dag, hans søn Isak blev vænnet fra.
6 Abrahams far, Terah, og hans bror Nakor, kom også fra Haran, de og alle deres slægtninge, for de glædede sig meget, da de hørte, at Sara havde fået en søn.
7 Og de kom til Abraham, og de spiste og drak ved den fest, som Abraham havde holdt, den dag Isak blev vænnet fra.
8 Og Terah og Nakor glædede sig med Abraham, og de blev hos ham i mange dage i filisternes land.
9 På den tid døde Serug, Re'us søn, i Abrahams søns Isaks, første år efter hans fødsel.
10 Og Serugs fulde levedag blev to hundrede og niogtredive år, og så døde han.
11 Ismael, Abrahams søn, var blevet voksen i de dage; han var fjorten år gammel, da Sara fødte Abraham Isak.
12 Og Gud var med Ismael, Abrahams søn, og han voksede op, og han lærte at bruge buen og blev bueskytte.
13 Da Isak var fem år gammel, sad han hos Ismael ved teltets indgang.

14 Og Ismael kom til Isak og satte sig overfor ham, og han tog buen og spente den og stak pilen i den og havde i sinde at dræbe Isak.
15 Og Sara så, hvad Ismael ønskede at gøre mod sin søn Isak, og det bedrøvede hende meget på grund af sin søn. Hun sendte bud efter Abraham og sagde til ham: "Jag denne trælkvinde og hendes søn bort, for hendes søn skal ikke arve med min søn, for sådan søgte han at gøre mod ham i dag."
16 Og Abraham lyttede til Saras stemme, og han stod tidligt op om morgenen, og han tog tolv brød og en vandflaske, som han gav Hagar, og sendte hende bort med hendes søn, og Hagar drog med sin søn til ørkenen, og de boede i Parans ørken sammen med ørkenens indbyggere, og Ismael var bueskytte, og han boede i ørkenen i lang tid.
17 Derefter drog han og hans mor til Egypten og bosatte sig der. Hagar tog sin søn en hustru fra Egypten, og hendes navn var Meriba.
18 Og Ismaels hustru blev gravid og fødte fire sønner og to døtre, og Ismael og hans mor og hans hustru og børn gik derefter tilbage til ørkenen.
19 Og de slog sig telte i ørkenen, hvor de boede, og de fortsatte med at rejse og derefter hvilede månedligt og årligt.
20 Og Gud gav Ismael får, hjorde og telte for hans far Abrahams skyld, og manden voksede i antal kvægavl.
21 Og Ismael boede i ørkener og i telte, hvor han rejste og hvilede sig i lang tid, og han så ikke sin fars ansigt.
22 Nogen tid efter sagde Abraham til sin hustru Sara: "Jeg vil gå hen og se min søn Ismael, for jeg har et ønske om at se ham, for jeg har ikke set ham i lang tid."
23 Og Abraham red på en af sine kameler ud i ørkenen for at opsøge sin søn Ismael, for han havde hørt, at han boede i et telt i ørkenen med alt, hvad han ejede.
24 Abraham drog ud i ørkenen og kom til Ismaels telt ved middagstid. Han spurgte til Ismael, og han fandt Ismaels hustru siddende i teltet med sine børn, og hendes mand og hans mor Ismael var ikke sammen med dem.
25 Og Abraham spurgte Ismaels hustru og sagde: "Hvor er Ismael blevet af?" Hun sagde: "Han er gået ud på marken for at jage, og Abraham sad stadig på kamelen, for han ville ikke komme ned på jorden, ligesom han havde svoret sin hustru Sara, at han ikke ville komme ned fra kamelen."
26 Og Abraham sagde til Ismaels hustru: Min datter, giv mig lidt vand at drikke, for jeg er udmattet af rejsen.
27 Ismaels hustru svarede Abraham: "Vi har hverken vand eller brød." Og hun blev siddende i teltet og lagde ikke mærke til Abraham og spurgte ham ikke, hvem han var.
28 Men hun slog sine børn i teltet og forbandede dem, og hun forbandede også sin mand Ismael og hånede ham. Og da Abraham hørte Ismaels hustrus ord til sine børn, blev han meget vred og misfornøjet.
29 Og Abraham kaldte på kvinden, at hun skulle komme ud til ham fra teltet, og kvinden kom og stillede sig lige over for Abraham, for Abraham sad stadig på kamelen.
30 Og Abraham sagde til Ismaels hustru: Når din mand Ismael kommer hjem, skal du sige disse ord til ham:
31 En meget gammel mand fra filisternes land kom hid for at søge dig, og sådan var hans udseende og skikkelse; jeg spurgte ham ikke, hvem han var, og da du ikke var her, talte han til mig og sagde: Når din mand Ismael vender tilbage, så sig til ham, hvad denne mand sagde: Når du kommer hjem, så tag dette søm væk fra teltet, som du har rejst her, og sæt et andet søm i dets sted.
32 Da Abraham havde fuldendt sine instruktioner til kvinden, vendte han sig om og drog hjem på kamelen.
33 Og derefter kom Ismael fra jagten, han og hans mor, og vendte tilbage til teltet, og hans hustru talte disse ord til ham:
34 En meget gammel mand fra filisternes land kom for at søge dig, og sådan så hans udseende og skikkelse ud; jeg spurgte ham ikke, hvem han var, og da du ikke var hjemme, sagde han til mig: Når din mand kommer hjem, så sig til ham: Således siger den gamle mand: Fjern sømmen fra teltet, som du har rejst her, og sæt en anden søm i stedet.
35 Og Ismael hørte sin hustrus ord, og han vidste, at det var hans far, og at hans hustru ikke ærede ham.
36 Og Ismael forstod sin fars ord, som han havde talt til sin hustru, og Ismael lyttede til sin fars stemme, og Ismael forkastede kvinden, og hun gik bort.
37 Og Ismael drog derefter til Kana'ans land, og han tog en anden hustru og bragte hende til sit telt, hvor han dengang boede.
38 Og efter tre år sagde Abraham: Jeg vil gå tilbage og se min søn Ismael, for jeg har ikke set ham i lang tid.
39 Og han red på sin kamel og drog ud i ørkenen, og han nåede Ismaels telt omkring middagstid.
40 Og han spurgte til Ismael, og hans hustru kom ud af teltet og sagde: Han er ikke her, herre, for han er gået på jagt i marken og for at fodre kamelerne. Og kvinden sagde til Abraham: Kom ind i teltet, herre, og spis et stykke brød, for din sjæl må være udmattet af rejsen.
41 Og Abraham sagde til hende: Jeg vil ikke standse, for jeg har travlt med at fortsætte min rejse, men giv mig lidt vand at drikke, for jeg er tørstig. Og kvinden skyndte sig ind i teltet og bragte vand og brød til Abraham, som hun satte foran ham og opfordrede ham til at spise, og han spiste og drak, og hans hjerte blev trøstet, og han velsignede sin søn Ismael.
42 Og han var færdig med at spise, og han priste Herren, og han sagde til Ismaels hustru, Når Ismael kommer hjem, så sig disse ord til ham:
43 En meget gammel mand fra filisternes land kom hid og spurgte efter dig, og du var ikke her; og jeg bragte ham brød og vand, og han spiste og drak, og hans hjerte blev trøstet.
44 Og han sagde disse ord til mig: Når din mand Ismael kommer hjem, skal du sige til ham: Teltsøm, som du har, er meget godt; tag det ikke væk fra teltet.
45 Da Abraham havde fuldført at give kvinden befalinger, red han hjem til filistrenes land. Da Ismael kom til sit telt, gik hans hustru ham i møde med glæde og et muntert hjerte.
46 Hun sagde til ham: "En gammel mand kom hertil fra filistrenes land, og sådan så han ud. Han spurgte efter dig, men du var ikke her. Så bragte jeg brød og vand ud, og han spiste og drak, og hans hjerte blev trøstet."
47 Og han sagde disse ord til mig: Når din mand Ismael kommer hjem, skal du sige til ham: Teltsøm, som du har, er meget god; tag det ikke væk fra teltet.
48 Og Ismael vidste, at det var hans far, og at hans hustru havde vist ham ære, og Herren velsignede Ismael.

KAPITEL 22

1 Ismael rejste sig da og tog sin kone og sine børn og sit kvæg og alt, hvad han ejede, og han rejste derfra og drog til sin far i filistrenes land.
2 Og Abraham fortalte sin søn Ismael om alt, hvad Ismael havde gjort med sin første hustru, i overensstemmelse med hvad hun havde gjort.
3 Og Ismael og hans børn boede hos Abraham i mange dage i det land, og Abraham boede i filisternes land i lang tid.
4 Dagene blev lange og nåede seksogtyve år. Derefter drog Abraham med sine tjenere og alt, hvad han tilhørte, fra filisternes land og flyttede langt væk. De kom i nærheden af Hebron og blev der. Abrahams tjenere gravede vandbrønde, og Abraham og alt, hvad han tilhørte, boede ved vandet. Abimeleks, filisterkongens, tjenere hørte rygtet om, at Abrahams tjenere havde gravet vandbrønde i landets grænser.
5 Og de kom og skændtes med Abrahams tjenere, og de røvede dem for den store brønd, som de havde gravet.
6 Da Abimelek, filistrenes konge, hørte om denne sag, kom han til Abraham sammen med sin hærfører Pikol og tyve af sine mænd. Abimelek talte med Abraham om sine tjenere, og Abraham irettesatte Abimelek for den brønd, som hans tjenere havde røvet ham.
7 Abimelek sagde til Abraham: "Så sandt Herren lever, som har skabt hele jorden, har jeg ikke hørt om den gerning, mine tjenere har gjort mod dine tjenere, indtil denne dag."
8 Abraham tog syv fårelam og gav dem til Abimelek og sagde: "Tag disse fra min hånd, så at de kan være mig et vidnesbyrd om, at jeg gravede denne brønd."
9 Abimelek tog de syv fårelam, som Abraham havde givet ham, for han havde også givet ham kvæg og hjorde i overflod. Abimelek svor Abraham brønden; derfor kaldte han den Beersheba, for der svor de begge brønden.
10 Og de indgik begge en pagt i Be'ersjeba, og Abimelek brød op med Pikol, sin hærfører, og alle hans mænd, og de vendte tilbage til filistrenes land, og Abraham og alle hans tilhørte bosatte sig i Be'ersjeba, og han var i det land i lang tid.
11 Abraham plantede en stor lund i Be'ersheba og byggede fire porte til den, der vendte mod jordens fire sider, og plantede en vingård i den, så at en rejsende, der kom til Abraham, kunne gå ind i enhver port, der var på hans vej, og blive der og spise og drikke og mætte sig og derefter gå bort.
12 For Abrahams hus stod altid åbent for menneskenes sønner, som gik forbi og tilbage, og som daglig kom for at spise og drikke i Abrahams hus.
13 Og enhver mand, der var sulten og kom til Abrahams hus, gav Abraham brød, så han kunne spise og drikke og blive mæt, og enhver, der kom nøgen til hans hus, klædte han i de klæder, han foretrakk sig, og han gav ham sølv og guld og kundgjorde for ham Herren, som havde skabt ham på jorden; dette gjorde Abraham hele sit liv.
14 Abraham og hans børn og alt, hvad han ejede, bosatte sig i Be'ersjeba, og han slog sit telt op helt til Hebron.
15 Abrahams bror Nakor og hans far og alle, der tilhørte dem, boede i Haran, for de kom ikke med Abraham til Kana'ans land.
16 Nakor fik børn, som Milka, Harans datter og søster til Sara, Abrahams hustru, fødte ham.
17 Og dette er navnene på dem, der blev født ham: Uz, Buz, Kemuel, Kesed, Hazo, Pildash, Tidlaf og Betuel, otte sønner. Dette er Milkas børn, som hun fødte Nakor, Abrahams bror.
18 Nakor havde en medhustru, hvis navn var Reuma. Hun fødte også Nakor: Sebak, Gahasj, Tahasj og Ma'aka, fire sønner.
19 Nakor fik tolv sønner foruden hans døtre, og de fik også børn i Haran.
20 Og Uz', Nakors førstefødte, havde sine børn: Abi, Keref, Gadin, Melus og Debora, deres søster.
21 Buz' sønner var Berachel, Naamat, Sheva og Madonu.
22 Kemuels sønner var Aram og Rekob.
23 Keseds sønner var Anamlek, Meshaj, Benon og Yifi; og Hazos sønner var Pildasj, Meki og Ofer.
24 Pildashs sønner var Arud, Kamum, Mered og Moloch.
25 Og Tidlafs sønner var Mushan, Kushan og Mutzi.
26 Betuels børn var Sekar, Laban og deres søster Rebekka.
27 Dette er Nakors sønners slægter, som blev født dem i Haran; Aram, Kemuels søn, og hans bror Rekob drog væk fra Haran og fandt en dal i landet ved Eufratfloden.
28 Og de byggede en by der, og de kaldte byen efter Petors, Arams søns, navn; det er Aram Naherajim den dag i dag.
29 Og Keseds børn drog også hen for at bosætte sig, hvor de kunne finde et sted, og de gik hen og fandt en dal overfor Shinars land, og de bosatte sig der.
30 Og de byggede sig dér en by, og de kaldte byen Kesed efter deres fars navn; det er landet Kasdim den dag i dag. Kasdimerne boede i det land, og de var frugtbare og blev overordentlig mange.
31 Og Terah, Nakors og Abrahams far, gik hen og tog sig en anden hustru i sin alderdom, og hendes navn var Pelila. Hun blev gravid og fødte ham en søn, og han kaldte ham Zoba.
32 Og Terah levede femogtyve år, efter at han havde avlet Zoba.
33 Og Terah døde i det år, det er i det femogtredivte år efter Isaks, Abrahams søns, fødsel.
34 Og Tarahs dage blev to hundrede og fem år, og han blev begravet i Haran.
35 Og Zoba, Terahs søn, levede i tredive år og avlede Aram, Aklis og Merik.
36 Aram, søn af Zoba, søn af Terah, havde tre hustruer og fik tolv sønner og tre døtre. Herren gav Aram, Zobas søn, rigdom og ejendomme og en overflod af kvæg, småkvæg og hjorde, og manden blev meget voksen.
37 Aram, Zobas søn, rejste sammen med hans bror og hele hans husstand fra Haran og drog hen for at bosætte sig, hvor de kunne finde et sted at bo, for deres ejendom var for stor til at blive i Haran; de kunne ikke blive i Haran sammen med deres brødre, Nakors børn.
38 Aram, Zobas søn, drog med sine brødre, og de fandt en dal i det fjerne mod øst og bosatte sig der.
39 Og de byggede også en by der, og de kaldte dens navn Aram efter deres ældste bror; det er Aram Zoba den dag i dag.
40 Isak, Abrahams søn, voksede op i de dage, og hans far Abraham lærte ham Herrens vej, så han kunne kende Herren, og Herren var med ham.

41 Da Isak var syvogtredive år gammel, gik hans bror Ismael omkring med ham i teltet.
42 Og Ismael pralede af sig selv over for Isak og sagde: Jeg var tretten år gammel, da Herren talte til min far om at omskære os, og jeg gjorde efter Herrens ord, som han talte til min far, og jeg gav min sjæl til Herren, og jeg overtrådte ikke hans ord, som han befalede min far.
43 Og Isak svarede Ismael og sagde: Hvorfor praler du over for mig med dette, med en lille smule af dit kød, som du har taget fra din krop, som Herren har befalet dig?
44 Så sandt Herren lever, min far Abrahams Gud, hvis Herren sagde til min far: Tag din søn Isak og bring ham som en offergave for mig, ville jeg ikke lade være, men jeg ville med glæde tage imod det.
45 Og Herren hørte det ord, Isak havde talt til Ismael, og det syntes Herren godt om, og han tænkte på at sætte Abraham på prøve i denne sag.
46 Og dagen kom, da Guds sønner kom og stillede sig for Herren, og Satan kom også med Guds sønner for Herren.
47 Og Herren sagde til Satan: "Hvor kommer du fra?" Satan svarede Herren: "Fra at have vandret frem og tilbage på jorden og vandret op og ned på den."
48 Og Herren sagde til Satan: "Hvad er dit ord til mig angående alle jordens børn?" Satan svarede Herren og sagde: "Jeg har set alle jordens børn, som tjener dig, og som husker dig, når de kræver noget af dig."
49 Og når du giver dem, hvad de kræver af dig, sidder de roligt og svigter dig og husker dig ikke mere.
50 Har du set Abraham, Terahs søn, som i starten ikke havde børn, og han tjente dig og rejste altre for dig, hvor end han kom, og han bragte ofre på dem, og han forkyndte dit navn bestandigt for alle jordens børn?
51 Og nu, da hans søn Isak er født ham, har han forladt dig, han har lavet en stor fest for alle landets indbyggere, og Herren har han glemt.
52 For midt i alt, hvad han har gjort, har han ikke bragt dig noget offer, hverken brændoffer eller takoffer, hverken okse, lam eller ged, af alt det, han slagtede den dag, hans søn blev vænnet fra.
53 Selv fra hans søns fødsel indtil nu, hvor han er syvogtredive år gammel, har han ikke bygget noget alter foran dig eller bragt dig nogen offergave, for han så, at du gav, hvad han bad dig om, og derfor forlod han dig.
54 Og Herren sagde til Satan: Har du således givet agt på min tjener Abraham? For der er ingen som ham på jorden, en fuldkommen og retskaffen mand for mig, en som frygter Gud og undgår ondt. Så sandt jeg lever, hvis jeg sagde til ham: Før din søn Isak frem for mig, ville han ikke holde ham tilbage fra mig, endsige hvis jeg bad ham om at bringe et brændoffer for mig af sin hjord eller sine kvæggen.
55 Og Satan svarede Herren og sagde: Tal derfor nu til Abraham, som du har sagt, så skal du se, om han ikke i dag vil overtræde og forkaste dine ord.

KAPITEL 23

1 På den tid kom Herrens ord til Abraham, og han sagde til ham: "Abraham!" Og han sagde: "Her er jeg."
2 Og han sagde til ham: Tag nu din søn, din eneste søn, som du elsker, Isak, og gå til Morija-landet og ofre ham der som brændoffer på et af de bjerge, som skal vises dig, for der skal du se en sky og Herrens herlighed.
3 Og Abraham sagde ved sig selv: Hvordan skal jeg skille min søn Isak fra hans mor Sara, for at kunne bringe ham som et brændoffer for Herrens åsyn?
4 Så gik Abraham ind i teltet og satte sig foran sin hustru Sara og talte disse ord til hende:
5 Min søn Isak er blevet voksen, og han har ikke i nogen tid studeret sin Guds tjeneste. I morgen vil jeg gå hen og bringe ham til Sem og hans søn Eber, og der skal han lære Herrens veje. For de skal lære ham at kende Herren, såvel som at vide, at når han beder uophørligt for Herren, vil han svare ham. Derfor skal han der kende Herren sin Gud til tjeneste.
6 Og Sara sagde: "Du har talt ret; gå, min herre, og gør med ham, som du har sagt; men fjern ham ikke for langt fra mig, og lad ham ikke blive der for længe, thi min sjæl er bundet i hans sjæl."
7 Og Abraham sagde til Sara: Min datter, lad os bede til Herren vor Gud om, at han må gøre godt imod os.
8 Så tog Sara sin søn Isak, og han blev hos hende hele natten. Hun kyssede og omfavnede ham og gav ham instruktioner indtil morgenen.
9 Og hun sagde til ham: "Min søn, hvordan kan min sjæl skille sig fra dig?" Og hun kyssede ham og omfavnede ham og gav Abraham instruktioner angående ham.
10 Og Sara sagde til Abraham: "Ak, min herre, tag dig i agt for din søn og læg dine øjne på ham, for jeg har ingen anden søn eller datter end ham."
11 Forlad ham ikke! Hvis han er sulten, giv ham brød, og hvis han er tørstig, giv ham vand at drikke; lad ham ikke gå til fods, og lad ham ikke sidde i solen.
12 Lad ham ikke gå alene på vejen, og tving ham ikke til at gøre, hvad han vil, men gør med ham, som han siger til dig.
13 Og Sara græd bitterligt hele natten over Isak og gav ham instruktioner indtil morgenen.
14 Om morgenen valgte Sara et meget fint og smukt klæde af de klæder, hun havde i huset, som Abimelek havde givet hende.
15 Og hun klædte sin søn Isak i den, og hun satte en turban på hans hoved, og hun satte en kostbar sten i toppen af turbanen, og hun gav dem forsyninger til vejen, og de drog afsted, og Isak gik med sin far Abraham, og nogle af deres tjenere fulgte dem for at se dem af vejen.
16 Så gik Sara ud med dem og fulgte dem på vejen for at følge dem afsted, og de sagde til hende: "Gå tilbage til teltet."
17 Og da Sara hørte sin søn Isaks ord, græd hun bitterligt, og Abraham, hendes mand, græd med hende, og deres søn græd højlydt med dem; også de, der var med dem, græd højlydt.
18 Og Sara greb fat i sin søn Isak og holdt ham i sine arme, og hun omfavnede ham og græd vedblev med ham, og Sara sagde: Hvem ved, om jeg nogensinde får dig at se igen efter denne dag?
19 Og de græd stadig sammen, Abraham, Sara og Isak, og alle de, der fulgte dem på vejen, græd med dem. Bagefter vendte Sara sig bort fra sin søn og græd bitterligt, og alle hendes tjenere og tjenestepiger vendte tilbage med hende til teltet.

20 Og Abraham gik med sin søn Isak for at bringe ham som et offer for Herrens ansigt, sådan som han havde befalet ham.
21 Abraham tog to af sine unge mænd med sig, Ismael, Hagars søn, og sin tjener Eliezer, og de gik sammen med dem. Mens de gik på vejen, sagde de unge mænd disse ord til sig selv:
22 Og Ismael sagde til Eliezer: "Min far Abraham går nu med Isak for at bringe ham som et brændoffer til Herren, sådan som han havde befalet ham."
23 Når han vender tilbage, vil han give mig alt, hvad han ejer, til arv efter sig, for jeg er hans førstefødte.
24 Eliezer svarede Ismael: "Abraham har sandelig forstødt dig sammen med din mor og svor, at du ikke skal arve noget af alt, hvad han ejer. Hvem vil han så give alt, hvad han ejer, med alle sine skatte, hvis ikke mig, hans tjener, som har været trofast i sit hus og tjent ham nat og dag og gjort alt, hvad han bad mig om? Han vil testamentere alt, hvad han ejer, til mig ved sin død."
25 Mens Abraham drog frem ad vejen med sin søn Isak, kom Satan og viste sig for Abraham i skikkelse af en meget gammel mand, ydmyg og med en angerfuld ånd. Han henvendte sig til Abraham og sagde til ham: "Er du tåbelig eller ufornuftig, siden du i dag gør dette mod din eneste søn?"
26 Gud gav dig en søn i dine sidste dage, i din alderdom, og vil du gå hen og slagte ham i dag, fordi han ikke har begået vold, og vil du udrydde din eneste søns sjæl fra jorden?
27 Ved og forstår du ikke, at dette ikke kan være fra Herren? For Herren kan ikke gøre mennesket så ondt på jorden, at han siger til ham: Gå hen og slagt dit barn.
28 Og Abraham hørte dette og vidste, at det var Satans ord, som søgte at føre ham bort fra Herrens vej, men Abraham ville ikke lytte til Satans røst, og Abraham irettesatte ham, så han gik bort.
29 Og Satan vendte tilbage og kom til Isak; og han viste sig for Isak i skikkelse af en ung mand, smuk og velanset.
30 Og han gik hen til Isak og sagde til ham: "Ved og forstår du ikke, at din gamle, tåbelige far i dag fører dig til slagtning for ingenting?"
31 Lyt derfor ikke til ham, min søn, og giv ham ikke agt på ham, for han er en gammel, tåbelig mand, og lad ikke din dyrebare sjæl og smukke skikkelse forsvinde fra jorden.
32 Isak hørte dette og sagde til Abraham: "Har du hørt, min fader, hvad denne mand har talt? Således har han talt."
33 Abraham svarede sin søn Isak og sagde til ham: "Vogt dig for ham og lyt ikke til hans ord, og giv ikke agt på ham, for han er Satan, som i dag søger at forlede os fra Guds befalinger."
34 Og Abraham irettesatte stadig Satan, og Satan forlod dem, og da han så, at han ikke kunne sejre over dem, gemte han sig for dem, og han gik og gik foran dem på vejen; og han forvandlede sig til en stor vandbæk på vejen, og Abraham og Isak og hans to unge mænd nåede det sted, og de så en bæk stor og kraftig som mægtige vande.
35 Og de gik ind i bækken og gennem den, og vandet nåede først deres ben.
36 Og de gik dybere ned i bækken, og vandet nåede dem til halsen, og de blev alle skrækslagne på grund af vandet; og mens de gik over bækken, genkendte Abraham stedet, og han vidste, at der ikke havde været noget vand der før.
37 Og Abraham sagde til sin søn Isak: Jeg kender dette sted, hvor der hverken var bæk eller vand; derfor er det nu Satan, som gør alt dette imod os, for at vi i dag skal afvige fra Guds befalinger.
38 Og Abraham irettesatte ham og sagde til ham: Herren irettesætte dig, Satan, forsvind fra os, for vi følger Guds befalinger.
39 Og Satan blev forfærdet ved Abrahams røst og gik bort fra dem, og stedet blev igen tørt land, som det havde været i starten.
40 Og Abraham drog med Isak til det sted, som Gud havde sagt ham.
41 Og på den tredje dag løftede Abraham sine øjne og så det sted i det fjerne, som Gud havde fortalt ham.
42 Og en ildsøjle viste sig for ham, som strakte sig fra jorden til himlen, og en herlighedssky på bjerget, og Herrens herlighed blev set i skyen.
43 Og Abraham sagde til Isak: "Min søn, ser du på det bjerg, som vi ser på afstand, det, som jeg ser på det?"
44 Og Isak svarede og sagde til sin far: Jeg ser, og se, en ildsøjle og en sky, og Herrens herlighed ses på skyen.
45 Og Abraham vidste, at hans søn Isak var velbehagelig for Herren som brændoffer.
46 Og Abraham sagde til Eliezer og hans søn Ismael: Ser I også det, som vi ser på bjerget i det fjerne?
47 Og de svarede og sagde: "Vi ser intet andet end som de andre bjerge på jorden." Og Abraham vidste, at de ikke var velkomne for Herren til at gå med dem, og Abraham sagde til dem: "Bliv I her med æslet, mens jeg og min søn Isak går til det bjerg derhenne og tilbeder der for Herren og så vender tilbage til jer."
48 Eliezer og Ismael blev på stedet, sådan som Abraham havde befalet.
49 Abraham tog brænde til brændofferet og lagde det på sin søn Isak, og han tog ilden og kniven, og de gik begge derhen.
50 Mens de var på vej videre, sagde Isak til sin far: "Se, jeg ser ilden og brændet, men hvor er lammet, som skal ofres for Herren?"
51 Abraham svarede sin søn Isak og sagde: "Herren har udvalgt dig, min søn, til at være et fuldkomment brændoffer i stedet for lammet."
52 Og Isak sagde til sin far: "Alt, hvad Herren har sagt til dig, vil jeg gøre med glæde og et godt hjerte."
53 Og Abraham sagde igen til sin søn Isak: "Har du i dit hjerte nogen tanke eller et råd om dette, som ikke er rigtigt? Fortæl mig det, min søn, min søn, skjul det ikke for mig!"
54 Og Isak svarede sin far Abraham og sagde til ham: Min far, så sandt Herren lever, og så sandt din sjæl lever, er der intet i mit hjerte, som kan få mig til at afvige hverken til højre eller venstre fra det ord, han har talt til dig.
55 Hverken lem eller muskel har bevæget sig eller rørt sig ved dette, og der er heller ingen tanke eller ondt råd i mit hjerte derom.
56 Men jeg er glad og munter i hjertet i denne sag, og jeg siger: Lovet være Herren, som i dag har udvalgt mig til at være et brændoffer for sit åsyn.

57 Og Abraham glædede sig storligt over Isaks ord, og de drog videre og kom sammen til det sted, som Herren havde talt om.
58 Og Abraham gik hen for at bygge alteret på det sted, og Abraham græd, og Isak tog sten og mørtel, indtil de var færdige med at bygge alteret.
59 Og Abraham tog brændet og lagde det i orden på alteret, som han havde bygget.
60 Og han tog sin søn Isak og bandt ham for at lægge ham på brændet, som var på alteret, for at slagte ham som et brændoffer for Herrens åsyn.
61 Og Isak sagde til sin far: Bind mig forsvarligt og sæt mig derefter på alteret, for at jeg ikke skal vende mig om og bevæge mig og bryde løs fra knivens kraft på mit kød og derved vanhellige brændofferet. Og Abraham gjorde således.
62 Og Isak sagde igen til sin far: "Min far, når du har slagtet mig og brændt mig som et offer, så tag det, der er tilbage af min aske, med dig og bring det til min mor Sara og sig til hende: Dette er Isaks liflige duft; men sig hende ikke dette, hvis hun sidder ved en brønd eller på en anden høj, for at hun ikke skal kaste sin sjæl efter mig og dø."
63 Og Abraham hørte Isaks ord, og han løftede sin stemme og græd, da Isak talte disse ord; og Abrahams tårer væltede ned over Isak, hans søn, og Isak græd bitterligt, og han sagde til sin far: Skynd dig, min far, og gør med mig Herren vor Guds vilje, som han har befalet dig.
64 Og Abrahams og Isaks hjerter glædede sig over dette, som Herren havde befalet dem; men øjet græd bitterligt, mens hjertet jublede.
65 Og Abraham bandt sin søn Isak og lagde ham på alteret oven på brændet, og Isak strakte sin hals ud på alteret foran sin far, og Abraham rakte sin hånd ud for at tage kniven for at slagte sin søn som et brændoffer for Herrens ansigt.
66 På den tid kom nådens engle frem for Herren og talte til ham om Isak og sagde:
67 0 Herre, du er en barmhjertig og medfølende Konge over alt, hvad du har skabt i himlen og på jorden, og du støtter dem alle; giv derfor løsesum og forløsning i stedet for din tjener Isak, og hav medlidenhed med Abraham og hans søn Isak, som i dag udfører dine befalinger.
68 Har du set, Herre, hvordan Isak, din tjener Abrahams søn, er bundet til slagtning som et dyr? Lad nu din medlidenhed opvækkes over dem, Herre.
69 På den tid åbenbarede Herren sig for Abraham og kaldte til ham fra himlen og sagde til ham: "Ræk ikke din hånd på drengen, og gør ham intet, for nu ved jeg, at du frygter Gud, idet du gør dette og ikke sparer mig din søn, din eneste."
70 Da løftede Abraham sine øjne og så, og se, en vædder sad fanget i et krat med hornene; det var den vædder, som Gud Herren havde skabt på jorden, den dag han skabte jord og himmel.
71 For Herren havde fra den dag beredt denne vædder som et brændoffer i stedet for Isak.
72 Og denne vædder var på vej hen imod Abraham, da Satan greb fat i ham og viklede hans horn ind i krattet, så han ikke kunne komme hen til Abraham, så Abraham kunne dræbe hans søn.
73 Og da Abraham så vædderen komme nær ham, og Satan holdt ham tilbage, hentede han ham og bragte ham frem for alteret. Han løste sin søn Isak fra båndet og satte vædderen i hans sted. Abraham slagtede vædderen på alteret og bragte den som et offer i stedet for sin søn Isak.
74 Og Abraham stænkede noget af vædderens blod på alteret og udbrød: "Dette er i min søns sted, og må dette i dag regnes som min søns blod for Herrens åsyn."
75 Og alt hvad Abraham gjorde ved denne lejlighed ved alteret, udbrød han og sagde: Dette er i min søns sted, og må det i dag blive betragtet for Herren i min søns sted; og Abraham fuldendte hele gudstjenesten ved alteret, og gudstjenesten blev accepteret for Herren og blev regnet, som om det havde været Isak; og Herren velsignede Abraham og hans afkom på den dag.
76 Og Satan gik hen til Sara, og han viste sig for hende i skikkelse af en gammel mand, meget ydmyg og sagtmodig, og Abraham var stadig optaget af brændofret for Herren.
77 Og han sagde til hende: "Ved du ikke alt det arbejde, Abraham har udført med din eneste søn i dag? Han tog Isak og byggede et alter, dræbte ham og bragte ham op på alteret, og Isak græd og græd foran sin far, men han så ikke på ham og havde ikke medlidenhed med ham."
78 Og Satan gentog disse ord, og han gik væk fra hende, og Sara hørte alle Satans ord, og hun forestillede sig, at han var en gammel mand blandt menneskenes sønner, som havde været sammen med hendes søn, og som var kommet og havde fortalt hende disse ting.
79 Og Sara opløftede sin stemme og græd og skreg bitterligt over sin søn; og hun kastede sig til jorden og kastede støv på sit hoved og sagde: "Åh min søn, Isak, min søn, åh, gid jeg i dag var død i dit sted!" Og hun vedblev med at græde og sagde: "Det sørger mig over dig, åh min søn, min søn, Isak, åh, gid jeg i dag var død i dit sted!"
80 Og hun græd vedblev og sagde: "Jeg sørger over dig, efter at jeg har opfostret og opfostret dig; nu er min glæde forvandlet til sorg over dig, jeg som længtes efter dig og råbte og bad til Gud, indtil jeg fødte dig i en alder af halvfems år; og nu har du i dag tjent kniven og ilden for at blive ofret."
81 Men jeg trøster mig med dig, min søn, i at det er Herrens ord, for du udførte din Guds befaling; for hvem kan overtræde vor Guds ord, i hvis hænder enhver levende skabnings sjæl er?
82 Du er retfærdig, Herre vor Gud, for alle dine gerninger er gode og retfærdige; for også jeg glæder mig over dit ord, som du befalede, og mens mit øje græder bitterligt, fryder mit hjerte sig.
83 Og Sara lagde sit hoved på en af sine tjenestepigers barm, og hun blev stiv som en sten.
84 Derefter rejste hun sig og gik omkring og forhørte sig, indtil hun kom til Hebron, og hun spurgte alle dem, hun mødte, der gik på vejen, og ingen kunne fortælle hende, hvad der var sket med hendes søn.
85 Og hun kom med sine tjenestepiger og tjenere til Kireath-Arba, som er Hebron, og hun spurgte om sin søn, og hun blev der, mens hun sendte nogle af sine tjenere ud for at finde ud af, hvor Abraham var gået hen med Isak; de gik for at finde ham i Sems og Ebers hus, og de kunne ikke finde ham, og de ledte over hele landet, men han var ikke der.
86 Og se, Satan kom til Sara i skikkelse af en gammel mand, og han kom og stod foran hende, og han sagde til hende: Jeg talte falsk til dig, for Abraham dræbte ikke sin

søn, og han er ikke død; og da hun hørte ordet, blev hendes glæde så overordentlig voldsom på grund af sin søn, at hendes sjæl forsvandt af glæde; hun døde og blev samlet til sit folk.
87 Og da Abraham havde fuldført sin tjeneste, vendte han tilbage med sin søn Isak til sine unge mænd, og de rejste sig op og drog sammen til Beersheba, og de kom hjem.
88 Og Abraham ledte efter Sara, men kunne ikke finde hende, og han spurgte om hende, og de sagde til ham: Hun drog helt til Hebron for at lede efter jer begge, hvor I var gået hen, for sådan var hun blevet fortalt.
89 Og Abraham og Isak tog til hende i Hebron, og da de fandt ud af, at hun var død, opløftede de deres stemmer og græd bitterligt over hende; og Isak faldt ned på sin mors ansigt og græd over hende, og han sagde: Åh min mor, min mor, hvor har du forladt mig, og hvor er du gået hen? Åh, hvor, hvor har du forladt mig!
90 Og Abraham og Isak græd meget, og alle deres tjenere græd med dem på grund af Sara, og de sørgede over hende i stor og tung sorg.

KAPITEL 24

1 Saras levetid var et hundrede og syvogtyve år, og så døde Sara. Abraham stod op fra sin dødes ansigt for at søge et gravsted, hvor han kunne begrave sin hustru Sara. Han gik hen og talte til Hets børn, landets indbyggere, og sagde:
2 Jeg er fremmed og tilrejsende hos jer i jeres land; giv mig en gravplads i jeres land, så jeg kan begrave min døde foran mig.
3 Og Hets børn sagde til Abraham: Se, landet ligger foran dig; begrav din døde i vore udsøgte grave, for ingen skal holde dig tilbage fra at begrave din døde.
4 Abraham sagde til dem: "Hvis I synes godt om dette, så gå hen og bed Efron, Sokars søn, for mig om at give mig Makpelas hule, som ligger ved enden af hans mark, og jeg vil købe den af ham for, hvad han ønsker."
5 Og Efron boede blandt Hets børn, og de gik hen og kaldte på ham, og han kom til Abraham. Og Efron sagde til Abraham: Se, alt hvad du kræver af din tjener, skal jeg gøre. Og Abraham sagde: Nej, men jeg vil købe hulen og marken, som du har, for værdi, for at det kan være en gravplads i ejendom for evigt.
6 Og Efron svarede og sagde: Se, marken og hulen ligger foran dig, giv hvad du beder om! Og Abraham sagde: Kun for fuld værdi vil jeg købe det af din hånd og af dem, der går ind ad din bys porte, og af dine afkoms hånd til evig tid.
7 Da Efron og alle hans brødre hørte dette, vejede Abraham Efron fire hundrede sekel sølv i Efrons og alle hans brødres hænder; og Abraham nedskrev denne aftale og bevidnede den med fire vidner.
8 Og dette er navnene på vidnerne: Amigal, søn af hittitten Abishna, hivvitten Adichorom, søn af Ashunach, gomeritten Abdon, søn af Akiram, sidonitten Bakdil, søn af Abudish.
9 Og Abraham tog Købbogen og lagde den i sine Skatkister, og disse er de Ord, som Abraham skrev i Bogen:
10 At hulen og marken, som Abraham købte af hittitten Efron og af hans afkom og af dem, der går ud af hans by, og af deres afkom til evig tid, skal være et køb for Abraham og hans afkom og dem, der udgår fra hans lænder, som en gravplads i ejendom til evig tid; og han satte et segl på det og bekræftede det med vidner.
11 Og marken og hulen, som var deri, og hele det sted blev sikret Abraham og hans afkom efter ham fra Hets børn; se, den ligger lige over for Mamre i Hebron, som er i Kana'ans land.
12 Og derefter begravede Abraham sin hustru Sara der, og dette sted og hele dets grænse blev Abrahams og hans afkoms ejendom til en gravplads.
13 Og Abraham begravede Sara med pragt, som det plejer ved kongers begravelse, og hun blev begravet i meget fine og smukke klæder.
14 Og ved hendes båre stod Sem, hans sønner Eber og Abimelek, sammen med Anar, Ashkol og Mamre, og alle landets stormænd fulgte hendes båre.
15 Saras dage blev et hundrede og syvogtyve år, og så døde hun. Abraham sørgede meget og var meget, og han sørgede i syv dage.
16 Og alle landets indbyggere trøstede Abraham og hans søn Isak for Saras skyld.
17 Da deres sørgedage var omme, sendte Abraham sin søn Isak bort, og han gik til Sems og Ebers hus for at lære Herrens veje og hans forskrifter at kende, og Abraham blev der i tre år.
18 På den tid brød Abraham op med alle sine tjenere, og de gik og vendte hjem til Be'ersjeba, og Abraham og alle hans tjenere blev i Be'ersjeba.
19 Og ved årets omvæltning døde Abimelek, filisternes konge, i det år; han var 193 år gammel ved sin død; og Abraham drog med sit folk til filisternes land, og de trøstede hele huset og alle hans tjenere, og han vendte sig så tilbage og drog hjem.
20 Og det var efter Abimeleks død, at Gerars indbyggere tog hans søn Benmalich, og han var kun tolv år gammel, og de satte ham i sin fars sted.
21 Og de kaldte ham Abimelek efter hans fars navn, for sådan var det for deres skik at gøre i Gerar. Abimelek regerede i sin fars sted, og han sad på hans trone.
22 Og Lot, Harans søn, døde også i de dage, i Isaks niogtredivte leveår, og Lots samlede leveår var et hundrede og fyrre år, og så døde han.
23 Og disse er Lots børn, som hans døtre fødte ham. Den førstefødtes navn var Moab, og den andens navn var Ben-ami.
24 Og Lots to sønner gik hen og tog sig hustruer fra Kana'ans land, og de fødte dem børn. Moabs børn var Ed, Mayon, Tarsus og Kanvil, fire sønner. Disse er fædre til Moabs børn den dag i dag.
25 Og alle Lots børns familier drog hen for at bosætte sig, hvor de end fandt vej, for de var frugtbare og voksede i overflod.
26 Og de gik hen og byggede sig byer i det land, hvor de boede, og de kaldte de byer, de havde bygget, efter deres egne navne.
27 Og Nakor, Terahs søn, Abrahams bror, døde i de dage i Isaks fyrretyvende leveår, og Nakors fulde leveår blev et hundrede og tooghalvfjerds år. Derefter døde han og blev begravet i Haran.
28 Da Abraham hørte, at hans bror var død, sørgede han meget, og han sørgede over sin bror i mange dage.

29 Og Abraham kaldte på sin overtjener Eliezer for at give ham befalinger angående hans hus, og han kom og trådte frem for ham.
30 Og Abraham sagde til ham: Se, jeg er gammel, jeg kender ikke min dødsdag, for jeg er fremskreden i dagevis; så rejs dig nu, gå ud og tag ikke min søn en hustru fra dette sted og fra dette land, en af kana'anæernes døtre, iblandt hvem vi bor.
31 Men gå til mit land og min fødeby og tag en hustru derfra til min søn. Herren, himlens og jordens Gud, som tog mig fra min fars hus og bragte mig hertil og sagde til mig: Dine afkom vil jeg give dette land i arv for evigt! Han vil sende sin engel foran dig og lade din rejse lykkes, så du kan finde en hustru til min søn fra min slægt og fra min fars hus.
32 Tjeneren svarede sin herre Abraham: "Se, jeg går til din fødeby og din fars hus og henter en hustru til din søn derfra; men hvis kvinden ikke vil følge mig til dette land, skal jeg så tage din søn med tilbage til dit fødeland?"
33 Og Abraham sagde til ham: Vogt dig for ikke at bringe min søn hid igen, for Herren, for hvis ansigt jeg har vandret, han vil sende sin engel foran dig og lade din rejse lykkes.
34 Eliezer gjorde, som Abraham havde befalet ham, og Eliezer svor Abraham, sin herre, denne sag. Eliezer rejste sig og tog ti af sin herres kameler og ti mænd af sin herres tjenere med sig. De rejste sig og drog til Haran, Abrahams og Nakors by, for at hente en hustru til Isak, Abrahams søn. Mens de var væk, sendte Abraham bud til Sems og Ebers hus, og de hentede hans søn Isak derfra.
35 Isak kom hjem til sin fars hus i Be'ersjeba, mens Eliezer og hans mænd kom til Haran; og de stoppede i byen ved vandstedet, og han lod sine kameler knæle ned ved vandet, og de blev der.
36 Og Eliezer, Abrahams tjener, bad og sagde: "Abrahams Gud, min herre, lad mig i dag få en god start og vis min herre godhed, så du i dag udvælger en hustru til min herres søn af hans slægt."
37 Og Herren lyttede til Eliezers røst for sin tjener Abrahams skyld, og han mødte Betuels datter, søn af Milka, Nakors hustru, Abrahams bror, og Eliezer kom til hendes hus.
38 Og Eliezer fortalte dem alt, hvad han havde i sinde, og at han var Abrahams tjener, og de glædede sig storligt over ham.
39 Og de priste alle Herren, som havde ført dette til live, og de gav ham Rebekka, Betuels datter, til hustru for Isak.
40 Og den unge kvinde var af et meget smukt udseende, hun var jomfru, og Rebekka var ti år gammel på den tid.
41 Og Betuel, Laban og hans børn holdt et festmåltid den nat, og Eliezer og hans mænd kom og spiste og drak og glædede sig der den nat.
42 Om morgenen stod Eliezer op, han og de mænd, der var med ham, og han kaldte til hele Betuels husstand og sagde: Lad mig gå, så jeg kan gå til min herre! Og de gjorde sig klar og sendte Rebekka og hendes amme Debora, Uz' datter, bort, og de gav hende sølv og guld, trælle og tjenestepiger, og de velsignede hende.
43 Og de sendte Eliezer bort med hans mænd, og tjenerne tog Rebekka med sig, og han gik og vendte tilbage til sin herre i Kana'ans land.
44 Og Isak tog Rebekka, og hun blev hans hustru, og han førte hende ind i teltet.
45 Isak var fyrre år gammel, da han tog Rebekka, sin onkel Betuels datter, til hustru.

KAPITEL 25

1 På den tid tog Abraham sig atter en hustru i sin alderdom, og hendes navn var Ketura fra Kana'ans land.
2 Hun fødte ham Zimran, Jokshan, Medan, Midjan, Jisjbak og Suak, seks sønner. Zimrans børn var Abihen, Molich og Narim.
3 Jokshans sønner var Sheba og Dedan, og Medans sønner var Amida, Joab, Goki, Elisa og Notak, og Midjans sønner var Efa, Efer, Hanok, Abida og Eldaa.
4 Og Ishbaks sønner var Makiro, Beyodua og Tator.
5 Shuaks sønner var Bildad, Mamdad, Munan og Meban; alle disse er slægterne af Keturas børn, den kana'anæiske kvinde, som hun fødte Abraham, hebræeren.
6 Og Abraham sendte alle disse bort og gav dem gaver, og de drog bort fra hans søn Isak for at bosætte sig, hvor de end fandt et sted.
7 Og alle disse drog til bjerget mod øst, og de byggede sig seks byer, hvor de bor den dag i dag.
8 Men Sjebas og Dedans, Joksjans, børn og deres børn boede ikke hos deres brødre i deres byer, men de rejste og slog lejr i landene og ørkenerne indtil denne dag.
9 Og Midjans, Abrahams søns, børn drog øst for Kusj' land, og dér fandt de en stor dal i det østlige land, og de blev der og byggede en by, og de bosatte sig der, det er Midjans land den dag i dag.
10 Og Midjan bosatte sig i den by, han havde bygget, han og hans fem sønner og alt, hvad han ejede.
11 Og dette er navnene på Midjans sønner efter deres navne i deres byer: Efa, Efer, Hanok, Abida og Eldaa.
12 Og Efas sønner var Metak, Meshar, Avi og Tsanua, og Efers sønner var Efron, Zur, Alirun og Medin, og Hanoks sønner var Reuel, Rekem, Azi, Aljoshub og Alad.
13 Abidas sønner var Chur, Melud, Kerury og Molki; og Eldaas sønner var Miker, Reba, Malkija og Gabol; disse er navnene på midjanitterne efter deres familier; og derefter spredte Midjans familier sig over hele Midjans land.
14 Og dette er Abrahams søn Ismaels slægtsregister, som Hagar, Saras tjenestepige, fødte Abraham.
15 Og Ismael tog en hustru fra Egypten, og hendes navn var Riba, det er Meriba.
16 Og Riba fødte Ismael Nebajot, Kedar, Adbeel, Mibsam og deres søster Bosmat.
17 Og Ismael forkastede sin hustru Riba, og hun drog fra ham og vendte tilbage til Egypten til sin fars hus, og hun bosatte sig der, for hun havde været meget ond i Ismaels øjne og i hans far Abrahams øjne.
18 Siden tog Ismael sig en hustru fra Kana'ans land, og hendes navn var Malkut, og hun fødte ham Nisma, Duma, Masa, Kadad, Tema, Jetur, Nafisj og Kedma.
19 Disse er Ismaels sønner, og disse er deres navne, tolv fyrster efter deres folkeslag; og Ismaels familier spredte sig derefter, og Ismael tog sine børn og al den ejendom, han havde erhvervet, sammen med sin husstands sjæle og alt, hvad han ejede, og de drog hen for at bosætte sig, hvor de kunne finde et sted.

20 De drog hen og bosatte sig ved Parans ørken, og deres bosted var fra Havila til Sur, som ligger foran Ægypten, i retning af Assyrien.
21 Og Ismael og hans sønner bosatte sig i landet, og de fik børn, og de var frugtbare og voksede i overflod.
22 Og disse er navnene på Nebajots, Ismaels førstefødtes, sønner: Mend, Send og Mayon; og Kedars sønner var Alyon, Kezem, Chamad og Eli.
23 Adbeels sønner var Hamad og Jabin, og Mibsams sønner var Obadja, Ebed-Melek og Je'ush. Det var Ribas, Ismaels hustrus, sønners slægter.
24 Mismas, Ismaels søns, sønner var Sjamua, Zekarjon og Obed; og Dumas sønner var Kesed, Eli, Makmad og Amed.
25 Masas sønner var Melon, Mula og Ebidadon, og Kadads sønner var Azur, Minzar og Ebed-Melek, og Temas sønner var Se'ir, Sadon og Jakol.
26 Yeturs sønner var Merith, Yaish, Alyo og Pakoth; Nafishs sønner var Ebed-Tamed, Abiyasaf og Mir; og Kedmas sønner var Calip, Tachti og Omir; disse var Malchuts, Ismaels hustrus, børn efter deres familier.
27 Alle disse er Ismaels slægter efter deres slægtslinjer, og de boede i de lande, hvor de havde bygget sig byer, indtil denne dag.
28 Og Rebekka, Betuels datter, Abrahams søn Isaks hustru, var ufrugtbar i de dage, hun havde ingen børn; og Isak boede hos sin far i Kana'ans land, og Herren var med Isak. Og Arpakshad, søn af Sem, Noas søn, døde i de dage i Isaks otteogfyrretyvende leveår, og Arpakshad levede i alt fire hundrede og otteogtredive år, og så døde han.

KAPITEL 26

1 Og i Isaks, Abrahams søns, nioghalvtredsindstyvende leveår var hans hustru Rebekka stadig ufrugtbar i de dage.
2 Og Rebekka sagde til Isak: Sandelig, min herre, har jeg hørt, at din mor Sara var ufrugtbar i sine dage, indtil min herre Abraham, din far, bad for hende, og hun blev gravid ved ham.
3 Rejs dig derfor nu op, bed også du til Gud, og han vil høre din bøn og huske os i sin barmhjertighed.
4 Og Isak svarede sin hustru Rebekka og sagde: Abraham har allerede bedt til Gud for mig om at gøre hans afkom talrigt; nu må denne ufrugtbarhed komme til os fra dig.
5 Og Rebekka sagde til ham: "Men rejs dig nu også og bed, at Herren må høre din bøn og give mig børn." Og Isak lyttede til sin hustrus ord, og Isak og hans hustru rejste sig og drog til Moria-landet for at bede der og søge Herren. Og da de var nået dertil, stod Isak op og bad til Herren for sin hustrus skyld, fordi hun var ufrugtbar.
6 Og Isak sagde: Herre, himlens og jordens Gud, hvis godhed og barmhjertighed opfylder jorden, du, som tog min far fra hans fars hus og fra hans fødested og bragte ham til dette land og sagde til ham: Til dit afkom vil jeg give landet! Og du lovede ham og sagde til ham: Jeg vil gøre dit afkom talrigt som himlens stjerner og som havets sand! Måtte nu dine ord, som du talte til min far, blive sande.
7 For du er Herren vor Gud, vore øjne er rettet mod dig, så du giver os menneskeafkom, som du lovede os, for du er Herren vor Gud, og vore øjne er kun rettet mod dig.
8 Og Herren hørte Isaks, Abrahams søns, bøn, og Herren bønhørte ham, og hans hustru Rebekka blev frugtsommelig.
9 Og omkring syv måneder senere kæmpede børnene mod hinanden i hendes indre, og det pinte hende meget, at hun var udmattet på grund af dem, og hun sagde til alle kvinderne, der dengang var i landet: "Er der sket jer sådan noget, som det er sket mig?" og de sagde til hende: "Nej."
10 Og hun sagde til dem: "Hvorfor er jeg alene i dette blandt alle kvinderne på jorden?" Og hun drog til Moria-landet for at søge Herren på grund af dette; og hun gik til Sem og hans søn Eber for at spørge dem om denne sag, og at de skulle søge Herren om denne sag angående hende.
11 Og hun bad også Abraham om at søge og rådspørge Herren om alt, hvad der var overgået hende.
12 Og de spurgte alle Herren om denne sag, og de bragte hende ord fra Herren og sagde til hende: To børn er i dit liv, og to folk skal opstå fra dem; og det ene folk skal være stærkere end det andet, og det største skal tjene det yngste.
13 Og da hendes dage, hvor hun skulle føde, var omme, faldt hun på knæ, og se, der var tvillinger i hendes livmoder, sådan som Herren havde sagt til hende.
14 Og den første kom ud, rød overalt som en lodden klædning, og hele landets folk kaldte ham Esau og sagde: "Denne var født fra moders liv."
15 Derefter kom hans bror, og hans hånd greb fat i Esaus hæl. Derfor kaldte de ham Jakob.
16 Og Isak, Abrahams søn, var tresindstyve år gammel, da han avlede dem.
17 Drengene voksede op til deres femtende år og blev en del af menneskenes skare. Esau var en listig og bedragerisk mand og en dygtig jæger på marken, men Jakob var en fuldkommen og klog mand, der boede i telte, vogtede får og lærte Herrens forskrifter og sin fars og mors befalinger.
18 Og Isak og hans husstands børn boede hos hans far Abraham i Kana'ans land, sådan som Gud havde befalet dem.
19 Og Ismael, Abrahams søn, drog med sine børn og alt, hvad de ejede, og de vendte tilbage dertil til Havila-landet og bosatte sig der.
20 Og alle Abrahams medhustruers børn drog hen for at bosætte sig i Østens land, for Abraham havde sendt dem bort fra sin søn og givet dem gaver, og de drog bort.
21 Og Abraham gav alt, hvad han ejede, til sin søn Isak, og han gav ham også alle sine skatte.
22 Og han befalede ham og sagde: "Ved og forstår du ikke, at Herren er Gud i himlen og på jorden, og at der ingen anden er end ham?"
23 Og det var ham, som tog mig fra min fars hus og fra mit fødested og gav mig alle jordens glæder; han udfriede mig fra de ugudeliges råd, for til ham stolede jeg.
24 Og han førte mig til dette sted, og han udfriede mig fra Ur Kasdim; og han sagde til mig: Til dine efterkommere vil jeg give alle disse lande, og de skal arve dem, når de holder mine befalinger, mine love og mine domme, som jeg har befalet dig, og som jeg vil pålægge dem.
25 Lyt derfor nu til min røst, min søn, og hold Herren din Guds befalinger, som jeg pålagde dig. Vig ikke af fra den rette vej, hverken til højre eller venstre, for at det må gå dig og dine børn efter dig vel til evig tid.
26 Og husk Herrens underfulde gerninger og den godhed, han har vist os, ved at have udfriet os fra vore fjenders

hænder, og Herren vor Gud lod dem falde i vore hænder; så hold nu alt, hvad jeg har befalet dig, og vend dig ikke væk fra din Guds befalinger, og dyrk ingen anden end ham, for at det må gå dig og dine efterkommere vel.
27 Og lær dine børn og dine efterkommere Herrens forskrifter og hans befalinger, og lær dem den retfærdige vej, de skal gå, for at det må gå dem vel for evigt.
28 Og Isak svarede sin far og sagde til ham: Hvad min Herre har befalet, det vil jeg gøre, og jeg vil ikke vige fra Herren min Guds befalinger. Jeg vil holde alt, hvad han har befalet mig. Og Abraham velsignede sin søn Isak og hans børn, og Abraham lærte Jakob Herrens belæring og hans veje.
29 Og det var på den tid, at Abraham døde, i Jakobs og Esaus, Isaks sønners, femtende leveår, og Abrahams fulde levealder var et hundrede og femoghalvfjerds år. Så døde han og blev samlet til sine slægtsfæller i en god alderdom, gammel og mæt af dage. Hans sønner Isak og Ismael begravede ham.
30 Da Kana'ans indbyggere hørte, at Abraham var død, kom de alle sammen med deres konger, fyrster og alle deres mænd for at begrave Abraham.
31 Og alle indbyggerne i Harans land og alle Abrahams hus' familier og alle fyrsterne og stormændene og Abrahams sønner gennem konkubinerne kom, da de hørte om Abrahams død, og de gengældte Abrahams godhed og trøstede hans søn Isak, og de begravede Abraham i den hule, som han havde købt af hittitten Efron og hans børn for at give ham en gravplads i eje.
32 Og alle Kana'ans indbyggere og alle, der kendte Abraham, græd over Abraham et helt år, og mænd og kvinder sørgede over ham.
33 Og alle de små børn og alle landets indbyggere græd over Abraham, fordi Abraham havde været god mod dem alle, og fordi han havde været retskaffen over for Gud og mennesker.
34 Og der fremstod ikke en mand, der frygtede Gud som Abraham, for han havde frygtet sin Gud fra sin ungdom og havde tjent Herren og var gået på alle hans veje i sit liv, fra sin barndom til sin dødsdag.
35 Og Herren var med ham og udfriede ham fra Nimrods og hans folks råd, og da han førte krig mod Elams fire konger, besejrede han dem.
36 Og han bragte alle jordens børn til Guds tjeneste, og han lærte dem Herrens veje og lod dem kende Herren.
37 Og han anlagde en lund og plantede en vingård deri, og han havde altid tilberedt mad og drikke i sit telt til dem, der rejste gennem landet, så de kunne mætte sig i hans hus.
38 Og Gud Herren frelste hele jorden for Abrahams skyld.
39 Og det var efter Abrahams død, at Gud velsignede hans søn Isak og hans børn, og Herren var med Isak, ligesom han havde været med hans far Abraham, for Isak holdt alle Herrens befalinger, sådan som hans far Abraham havde befalet ham; han vek ikke til højre eller venstre fra den rette vej, som hans far havde befalet ham.

KAPITEL 27

1 Og Esau gik på den tid, efter Abrahams død, ofte ud på marken for at jage.
2 Og Nimrod, kongen af Babel, det samme var Amrafel, drog også ofte med sine kæmper på jagt i marken og vandrede omkring med sine mænd i dagens kølighed.
3 Og Nimrod holdt øje med Esau alle dage, for Nimrods hjerte nærede jalousi mod Esau alle dage.
4 En dag gik Esau ud på jagt i marken, og han fandt Nimrod, der vandrede i ørkenen med sine to mænd.
5 Og alle hans mægtige mænd og hans folk var med ham i ørkenen, men de flyttede sig i afstand fra ham og drog fra ham i forskellige retninger for at jage, og Esau skjulte sig for Nimrod og holdt sig på lur efter ham i ørkenen.
6 Og Nimrod og hans mænd, som var med ham, kendte ham ikke, og Nimrod og hans mænd gik ofte omkring på marken i dagens kølige tid for at vide, hvor hans mænd jagede på marken.
7 Da Nimrod og to af hans mænd, som var med ham, kom til det sted, hvor de var, sprang Esau pludselig op fra sit skjulested og trak sit sværd og skyndte sig hen til Nimrod og huggede hans hoved af.
8 Esau udkæmpede en desperat kamp med de to mænd, der var sammen med Nimrod, og da de råbte til ham, vendte Esau sig mod dem og huggede dem ihjel med sit sværd.
9 Og alle Nimrods mægtige mænd, som havde forladt ham for at drage ud i ørkenen, hørte råbet på afstand, og de kendte de to mænds stemmer, og de løb for at finde ud af årsagen til det, da de fandt deres konge og de to mænd, der var med ham, liggende døde i ørkenen.
10 Og da Esau så Nimrods mægtige mænd komme på afstand, flygtede han og undslap derved; og Esau tog Nimrods værdifulde klæder, som Nimrods far havde testamenteret til Nimrod, og med hvilke Nimrod herskede over hele landet, og han løb og skjulte dem i sit hus.
11 Og Esau tog disse klæder og løb ind i byen på grund af Nimrods mænd, og han kom til sin fars hus træt og udmattet af kampen, og han var ved at dø af sorg, da han nærmede sig sin bror Jakob og satte sig foran ham.
12 Og han sagde til sin bror Jakob: Se, jeg skal dø i dag, og hvorfor mangler jeg så førstefødselsretten? Og Jakob handlede klogt over for Esau i denne sag, og Esau solgte sin førstefødselsret til Jakob, for det var Herren, der havde bragt det til live.
13 Esaus jordlod i hulen på Makpelas mark, som Abraham havde købt af Hets børn til ejendom som gravplads, solgte Esau også til Jakob, og Jakob købte alt dette af sin bror Esau for en given betaling.
14 Og Jakob skrev alt dette i en bog, og han vidnede derom med vidner, og han forseglede den, og bogen forblev i Jakobs hænder.
15 Og da Nimrod, Kushs søn, døde, løftede hans mænd ham op og bragte ham i forfærdelse og begravede ham i hans by, og Nimrod levede i alt to hundrede og femten år, og så døde han.
16 Og de dage, Nimrod regerede over landets folk, var et hundrede og femogfirs år; og Nimrod døde ved Esaus sværd i skam og foragt, og Abrahams afkom forårsagede hans død, som han havde set i sin drøm.
17 Og ved Nimrods død blev hans rige delt i mange dele, og alle de dele, som Nimrod regerede over, blev returneret til landets respektive konger, som genvandt dem efter Nimrods død, og alle folket i Nimrods hus var i lang tid slavebundet af alle landets andre konger.

KAPITEL 28

1 I de dage efter Abrahams død i det år bragte Herren en svær hungersnød over landet. Mens hungersnøden rasede i Kana'ans land, rejste Isak sig for at drage ned til Egypten på grund af hungersnøden, ligesom hans far Abraham havde gjort.
2 Samme nat åbenbarede Herren sig for Isak og sagde til ham: "Drag ikke ned til Egypten, men gå til Gerar, til filisterkongen Abimelek, og bliv der, indtil hungersnøden er forbi."
3 Isak rejste sig og drog til Gerar, som Herren havde befalet ham, og han blev der et helt år.
4 Da Isak kom til Gerar, så landets folk, at hans hustru Rebekka var smuk. Gerars folk spurgte Isak om hans hustru. Han sagde: "Hun er min søster," for han var bange for at sige, at hun var hans hustru, af frygt for, at landets folk skulle slå ham ihjel for hendes skyld.
5 Abimeleks fyrster gik hen og roste kvinden for kongen, men han svarede dem ikke, og han lyttede ikke til deres ord.
6 Men han hørte dem sige, at Isak havde erklæret hende for sin søster, så kongen holdt sig selv tilbage med dette.
7 Da Isak havde opholdt sig i landet i tre måneder, kiggede Abimelek ud ad vinduet og så, at Isak legede med sin hustru Rebekka. Isak boede jo i kongens ydre hus, og Isaks hus lå lige over for kongens hus.
8 Kongen sagde til Isak: "Hvad har du gjort os ved at sige om din hustru: Hun er min søster? Hvor let kunne en af folkets stormænd have ligget med hende, og så ville du have bragt skyld over os!"
9 Isak sagde til Abimelek: "Fordi jeg var bange for at dø for min hustrus skyld, sagde jeg: Hun er min søster."
10 På den tid gav Abimelek alle sine fyrster og stormænd befaling om at tage Isak og hans hustru Rebekka og føre dem frem for kongen.
11 Og kongen befalede, at de skulle iføre dem fyrstelige klæder og lade dem ride gennem byens gader og udråbe foran dem i hele landet og sige: Dette er manden, og dette er hans kone; enhver, der rører denne mand eller hans kone, skal visselig dø. Og Isak vendte tilbage med sin kone til kongens hus, og Herren var med Isak, og han fortsatte med at vokse sig stor og manglede intet.
12 Og Herren lod Isak finde nåde for Abimeleks og alle hans undersåtters øjne, og Abimelek gjorde vel imod Isak, for Abimelek huskede den ed og den pagt, der var mellem hans far og Abraham.
13 Abimelek sagde til Isak: Se, hele jorden ligger foran dig; bo hvor det tykkes dig godt, indtil du vender tilbage til dit land. Og Abimelek gav Isak marker og vingårde og den bedste del af Gerars land til at så og høste og spise jordens afgrøde, indtil hungersnødens dage var omme.
14 Og Isak såede i det land og fik hundrede fold i det samme år, og Herren velsignede ham.
15 Og manden blev mægtig, og han besad småkvæg og kvæg og en stor mængde tjenere.
16 Da hungersnødens dage var forbi, åbenbarede Herren sig for Isak og sagde til ham: "Rejs dig op, drag bort herfra og vend tilbage til dit land, til Kana'ans land." Og Isak rejste sig og vendte tilbage til Hebron, som ligger i Kana'ans land, han og alt, hvad han ejede, som Herren havde befalet ham.
17 Og efter dette døde Sjelak, Arpakshads søn, i det år, som er Jakobs og Esaus attende leveår; og Sjelaks samlede leveår var fire hundrede og treogtredive år, og så døde han.
18 På den tid sendte Isak sin yngste søn Jakob til Sems og Ebers hus, og han lærte Herrens instruktioner at kende. Jakob blev i Sems og Ebers hus i 32 år. Hans bror Esau tog ikke med, for han var ikke villig til at tage med. Han blev boende i sin fars hus i Kana'ans land.
19 Esau var hele tiden på jagt på markerne for at bringe hjem, hvad han kunne få fat i, og det gjorde Esau alle dage.
20 Esau var en listig og bedragerisk mand, en der jagtede menneskers hjerter og narrede dem. Esau var en tapper mand på marken, og med tiden gik han som sædvanlig på jagt; og han kom helt til Seirs mark, det er Edom.
21 Og han opholdt sig i Seirs land på jagt i et år og fire måneder.
22 Og Esau så dér i Se'irs land en datter af en kana'aneansk mand, og hendes navn var Jehudit, datter af Be'eri, søn af Efer, af Hets, Kana'ans søns, slægter.
23 Esau tog hende til hustru og kom til hende; Esau var fyrretyve år gammel, da han tog hende til sig, og han bragte hende til Hebron, det land, hvor hans far havde boet, og bosatte sig der.
24 Og det skete i de dage, i Isaks hundrede og tiende leveår, det vil sige i Jakobs halvtredsindstyvende leveår, i det år døde Sem, Noas søn; Sem var seks hundrede år gammel ved sin død.
25 Da Sem døde, vendte Jakob tilbage til sin far i Hebron i Kana'ans land.
26 Og i Jakobs seksoghalvtredsindstyvende leveår kom der folk fra Haran, og Rebekka fik at vide om sin bror Laban, Betuels søn.
27 Labans hustru var ufrugtbar i de dage og fødte ingen børn, og ingen af hans tjenestepiger fødte ham nogen.
28 Og Herren huskede senere Adina, Labans hustru, og hun blev frugtsommelig og fødte tvillingedøtre, og Laban gav sine døtre navnene Lea og Rakel.
29 Og disse folk kom og fortalte Rebekka dette, og Rebekka glædede sig storligt over, at Herren havde besøgt hendes bror, og at han havde fået børn.

KAPITEL 29

1 Isak, Abrahams søn, blev gammel og fremskreden i dagevis, og hans øjne blev tunge af alderdom; de blev sløve, så han ikke kunne se.
2 På den tid kaldte Isak på sin søn Esau og sagde: "Hent dine våben, dit kogger og din bue, og gå ud på marken og køb mig noget vildt. Lav mig en lækker ret, og bring den til mig, så jeg kan spise den, så jeg kan velsigne dig, før jeg dør; jeg er jo blevet gammel og grå i håret."
3 Esau gjorde så; han tog sit våben og gik ud på marken for at jage vildt, som han plejede, og bragte det til sin far, sådan som han havde befalet ham, for at han kunne velsigne ham.
4 Da Rebekka hørte alle de ord, Isak havde talt til Esau, skyndte hun sig at kalde sin søn Jakob og sagde: "Sådan talte din far til din bror Esau, og sådan hørte jeg det; skynd dig nu og gør, hvad jeg vil sige til dig."

5 Gå dog hen til hjorden og hent to lækre gedekid til mig. Jeg vil hente den velsmagende mad til din far. Du skal også bringe den, så han kan spise den, før din bror kommer hjem fra jagten, for at din far kan velsigne dig.
6 Jakob skyndte sig og gjorde, som hans mor havde befalet ham, og han lavede den velsmagende ret og bragte den frem for sin far, før Esau kom hjem fra sin jagt.
7 Isak sagde til Jakob: "Hvem er du, min søn?" Han sagde: "Jeg er din førstefødte, Esau. Jeg har gjort, som du bød mig. Rejs dig derfor nu og spis af min jagt, for at din sjæl kan velsigne mig, som du har sagt til mig."
8 Og Isak stod op og spiste og drak, og hans hjerte blev trøstet, og han velsignede Jakob, og Jakob gik bort fra sin far. Og så snart Isak havde velsignet Jakob og var gået bort fra ham, se, Esau kom fra sin jagt fra marken, og han lavede også en velsmagende ret og bragte den til sin far for at spise den og velsigne ham.
9 Og Isak sagde til Esau: "Hvem var det, der fangede vildt og bragte det til mig, før du kom, og som jeg velsignede?" Da Esau vidste, at hans bror Jakob havde gjort dette, blussede Esaus vrede op mod hans bror Jakob, fordi han havde handlet således imod ham.
10 Esau sagde: "Kaldes han ikke med rette Jakob? Han har jo to gange fortrængt mig, han har taget min førstefødselsret, og nu har han taget min velsignelse." Esau græd højlydt. Da Isak hørte sin søn Esaus grædende stemme, sagde Isak til Esau: "Hvad skal jeg gøre, min søn? Din bror kom med list og tog din velsignelse." Esau hadede sin bror Jakob for den velsignelse, hans far havde givet ham, og hans vrede blussede op imod ham.
11 Og Jakob blev meget bange for sin bror Esau, og han rejste sig op og flygtede til Ebers, Sems søns, hus, og han skjulte sig der for sin brors skyld. Jakob var treogtres år gammel, da han drog ud fra Kana'ans land fra Hebron, og Jakob var skjult i Ebers hus i fjorten år for sin bror Esaus skyld, og han fortsatte der med at lære Herrens veje og hans befalinger.
12 Da Esau så, at Jakob var flygtet og undsluppet ham, og at Jakob listigt havde opnået velsignelsen, blev Esau meget vred, og han var også vred på sin far og mor; og han rejste sig også og tog sin hustru og drog væk fra sin far og mor til Se'irs land, og han bosatte sig der; og Esau så der en kvinde blandt Hets døtre, hvis navn var Bosmat, datter af hittitten Elon, og han tog hende til hustru foruden sin første hustru, og Esau kaldte hende Ada, idet han sagde, at velsignelsen på det tidspunkt var gået fra ham.
13 Esau boede i Seirs land i seks måneder uden at se sin far og mor. Derefter tog Esau sine hustruer og rejste sig og vendte tilbage til Kana'ans land. Esau satte sine to hustruer i sin fars hus i Hebron.
14 Esaus hustruer plaget og provokerede Isak og Rebekka med deres gerninger, for de vandrede ikke på Herrens veje, men tjente deres fars guder af træ og sten, sådan som deres far havde lært dem, og de var mere onde end deres far.
15 Og de gik efter deres hjertes onde begær og ofrede og brændte røgelse til Baalerne, og Isak og Rebekka blev trætte af dem.
16 Og Rebekka sagde: "Jeg er ked af mit liv på grund af Hets døtre. Hvis Jakob tager en hustru blandt Hets døtre, som disse, der er blandt landets døtre, hvad gavner livet mig så?"
17 I de dage blev Esaus hustru Ada gravid og fødte ham en søn, og Esau kaldte den søn, han havde født, Elifaz. Esau var femogtres år gammel, da hun fødte ham.
18 Og Ismael, Abrahams søn, døde i de dage, i Jakobs fireogtresindstyvende leveår, og Ismaels samlede leveår var et hundrede og syvogtredive år, og så døde han.
19 Da Isak hørte, at Ismael var død, sørgede han over ham, og Isak sørgede over ham i mange dage.
20 Og efter fjorten års slutning, hvor Jakob havde boet i Ebers hus, ønskede Jakob at se sin far og mor, og Jakob kom til sin fars og mors hus i Hebron, og Esau havde i de dage glemt, hvad Jakob havde gjort mod ham, da han havde taget velsignelsen fra ham i de dage.
21 Da Esau så Jakob komme til sin far og mor, huskede han, hvad Jakob havde gjort mod ham, og han blev rasende på ham og søgte at slå ham ihjel.
22 Isak, Abrahams søn, var blevet gammel og fremskreden i dagevis. Esau sagde: "Min fars død nærmer sig, og når han dør, vil jeg slå min bror Jakob ihjel."
23 Og dette blev fortalt Rebekka, og hun skyndte sig og sendte bud efter sin søn Jakob og sagde til ham: "Stå op, gå og flygt til Haran til min bror Laban, og bliv der en tid, indtil din brors vrede har vendt sig fra dig, og så kan du vende tilbage."
24 Og Isak kaldte på Jakob og sagde til ham: "Tag dig ikke en hustru af Kana'ans døtre, for således befalede vor fader Abraham os efter Herrens ord, som han havde befalet ham, idet han sagde: Til dit afkom vil jeg give dette land; hvis dine børn holder min pagt, som jeg har sluttet med dig, så vil jeg også opfylde for dine børn, hvad jeg har talt til dig, og jeg vil ikke svigte dem."
25 Lyt derfor nu, min søn, til min røst, alt hvad jeg pålægger dig, og afhold dig fra at tage dig en hustru blandt Kana'ans døtre; gå til Haran, til din morfar Betuels hus, og tag dig der en hustru blandt din morbror Labans døtre.
26 Vogt dig derfor for at glemme Herren din Gud og alle hans veje i det land, du kommer til, og at du ikke omgås landets folk, stræber efter forfængelighed og forlader Herren din Gud.
27 Men når du kommer til landet og tjener Herren der, må du ikke vige til højre eller venstre fra den vej, jeg befalede dig, og som du har lært.
28 Og måtte den almægtige Gud give dig gunst for jordens folks øjne, så du kan tage dig en hustru dertil efter dit valg, en som er god og retskaffen på Herrens veje.
29 Og må Gud give dig og din afkom din fader Abrahams velsignelse og gøre dig frugtbar og talrig, og må du blive til en mængde folk i det land, hvor du går hen, og må Gud føre dig tilbage til dette land, din faders bostedsland, med børn og med store rigdomme, med glæde og med fornøjelse.
30 Isak var færdig med at give Jakob befalinger og velsigne ham og gav ham mange gaver, sølv og guld, og han lod ham gå. Jakob lyttede til sin far og mor og kyssede dem, rejste sig og drog til Paddan-Aram. Jakob var syvoghalvfjerds år gammel, da han drog ud af Kana'ans land, fra Be'ersheba.
31 Da Jakob drog afsted for at drage til Haran, kaldte Esau på sin søn Elifaz og talte i hemmelighed til ham og sagde: "Skynd dig nu, tag dit sværd i hånden og forfølg Jakob, gå foran ham på vejen og læg dig i lur efter ham. Du kan

dræbe ham med dit sværd i et af bjergene. Tag alt, hvad du ejer, og kom tilbage."
32 Og Elifaz, Esaus søn, var en handlekraftig mand og kyndig med buen, ligesom hans far havde lært ham, og han var en anerkendt jæger i marken og en tapper mand.
33 Elifaz gjorde, som hans far havde befalet ham. Elifaz var på den tid tretten år gammel. Elifaz stod op og gik hen og tog ti af sin mors brødre med sig og forfulgte Jakob.
34 Og han fulgte nøje efter Jakob og holdt vagt over for ham ved Kana'ans landgrænse over for byen Sikem.
35 Og Jakob så Elifaz og hans mænd forfølge ham, og Jakob stod stille på det sted, hvor han var på vej hen, for at vide, hvad det var, for han vidste ikke, hvad der var galt. Elifaz trak sit sværd og fortsatte fremad, han og hans mænd, mod Jakob. Jakob sagde til dem: Hvad har I at gøre, siden I er kommet hertil, og hvad betyder det, at I forfølger med jeres sværd?
36 Elifaz kom hen til Jakob, og han svarede ham: "Sådan befalede min far mig, og nu vil jeg ikke afvige fra de befalinger, min far gav mig." Da Jakob så, at Esau havde sagt til Elifaz, at han skulle bruge magt, gik Jakob hen og tryglede Elifaz og hans mænd og sagde til ham:
37 Se, alt hvad jeg har, og som min far og mor gav mig, tag det til dig og gå bort fra mig, og slå mig ikke ihjel, og må dette blive regnet dig som retfærdighed.
38 Og Herren lod Jakob finde nåde for Elifaz', Esaus søns, og hans mænds øjne, og de lyttede til Jakobs røst og dræbte ham ikke. Elifaz og hans mænd tog alt, hvad Jakob ejede, sammen med det sølv og guld, han havde bragt med sig fra Be'ersjeba; de levnede ham intet.
39 Elifaz og hans mænd drog bort fra ham og vendte tilbage til Esau i Be'ersjeba. De fortalte ham alt, hvad der var sket med dem med Jakob, og gav ham alt, hvad de havde taget fra Jakob.
40 Esau blev vred på sin søn Elifaz og de mænd, der var med ham, fordi de ikke havde dræbt Jakob.
41 Og de svarede og sagde til Esau: Fordi Jakob tryglede os i denne sag om ikke at slå ham ihjel, blev vi medlidende med ham, og vi tog alt, hvad han ejede, og bragte det til dig; og Esau tog alt det sølv og guld, som Elifaz havde taget fra Jakob, og satte det i sit hus.
42 Da Esau så, at Isak havde velsignet Jakob og befalet ham: "Du må ikke tage dig en hustru blandt Kana'ans døtre," og at Kana'ans døtre var onde i Isaks og Rebekkas øjne,
43 Så gik han til sin onkel Ismaels hus, og foruden sine ældre koner tog han Maklat, Ismaels datter, Nebajots søster, til hustru.

KAPITEL 30

1 Jakob drog videre og fortsatte sin rejse til Haran, og han kom til Morija-bjerget, og han blev der hele natten nær byen Luz; og Herren åbenbarede sig der for Jakob den nat og sagde til ham: "Jeg er Herren, Abrahams Gud, og Isaks Gud, din fader. Det land, du ligger på, vil jeg give dig og dine efterkommere."
2 Og se, jeg er med dig og vil bevare dig, hvor end du går hen, og jeg vil talriggøre dit afkom som himlens stjerner, og jeg vil lade alle dine fjender falde for dig; og når de fører krig mod dig, skal de ikke få overhånd over dig, og jeg vil føre dig tilbage til dette land med glæde, med børn og med store rigdomme.
3 Og Jakob vågnede af sin søvn og glædede sig meget over det syn, han havde set; og han kaldte stedet Betel.
4 Og Jakob rejste sig fra det sted med stor glæde, og da han gik, følte hans fødder lette af glæde, og han drog derfra til Østens børns land, og han vendte tilbage til Haran og satte sig ved hyrdebrønden.
5 Og dér fandt han nogle mænd, som var gået fra Haran for at vogte deres hjorde. Jakob spurgte dem, og de sagde: "Vi er fra Haran."
6 Og han sagde til dem: "Kender I Laban, Nakors søn?" De sagde: "Vi kender ham, og se, hans datter Rakel kommer for at vogte sin fars hjord."
7 Mens han endnu talte med dem, kom Rakel, Labans datter, for at vogte sin fars får, for hun var hyrde.
8 Da Jakob så Rakel, Labans datter, sin morbror, løb han hen og kyssede hende og græd højlydt.
9 Og Jakob fortalte Rakel, at han var søn af Rebekka, hendes fars søster. Rakel løb hen og fortalte det til sin far. Men Jakob blev ved med at græde, fordi han ikke havde noget med sig at bringe til Labans hus.
10 Da Laban hørte, at hans søsters søn Jakob var kommet, løb han hen og kyssede ham og omfavnede ham, førte ham ind i huset og gav ham brød, og han spiste.
11 Og Jakob fortalte Laban, hvad hans bror Esau havde gjort mod ham, og hvad hans søn Elifaz havde gjort mod ham på vejen.
12 Jakob boede i Labans hus i en måned, og Jakob spiste og drak i Labans hus. Bagefter sagde Laban til Jakob: "Sig mig, hvad din løn skal være? Hvordan kan du tjene mig for ingenting?"
13 Laban havde ingen sønner, kun døtre, og hans andre hustruer og tjenestepiger var stadig ufrugtbare i de dage; og dette er navnene på Labans døtre, som hans hustru Adina havde født ham: Den ældstes navn var Lea, og den yngstes navn var Rakel; og Lea havde bløde øjne, men Rakel var smuk og velstelt, og Jakob elskede hende.
14 Og Jakob sagde til Laban: "Jeg vil tjene dig syv år for Rakel, din yngste datter." Og Laban samtykkede til dette, og Jakob tjente Laban syv år for sin datter Rakel.
15 Og i Jakobs andet år i Haran, det vil sige i Jakobs nioghalvfjerdsindstyvende leveår, døde Eber, Sems søn. Han var fire hundrede og fireogtres år gammel ved sin død.
16 Og da Jakob hørte, at Eber var død, sørgede han dybt, og han sørgede og sørgede over ham i mange dage.
17 I det tredje år, Jakob boede i Haran, fødte Bosmat, Ismaels datter, Esaus hustru, ham en søn, og Esau kaldte ham Re'uel.
18 Og i Jakobs fjerde år i Labans hus besøgte Herren Laban og huskede ham for Jakobs skyld, og han fik sønner. Hans førstefødte var Beor, hans anden var Alib, og den tredje var Korash.
19 Og Herren gav Laban rigdom og ære, sønner og døtre, og manden blev meget voksen for Jakobs skyld.
20 Og Jakob tjente i de dage Laban med alle slags arbejde, i huset og på marken, og Herrens velsignelse var over alt, hvad Laban ejede i huset og på marken.
21 I det femte år døde Jehudit, Be'eris datter, Esaus hustru, i Kana'ans land, og hun havde ingen sønner, kun døtre.

22 Og dette er navnene på hendes døtre, som hun fødte Esau: Den ældste hed Marzith, og den yngste Puith.
23 Da Jehudit døde, rejste Esau sig og drog til Se'ir for at jage i marken, som han plejede, og Esau boede i Se'irs land i lang tid.
24 I det sjette år tog Esau, foruden sine andre hustruer, Ahlibama, hivvitten Zebeons datter, til hustru, og Esau bragte hende til Kana'ans land.
25 Og Ahlibama blev frugtsommelig og fødte Esau tre sønner: Jeusj, Jaalan og Kora.
26 I de dage opstod der i Kana'ans land en strid mellem Esaus hyrder og indbyggernes hyrder i Kana'ans land, for Esaus kvæg og gods var for store til, at han kunne blive i Kana'ans land, i sin fars hus, og Kana'ans land kunne ikke bære ham på grund af hans kvæg.
27 Da Esau så, at hans stridigheder med indbyggerne i Kana'ans land tog til, rejste han sig og tog sine hustruer, sine sønner og sine døtre og alt, hvad han ejede, og det kvæg, han ejede, og al sin ejendom, som han havde erhvervet sig i Kana'ans land, og han drog væk fra landets indbyggere til Se'irs land, og Esau og alt, hvad han ejede, bosatte sig i Se'irs land.
28 Men fra tid til anden tog Esau hen og besøgte sin far og mor i Kana'ans land, og Esau giftede sig med horitterne og gav sine døtre til horitterne Se'irs sønner.
29 Og han gav sin ældste datter Marzith til Ana, søn af Sebeon, sin hustrus bror, og Puith gav han til Azar, søn af Bilhan, horiten; og Esau bosatte sig i bjergene, han og hans børn, og de blev frugtbare og talrige.

KAPITEL 31

1 I det syvende år, da Jakobs tjeneste for Laban var fuldført, sagde Jakob til Laban: "Giv mig min hustru, for min tjenestetid er udløbet." Laban gjorde så, og Laban og Jakob samlede alle folkene på stedet og holdt en fest.
2 Om aftenen kom Laban til huset, og bagefter kom Jakob dertil med festens folk, og Laban slukkede alle lysene, der var i huset.
3 Jakob sagde til Laban: "Hvorfor gør du dette mod os?" Laban svarede: "Sådan handler vi i dette land."
4 Bagefter tog Laban sin datter Lea og bragte hende til Jakob. Da han kom til hende, vidste Jakob ikke, at hun var Lea.
5 Og Laban gav sin datter Lea sin tjenestepige Zilpa som tjenestepige.
6 Og alle folkene ved festen vidste, hvad Laban havde gjort mod Jakob, men de fortalte det ikke til Jakob.
7 Og alle naboerne kom den nat til Jakobs hus, og de spiste og drak og glædede sig og spillede for Lea på tamburiner og med dans, og de svarede for Jakob: Helea, Helea!
8 Og Jakob hørte deres ord, men forstod ikke deres betydning, men han tænkte, at sådan kunne det være deres skik i dette land.
9 Og naboerne talte disse ord til Jakob om natten, og Laban lod alle lysene i huset slukke den nat.
10 Og om morgenen, da det blev dag, vendte Jakob sig mod sin hustru, og han så, og se, det var Lea, som havde ligget i hans favn. Og Jakob sagde: Se, nu ved jeg, hvad naboerne sagde i nat. Helea, sagde de, og jeg vidste det ikke.
11 Og Jakob kaldte på Laban og sagde til ham: "Hvad er det, du har gjort imod mig? Jeg tjente dig for Rakel, hvorfor narrede du mig og gav mig Lea?"
12 Laban svarede Jakob: "Sådan plejer man ikke at give den yngste frem for den ældste." Hvis du derfor ønsker at tage hendes søster, så tag hende til dig i den tjeneste, du skal tjene mig i syv år mere.
13 Jakob gjorde så, og han tog også Rakel til hustru og tjente Laban i syv år mere. Jakob kom også til Rakel og elskede Rakel mere end Lea, og Laban gav hende sin tjenestepige Bilha til tjenestepige.
14 Og da Herren så, at Lea var forhadt, åbnede Herren hendes moderliv, og hun blev frugtsommelig og fødte Jakob fire sønner i de dage.
15 Og disse er deres navne: Ruben, Simeon, Levi og Juda; og hun holdt derefter op med at føde.
16 På den tid var Rakel ufrugtbar og havde ingen børn, og hun misundte sin søster Lea. Da Rakel så, at hun ikke fødte Jakob børn, tog hun sin tjenestepige Bilha til sig, og hun fødte Jakob to sønner, Dan og Naftali.
17 Da Lea så, at hun var holdt op med at føde, tog hun også sin tjenestepige Zilpa og gav hende til Jakob til hustru. Jakob kom også til Zilpa, og hun fødte også Jakob to sønner, Gad og Asher.
18 Og Lea blev atter frugtsommelig og fødte Jakob i de dage to sønner og én datter, og disse var deres navne: Issakar og Zebulon og deres søster Dina.
19 Rakel var stadig ufrugtbar i de dage, og hun bad til Herren på det tidspunkt og sagde: "Herre Gud, husk mig og se til mig, for nu vil min mand forkaste mig, fordi jeg ikke har født ham børn."
20 Herre Gud, hør nu min bønfaldelse for dit ansigt, se min nød og giv mig børn som en af tjenestepigerne, så jeg ikke mere skal bære min forsmåelse.
21 Og Gud hørte hende og åbnede hendes moderliv, og Rakel blev frugtsommelig og fødte en søn, og hun sagde: Herren har taget min skam bort; og hun kaldte ham Josef og sagde: Herren give mig endnu en søn! Og Jakob var 91 år gammel, da hun fødte ham.
22 På den tid sendte Jakobs mor, Rebekka, sin amme Debora, Uz' datter, og to af Isaks tjenere til Jakob.
23 Og de kom til Jakob i Haran og sagde til ham: Rebekka har sendt os til dig, at du skal vende tilbage til din fars hus i Kana'ans land; og Jakob lyttede til dem i det, som hans mor havde sagt.
24 På den tid var de andre syv år, som Jakob havde tjent Laban for Rakel, til ende, og det var efter de fjorten år, han havde boet i Haran, at Jakob sagde til Laban: "Giv mig mine hustruer og lad mig gå, så jeg kan drage til mit land, for se, min mor sendte bud til mig fra Kana'ans land, at jeg skulle vende tilbage til min fars hus."
25 Laban sagde til ham: "Ikke således; hvis jeg har fundet nåde for dine øjne, så forlad mig ikke; sæt din løn til mig, så vil jeg give dig den, og bliv hos mig."
26 Og Jakob sagde til ham: "Dette er, hvad du skal give mig i løn: at jeg i dag vil gå igennem hele din flok og tage alle de plettede og brune lam blandt fårene og gederne, og hvis du vil gøre dette for mig, vil jeg vende tilbage og vogte din flok og vogte den som i starten."
27 Laban gjorde så, og han fjernede alt det, Jakob havde sagt, fra sin hjord og gav ham det.

28 Og Jakob gav sine sønner alt, hvad han havde taget fra Labans flok, i hænderne på dem, og Jakob vogtede resten af Labans flok.
29 Og da Isaks tjenere, som han havde sendt til Jakob, så, at Jakob ikke ville vende tilbage med dem til Kana'ans land til sin far, drog de bort fra ham og vendte hjem til Kana'ans land.
30 Og Debora blev hos Jakob i Haran, og hun vendte ikke tilbage med Isaks tjenere til Kana'ans land, og Debora boede hos Jakobs hustruer og børn i Haran.
31 Og Jakob tjente Laban i seks år mere, og da fårene blev født, fjernede Jakob de plettede og spættede fra dem, sådan som han havde besluttet med Laban. Og Jakob gjorde det hos Laban i seks år. Manden blev voksen, og han fik kvæg, tjenestepiger og tjenere, kameler og æsler.
32 Og Jakob havde to hundrede hjorde kvæg, og hans kvæg var store og smukke at se på og meget produktive, og alle menneskenes børns familier ønskede at få noget af Jakobs kvæg, for de var overordentlig velstående.
33 Og mange af menneskenes sønner kom for at købe noget af Jakobs hjord, og Jakob gav dem et får til en træl eller en tjenestepige eller til et æsel eller en kamel, eller hvad Jakob end ønskede af dem, gav de ham.
34 Og Jakob opnåede rigdom, ære og besiddelser ved hjælp af disse handler med menneskenes sønner, og Labans børn misundte ham denne ære.
35 Og med tiden hørte han Labans sønners ord sige: Jakob har taget alt, hvad vor far ejede, og af det, som vor far ejede, har han erhvervet sig al denne herlighed.
36 Og Jakob så Labans og hans børns ansigt, og se, det var ikke mod ham i de dage, som det havde været før.
37 Og Herren viste sig for Jakob efter de seks år og sagde til ham: "Rejs dig, drag ud af dette land og vend tilbage til dit fødeland, og jeg vil være med dig."
38 Og Jakob stod op på den tid og red sine børn og hustruer og alt, hvad han ejede, op på kameler og drog ud for at drage til Kana'ans land til sin far Isak.
39 Laban vidste ikke, at Jakob var gået fra ham, for Laban havde den dag klippet får.
40 Og Rakel stjal sin fars billeder og tog dem og gemte dem på kamelen, som hun sad på, og hun gik videre.
41 Og sådan er billedstøtterne: at man tager en mand, som er den førstefødte, og dræber ham og tager håret af hans hoved, og tager salt og salter hovedet og salver det med olie, tager derefter en lille kobbertavle eller en guldtavle og skriver navnet på den, og lægger tavlen under sin tunge, og tager hovedet med tavlen under tungen og sætter den i huset, og tænder lys foran den og bøjer sig ned for den.
42 Og når de bøjer sig for det, taler det til dem i alle anliggender, som de beder det om, gennem kraften af det navn, som er skrevet i det.
43 Og nogle fremstiller dem i figurer af mennesker, af guld og sølv, og går til dem i tider, de kender, og figurerne modtager stjernernes indflydelse og fortæller dem fremtidige ting, og på denne måde var de billeder, som Rakel stjal fra sin far.
44 Og Rakel stjal disse billeder, som tilhørte hendes far, for at Laban ikke skulle vide gennem dem, hvor Jakob var gået hen.
45 Laban kom hjem og spurgte om Jakob og hans husstand, men han var ikke at finde. Laban ledte efter sine gudebilleder for at vide, hvor Jakob var gået hen, men kunne ikke finde dem. Han gik til nogle andre gudebilleder, og de spurgte ham, at Jakob var flygtet fra ham til sin fars land, til Kana'ans land.
46 Laban rejste sig da og tog sine brødre og alle sine tjenere med sig, og han drog ud og forfulgte Jakob, og han indhentede ham på Gileads bjerg.
47 Og Laban sagde til Jakob: Hvad er det, du har gjort mig, at du har flygtet og bedraget mig og ført mine døtre og deres børn som fanger, taget med sværd?
48 Og du lod mig ikke kysse dem og sende dem bort med glæde, og du stjal mine guder og gik bort.
49 Og Jakob svarede Laban og sagde: Fordi jeg var bange for, at du med magt ville tage dine døtre fra mig; og nu skal den, hos hvem du finder dine guder, dø.
50 Laban ledte efter billederne og undersøgte alle Jakobs telte og møbler, men fandt dem ikke.
51 Og Laban sagde til Jakob: Vi vil slutte en pagt med hinanden, og den skal være et vidnesbyrd mellem mig og dig. Hvis du plager mine døtre eller tager andre hustruer foruden mine døtre, skal Gud være vidne mellem mig og dig i denne sag.
52 Så tog de sten og lavede en dynge, og Laban sagde: "Denne dynge er vidne mellem mig og dig." Derfor kaldte han den Gilead.
53 Jakob og Laban ofrede slagtoffer på bjerget og spiste der ved dyngen og blev på bjerget natten over. Laban stod tidligt op om morgenen og græd med sine døtre og kyssede dem, og så vendte han tilbage til sin bolig.
54 Og han skyndte sig og sendte sin søn Beor, som var sytten år gammel, afsted med Abikhorof, søn af Uz, søn af Nakor, og med dem var ti mænd.
55 Og de skyndte sig og gik og gik foran Jakob ad vejen og kom ad en anden vej til Seirs land.
56 Og de kom til Esau og sagde til ham: Så siger din bror og slægtning, din mors bror Laban, Betuels søn:
57 Har du hørt, hvad din bror Jakob har gjort imod mig? Han kom først til mig nøgen og bar, og jeg gik ham i møde og bragte ham til mit hus med ære, og jeg gjorde ham stor, og jeg gav ham mine to døtre til hustruer og også to af mine tjenestepiger.
58 Og Gud velsignede ham for min skyld, og han blev talrig og fik sønner, døtre og tjenestepiger.
59 Han har også en umådelig mængde får og hjorde, kameler og æsler, samt sølv og guld i overflod; og da han så, at hans rigdom voksede, forlod han mig, mens jeg gik hen for at klippe mine får, og han rejste sig og flygtede i hemmelighed.
60 Og han løftede sine hustruer og børn op på kameler, og han førte alt sit kvæg og alle sine ejendomme, som han havde erhvervet sig i mit land, og han løftede sit ansigt for at drage til sin far Isak, til Kana'ans land.
61 Og han tillod mig ikke at kysse mine døtre og deres børn, og han førte mine døtre som fanger taget med sværd, og han stjal også mine guder og flygtede.
62 Og nu har jeg efterladt ham på bjerget ved Jabuks bæk, ham og alt hvad han ejer; han mangler intet.
63 Hvis det er dit ønske at gå til ham, så gå derhen, og du vil finde ham, og du kan gøre med ham, hvad din sjæl ønsker; og Labans sendebud kom og fortalte Esau alt dette.

64 Da Esau hørte alle Labans sendebuds ord, blussede hans vrede op mod Jakob, og han huskede sit had, og hans vrede blussede i ham.
65 Esau skyndte sig og tog sine børn og tjenere og sin husstands sjæle, tresindstyve mænd, og han gik hen og samlede alle Se'irs børn og deres folk, tre hundrede og fyrre mænd, og tog alle fire hundrede mænd med dragne sværd, og han gik til Jakob for at slå ham ihjel.
66 Og Esau delte dette antal i flere dele, og han tog sine tresindstyve børn og tjenere og sin husstands sjæle som ét overhoved og gav dem i Elifas', sin ældste søns, varetægt.
67 Og de resterende hoveder gav han til Se'irs seks sønner, og han satte hver mand over sine slægtled og børn.
68 Og hele denne lejr drog afsted, som den var, og Esau gik iblandt dem mod Jakob, og han førte dem med hast.
69 Labans sendebud forlod Esau og drog til Kana'ans land, og de kom til Rebekkas, Jakobs og Esaus mors, hus.
70 Og de fortalte hende og sagde: Se, din søn Esau er draget imod sin bror Jakob med fire hundrede mand, for han havde hørt, at han var på vej, og han er draget afsted for at føre krig mod ham og slå ham og tage alt, hvad han ejer.
71 Og Rebekka skyndte sig og sendte 72 mænd af Isaks tjenere afsted for at møde Jakob på vejen; for hun tænkte: Måske Esau vil føre krig på vejen, når han møder ham.
72 Og disse sendebud gik på vejen for at møde Jakob, og de mødte ham på vejen til bækken på den modsatte side af Jabuk-bækken. Og Jakob sagde, da han så dem: "Denne lejr er bestemt til mig fra Gud." Og Jakob kaldte dette sted Maknajim.
73 Og Jakob kendte alle sin fars folk, og han kyssede dem og omfavnede dem og kom med dem, og Jakob spurgte dem om hans far og mor, og de sagde: De havde det godt.
74 Og disse sendebud sagde til Jakob: Rebekka, din mor, har sendt os til dig og sagt: Jeg har hørt, min søn, at din bror Esau er draget ud imod dig på vejen med mænd fra Se'irs børn.
75 Og derfor, min søn, lyt til min røst og se med dit råd, hvad du vil gøre, og når han kommer til dig, så bed ham om hjælp, og tal ikke forhastet til ham, og giv ham en gave af det, du ejer, og af det, Gud har begunstiget dig med.
76 Og når han spørger dig om dine anliggender, så skjul intet for ham, måske vender han sig fra sin vrede mod dig, og du kan derved frelse din sjæl, dig og alt, hvad du tilhører, for det er din pligt at ære ham, for han er din ældre bror.
77 Og da Jakob hørte sin mors ord, som sendebudene havde talt til ham, opløftede Jakob sin stemme og græd bitterligt og gjorde, som hans mor dengang befalede ham.

KAPITEL 32

1 På den tid sendte Jakob bud til sin bror Esau til Se'irs land, og han talte til ham med bønfaldende ord.
2 Og han befalede dem og sagde: Således skal I sige til min herre, til Esau: Således siger din tjener Jakob: Min herre må ikke tro, at den velsignelse, som min far velsignede mig med, har vist sig mig gavnlig.
3 Jeg har jo været hos Laban i tyve år, og han har bedraget mig og ændret min løn ti gange, sådan som det allerede er blevet fortalt min herre.
4 Og jeg tjente ham med stor slid i hans hus, og Gud så bagefter min trængsel, mit slid og mine hænders værk, og han lod mig finde nåde og velvilje for sine øjne.
5 Og senere, ved Guds store barmhjertighed og godhed, erhvervede jeg mig okser, æsler og kvæg, træle og tjenestepiger.
6 Og nu kommer jeg til mit land og mit hjem til min far og mor, som er i Kana'ans land; og jeg har sendt bud for at lade min herre vide alt dette for at finde nåde for min herres øjne, så han ikke skal tro, at jeg af egen fri vilje har erhvervet mig rigdom, eller at den velsignelse, som min far har velsignet mig med, har gavnet mig.
7 Og disse sendebud kom til Esau og fandt ham ved Edoms landgrænser på vej mod Jakob, og fire hundrede mænd af Se'irs børn stod der med dragne sværd.
8 Jakobs sendebud fortalte Esau alle de ord, Jakob havde talt til dem om Esau.
9 Esau svarede dem med stolthed og foragt og sagde: "Jeg har hørt, og det er sandelig blevet fortalt mig, hvad Jakob har gjort mod Laban, som ophøjede ham i sit hus og gav ham sine døtre til hustruer, og han avlede sønner og døtre og voksede i overflod i rigdom og velstand i Labans hus ved hans midler."
10 Og da han så, at hans rigdom var stor og hans rigdomme stor, flygtede han fra Labans hus med alt, hvad han ejede, og han førte Labans døtre bort fra deres far som fanger taget med sværd uden at fortælle ham det.
11 Og ikke alene har Jakob gjort således mod Laban, men også mod mig har han gjort således og har to gange fortrængt mig, og skal jeg tie stille?
12 Derfor er jeg i dag kommet ham i møde med mine lejre, og jeg vil gøre med ham, hvad mit hjerte ønsker.
13 Og sendebudene vendte tilbage og kom til Jakob og sagde til ham: Vi kom til din bror, til Esau, og vi fortalte ham alle dine ord, og således har han svaret os, og se, han kommer dig i møde med fire hundrede mand.
14 Så vid nu og se, hvad du skal gøre, og bed til Gud om at udfri dig fra ham.
15 Og da han hørte de ord, som sin bror havde talt til Jakobs sendebud, blev Jakob meget bange og fortvivlet.
16 Og Jakob bad til Herren sin Gud og sagde: Herre, mine fædres Gud, Abraham og Isak, du sagde til mig, da jeg drog bort fra min fars hus:
17 Jeg er Herren, din fader Abrahams Gud, og Isaks Gud. Jeg giver dig dette land og dine efterkommere efter dig. Jeg vil gøre dine efterkommere som himlens stjerner, og du skal brede dig til himlens fire sider, og i dig og i dine efterkommere skal alle jordens slægter velsignes.
18 Og du opfyldte dine ord og gav mig rigdom, børn og kvæg, efter mit hjertes største ønske gav du din tjener; du gav mig alt, hvad jeg bad dig om, så jeg ikke manglede noget.
19 Og du sagde senere til mig: Vend tilbage til dine forældre og til dit fødested, og jeg vil stadig gøre det godt for dig.
20 Og nu, da jeg er kommet, og du har udfriet mig fra Laban, skal jeg falde i Esaus hænder, som vil dræbe mig, ja, sammen med mine børns mødre.
21 Så nu, Herre Gud, beder jeg dig, bede også mig fra min bror Esaus hånd, for jeg er meget bange for ham.

22 Og hvis der ikke er retfærdighed i mig, så gør det for Abrahams og min far Isaks skyld.
23 For jeg ved, at jeg har erhvervet mig denne rigdom gennem godhed og barmhjertighed; derfor bønfalder jeg dig nu om at udfri mig i dag ved din godhed og svare mig.
24 Og Jakob holdt op med at bede til Herren, og han delte folket, som var med ham, med får og kvæget i to lejre, og han gav halvdelen til Damesek, søn af Eliezers, Abrahams tjener, som en lejr med hans børn, og den anden halvdel gav han til sin bror Elianus, søn af Eliezers, som en lejr med hans børn.
25 Og han befalede dem og sagde: "Hold jer på afstand med jeres lejre, og kom ikke for tæt på hinanden, for hvis Esau kommer til en lejr og dræber den, skal den anden lejr, der er i afstand fra den, undslippe ham."
26 Og Jakob blev der den nat, og hele natten gav han sine tjenere instruktioner angående hæren og sine børn.
27 Og Herren hørte Jakobs bøn på den dag, og Herren udfriede Jakob fra hans bror Esaus hånd.
28 Og Herren sendte tre engle af himmelens engle, og de gik foran Esau og kom til ham.
29 Og disse engle viste sig for Esau og hans folk som to tusinde mænd, ridende på heste udstyret med alle slags krigsvåben, og de viste sig for Esaus og alle hans mænds øjne at være opdelt i fire lejre med fire høvdinge.
30 Og én lejr drog videre, og de fandt Esau komme med fire hundrede mand mod sin bror Jakob, og denne lejr løb mod Esau og hans folk og skræmte dem, og Esau faldt af hesten i rædsel, og alle hans mænd skiltes fra ham på det sted, for de var meget bange.
31 Og hele lejren råbte efter dem, da de flygtede for Esau, og alle de krigeriske mænd svarede og sagde:
32 Vi er da Jakobs tjenere, og hvem kan da holde stand imod os? Esau sagde til dem: "Min herre og broder Jakob er jeres herre, som jeg ikke har set i tyve år, og nu hvor jeg i dag er kommet for at se ham, behandler I mig så på denne måde?"
33 Og englene svarede ham og sagde: Så sandt Herren lever, hvis det ikke var Jakob, om hvem du taler, din bror, havde vi ikke ladet en eneste af dig og dit folk blive tilbage, men kun for Jakobs skyld vil vi ikke gøre dem noget.
34 Og denne lejr forlod Esau og hans mænd og forsvandt, og Esau og hans mænd var gået bort fra dem omkring en mil, da den anden lejr kom imod ham med alle slags våben, og de gjorde også mod Esau og hans mænd, som den første lejr havde gjort mod dem.
35 Og da de havde forladt den for at drage videre, se, den tredje lejr kom imod ham, og de blev alle skrækslagne, og Esau faldt af hesten, og hele lejren råbte og sagde: "Vi er sandelig Jakobs tjenere! Hvem er Guds tjener, og hvem kan stå imod os?"
36 Esau svarede dem igen: "Ja, Jakob, min herre og jeres herre, er min bror, og i tyve år har jeg ikke set hans ansigt, og jeg har ikke hørt i dag, at han kommer. Jeg gik i dag for at møde ham, og I handler nu sådan mod mig?"
37 Og de svarede ham og sagde til ham: Så sandt Herren lever, var det ikke Jakob, din bror, som du sagde, at vi ikke havde levnet en rest af dig og dine mænd? Men på grund af Jakob, som du siger er din bror, vil vi ikke blande os i dig eller dine mænd.
38 Og den tredje lejr forlod dem også, og han fortsatte sin rejse med sine mænd mod Jakob, da den fjerde lejr kom imod ham, og de gjorde også mod ham og hans mænd, som de andre havde gjort.
39 Og da Esau så det onde, som de fire engle havde gjort ham og hans mænd, blev han meget bange for sin bror Jakob og gik ham i møde i fred.
40 Og Esau skjulte sit had til Jakob, fordi han frygtede for sit liv på grund af sin bror Jakob, og fordi han troede, at de fire lejre, han havde fundet, var Jakobs tjenere.
41 Og Jakob blev den nat med sine tjenere i deres lejre, og han besluttede med sine tjenere at give Esau en gave af alt, hvad han havde med sig, og af al sin ejendom; og Jakob stod op om morgenen, han og hans mænd, og de udvalgte en gave til Esau blandt kvæget.
42 Og dette er mængden af den gave, som Jakob udvalgte af sin hjord for at give sin bror Esau: og han udvalgte 240 stykker af hjordene, og han udvalgte 30 af kamelerne og æslerne, og af hjordene udvalgte han 50 køer.
43 Og han samlede dem alle i ti flokke, og han lagde hver slags for sig, og han overlod dem til ti af sine tjenere, hver flokk for sig.
44 Og han befalede dem og sagde til dem: "Hold jer på afstand fra hinanden og sæt afstand mellem flokkene. Når Esau og de, der er med ham, møder dig og spørger dig: "Hvem tilhører du, og hvor går du hen, og hvem tilhører alt dette, der ligger foran dig?", skal du sige til dem: "Vi er Jakobs tjenere, og vi kommer Esau i møde i fred, og se, Jakob kommer bag os."
45 Og det, som ligger foran os, er en gave sendt fra Jakob til hans bror Esau.
46 Og hvis de spørger dig: Hvorfor tøver han med at komme og møde sin bror og se hans ansigt? Så skal du sige til dem: Han kommer sandelig med glæde bag os for at møde sin bror. For han sagde: Jeg vil forsone ham med den gave, han får, og bagefter vil jeg se hans ansigt. Måske tager han imod mig.
47 Så gik hele gaven videre i hans tjeneres hænder og drog foran ham den dag, og han overnattede den nat med sine lejre ved bredden af Jabukbækken. Han stod op midt om natten og tog sine hustruer og tjenestepiger og alt, hvad han ejede, og den nat satte han dem over vadestedet Jabuk.
48 Og da han var gået over bækken med alt, hvad han ejede, blev Jakob alene tilbage. En mand mødte ham, og han kæmpede med ham den nat, indtil det blev dag. Jakobs lårhule gik af led under brydningen med ham.
49 Og ved daggry lod manden Jakob blive der, og han velsignede ham og gik bort, og Jakob gik over bækken ved daggry og haltede på sin lår.
50 Og solen stod op over ham, da han var kommet over bækken, og han kom op til sin plads med sine kvæg og børn.
51 Og de fortsatte indtil middag, og mens de gik, gik gaven foran dem.
52 Og Jakob løftede sine øjne og så, og se, Esau var langt væk, gående med en stor mængde mænd, henved fire hundrede, og Jakob var meget bange for sin bror.
53 Og Jakob skyndte sig og fordelte sine børn mellem sine hustruer og sine tjenestepiger, og sin datter Dina lagde han i en kiste og gav hende i sine tjeneres hænder.

54 Og han gik foran sine børn og hustruer for at møde sin bror, og han bøjede sig til jorden, ja, han bøjede sig syv gange, indtil han nærmede sig sin bror, og Gud lod Jakob finde nåde og gunst for Esaus og hans mænds øjne, for Gud havde hørt Jakobs bøn.
55 Jakobs frygt og rædsel faldt over hans bror Esau, for Esau var meget bange for Jakob på grund af det, Guds engle havde gjort mod Esau, og Esaus vrede mod Jakob vendte sig til godhed.
56 Og da Esau så Jakob løbe imod ham, løb han også imod ham og omfavnede ham og faldt ham om halsen, og de kyssede og græd.
57 Og Gud indgav frygt og godhed mod Jakob i de mænds hjerter, som var fulgt med Esau, og de kyssede også Jakob og omfavnede ham.
58 Og Elifaz, Esaus søn, græd også sammen med hans fire brødre, Esaus sønner, og de kyssede ham og omfavnede ham, for frygten for Jakob var faldet over dem alle.
59 Da så Esau op og så kvinderne og deres afkom, Jakobs børn, gå bag Jakob og bøje sig for Esau langs vejen.
60 Esau sagde til Jakob: "Hvem er disse, som er hos dig, min bror? Er de dine børn eller dine tjenere?" Jakob svarede Esau: "De er mine børn, som Gud nådigt har givet din tjener."
61 Mens Jakob talte med Esau og hans mænd, så Esau hele lejren og sagde til Jakob: "Hvorfra har du fået hele den lejr, jeg mødte i går aftes?" Jakob sagde: "At finde nåde for min herres øjne, det er det, Gud nådigt har givet din tjener."
62 Da gaven kom til Esau, bad Jakob Esau om at tage den gave, jeg har bragt til min herre. Esau sagde: "Hvorfor har jeg det sådan? Behold det, du har, for dig selv."
63 Og Jakob sagde: "Det er mig en pligt at give alt dette, siden jeg har set dit ansigt, at du stadig lever i fred."
64 Esau nægtede at tage imod gaven, og Jakob sagde til ham: "Jeg beder dig, min herre, hvis jeg har fundet nåde for dine øjne, så tag imod min gave af min hånd, for jeg har derfor set dit ansigt, som om jeg havde set et gudeligt ansigt, fordi du var tilfreds med mig."
65 Esau tog imod gaven, og Jakob gav også Esau sølv, guld og bdellium, for han havde presset ham så hårdt, at han tog imod det.
66 Esau delte kvæget i lejren og gav halvdelen til de mænd, der var kommet med ham, for de var kommet som løn, og den anden halvdel gav han sine børn.
67 Og sølvet, guldet og bdelliumet gav han Elifaz, sin ældste søn, og Esau sagde til Jakob: Lad os blive hos dig, og vi vil følge dig langsomt, indtil du kommer til mit sted, så vi kan bo der sammen.
68 Og Jakob svarede sin bror og sagde: Jeg vil gøre, som min herre siger til mig, men min herre ved, at børnene er spæde, og at fårene og hjordene med deres unger, som er med mig, går kun langsomt, for hvis de gik hurtigt, ville de alle dø, for du kender deres byrder og deres træthed.
69 Lad derfor min herre drage frem foran sin tjener, og jeg vil gå langsomt frem for børnenes og fårenes skyld, indtil jeg kommer til min herres sted i Se'ir.
70 Esau sagde til Jakob: "Jeg vil sætte nogle af de folk, som er med mig, hos dig til at tage sig af dig på vejen og bære din træthed og byrde." Han sagde: "Hvad skal der til, herre, om jeg må finde nåde for dine øjne?"
71 Se, jeg vil komme til dig i Se'ir for at bo der sammen, som du har sagt. Drag du da med dit folk, for jeg vil følge dig.
72 Og Jakob sagde dette til Esau for at fjerne Esau og hans mænd fra ham, så Jakob senere kunne drage til sin fars hus i Kana'ans land.
73 Og Esau lyttede til Jakobs røst, og Esau vendte tilbage med de fire hundrede mænd, der var med ham på deres vej til Se'ir, og Jakob og alle, der tilhørte ham, drog den dag helt til Kana'ans land' yderste grænser, og han opholdt sig der nogen tid.

KAPITEL 33

1 Nogen tid efter drog Jakob væk fra landets grænser og kom til Shalems land, det vil sige byen Sikem, som ligger i Kana'ans land, og han slog sig ned foran byen.
2 Og han købte et stykke af marken, som var der, af Hamors sønner, landets folk, for fem sekel.
3 Og Jakob byggede sig der et hus, og han slog sit telt der, og han lavede hytter til sit kvæg, derfor kaldte han stedet Sukkot.
4 Og Jakob blev i Sukkot i et år og seks måneder.
5 På den tid drog nogle af landets indbyggeres kvinder til byen Sikem for at danse og glæde sig sammen med byens indbyggeres døtre, og da de gik ud, gik Rakel og Lea, Jakobs hustruer, også med deres familier for at se byens døtres jubel.
6 Og Dina, Jakobs datter, gik også med dem og så byens døtre, og de blev der foran disse døtre, mens alle byens folk stod hos dem for at se deres glæder, og alle byens stormænd var der.
7 Og Sikem, Hamors søn, landets fyrste, stod også der for at se på dem.
8 Og Sikem så Dina, Jakobs datter, sidde hos sin mor foran byens døtre, og pigen behagede ham meget. Der spurgte han sine venner og sine folk: "Hvis datter er den, der sidder blandt kvinderne, som jeg ikke kender i denne by?"
9 Og de sagde til ham: "Dette er sandelig Jakobs datter, Isaks søn, hebræeren, som har boet i denne by i nogen tid, og da det blev rapporteret, at landets døtre var gået ud for at glæde sig, gik hun med sin mor og tjenestepiger for at sidde iblandt dem, som du ser."
10 Og Sikem så Dina, Jakobs datter, og da han så på hende, fattede hans sjæl sin ære i Dina.
11 Og han sendte bud og lod hende tage med magt, og Dina kom til Sikems hus og greb hende med magt og lå med hende og ydmygede hende, og han elskede hende overordentlig og satte hende i sit hus.
12 Og de kom og fortalte Jakob det, og da Jakob hørte, at Sikem havde vanhelliget hans datter Dina, sendte Jakob tolv af sine tjenere ud for at hente Dina fra Sikems hus, og de gik og kom til Sikems hus for at hente Dina derfra.
13 Da de kom, gik Sikem ud imod dem med sine mænd og drev dem ud af sit hus. Han tillod dem ikke at komme hen til Dina. Men Sikem sad hos Dina og kyssede og omfavnede hende for øjnene af dem.
14 Jakobs tjenere kom tilbage og fortalte ham det og sagde: "Da vi kom, jog han og hans mænd os bort, og således gjorde Sikem mod Dina for øjnene af os."

15 Jakob vidste også, at Sikem havde vanhelliget hans datter, men han sagde ingenting. Hans sønner vogtede hans kvæg på marken, og Jakob forblev tavs, indtil de kom tilbage.
16 Før Jakobs sønner kom hjem, sendte han to tjenestepiger af sine tjeneres døtre for at tage sig af Dina i Sikems hus og blive hos hende. Sikem sendte også tre af sine venner til sin far, Hamor, søn af Kiddekem, søn af Pered, og sagde: "Skab mig denne pige til hustru."
17 Da kom Hivvitten Hamor, Kiddekems søn, til sin søn Sikems hus og satte sig foran ham. Da sagde Hamor til sin søn: Sikem, er der da ingen kvinde blandt dit folks døtre, at du vil tage en hebraisk kvinde, som ikke er af dit folk?
18 Og Sikem sagde til ham: "Hende alene skal du købe til mig, for hun er dejlig for mine øjne." Og Hamor gjorde efter sin søns ord, for han var højt elsket af ham.
19 Og Hamor gik ud til Jakob for at tale med ham om denne sag, og da han var gået bort fra sin søn Sikems hus, før han kom til Jakob for at tale med ham, se, da var Jakobs sønner kommet fra marken, så snart de hørte, hvad Sikem, Hamors søn, havde gjort.
20 Og mændene var meget bedrøvede over deres søster, og de kom alle hjem ophedede af vrede, før det var tid til at samle deres kvæg ind.
21 Og de kom og satte sig foran deres far og talte til ham i optændt vrede og sagde: Sandelig, døden er skyld i denne mand og hans husstand, fordi Herren, hele jordens Gud, befalede Noah og hans børn, at man aldrig må røve eller begå hor. Se, nu har Sikem både hærget og bedrevet hor med vores søster, og ikke én af alle byens indbyggere talte et ord til ham.
22 Du ved og forstår sandelig, at Sikem og hans far og hele byen har fået dødsdommen på grund af det, han har gjort.
23 Og mens de talte foran deres far om denne sag, se, da kom Hamor, Sikems far, for at tale til Jakob om sin søns ord om Dina, og han satte sig foran Jakob og hans sønner.
24 Og Hamor sagde til dem: "Min søn Sikems sjæl længes efter jeres datter; jeg beder jer om at give ham hende til hustru og gifte jer med os; giv os jeres døtre, og vi vil give jer vores døtre, og I skal bo hos os i vores land, og vi skal være som ét folk i landet."
25 For vort land er meget vidtstrakt, så bo der og handle der, og skaf jer ejendomme der, og gør der, som I ønsker, og ingen skal forhindre jer ved at sige et ord til jer.
26 Da Hamor holdt op med at tale til Jakob og hans sønner, se, da var hans søn Sikem kommet efter ham og satte sig foran dem.
27 Og Sikem sagde til Jakob og hans sønner: "Må jeg finde nåde for jer, så I giver mig jeres datter, og hvad I end siger til mig, det vil jeg gøre for hende."
28 Bed mig om en overflod af medgift og gaver, og jeg vil give dig det. Hvad end du siger til mig, vil jeg gøre. Den, der gør oprør mod dine befalinger, skal dø. Giv mig blot pigen til hustru.
29 Simeon og Levi svarede Hamor og hans søn Sikem med et bedrag: "Alt, hvad I har sagt til os, vil vi gøre for jer."
30 Og se, vores søster er i dit hus, men hold dig væk fra hende, indtil vi sender bud til vores far Isak om denne sag, for vi kan intet gøre uden hans samtykke.
31 For han kender vor fader Abrahams veje, og hvad han end siger til os, vil vi fortælle jer; vi vil intet skjule for jer.
32 Og Simeon og Levi sagde dette til Sikem og hans far for at finde et påskud og for at rådføre sig med, hvad der skulle gøres med Sikem og hans by i denne sag.
33 Da Sikem og hans far hørte Simeons og Levis ord, syntes de godt om det, og Sikem og hans far gik hjem.
34 Og da de var gået, sagde Jakobs sønner til deres far og sagde: Se, vi ved, at døden skyldes disse ugudelige og deres by, fordi de overtrådte det, som Gud havde befalet Noah og hans børn og hans efterkommere efter dem.
35 Og også fordi Sikem gjorde dette mod vores søster Dina og besmittede hende, for sådan en afskyelighed må aldrig ske iblandt os.
36 Så vid nu og se, hvad du vil gøre, og søg råd og påskud til, hvad der skal gøres ved dem for at dræbe alle indbyggerne i denne by.
37 Og Simeon sagde til dem: Her er et rigtigt råd til jer: Sig til dem, at de skal omskære alle mandlige mænd iblandt dem, ligesom vi er omskårne, og hvis de ikke vil gøre dette, tager vi vores datter fra dem og går bort.
38 Og hvis de indvilliger i at gøre dette og vil gøre det, så vil vi, når de er sunket ned af smerte, angribe dem med vores sværd, som mod en, der er stille og fredelig, og vi vil dræbe enhver mand blandt dem.
39 Og Simeons råd behagede dem, og Simeon og Levi besluttede at gøre med dem, som det var foreslået.
40 Næste morgen kom Sikem og hans far Hamor igen til Jakob og hans sønner for at tale om Dina og høre, hvad Jakobs sønner ville svare på deres ord.
41 Jakobs sønner talte falsk til dem og sagde: "Vi fortalte vor far Isak alle jeres ord, og jeres ord behagede ham."
42 Men han talte til os og sagde: Således befalede hans fader Abraham ham fra Gud, hele jordens Herre, at enhver mand, som ikke er af hans efterkommere, og som ønsker at tage en af hans døtre, skal lade enhver mandlig mand, der tilhører ham, omskære, ligesom vi er omskårne, og så kan vi give ham vores datter til hustru.
43 Nu har vi fortalt dig alle de veje, som vores far har ført os, for vi kan ikke gøre det, du har sagt til os, at give vores datter til en uomskåret mand, for det er en skændsel for os.
44 Men heri vil vi give jer samtykke til at give jer vores datter, og vi vil også tage jeres døtre og bo iblandt jer og være ét folk, som I har sagt, hvis I vil adlyde os og blive ligesom os og omskære alle mandlige hos jer, ligesom vi er omskårne.
45 Og hvis I ikke vil adlyde os og lade alle mandlige børn omskæres, ligesom vi er omskårne, sådan som vi har befalet, så vil vi komme til jer og tage vores datter fra jer og drage bort.
46 Og Sikem og hans far Hamor hørte Jakobs sønners ord, og det behagede dem meget. Sikem og hans far Hamor skyndte sig at gøre, hvad Jakobs sønner ønskede, for Sikem holdt meget af Dina, og hans sjæl var knyttet til hende.
47 Sikem og hans far Hamor skyndte sig til byens port og samlede alle mændene i byen og talte til dem Jakobs sønners ord og sagde:
48 Vi kom til disse mænd, Jakobs sønner, og vi talte til dem om deres datter, og disse mænd vil gå med til at gøre efter vores ønsker, og se, vores land er af stor udstrækning for dem, og de skal bo i det og handle med det, og vi skal være ét folk; vi vil tage deres døtre, og vores døtre vil vi give dem til hustruer.

49 Men kun på denne betingelse vil disse mænd gå med til at gøre dette, at alle mandlige iblandt os bliver omskåret, ligesom de er omskårne, sådan som deres Gud har befalet dem. Når vi har gjort efter deres anvisning om at blive omskåret, så skal de bo iblandt os sammen med deres kvæg og ejendele, og vi skal være ét folk med dem.
50 Og da alle byens mænd hørte Sikems og hans far Hamors ord, da var alle byens mænd enige i dette forslag og adlød og blev omskåret, for Sikem og hans far Hamor var højt agtede af dem, da de var landets fyrster.
51 Den næste dag stod Sikem og hans far Hamor tidligt op om morgenen og samlede alle mændene i deres by midt i byen. De kaldte Jakobs sønner til sig, og de omskar alle mandlige mænd blandt dem den dag og den følgende.
52 Og de omskar Sikem og Hamor, hans far, og Sikems fem brødre, og så rejste de sig hver især og gik hjem, for denne ting var fra Herren mod byen Sikem, og fra Herren var Simeons råd i denne sag, for at Herren kunne give byen Sikem i Jakobs to sønners hænder.

KAPITEL 34

1 Og antallet af alle de omskårne af mænd var seks hundrede og femogfyrre mænd og to hundrede og seksogfyrre børn.
2 Men Kiddekem, Pereds søn, Hamors far, og hans seks brødre ville ikke høre på Sikem og hans far Hamor, og de ville ikke omskæres, for Jakobs sønners forslag var afskyeligt i deres øjne, og deres vrede blussede op over, at byens folk ikke havde lyttet til dem.
3 Og om aftenen den anden dag fandt de otte små børn, som ikke var blevet omskåret, for deres mødre havde skjult dem for Sikem og hans far Hamor og for byens mænd.
4 Og Sikem og hans far Hamor sendte bud efter dem for at få dem omskåret. Da sprang Kiddekem og hans seks brødre mod dem med deres sværd og forsøgte at dræbe dem.
5 Og de søgte også at dræbe Sikem og hans far Hamor, og de søgte at dræbe Dina sammen med dem på grund af denne sag.
6 Og de sagde til dem: Hvad er det for en gerning, I har gjort? Er der ingen kvinder blandt jeres brødre, kana'anæernes døtre, siden I ønsker at tage jer hebræernes døtre, som I ikke kendte før, og som I vil gøre sådan en gerning, som jeres fædre aldrig har befalet jer?
7 Tror du, at det, du har gjort, vil lykkes dig? Og hvad vil du svare dine brødre, kana'anæerne, i denne sag, når de kommer i morgen og spørger dig om dette?
8 Og hvis jeres handling ikke synes retfærdig og god i deres øjne, hvad vil I så gøre for jeres liv, og jeg for vores liv, siden I ikke har lyttet til vores stemmer?
9 Og hvis landets indbyggere og alle dine brødre, Hams børn, hører om din handling og siger:
10 For en hebraisk kvindes skyld gjorde Sikem og hans far Hamor og alle indbyggerne i deres by noget, som de ikke havde kendt til, og som deres forfædre aldrig havde befalet dem. Hvor vil I så flygte hen, eller hvor vil I skjule din skam hen, alle dine dage foran dine brødre, indbyggerne i Kana'ans land?
11 Derfor kan vi ikke holde stand mod denne gerning, som I har gjort, og vi kan ikke tynges af dette åg, som vore forfædre ikke pålagde os.
12 Se, i morgen vil vi gå hen og samle alle vores brødre, de kana'anæiske brødre, som bor i landet, og vi vil alle komme og slå dig og alle dem, der stoler på dig, så der ikke skal blive en rest tilbage af dig eller dem.
13 Da Hamor og hans søn Sikem og alle byens indbyggere hørte Kiddekems og hans brødres ord, blev de frygtsomme på grund af deres ord og angrede, hvad de havde gjort.
14 Sikem og hans far Hamor svarede deres far Kiddekem og hans brødre og sagde: "Alle de ord, I har talt til os, er sande."
15 Sig nu ikke, og tro ikke i jeres hjerter, at det var på grund af kærlighed til hebræerne, at vi gjorde denne ting, som vores forfædre ikke befalede os.
16 Men fordi vi så, at det ikke var deres hensigt og ønske at efterkomme vores ønsker angående deres datter om at vi skulle tage hende, undtagen på denne betingelse, så lyttede vi til deres stemmer og udførte denne handling, som du så, for at opnå vores ønske fra dem.
17 Og når vi har opnået vores anmodning fra dem, vil vi vende tilbage til dem og gøre med dem, hvad du siger til os.
18 Vi bønfalder jer derfor om at vente og blive, indtil vores kød er helet, og vi igen bliver stærke, og vi vil da gå sammen imod dem og gøre mod dem, hvad der er i jeres hjerter og i vores.
19 Og Dina, Jakobs datter, hørte alle disse ord, som Kiddekem og hans brødre havde talt, og hvad Hamor og hans søn Sikem og folket i deres by havde svaret dem.
20 Og hun skyndte sig og sendte en af sine tjenestepiger, som hendes far havde sendt for at tage sig af hende i Sikems hus, til Jakob, hendes far, og til hendes brødre og lod sige:
21 Således gav Kiddekem og hans brødre råd om jer, og således svarede Hamor, Sikem og byens indbyggere dem.
22 Og da Jakob hørte disse ord, blev han fyldt med vrede, og han blev harme på dem, og hans vrede blussede op imod dem.
23 Simeon og Levi svor og sagde: "Så sandt Herren lever, hele jordens Gud, i morgen ved denne tid skal der ikke være en rest tilbage i hele byen."
24 Og tyve unge mænd, som ikke var omskårne, havde skjult sig, og disse unge mænd kæmpede mod Simeon og Levi, og Simeon og Levi dræbte atten af dem, og to flygtede fra dem og undslap til nogle kalkgrave, der var i byen, og Simeon og Levi ledte efter dem, men kunne ikke finde dem.
25 Simeon og Levi fortsatte med at vandre omkring i byen og dræbte alle byens indbyggere med sværdets æg, og de lod ingen blive tilbage.
26 Og der var en stor forfærdelse midt i byen, og byens indbyggeres råb steg op til himlen, og alle kvinderne og børnene råbte højt.
27 Og Simeon og Levi slog hele byen; de lod ikke en mand blive tilbage i hele byen.
28 Og de dræbte Hamor og hans søn Sikem med sværdets æg, og de førte Dina bort fra Sikems hus og drog derfra.
29 Jakobs sønner gik og vendte tilbage og overfaldt de faldne og plyndrede al deres ejendom, som var i byen og på marken.
30 Og mens de tog byttet, rejste tre hundrede mænd sig og kastede støv efter dem og slog dem med sten. Da vendte

Simeon sig mod dem og dræbte dem alle med sværdets æg, og Simeon vendte sig foran Levi og kom ind i byen.
31 Og de tog deres får og deres okser og deres kvæg, og også resten af kvinderne og de små, og de førte alle disse væk, og de åbnede en port og gik ud og kom til deres far Jakob med kraft.
32 Da Jakob så alt, hvad de havde gjort ved byen, og det bytte, de havde taget fra dem, blev han meget vred på dem, og han sagde til dem: "Hvad er det, I har gjort mod mig? Se, jeg fandt ro blandt landets kana'anæiske indbyggere, og ingen af dem blandede sig i mig."
33 Og nu har du gjort mig utiltalende for landets indbyggere, blandt kana'anæerne og perizzitterne, og jeg er kun af en lille skare, og de vil alle samle sig imod mig og dræbe mig, når de hører om dit arbejde med deres brødre, og jeg og min husstand vil blive udryddet.
34 Simeon og Levi og alle deres brødre svarede deres far Jakob: "Se, vi bor jo i landet, og så skal Sikem gøre sådan mod vores søster? Hvorfor tier du om alt, hvad Sikem har gjort? Og skal han behandle vores søster som en skøge på gaden?"
35 Og antallet af kvinder, som Simeon og Levi førte til fange fra byen Sikem, men som de ikke dræbte, var femogfirs, som ikke havde kendt nogen mand.
36 Og iblandt dem var en ung, smuk og velanset pige, hvis navn var Buna, og Simeon tog hende til hustru, og antallet af de mænd, som de tog til fange og ikke dræbte, var syvogfyrre mænd, og resten dræbte de.
37 Og alle de unge mænd og kvinder, som Simeon og Levi havde ført bort fra byen Sikem, var trælle for Jakobs sønner og deres børn efter dem, indtil den dag, da Jakobs sønner drog ud af Egypten.
38 Da Simeon og Levi var gået ud af byen, rejste de to unge mænd, som var tilbage og havde skjult sig i byen og ikke var døde blandt byens indbyggere, sig. De unge mænd gik ind i byen og gik omkring i den. De fandt byen øde, uden mennesker og kun grædende kvinder. De unge mænd råbte og sagde: "Se, dette er den ondskab, som hebræeren Jakobs sønner gjorde mod denne by, da de i dag ødelagde en af de kana'anæiske byer og ikke frygtede for deres liv i hele Kana'ans land."
39 Og disse mænd forlod byen og drog til Tapnach, og de kom derhen og fortalte indbyggerne i Tapnach alt, hvad der var hændt dem, og alt, hvad Jakobs sønner havde gjort ved byen Sikem.
40 Og budskabet nåede Jashub, kongen af Tapnach, og han sendte mænd til byen Sikem for at se de unge mænd, for kongen troede ikke på deres beretning og sagde: Hvordan kunne to mænd ødelægge en så stor by som Sikem?
41 Og Jashubs sendebud kom tilbage og fortalte ham det og sagde: Vi kom til byen, og den er ødelagt, der er ikke en mand der, kun grædende kvinder; der er hverken får eller kvæg der, for alt, hvad der var i byen, tog Jakobs sønner.
42 Og Jashub undrede sig over dette og sagde: Hvordan kunne to mænd gøre sådan noget, at ødelægge så stor en by, uden at én mand kunne holde stand imod dem?
43 For noget lignende har ikke været siden Nimrods dage, og ikke engang fra den fjerneste tid er noget lignende sket; og Jashub, kongen af Tapnach, sagde til sit folk: Vær modige, og vi vil gå og kæmpe mod disse hebræere, og gøre mod dem, som de gjorde mod byen, og vi vil hævne byens folks sag.
44 Og Jashub, kongen af Tapnach, rådførte sig med sine rådgivere om denne sag, og hans rådgivere sagde til ham: Alene skal du ikke få overhånd over hebræerne, for de skal være stærke til at udføre dette arbejde for hele byen.
45 Hvis to af dem ødelagde hele byen, og ingen kunne holde stand imod dem, så vil de alle, hvis du går imod dem, rejse sig imod os og tilintetgøre os på samme måde.
46 Men hvis du sender bud til alle kongerne, der omringer os, og lader dem komme sammen, så vil vi drage med dem og kæmpe mod Jakobs sønner; så vil du få sejr over dem.
47 Jashub hørte sine rådgiveres ord, og deres ord behagede ham og hans folk, og han gjorde så. Og Jashub, kongen af Tapnach, sendte bud til alle amoritterkongerne, der omringede Sikem og Tapnach, og lod sige:
48 Drag med mig op og hjælp mig, så skal vi slå hebræeren Jakob og alle hans sønner ihjel og udrydde dem fra jorden. For sådan gjorde han ved byen Sikem, og du ved det ikke?
49 Og alle amoritterkongerne hørte om den ondskab, Jakobs sønner havde gjort mod byen Sikem, og de blev dybt forfærdede over det.
50 Og de syv amoritterkonger samledes med alle deres hære, omkring ti tusind mand med dragne sværd, og de kom for at kæmpe mod Jakobs sønner; og Jakob hørte, at amoritterkongerne havde samlet sig for at kæmpe mod hans sønner, og Jakob blev meget bange, og det gjorde ham fortvivlet.
51 Og Jakob udbrød mod Simeon og Levi og sagde: Hvad er det for en gerning, I har gjort? Hvorfor har I gjort mig ondt ved at føre alle Kana'ans børn imod mig for at ødelægge mig og mit hus? Jeg og mit hus var jo i ro, og I har gjort dette mod mig og ophidset landets indbyggere imod mig med jeres handlinger.
52 Juda svarede sin far: "Var det forgæves, at mine brødre Simeon og Levi dræbte alle indbyggerne i Sikem? Det var vel fordi Sikem havde ydmyget vores søster og overtrådt vor Guds befaling til Noah og hans børn, for Sikem tog vores søster med magt og begik ægteskabsbrud med hende."
53 Og Sikem gjorde alt dette onde, og ikke én af hans bys indbyggere blandede sig i ham og sagde: "Hvorfor gør du dette? Sandelig, derfor gik mine brødre hen og slog byen, og Herren gav den i deres hånd, fordi dens indbyggere havde overtrådt vor Guds befalinger. Er det da forgæves, at de har gjort alt dette?"
54 Og hvorfor er du nu bange eller fortvivlet, og hvorfor er du vred på mine brødre, og hvorfor er din vrede blusset op imod dem?
55 Sandelig, vor Gud, som gav byen Sikem og dens indbyggere i deres hånd, han vil også give alle de kana'anæiske konger, der kommer imod os, i vores hånd, og vi vil gøre med dem, som mine brødre gjorde med Sikem.
56 Vær nu rolig over for dem og kast din frygt væk, men stol på Herren vor Gud, og bed til ham om at hjælpe os og udfri os og overgive vore fjender i vore hænder.
57 Og Juda råbte til en af sin fars tjenere: "Gå nu hen og se, hvor de konger, som kommer imod os, har deres plads med deres hære."

58 Tjeneren gik hen og så sig langt væk. Han steg op på den anden side af Sihons bjerg og så alle kongers lejre stå på marken. Så vendte han tilbage til Juda og sagde: "Se, kongerne står på marken med alle deres lejre, et overordentlig talrigt folk som sandet ved havets bred."
59 Og Juda sagde til Simeon og Levi og alle sine brødre: "Vær stærke og vær tapre, for Herren vor Gud er med os; frygt dem ikke."
60 Træd frem, hver mand iført sine våben, sin bue og sit sværd, og lad os gå og kæmpe mod disse uomskårne mænd; Herren er vor Gud, han vil frelse os.
61 Og de rejste sig, og hver af dem iførte sig sine krigsvåben, store og små, Jakobs elleve sønner, og alle Jakobs tjenere med dem.
62 Og alle Isaks tjenere, som var sammen med Isak i Hebron, kom til dem udstyret med alle slags krigsvåben, og Jakobs sønner og deres tjenere, et hundrede og tolv mænd, drog mod disse konger, og Jakob drog også med dem.
63 Jakobs sønner sendte bud til deres far Isak, Abrahams søn, i Hebron, det er Kireath-Arba, og lod sige:
64 Vi beder dig for os til Herren vor Gud om at beskytte os mod kana'anæernes hænder, som kommer imod os, og give dem i vores hænder.
65 Og Isak, Abrahams søn, bad til Herren for sine sønner og sagde: Herre Gud, du lovede min far og sagde: Jeg vil gøre dine afkom talrige som himlens stjerner, og du lovede også mig og holdt dit ord, nu hvor Kana'ans konger er kommet sammen for at føre krig mod mine børn, fordi de ikke har begået vold.
66 Derfor, Herre Gud, hele jordens Gud, fordrej nu disse kongers råd, så de ikke må kæmpe mod mine sønner.
67 Og præg disse kongers og deres folks hjerter med mine sønners rædsel og sænk deres stolthed, så de må vende sig bort fra mine sønner.
68 Og med din stærke hånd og udstrakte arm befri mine sønner og deres tjenere fra dem, for magt og styrke er i dine hænder til at gøre alt dette.
69 Og Jakobs sønner og deres tjenere drog mod disse konger, og de stolede på Herren deres Gud, og mens de var på vej, bad Jakob, deres far, også til Herren og sagde: O Herre Gud, mægtige og ophøjede Gud, som har regeret fra oldtidens dage, fra da af til nu og for evigt;
70 Du er den, som opildner krige og får dem til at ophøre, i din hånd er magt og styrke til at ophøje og nedbryde; må min bøn være antagelig for dig, at du må vende dig til mig med din barmhjertighed, så du kan præge disse kongers og deres folks hjerter med mine sønners rædsel og skræmme dem og deres lejre og med din store godhed udfri alle dem, der stoler på dig, for det er du, der kan underlægge os folk og bringe nationer under vores magt.

KAPITEL 35

1 Alle amoritterkongerne kom og stillede sig på marken for at rådføre sig med deres rådgivere om, hvad der skulle gøres med Jakobs sønner, for de var stadig bange for dem og sagde: "Se, to af dem har dræbt hele byen Sikem."
2 Og Herren hørte Isaks og Jakobs bønner, og han fyldte alle disse kongers rådgiveres hjerter med stor frygt og rædsel, så de enstemmigt udbrød:
3 Er du tåbelig i dag, eller har du ingen forstand, at du vil kæmpe mod hebræerne, og hvorfor vil du finde glæde i din egen ødelæggelse i dag?
4 Se, to af dem kom til byen Sikem uden frygt eller rædsel, og de dræbte alle byens indbyggere, så at ingen kunne holde stand imod dem, og hvordan skal I kunne kæmpe mod dem alle?
5 I ved sandelig, at deres Gud holder meget af dem og har gjort mægtige gerninger for dem, som der ikke er sket siden oldtidens dage, og blandt alle folkeslagenes guder er der ingen, der kan gøre magen til hans mægtige gerninger.
6 Sandelig frelste han deres fader Abraham, hebræeren, fra Nimrods hånd og fra hele hans folks hånd, som mange gange havde søgt at dræbe ham.
7 Han frelste ham også fra den ild, som kong Nimrod havde kastet ham i, og hans Gud frelste ham fra den.
8 Og hvem ellers kan gøre noget lignende? Det var Abraham, der dræbte Elams fem konger, da de havde rørt hans brorsøn, som dengang boede i Sodoma.
9 Og de tog hans tjener, som var trofast i hans hus, og nogle få af hans mænd, og de forfulgte Elams konger på én nat og dræbte dem, og de gav hans brors søn al hans ejendom, som de havde taget fra ham, tilbage.
10 Og I ved sandelig, at disse hebræeres Gud har stor glæde af dem, og de har også glæde af ham, for de ved, at han udfriede dem fra alle deres fjender.
11 Og se, i sin kærlighed til sin Gud tog Abraham sin eneste og dyrebare søn og havde til hensigt at bringe ham som et brændoffer til sin Gud, og hvis det ikke havde været for Gud, som forhindrede ham i at gøre dette, ville han have gjort det i sin kærlighed til sin Gud.
12 Og Gud så alle hans gerninger og svor ham og lovede ham, at han ville udfri hans sønner og alle hans efterkommere fra enhver trængsel, der ville ramme dem, fordi han havde gjort dette og ved sin kærlighed til sin Gud kvalt hans medfølelse med sit barn.
13 Har du ikke hørt, hvad deres Gud gjorde mod Farao, kongen af Egypten, og mod Abimelek, kongen af Gerar, da han tog Abrahams hustru? Han sagde om hende: "Hun er min søster!" De kunne jo ikke slå ham ihjel for hendes skyld og finde på at tage hende til hustru. Og Gud gjorde mod dem og deres folk alt, hvad du har hørt om.
14 Og se, vi så selv med vore egne øjne, at Esau, Jakobs bror, kom til ham med fire hundrede mand i den hensigt at dræbe ham, for han huskede, at han havde taget hans fars velsignelse fra ham.
15 Og han gik ham i møde, da han kom fra Syrien, for at slå moderen med børnene ihjel, og hvem frelste ham fra hans hænder, hvis ikke hans Gud, som han stolede på? Han frelste ham fra hans broders hånd og også fra hans fjenders hånd, og han vil sandelig også beskytte dem.
16 Hvem ved ikke, at det var deres Gud, der gav dem kraft til at gøre mod byen Sikem det onde, som du hørte om?
17 Kunne to mænd da med deres egen styrke kunne ødelægge en så stor by som Sikem, hvis det ikke havde været for deres Gud, som de havde stolet på? Han sagde og gjorde alt dette mod dem for at dræbe byens indbyggere i deres by.
18 Og kan du så sejre over dem, der er draget ud fra din by for at kæmpe mod dem alle, selv hvis tusind gange så mange flere skulle komme dig til undsætning?

19 I ved og forstår sandelig, at I ikke er kommet for at kæmpe imod dem, men I er kommet for at krig mod deres Gud, som udvalgte dem, og derfor er I alle kommet i dag for at blive udslettet.
20 Afhold jer derfor nu fra dette onde, som I forsøger at påføre jer selv, så er det bedre for jer ikke at gå i kamp mod dem, selvom de kun er få i antal, for deres Gud er med dem.
21 Da amoritterkongerne hørte alle deres rådgiveres ord, blev deres hjerter fyldt med skræk, og de frygtede Jakobs sønner og ville ikke kæmpe imod dem.
22 Og de lyttede til deres rådgiveres ord og lyttede til alle deres ord, og rådgivernes ord behagede kongerne meget, og de gjorde så.
23 Og kongerne vendte sig om og holdt sig fra Jakobs sønner, for de turde ikke nærme sig dem for at føre krig mod dem, for de var meget bange for dem, og deres hjerter smeltede i dem af frygt for dem.
24 Thi dette kom fra Herren til dem, for han hørte sine tjenere Isaks og Jakobs bønner, for de stolede på ham; og alle disse konger vendte tilbage med deres lejre den dag, hver til sin by, og de kæmpede ikke dengang mod Jakobs sønner.
25 Jakobs sønner holdt stand den dag indtil aftenen over for Sihons bjerg, og da Jakobs sønner så, at disse konger ikke kom for at kæmpe imod dem, vendte de hjem.

KAPITEL 36

1 På den tid åbenbarede Herren sig for Jakob og sagde: "Stå op, gå til Betel og bliv der, og byg der et alter for Herren, som åbenbarede sig for dig, som udfriede dig og dine sønner fra trængsel."
2 Jakob rejste sig med sine sønner og alt, hvad han ejede, og de drog afsted og kom til Betel efter Herrens ord.
3 Jakob var nioghalvfems år gammel, da han drog op til Betel. Jakob og hans sønner og alle de mennesker, der var med ham, blev i Betel i Luz. Der byggede han et alter for Herren, som havde åbenbaret sig for ham. Jakob og hans sønner blev i Betel i seks måneder.
4 På den tid døde Debora, datter af Uz, Rebekkas amme, som havde været hos Jakob; og Jakob begravede hende ved siden af Betel under et egetræ, der stod der.
5 Og Rebekka, Betuels datter, Jakobs mor, døde også på den tid i Hebron, det samme er Kireat-Arba, og hun blev begravet i Makpelas hule, som Abraham havde købt af Hets børn.
6 Rebekkas levetid var et hundrede og treogtredive år, og så døde hun. Da Jakob hørte, at hans mor Rebekka var død, græd han bitterligt over sin mor og holdt en stor sørgefest over hende og over Debora, hendes amme, under egetræet. Derfor kaldte han stedet Allon-Bakut.
7 Og syreren Laban døde i de dage, for Gud slog ham, fordi han havde overtrådt pagten mellem ham og Jakob.
8 Jakob var hundrede år gammel, da Herren åbenbarede sig for ham og velsignede ham og kaldte ham Israel. I de dage blev Rakel, Jakobs hustru, gravid.
9 På den tid rejste Jakob og alle hans tilhørende fra Betel for at komme til sin fars hus i Hebron.
10 Mens de nu var på vej, og der endnu kun var et lille stykke vej tilbage til Efrata, fødte Rakel en søn, og hun fik hårde veer og døde.
11 Og Jakob begravede hende på vejen til Efrat, det er Betlehem, og han rejste en mindesten på hendes grav, som er der den dag i dag; og Rakels dage blev femogfyrre år, og så døde hun.
12 Og Jakob kaldte sin søn, som Rakel havde født ham, Benjamin, for han var født ham i landet til højre.
13 Efter Rakels død slog Jakob sit telt op i hendes tjenestepige Bilhas telt.
14 Og Ruben blev jaloux på sin mor Lea på grund af dette, og han blev fyldt med vrede, og han rejste sig i sin vrede og gik ind i Bilhas telt og flyttede derfra sin fars seng.
15 På den tid blev førstefødselsretten, sammen med de kongelige og præstelige embeder, fjernet fra Rubens sønner, fordi han havde vanhelliget sin fars seng, og førstefødselsretten blev givet til Josef, kongeembedet til Juda og præsteembedet til Levi, fordi Ruben havde vanhelliget sin fars seng.
16 Og dette er Jakobs slægtsregister, som blev født ham i Paddan-Aram; Jakobs sønner var tolv.
17 Leas sønner var Ruben, den førstefødte, Simeon, Levi, Juda, Issakar, Zebulon og deres søster Dina; og Rakels sønner var Josef og Benjamin.
18 Zilpas, Leas tjenestepige, sønner var Gad og Aser, og Rakels tjenestepige Bilhas sønner var Dan og Naftali. Det var Jakobs sønner, som han fik i Paddan-Aram.
19 Jakob rejste med sine sønner og alt, hvad han ejede, og kom til Mamre, det er Kireath-Arba, som ligger i Hebron, hvor Abraham og Isak boede som fremmede. Jakob boede med sine sønner og alt, hvad han ejede, hos sin far i Hebron.
20 Og hans bror Esau og hans sønner og alt, hvad han ejede, drog til Seirs land og bosatte sig der og fik besiddelser i Seirs land, og Esaus børn var frugtbare og talrige i Seirs land.
21 Og dette er Esaus slægtslinjer, som blev født ham i Kana'ans land; Esaus sønner var fem.
22 Ada fødte Esau sin førstefødte søn Elifaz, og hun fødte ham også Reuel, og Ahlibama fødte ham Jeush, Jalam og Kora.
23 Dette er Esaus sønner, som blev født ham i Kana'ans land; Elifaz', Esaus søns, sønner var Teman, Omar, Zefo, Gatam, Kenaz og Amalek, og Reuels sønner var Nakat, Serak, Shama og Missa.
24 Jeushs sønner var Timna, Alva og Jetet, og Ja'alams sønner var Ala, Pinor og Kenaz.
25 Koras sønner var Teman, Mibzar, Magdiel og Eram. Disse var Esaus sønners slægter efter deres hertugdømmer i Seirs land.
26 Og dette er navnene på horitten Se'irs sønner, indbyggerne i Se'irs land: Lotan, Shobal, Zibeon, Ana, Dishan, Ezer og Dishon, i alt syv sønner.
27 Lotans børn var Hori, Heman og deres søster Timna, det er Timna. Hun kom til Jakob og hans sønner, men de ville ikke høre på hende. Hun gik hen og blev medhustru for Elifaz, Esaus søn, og hun fødte ham Amalek.
28 Shobals sønner var Alvan, Manahat, Ebal, Shefo og Onam, og Zibeons sønner var Aja og Ana. Det var den Ana, som fandt Jemim-folket i ørkenen, da han vogtede sin far Zibeons æsler.
29 Og mens han vogtede sin fars æsler, førte han dem på forskellige tidspunkter ud i ørkenen for at vogte dem.

30 Og der var en dag, hvor han førte dem til en af ørkenerne ved havets bred, over for folkets ørken, og mens han fodrede dem, se, kom en meget voldsom storm fra den anden side af havet og ramte æslerne, som græssede der, og de stod alle stille.
31 Og bagefter kom omkring et hundrede og tyve store og frygtelige dyr ud fra ørkenen på den anden side af havet, og de kom alle til det sted, hvor æslerne var, og de slog sig ned der.
32 Og disse dyr havde fra deres midte og nedefter form som menneskenes børn, og fra deres midte og opefter lignede nogle bjørne, og nogle keephas, med haler bag sig fra mellem deres skuldre, der nåede ned til jorden, ligesom ducheephatens haler, og disse dyr kom og steg op og red på disse æsler og førte dem væk, og de forsvandt til denne dag.
33 Og et af disse dyr nærmede sig Ana og slog ham med halen og flygtede derefter derfra.
34 Og da han så dette arbejde, blev han overordentlig bange for sit liv og flygtede og undslap til byen.
35 Og han fortalte sine sønner og brødre alt, hvad der var hændt ham, og mange mænd gik ud for at lede efter æslerne, men kunne ikke finde dem, og Ana og hans brødre gik ikke mere derhen fra den følgende dag, for de var meget bange for deres liv.
36 Anas, Seirs søns, børn var Dishon og hans søster Ahlibama, og Dishons børn var Hemdan, Eshban, Jitran og Keran, og Ezers børn var Bilhan, Zaavan og Akan, og Dishons børn var Uz og Aran.
37 Dette er Horitterne Se'irs børns slægter efter deres hertugdømmer i Se'irs land.
38 Og Esau og hans børn boede i Se'irs land, landets beboer, og de fik besiddelser der og var frugtbare og talrige. Og Jakob og hans børn og alt, hvad de tilhørte, boede hos deres far Isak i Kana'ans land, sådan som Herren havde befalet Abraham, deres far.

KAPITEL 37

1 I Jakobs hundrede og femte leveår, det er det niende år, Jakob boede med sine børn i Kana'ans land, kom han fra Paddan-Aram.
2 I de dage rejste Jakob med sine børn fra Hebron, og de tog og vendte tilbage til byen Sikem, de og alt, hvad de tilhørte, og de boede der, for Jakobs børn fik gode og frodige græsningsarealer til deres kvæg i byen Sikem, efter at byen Sikem var blevet genopbygget, og der boede omkring tre hundrede mænd og kvinder i den.
3 Jakob og hans børn og alt, hvad han ejede, boede på den del af marken, som Jakob havde købt af Hamor, Sikems far, da han kom fra Paddan-Aram, før Simeon og Levi havde indtaget byen.
4 Og alle de kana'anæiske og amoræiske konger, som omringede byen Sikem, hørte, at Jakobs sønner igen var kommet til Sikem og havde boet der.
5 Og de sagde: Skal hebræeren Jakobs sønner atter komme til byen og bosætte sig der, efter at de har slået dens indbyggere og fordrevet dem? Skal de nu vende tilbage og også fordrive dem, der bor i byen, eller slå dem ihjel?
6 Og alle Kana'ans konger samledes igen, og de kom sammen for at føre krig mod Jakob og hans sønner.
7 Og Jashub, kongen af Tapnach, sendte også bud til alle sine nabokonger, til Elan, kongen af Gaash, og til Jihuri, kongen af Silo, og til Paraton, kongen af Hazar, og til Susi, kongen af Sarton, og til Laban, kongen af Bet-Khoran, og til Shabir, kongen af Otnajma, og lod sige:
8 Kom op til mig og hjælp mig, så vi kan slå hebræeren Jakob og hans sønner og alt, hvad han ejer, ihjel. De er atter kommet til Sikem for at tage det i besiddelse og for at dræbe dets indbyggere som før.
9 Og alle disse konger samledes og kom med alle deres lejre, et folk overordentlig talrigt som sandet på havets bred, og de var alle lige over for Tapnach.
10 Og Jashub, kongen af Tapnach, drog ud imod dem med hele sin hær, og han slog lejr hos dem over for Tapnach uden for byen, og de delte alle disse konger i syv afdelinger, syv lejre mod Jakobs sønner.
11 Og de sendte en besked til Jakob og hans søn og sagde: Kom alle ud til os, så vi kan mødes på sletten og hævne sagen for mændene i Sikem, som I dræbte i deres by. Og I skal nu vende tilbage til byen Sikem og bosætte jer der og dræbe dens indbyggere som før.
12 Og Jakobs sønner hørte dette, og deres vrede blussede op over Kana'ans kongers ord, og ti af Jakobs sønner skyndte sig og rejste sig, og hver af dem iførte sig sine krigsvåben; og der var et hundrede og to af deres tjenere med dem, udrustet til kamp.
13 Og alle disse mænd, Jakobs sønner, drog med deres tjenere mod disse konger, og Jakob, deres far, var med dem, og de stod alle på Sikems høj.
14 Og Jakob bad til Herren for sine sønner, og han udbredte sine hænder til Herren og sagde: "O Gud, du er en almægtig Gud, du er vor fader, du dannede os, og vi er dine hænders værk; jeg beder dig om at udfri mine sønner ved din nåde fra deres fjenders hånd, som i dag kommer for at kæmpe imod dem, og frelse dem fra deres hånd, for i din hånd er magt og styrke, så du kan frelse de få fra de mange."
15 Og giv mine sønner, dine tjenere, hjertestyrke og styrke til at kæmpe mod deres fjender, til at underkue dem og lade deres fjender falde for dem, og lad ikke mine sønner og deres tjenere dø for Kana'ans børns hænder.
16 Men hvis det synes dig godt at tage mine sønners og deres tjeneres liv, så tag dem i din store barmhjertighed gennem dine tjeneres hænder, så de ikke i dag skal omkomme for amoritterkongernes hånd.
17 Og da Jakob holdt op med at bede til Herren, skælvede jorden fra sin plads, og solen formørkedes, og alle disse konger blev skrækslagne, og en stor forfærdelse greb dem.
18 Og Herren lyttede til Jakobs bøn, og Herren indgød Jakobs sønners frygt og ærefrygt i alle kongers og deres hærskarers hjerter.
19 For Herren lod dem høre vognesang og vældige hestesang fra Jakobs sønner og støjen fra en stor hær, der ledsagede dem.
20 Og disse konger blev grebet af stor skræk over Jakobs sønner, og mens de stod i deres kvarterer, se, Jakobs sønner rykkede frem mod dem med et hundrede og tolv mænd under et stort og voldsomt råb.
21 Og da kongerne så Jakobs sønner komme imod dem, blev de endnu mere paniske, og de var tilbøjelige til at

trække sig tilbage fra Jakobs sønner som i starten og ikke at kæmpe imod dem.
22 Men de trak sig ikke tilbage og sagde: "Det ville være en skændsel for os at trække os tilbage to gange for hebræerne."
23 Og Jakobs sønner kom nær og rykkede frem imod alle disse konger og deres hære, og de så, og se, det var et meget mægtigt folk, talrigt som havets sand.
24 Jakobs sønner råbte til Herren og sagde: "Hjælp os, Herre, hjælp os og svar os, for vi stoler på dig, og lad os ikke dø for disse uomskårne mænds hånd, som i dag er kommet imod os."
25 Jakobs sønner iførte sig deres våben, og hver mand tog sit skjold og sit spyd i hænderne, og de gik frem til kamp.
26 Og Juda, Jakobs søn, løb først foran sine brødre, og ti af sine tjenere med ham, og han drog mod disse konger.
27 Og Jashub, kongen af Tapnach, drog også først frem med sin hær foran Juda, og Juda så Jashub og hans hær komme imod ham, og Judas vrede blussede op, og hans vrede brændte i ham, og han nærmede sig et slag, hvor Juda vovede sit liv.
28 Og Jashub og hele hans hær rykkede frem mod Juda, og han red på en meget stærk og mægtig hest, og Jashub var en meget tapper mand, og dækket af jern og kobber fra top til tå.
29 Og mens han var på hesten, skød han pile med begge hænder forfra og bagfra, som han plejede i alle sine slag, og han ramte aldrig det sted, hvortil han sigtede sine pile.
30 Og da Jashub kom for at kæmpe mod Juda og affyrede mange pile mod Juda, bandt Herren Jashubs hånd, og alle de pile, han affyrede, ramte hans egne mænd.
31 Og på trods af dette fortsatte Jashub med at rykke frem mod Juda for at udfordre ham med pilene, men afstanden mellem dem var omkring tredive alen, og da Juda så Jashub affyre sine pile mod ham, løb han imod ham med sin vrede, ophidsede magt.
32 Juda tog en stor sten op fra jorden, som vejede tresindstyve sekel. Juda løb hen imod Jasub, og stenen ramte ham i hans skjold, så Jasub blev lamslået af slaget og faldt af sin hest til jorden.
33 Og skjoldet sprang fra Jashubs hånd, og ved slagets kraft sprang det omkring femten alen væk, og skjoldet faldt ned foran den anden lejr.
34 Og kongerne, der var kommet med Jasub, så på afstand Judas, Jakobs søns, styrke og hvad han havde gjort mod Jasub, og de var frygteligt bange for Juda.
35 Og da de samledes nær Jashubs lejr, så de hans forvirring. Juda trak sit sværd og slog 42 mænd i Jashubs lejr ihjel. Hele Jashubs lejr flygtede for Juda, og ingen kunne holde stand imod ham. De forlod Jashub og flygtede fra ham, mens Jashub stadig lå liggende på jorden.
36 Da Jashub så, at alle mændene i hans lejr var flygtet fra ham, skyndte han sig og rejste sig i rædsel mod Juda og stillede sig på sine ben over for Juda.
37 Jashub havde en dobbelt kamp med Juda, hvor han satte skjold mod skjold, og alle Jashubs mænd flygtede, for de var meget bange for Juda.
38 Og Jashub tog sit spyd i hånden for at ramme Juda i hovedet, men Juda havde hurtigt lagt sit skjold mod sit hoved, mod Jashubs spyd, så Judas skjold blev ramt af Jashubs spyd, og skjoldet flængedes også.
39 Da Juda så, at hans skjold var flænget, trak han hurtigt sit sværd og slog Jasub i anklerne og huggede hans fødder af, så Jasub faldt til jorden, og spydet faldt af hans hånd.
40 Og Juda tog hurtigt Jashubs spyd, huggede hans hoved af med det og kastede det ned ved siden af sine fødder.
41 Og da Jakobs sønner så, hvad Juda havde gjort mod Jashub, løb de alle sammen til de andre kongers rækker, og Jakobs sønner kæmpede mod Jashubs hær og alle de kongers hære, der var der.
42 Og Jakobs sønner lod femten tusind af deres mænd falde, og de slog dem, som om de slog på græskar, og resten flygtede for livet.
43 Og Juda stod stadig ved Jashubs lig og afførte Jashubs panserbrynje.
44 Og Juda tog også jernet og kobberet af, som var omkring Jashub, og se, ni mænd af Jashubs høvdinger kom for at kæmpe mod Juda.
45 Juda skyndte sig og tog en sten op fra jorden og ramte dermed en af dem i hovedet, så hans kranium brækkedes, og liget faldt også fra hesten til jorden.
46 Da de otte høvedsmænd, der var tilbage, så Judas styrke, blev de meget bange og flygtede, og Juda forfulgte dem med sine ti mænd, og de indhentede dem og dræbte dem.
47 Og Jakobs sønner slog stadig kongers hære, og de dræbte mange af dem, men disse konger holdt modigt stand sammen med deres kaptajner og trak sig ikke tilbage fra deres steder, og de råbte op mod dem af deres hære, der flygtede fra Jakobs sønner, men ingen ville lytte til dem, for de var bange for deres liv for at dø.
48 Og alle Jakobs sønner vendte tilbage, efter at have slået kongers hære, og kom foran Juda, og Juda var stadig i gang med at dræbe Jashubs otte høvdinger og afklædte dem.
49 Og Levi så Elon, kongen af Gaash, rykke frem imod ham med sine fjorten høvdinge for at slå ham ihjel, men Levi vidste det ikke med sikkerhed.
50 Elon og hans høvedsmænd kom nærmere, og Levi så sig tilbage og så, at han havde fået kamp i baghaven. Levi løb afsted med tolv af sine tjenere, og de gik hen og dræbte Elon og hans høvedsmænd med sværdets æg.

KAPITEL 38

1 Kong Jihuri af Silo kom op for at hjælpe Elon, og han nærmede sig Jakob. Jakob spændte sin bue, som han havde i hånden, og ramte Jihuri med en pil, hvilket forårsagede hans død.
2 Og da Ihuri, kongen af Shilo, var død, flygtede de fire tilbageværende konger fra deres plads sammen med resten af hærførerne, og de forsøgte at trække sig tilbage og sagde: "Vi har ikke mere styrke hos hebræerne, efter at de har dræbt de tre konger og deres høvdinger, som var mere magtfulde end os."
3 Og da Jakobs sønner så, at de resterende konger var flyttet fra deres plads, forfulgte de dem, og Jakob kom også fra Sikems bunke fra det sted, hvor han stod, og de satte efter kongerne og nærmede sig dem med deres tjenere.
4 Da kongerne og høvedsmændene med resten af deres hære så, at Jakobs sønner nærmede sig dem, blev de bange for deres liv og flygtede, indtil de nåede byen Hasar.
5 Og Jakobs sønner forfulgte dem til porten til Hazars by, og de angreb kongerne og deres hære med et stort nederlag,

omkring fire tusind mand, og mens de slog kongernes hær, var Jakob optaget af sin bue og begrænsede sig til at slå kongerne, og han dræbte dem alle.
6 Og han dræbte Paraton, kongen af Hazar, ved porten til Hazars by, og derefter slog han Susi, kongen af Sarton, og Laban, kongen af Bet-korin, og Shabir, kongen af Maknayma, og han dræbte dem alle med pile, en pil til hver af dem, og de døde.
7 Og da Jakobs sønner så, at alle kongerne var døde, og at de var nedbrudt og trak sig tilbage, fortsatte de kampen mod kongernes hære over for Chazars port, og de slog stadig omkring fire hundrede af deres mænd ihjel.
8 Og tre af Jakobs tjenere faldt i den kamp, og da Juda så, at tre af hans tjenere var døde, blev han dybt bedrøvet, og hans vrede blussede i ham mod amoritterne.
9 Og alle de mænd, der var tilbage af kongers hære, blev meget bange for deres liv, og de løb og brød porten til Hazars bymure op, og de gik alle ind i byen for at finde sikkerhed.
10 Og de skjulte sig midt i byen Chazar, for byen Chazar var meget stor og omfattende, og da alle disse hære var kommet ind i byen, løb Jakobs sønner efter dem til byen.
11 Og fire mægtige mænd, erfarne i kamp, drog ud fra byen og stillede sig foran byens indgang med dragne sværd og spyd i hænderne, og de stillede sig over for Jakobs sønner og tillod dem ikke at komme ind i byen.
12 Naftali løb hen og kom imellem dem, og med sit sværd huggede han to af dem ned og huggede deres hoveder af på ét slag.
13 Og han vendte sig mod de to andre, og se, de var flygtet, og han forfulgte dem, indhentede dem, slog dem ned og dræbte dem.
14 Jakobs sønner kom til byen og så, og se, der var endnu en mur til byen, og de ledte efter murens port, men kunne ikke finde den. Juda sprang op på toppen af muren, og Simeon og Levi fulgte ham, og de gik alle tre ned fra muren ind i byen.
15 Og Simeon og Levi dræbte alle de mænd, der flygtede til byen i sikkerhed, og også byens indbyggere med deres hustruer og småbørn, dræbte de med sværdets skarpe kant, og byens råb steg op til himlen.
16 Dan og Naftali sprang op på muren for at se, hvad der forårsagede klagestøjen, for Jakobs sønner var bekymrede for deres brødre, og de hørte byens indbyggere gråd og bønfaldelser sige: "Tag alt, hvad vi ejer i byen, og gå væk, men slå os ikke ihjel!"
17 Da Juda, Simeon og Levi var holdt op med at slå byens indbyggere, gik de op på muren og kaldte på Dan og Naftali, som var på muren, og på resten af deres brødre. Simeon og Levi fortalte dem, at de var kommet ind i byen, og alle Jakobs sønner kom for at hente byttet.
18 Jakobs sønner tog byttet fra Hazars by, fårene og okserne og ejendommen, og de tog alt, hvad der kunne bydes, og drog samme dag væk fra byen.
19 Og den næste dag drog Jakobs sønner til Sarton, for de havde hørt, at Sartons mænd, som var blevet i byen, samledes for at kæmpe mod dem, fordi de havde dræbt deres konge. Sarton var en meget høj og befæstet by, og den havde en dyb vold omkring byen.
20 Og voldens søjle var omkring halvtreds alen og dens bredde fyrre alen, og der var ingen plads for nogen at komme ind i byen på grund af volden. Og Jakobs sønner så byens vold og søgte en indgang i den, men kunne ikke finde den.
21 For indgangen til byen var bagfra, og enhver, der ville komme ind i byen, kom ad den vej og gik rundt om hele byen, og derefter gik han ind i byen.
22 Da Jakobs sønner så, at de ikke kunne finde vej ind i byen, blussede deres vrede op, og byens indbyggere så, at Jakobs sønner kom imod dem, og de blev meget bange for dem, for de havde hørt om deres styrke og hvad de havde gjort mod Chazar.
23 Og indbyggerne i byen Sarton kunne ikke gå ud imod Jakobs sønner, efter at de havde samlet sig i byen for at kæmpe imod dem, af frygt for at de derved kunne komme ind i byen, men da de så, at de kom imod dem, blev de meget bange for dem, for de havde hørt om deres styrke og hvad de havde gjort mod Chazar.
24 Indbyggerne i Sarton fjernede derfor hurtigt broen fra byens vej fra dens plads, før Jakobs sønner kom, og førte den ind i byen.
25 Jakobs sønner kom og ledte efter vejen ind i byen, men kunne ikke finde den. Byens indbyggere gik op på toppen af muren og så, og se, Jakobs sønner søgte en vej ind i byen.
26 Og byens indbyggere hånede Jakobs sønner fra toppen af muren og forbandede dem, og Jakobs sønner hørte hånene, og de blev dybt vrede, og deres vrede brændte i dem.
27 Og Jakobs sønner blev vrede over dem, og de rejste sig alle og sprang over volden af al deres styrke, og ved deres magt passerede de fyrre alen brede volde.
28 Og da de havde passeret volden, stod de under byens mur, og de fandt alle byens porte lukket med jerndøre.
29 Jakobs sønner kom hen for at bryde dørene til byens porte op, men indbyggerne tillod dem det ikke, for fra toppen af muren kastede de sten og pile på dem.
30 Og antallet af folk på muren var omkring fire hundrede mand, og da Jakobs sønner så, at byens mænd ikke lod dem åbne byens porte, sprang de og besteg toppen af muren, og Juda drog først op til den østlige del af byen.
31 Gad og Asher drog efter ham til byens vestlige hjørne, Simeon og Levi mod nord og Dan og Ruben mod syd.
32 Og da mændene, som var på toppen af muren, byens indbyggere, så, at Jakobs sønner kom op imod dem, flygtede de alle fra muren, gik ned i byen og skjulte sig midt i byen.
33 Issakar og Naftali, som var tilbage under muren, kom frem og brød byens porte op og tændte ild til byens porte, så jernet smeltede. Alle Jakobs sønner og alle deres mænd kom ind i byen og kæmpede mod indbyggerne i byen Sarton og slog dem ned med sværdet, så ingen kunne holde stand imod dem.
34 Og omkring to hundrede mænd flygtede fra byen, og de gik alle hen og gemte sig i et bestemt tårn i byen, og Juda forfulgte dem til tårnet, og han brød tårnet ned, som styrtede ned over mændene, og de døde alle.
35 Og Jakobs sønner gik op ad vejen til taget af det tårn, og de så, og se, der var et andet stærkt og højt tårn i det fjerne i byen, og dets top nåede til himlen, og Jakobs sønner skyndte sig ned og gik med alle deres mænd til det tårn, og

de fandt det fyldt med omkring tre hundrede mænd, kvinder og småbørn.
36 Og Jakobs sønner anrettede et stort slag blandt disse mænd i tårnet, og de flygtede og flygtede fra dem.
37 Simeon og Levi forfulgte dem, da tolv tapre og mægtige mænd kom ud imod dem fra det sted, hvor de havde skjult sig.
38 Og disse tolv mænd holdt en hård kamp mod Simeon og Levi, og Simeon og Levi kunne ikke sejre over dem, og disse tapre mænd brød Simeons og Levis skjolde, og en af dem huggede Levis hoved med sit sværd, da Levi hastigt lagde sin hånd på hans hoved, for han var bange for sværdet, og sværdet ramte Levis hånd, og det manglede kun lidt, før Levis hånd blev hugget af.
39 Og Levi greb den tapre mands sværd i hånden og tog det med magt fra manden, og med det huggede han den stærke mand i hovedet, så han huggede hans hoved af.
40 Og elleve mænd trådte frem for at kæmpe mod Levi, for de så, at en af dem var blevet dræbt, og Jakobs sønner kæmpede, men Jakobs sønner kunne ikke overvinde dem, for disse mænd var meget mægtige.
41 Da Jakobs sønner så, at de ikke kunne få overhånd over dem, udstødte Simeon et højt og vældigt skrig, og de elleve mægtige mænd blev forfærdede over lyden af Simeons skrig.
42 Og Juda kendte på afstand lyden af Simeons råb, og Naftali og Juda løb med deres skjolde til Simeon og Levi og fandt dem kæmpende mod disse mægtige mænd, ude af stand til at overvinde dem, da deres skjolde var knækkede.
43 Da Naftali så, at Simeons og Levis skjolde var knækkede, tog han to af sine tjeneres skjolde og bragte dem til Simeon og Levi.
44 Og Simeon, Levi og Juda kæmpede den dag alle tre mod de elleve helte indtil solnedgang, men de kunne ikke overvinde dem.
45 Og dette blev fortalt til Jakob, og han blev dybt bedrøvet, og han bad til Herren, og han og hans søn Naftali drog imod disse mægtige mænd.
46 Og Jakob nærmede sig og spændte sin bue og kom hen til de mægtige mænd og dræbte tre af deres mænd med buen, og de resterende otte vendte tilbage, og se, krigen var imod dem forfra og bagfra, og de var meget bange for deres liv og kunne ikke holde stand mod Jakobs sønner, og de flygtede for dem.
47 Og i deres flugt mødte de Dan og Asher, der kom imod dem, og de angreb dem pludselig og kæmpede mod dem og dræbte to af dem, og Juda og hans brødre forfulgte dem og huggede resten af dem ned og dræbte dem.
48 Og alle Jakobs sønner vendte tilbage og gik omkring i byen og ledte efter nogen mænd, og de fandt omkring tyve unge mænd i en hule i byen, og Gad og Asher slog dem alle ihjel, og Dan og Naftali angreb resten af de mænd, der var flygtet og undsluppet fra det andet tårn, og de slog dem alle ihjel.
49 Og Jakobs sønner slog alle indbyggerne i byen Sarton ihjel, men kvinderne og de små børn lod de blive i byen og dræbte dem ikke.
50 Og alle indbyggerne i byen Sarton var mægtige mænd, én af dem kunne forfølge tusind, og to af dem kunne ikke flygte fra ti tusind af de resterende mænd.
51 Og Jakobs sønner dræbte alle indbyggerne i byen Sarton med sværdets skarpe side, så ingen mand kunne stå op imod dem, og de lod kvinderne blive i byen.
52 Og Jakobs sønner tog alt byttet fra byen og erobrede, hvad de ønskede, og de tog får og hjorde og ejendom fra byen, og Jakobs sønner gjorde mod Sarton og dens indbyggere, som de havde gjort mod Chazar og dens indbyggere, og de vendte sig om og gik bort.

KAPITEL 39

1 Og da Jakobs sønner drog ud fra byen Sarton, var de gået omkring to hundrede alen, da de mødte indbyggerne i Tapnach, der kom imod dem, for de drog ud for at kæmpe mod dem, fordi de havde slået kongen af Tapnach og alle hans mænd.
2 Så drog alle, der var tilbage i byen Tapnach, ud for at kæmpe mod Jakobs sønner, og de tænkte på at generobre byttet og byttet, som de havde taget fra Chazar og Sarton.
3 Og resten af Tapnachs mænd kæmpede mod Jakobs sønner på det sted, og Jakobs sønner slog dem, og de flygtede for dem, og de forfulgte dem til byen Arbelan, og de faldt alle for Jakobs sønner.
4 Og Jakobs sønner vendte tilbage og kom til Tapnach for at hente byttet fra Tapnach, og da de kom til Tapnach, hørte de, at Arbelans folk var draget ud for at møde dem for at redde deres brødres bytte, og Jakobs sønner efterlod ti af deres mænd i Tapnach for at plyndre byen, og de drog ud mod Arbelans folk.
5 Og mændene fra Arbelan drog ud med deres hustruer for at kæmpe mod Jakobs sønner, for deres hustruer var erfarne i kamp, og de drog ud, omkring fire hundrede mænd og kvinder.
6 Og alle Jakobs sønner råbte med høj røst, og de løb alle mod indbyggerne i Arbelan, og med en høj og vældig røst.
7 Og indbyggerne i Arbelan hørte Jakobs sønners råb og deres brølen som løvers lyd og som havets og dets bølgers brølen.
8 Og frygt og rædsel greb deres hjerter på grund af Jakobs sønner, og de var frygtelig bange for dem, og de trak sig tilbage og flygtede foran dem ind i byen, og Jakobs sønner forfulgte dem til byens port, og de angreb dem i byen.
9 Og Jakobs sønner kæmpede mod dem i byen, og alle deres kvinder var optaget af at kaste slynger mod Jakobs sønner, og kampen var meget hård mellem dem hele den dag indtil aften.
10 Og Jakobs sønner kunne ikke sejre over dem, og Jakobs sønner var næsten omkommet i den kamp, og Jakobs sønner råbte til Herren og fik stor styrke hen imod aftenen, og Jakobs sønner slog alle indbyggerne i Arbelan med sværdets æg, mænd, kvinder og småbørn.
11 Og også resten af folket, som var flygtet fra Sarton, slog Jakobs sønner i Arbelan, og Jakobs sønner gjorde mod Arbelan og Tapnach, som de havde gjort mod Chazar og Sarton, og da kvinderne så, at alle mændene var døde, gik de op på byens tage og slog Jakobs sønner ved at lade sten falde ned som regn.
12 Jakobs sønner skyndte sig og kom ind i byen og greb alle kvinderne og slog dem ned med sværdet, og Jakobs sønner tog alt byttet og byttet, får, hjorde og kvæg.

13 Og Jakobs sønner gjorde med Maknayma, som de havde gjort med Tapnach, med Hazar og med Silo, og de vendte sig derfra og drog bort.
14 Og på den femte dag hørte Jakobs sønner, at Gaashs folk havde samlet sig imod dem til kamp, fordi de havde dræbt deres konge og deres høvdinge, for der havde været fjorten høvdinge i byen Gaash, og Jakobs sønner havde dræbt dem alle i det første slag.
15 Og Jakobs sønner iførte sig den dag deres krigsvåben og drog til kamp mod indbyggerne i Gaash. I Gaash var der et stærkt og mægtigt folk af amoritternes folk. Gaash var den stærkeste og bedst befæstede by af alle amoritternes byer, og den havde tre mure.
16 Jakobs sønner kom til Ga'ash, og de fandt byens porte låste, og omkring fem hundrede mænd stående øverst på den yderste mur, og et folk talrigt som sandet på havets bred lå i baghold for Jakobs sønner uden for byen bag den.
17 Og Jakobs sønner kom hen for at åbne byens porte, og mens de nærmede sig, se, kom de, der havde lagt i baghold bag byen, ud fra deres pladser og omringede Jakobs sønner.
18 Jakobs sønner var indespærret mellem Ga'ashs folk, og kampen var både foran og bagved dem, og alle mændene, der var på muren, kastede pile og sten ned fra muren på dem.
19 Da Juda så, at Ga'ashs mænd blev for tunge for dem, udstødte de et voldsomt og voldsomt skrig, og alle Ga'ashs mænd blev skrækslagne ved Judas råb, og mænd faldt ned fra muren ved hans kraftige skrig, og alle, der var udefra og inde fra byen, blev meget bange for deres liv.
20 Og Jakobs sønner var stadig i nærheden for at bryde byens porte op, da mændene fra Gaash kastede sten og pile på dem fra toppen af muren og drev dem på flugt fra porten.
21 Jakobs sønner vendte tilbage mod Ga'ashs mænd, som var med dem uden for byen, og de slog dem forfærdeligt, som om man slog græskar, og de kunne ikke holde stand mod Jakobs sønner, for skræk og rædsel havde grebet dem ved Judas skrig.
22 Og Jakobs sønner dræbte alle de mænd, der var uden for byen, og Jakobs sønner kom stadig nærmere for at trænge ind i byen og kæmpe under bymurene, men de kunne ikke, for alle Gaashs indbyggere, der var tilbage i byen, havde omringet Gaashs mure i alle retninger, så Jakobs sønner ikke kunne komme ind til byen for at kæmpe imod dem.
23 Jakobs sønner kom hen til et hjørne for at kæmpe under muren, og indbyggerne i Ga'ash kastede pile og sten på dem som regnbyger, og de flygtede væk fra under muren.
24 Da Ga'ashs folk, som var på muren, så at Jakobs sønner ikke kunne få overtaget over dem under muren, irettesatte de Jakobs sønner med disse ord og sagde:
25 Hvad er der galt med jer i kampen, siden I ikke kan vinde? Kan I så gøre mod den mægtige by Gaash og dens indbyggere, som I gjorde mod amoritternes byer, der ikke var så mægtige? I gjorde jo det samme mod de svage iblandt os og dræbte dem ved byens indgang, for de var kraftløse, da de blev skrækslagne ved lyden af jeres råb.
26 Og vil I nu være i stand til at kæmpe på dette sted? Sandelig her skal I alle dø, og vi vil hævne sagen for de byer, som I har ødelagt.
27 Og indbyggerne i Gaash hånede Jakobs sønner voldsomt og hånede dem med deres guder og fortsatte med at kaste pile og sten på dem fra muren.
28 Da Juda og hans brødre hørte Gaashs indbyggeres ord, blussede deres vrede op, og Juda blev jaloux på sin Gud i denne sag. Han råbte: "Herre, hjælp, send hjælp til os og vores brødre!"
29 Og han løb på afstand af al sin kraft med sit dragne sværd i hånden, og han sprang fra jorden og klatrede ved al sin styrke op på muren, og hans sværd faldt af hans hånd.
30 Og Juda råbte op på muren, og alle mændene, der var på muren, blev skrækslagne, og nogle af dem faldt ned fra muren ind i byen og døde. Men de, der stadig var på muren, blev meget bange, da de så Judas styrke og flygtede for deres liv ind i byen for at redde dem.
31 Og nogle fik mod til at kæmpe mod Juda på muren, og de kom hen for at dræbe ham, da de så, at Juda ikke havde noget sværd i hånden, og de tænkte på at kaste ham ned fra muren til hans brødre, og tyve mænd fra byen kom op for at hjælpe dem, og de omringede Juda og råbte alle over ham, og de nærmede sig ham med dragne sværd, og de skræmte Juda, og Juda råbte til sine brødre fra muren.
32 Og Jakob og hans sønner sprang buen frem under muren og slog tre af de mænd, der var på toppen af muren, og Juda blev ved med at råbe, og han udbrød: "Herre, hjælp os, Herre, frels os!" Og han råbte med høj røst på muren, og råbet blev hørt i lang afstand.
33 Og efter dette råb gentog han sit råb, og alle mændene, der omringede Juda på toppen af muren, blev skrækslagne, og de kastede hver sit sværd af hånden ved lyden af Judas råb og hans bæven og flygtede.
34 Og Juda tog de sværd, som var faldet af deres hænder, og Juda kæmpede mod dem og dræbte tyve af deres mænd på muren.
35 Og omkring firsindstyve mænd og kvinder steg stadig op ad muren fra byen og omringede alle Juda, og Herren indprentede frygt i Judas hjerter, så de ikke kunne komme nær ham.
36 Og Jakob og alle, som var med ham, sprang buen ud under muren og dræbte ti mænd på muren, og de faldt ned under muren foran Jakob og hans sønner.
37 Da folket på muren så, at tyve af deres mænd var faldet, løb de mod Juda med dragne sværd, men de kunne ikke komme nær ham, for de var meget skrækslagne over Judas styrke.
38 Og en af deres mægtige mænd, ved navn Arud, kom frem for at hugge Juda i hovedet med sit sværd, men Juda satte i hast sit skjold mod hans hoved, og sværdet ramte skjoldet, og det flækkede midt over.
39 Og efter at denne mægtige mand havde slået Juda, flygtede han for sit liv af frygt for Juda, og hans fødder gled på muren, og han faldt blandt Jakobs sønner, som var nedenfor muren, og Jakobs sønner slog ham og dræbte ham.
40 Og Judas hovedpine fyldte ham af den mægtige mands slag, og Juda var lige ved at dø af det.
41 Da Juda råbte op mod muren af smerten ved slaget, og hans vrede blussede i ham. Han rejste sig også og gik i lang afstand, løb og sprang fra jorden og besteg muren med sin vrede, opildnede kraft.
42 Da Dan kom til muren nær Juda, flygtede alle de mænd på muren, som havde stået imod Juda, og de gik op til den anden mur og kastede pile og sten mod Dan og Juda fra den anden mur og forsøgte at drive dem væk fra muren.

43 Pilene og stenene ramte Dan og Juda, og de var næsten blevet dræbt på muren, og hvor end Dan og Juda flygtede fra muren, blev de angrebet med pile og sten fra den anden mur.
44 Og Jakob og hans sønner var stadig ved byens indgang nedenfor den første mur, og de var ikke i stand til at spænde deres bue mod byens indbyggere, da de ikke kunne se dem, da de var på den anden mur.
45 Og da Dan og Juda ikke længere kunne udholde stenene og pilene, der faldt ned på dem fra den anden mur, sprang de begge op på den anden mur tæt på byens folk, og da byens folk, som var på den anden mur, så, at Dan og Juda var kommet imod dem på den anden mur, råbte de alle og steg ned mellem murene.
46 Og Jakob og hans sønner hørte råbene fra byens folk, mens de stadig var ved byens indgang, og de var bekymrede for Dan og Juda, som de ikke så, da de var på den anden mur.
47 Og Naftali steg op i sin vrede, ophidsede magt, og sprang op på den første mur for at se, hvad der forårsagede den råben, som de havde hørt i byen. Og Issakar og Zebulon gik hen for at bryde byens porte op, og de åbnede byens porte og gik ind i byen.
48 Og Naftali sprang fra den første mur til den anden og kom for at hjælpe sine brødre og indbyggerne i Ga'ash, som var på muren. Da Naftali så, at den tredje, der var kommet op for at hjælpe sine brødre, flygtede de alle og gik ned i byen, og Jakob og alle hans sønner og alle deres unge mænd kom ind i byen til dem.
49 Juda, Dan og Naftali steg ned fra muren ind i byen og forfulgte byens indbyggere. Simeon og Levi var uden for byen og vidste ikke, at porten var åben. De gik derfra op på muren og kom ned til deres brødre i byen.
50 Og byens indbyggere var alle kommet ned til byen, og Jakobs sønner kom imod dem i forskellige retninger, og kampen udkæmpedes mod dem forfra og bagfra, og Jakobs sønner slog dem frygteligt og dræbte omkring tyve tusinde af dem, mænd og kvinder, ikke én af dem kunne holde stand mod Jakobs sønner.
51 Og blodet flød rigeligt i byen, og det var som en vandbæk, og blodet flød som en bæk til den ydre del af byen og nåede Bet-korins ørken.
52 Og indbyggerne i Bet-korin så på afstand blodet flyde fra byen Ga'ash, og omkring halvfjerds mænd blandt dem løb hen for at se blodet, og de kom til det sted, hvor blodet var.
53 Og de fulgte blodets spor og kom til Gaashs bymur, og de så blodet, der strømmede fra byen, og de hørte råben fra Gaashs indbyggere, for det steg op til himlen, og blodet fortsatte med at flyde rigeligt som en vandbæk.
54 Og alle Jakobs sønner var stadig i gang med at slå indbyggerne i Gaash ihjel og dræbe dem indtil aftenen, omkring tyve tusind mænd og kvinder, og folket i Korin sagde: "Dette er sandelig hebræernes værk, for de fører stadig krig i alle amoritternes byer."
55 Og disse folk skyndte sig og løb til Bet-korin, og hver tog sine krigsvåben, og de råbte til alle indbyggerne i Bet-korin, som også iførte sig deres krigsvåben for at gå og kæmpe mod Jakobs sønner.
56 Og da Jakobs sønner var færdige med at slå indbyggerne i Gaash, gik de rundt i byen for at plyndre alle de faldne, og da de kom ind i den inderste del af byen og længere frem, mødte de tre meget mægtige mænd, og de havde intet sværd i hånden.
57 Og Jakobs sønner kom op til det sted, hvor de var, og de mægtige mænd flygtede, og en af dem havde taget Zebulon, som han så var en ung dreng og af lav vækst, og med sin kraft slog han ham til jorden.
58 Og Jakob løb hen imod ham med sit sværd, og Jakob huggede ham ned under lænden med sværdet og huggede ham midt over, så kroppen faldt på Zebulon.
59 Og den anden kom hen og greb fat i Jakob for at fælde ham til jorden, og Jakob vendte sig mod ham og råbte til ham, mens Simeon og Levi løb og slog ham på hofterne med sværdet og fældede ham til jorden.
60 Og den mægtige mand rejste sig fra jorden med vrede, opildnet af magt, og Juda kom til ham, før han havde fået fodfæste, og slog ham i hovedet med sværdet, så hans hoved flængedes, og han døde.
61 Og den tredje mægtige mand, da han så, at hans ledsagere var blevet dræbt, løb væk fra Jakobs sønner, og Jakobs sønner forfulgte ham i byen; og mens den mægtige mand flygtede, fandt han et af byens indbyggeres sværd, og han samlede det op og vendte sig mod Jakobs sønner og kæmpede mod dem med det sværd.
62 Og den stærke mand løb til Juda for at hugge ham i hovedet med sværdet, og Juda havde intet skjold i hånden; og mens han sigtede efter at hugge ham, tog Naftali hastigt sit skjold og lagde det på Judas hoved, og den stærkes sværd ramte Naftalis skjold, og Juda undslap sværdet.
63 Og Simeon og Levi løb mod den mægtige mand med deres sværd og huggede efter ham med deres sværd, og de to sværd trængte ind i den mægtige mands krop og delte den i to på langs.
64 Og Jakobs sønner slog de tre helte ihjel på den tid sammen med alle indbyggerne i Gaash, og dagen var ved at gå på hæld.
65 Jakobs sønner vandrede omkring i Gaash og tog alt byttet fra byen; selv de små børn og kvinder lod de ikke leve. Jakobs sønner gjorde mod Gaash, som de havde gjort mod Sarton og Silo.

KAPITEL 40

1 Jakobs sønner førte alt byttet fra Gaash bort og drog ud af byen om natten.
2 De marcherede mod Betchorins borg, og Betchorins indbyggere var på vej til borgen for at møde dem, og den nat kæmpede Jakobs sønner mod Betchorins indbyggere i Betchorins borg.
3 Og alle indbyggerne i Betkorin var mægtige mænd, én af dem ville ikke flygte for tusind mand, og de kæmpede den nat på borgen, og deres råb blev hørt den nat langvejs fra, og jorden bævede ved deres råb.
4 Og alle Jakobs sønner var bange for disse mænd, da de ikke var vant til at kæmpe i mørket, og de var meget forvirrede, og Jakobs sønner råbte til Herren og sagde: Hjælp os, Herre, frels os, så vi ikke skal dø for disse uomskårne mænds hænder.
5 Og Herren lyttede til Jakobs sønners røst, og Herren lod stor rædsel og forvirring ramme Betkorins folk, og de

kæmpede indbyrdes i nattens mørke og slog hinanden i stort antal.

6 Og Jakobs sønner, som vidste, at Herren havde bragt en fordærvet ånd blandt disse mænd, og at de kæmpede hver mand mod sin næste, drog ud fra Betkorins folkeflokke og drog helt til nedkørslen fra Betkorins borg og videre, og de blev der trygt med deres unge mænd den nat.

7 Og Betchorins folk kæmpede hele natten, den ene mand med sin bror, og den anden med sin nabo, og de råbte i alle retninger mod borgen, og deres råb blev hørt i det fjerne, og hele jorden rystede ved deres røst, for de var mægtigere end alle jordens folk.

8 Og alle indbyggerne i kana'anæernes, hittitternes, amoritternes, hivvitternes og alle Kana'ans konger og også de, der boede på den anden side af Jordan, hørte råbet den nat.

9 Og de sagde: "Dette er sandelig hebræernes slag, som kæmper mod de syv byer, som kom i nærheden af dem; og hvem kan holde stand imod disse hebræere?"

10 Og alle indbyggerne i kana'anæernes byer og alle de, der var på den anden side af Jordan, var meget bange for Jakobs sønner, for de sagde: Se, det samme skal der gøres med os, som der blev gjort med de byer, for hvem kan holde stand imod deres mægtige styrke?

11 Og korinitternes råb var meget store den nat og blev ved med at tage til; og de slog hinanden indtil morgenen, og et stort antal af dem blev dræbt.

12 Og morgenen opstod, og alle Jakobs sønner stod op ved daggry og gik op til borgen, og de slog dem, der var tilbage af korinitterne, på en frygtelig måde, og de blev alle dræbt i borgen.

13 Og den sjette dag kom, og alle Kanaans indbyggere så i det fjerne alle Betkorins indbyggere ligge døde i Betkorins borg, spredt ud overalt som kadavere af lam og geder.

14 Jakobs sønner førte alt byttet, som de havde taget fra Gaash, og drog til Bet-Khorin. Der fandt de byen fuld af mennesker som havets sand, og de kæmpede imod dem, og Jakobs sønner slog dem der indtil aften.

15 Jakobs sønner gjorde med Bet-Khorin, som de havde gjort med Ga'ash og Tapnach, og som de havde gjort med Hazar, Sarton og Silo.

16 Jakobs sønner tog byttet fra Bet-Korin og alt byttet fra byerne med sig, og samme dag drog de hjem til Sikem.

17 Jakobs sønner kom hjem til byen Sikem og blev uden for byen, og de hvilede sig der fra krigen og blev der hele natten.

18 Og alle deres tjenere og alt det bytte, de havde taget fra byerne, lod de blive uden for byen og gik ikke ind i byen, for de sagde: "Måske bliver der endnu mere kamp mod os, og de kommer og belejrer os i Sikem."

19 Og Jakob, hans sønner og deres tjenere blev den nat og den næste dag på det stykke mark, som Jakob havde købt af Hamor for fem sekel, og alt, hvad de havde taget, var med dem.

20 Og alt det bytte, som Jakobs sønner havde taget, lå på marken, umådeligt som sandet ved havets bred.

21 Og landets indbyggere så på dem på afstand, og alle landets indbyggere frygtede Jakobs sønner, som havde gjort dette, for ingen konge fra oldtiden havde nogensinde gjort noget lignende.

22 Og de syv kana'anæiske konger besluttede at slutte fred med Jakobs sønner, for de var meget bange for deres liv på grund af Jakobs sønner.

23 Og på den dag, den syvende dag, sendte Jafia, kongen af Hebron, hemmeligt bud til kongen af Ai, kongen af Gibeon, kongen af Salem, kongen af Adulam, kongen af Lakisj, kongen af Hasar og til alle de kana'anæiske konger, som var underlagt dem, og lod sige:

24 Drag op med mig, og kom til mig, så vi kan gå til Jakobs sønner, og jeg vil slutte fred med dem og indgå en pagt med dem, for at ikke alle jeres lande skal blive ødelagt af Jakobs sønners sværd, ligesom de gjorde med Sikem og byerne omkring det, som I har hørt og set.

25 Og når I kommer til mig, så kom ikke med mange mænd, men lad hver konge bringe sine tre overanførere, og hver anfører bringe tre af sine officerer.

26 Og kom alle til Hebron, og vi vil gå sammen til Jakobs sønner og trygle dem om at slutte en fredspagt med os.

27 Og alle disse konger gjorde, som Hebrons konge havde sendt bud til dem, for de var alle under hans råd og befaling, og alle Kana'ans konger samledes for at gå til Jakobs sønner for at slutte fred med dem; og Jakobs sønner vendte tilbage og drog til det stykke mark, der var i Sikem, for de havde ikke tillid til landets konger.

28 Jakobs sønner vendte tilbage og blev på marken i ti dage, og ingen kom for at føre krig mod dem.

29 Da Jakobs sønner så, at der ikke var tegn på krig, samledes de alle og drog til byen Sikem, og Jakobs sønner blev i Sikem.

30 Og efter fyrretyve dage samledes alle amoritterkongerne fra alle deres steder og kom til Hebron, til Jafia, Hebrons konge.

31 Og antallet af konger, der kom til Hebron for at slutte fred med Jakobs sønner, var 21 konger, og antallet af høvdinger, der kom med dem, var 69, og deres mænd var 189, og alle disse konger og deres mænd hvilede ved Hebrons bjerg.

32 Og Hebrons konge drog ud med sine tre høvdinger og ni mænd, og disse konger besluttede at drage til Jakobs sønner for at slutte fred.

33 Og de sagde til Hebrons konge: "Gå foran os med dine mænd og tal på vores vegne til Jakobs sønner, så vil vi følge efter dig og stadfæste dine ord." Og Hebrons konge gjorde således.

34 Jakobs sønner hørte, at alle Kana'ans konger havde samlet sig og hvilet sig i Hebron, og Jakobs sønner sendte fire af deres tjenere som spioner og sagde: Gå og udspioner disse konger, og undersøg og forhør deres mænd, om de er få eller mange, og hvis de kun er få i antal, så tæl dem alle og kom tilbage.

35 Og Jakobs tjenere gik i hemmelighed til disse konger og gjorde, som Jakobs sønner havde befalet dem, og på den dag vendte de tilbage til Jakobs sønner og sagde til dem: Vi kom til disse konger, og de er kun få i antal, og vi talte dem alle, og se, de var to hundrede og otteogfirs, konger og mænd.

36 Og Jakobs sønner sagde: De er kun få i antal, derfor vil vi ikke alle drage ud til dem; og om morgenen stod Jakobs sønner op og udvalgte 62 af deres mænd, og ti af Jakobs sønner gik med dem; og de iførte sig deres krigsvåben, for

de sagde: De kommer for at føre krig mod os, for de vidste ikke, at de kom for at slutte fred med dem.
37 Jakobs sønner gik med deres tjenere til Sikems port mod disse konger, og deres far Jakob var med dem.
38 Og da de var kommet ud, se, da kom Hebrons konge og hans tre høvedsmænd og ni mænd med ham på vejen imod Jakobs sønner. Jakobs sønner løftede deres øjne og så i det fjerne Jafia, Hebrons konge, og hans høvedsmænd komme imod dem. Jakobs sønner stillede sig op ved Sikems port og fortsatte ikke.
39 Og Hebrons konge fortsatte med at rykke frem, han og hans høvdinger, indtil han kom tæt på Jakobs sønner, og han og hans høvdinger bøjede sig til jorden for dem, og Hebrons konge satte sig med sine høvdinger foran Jakob og hans sønner.
40 Jakobs sønner sagde til ham: "Hvad er der hændt dig, Hebrons konge? Hvorfor er du kommet til os i dag? Hvad kræver du af os?" Da sagde Hebrons konge til Jakob: "Jeg beder dig, herre, alle kana'anæernes konger er i dag kommet for at slutte fred med dig."
41 Og Jakobs sønner hørte Hebrons konges ord, og de ville ikke gå med til hans forslag, for Jakobs sønner havde ingen tillid til ham, for de troede, at Hebrons konge havde talt bedragerisk til dem.
42 Og Hebrons konge vidste af Jakobs sønners ord, at de ikke troede på hans ord, og Hebrons konge gik nærmere til Jakob og sagde til ham: Jeg beder dig, min herre, om at være sikker på, at alle disse konger er kommet til dig på fredelige vilkår, for de er ikke kommet med alle deres mænd, og de har heller ikke medbragt deres krigsvåben, for de er kommet for at søge fred med min herre og hans sønner.
43 Og Jakobs sønner svarede Hebrons konge og sagde: Send bud til alle disse konger, og hvis du taler sandhed til os, så lad dem hver især komme frem for os, og hvis de kommer ubevæbnede til os, så ved vi, at de søger fred fra os.
44 Og Jafia, Hebrons konge, sendte en af sine mænd til kongerne, og de kom alle foran Jakobs sønner og bøjede sig til jorden for dem, og disse konger satte sig foran Jakob og hans sønner og talte til dem og sagde:
45 Vi har hørt alt, hvad du gjorde mod amoritterkongerne med dit sværd og din overordentlig stærke arm, så ingen kunne holde stand imod dig, og vi var bange for dig for vores liv, for at det skulle gå os, som det gik dem.
46 Så er vi kommet til jer for at slutte en fredspagt mellem os, og slut nu derfor en fredspagt og sandhedspagt med os om, at I ikke skal blande jer i os, eftersom vi ikke har blandet os i jer.
47 Og Jakobs sønner vidste, at de virkelig var kommet for at søge fred med dem, og Jakobs sønner lyttede til dem og sluttede en pagt med dem.
48 Og Jakobs sønner svor dem, at de ikke ville blande sig i dem, og alle kana'anæernes konger svor dem også, og Jakobs sønner gjorde dem skatpligtige fra den dag og fremefter.
49 Og derefter kom alle disse kongers høvdinger med deres mænd frem for Jakob med gaver i hænderne til Jakob og hans sønner, og de bøjede sig til jorden for ham.
50 Og disse konger opfordrede da Jakobs sønner og bad dem om at returnere alt det bytte, de havde taget fra amoritternes syv byer, og Jakobs sønner gjorde det, og de returnerede alt, hvad de havde taget, kvinderne, de små børn, kvæget og alt det bytte, de havde taget, og de sendte dem afsted, og de drog hver til sin by.
51 Og alle disse konger bøjede sig igen for Jakobs sønner, og de sendte eller bragte dem mange gaver i de dage, og Jakobs sønner sendte disse konger og deres mænd afsted, og de drog fredeligt væk fra dem til deres byer, og Jakobs sønner vendte også tilbage til deres hjem, til Sikem.
52 Og der var fred fra den dag og frem mellem Jakobs sønner og kana'anæernes konger, indtil Israels børn arvede Kana'ans land.

KAPITEL 41

1 Ved årets omvæltning rejste Jakobs sønner fra Sikem og kom til Hebron til deres far Isak, og de boede der, men deres får og okser vogtede de dagligt i Sikem, for der var der i de dage god og fed græsgang, og Jakob og hans sønner og hele deres husstand boede i Hebrons dal.
2 Og det skete i de dage, i det år, Jakobs hundrede og sekste leveår, i det tiende år efter at Jakob var kommet fra Paddan-Aram, at Lea, Jakobs hustru, døde; hun var enoghalvtreds år gammel, da hun døde i Hebron.
3 Og Jakob og hans sønner begravede hende i hulen på Makpelas mark i Hebron, som Abraham havde købt af Hets sønner til ejendomsgrav.
4 Og Jakobs sønner boede hos deres far i Hebrons dal, og alle landets indbyggere kendte deres styrke, og deres ry spredtes over hele landet.
5 Josef, Jakobs søn, og hans bror Benjamin, Rakels sønner, Jakobs hustru, var endnu unge på den tid og drog ikke ud med deres brødre under deres krige i nogen af amoritternes byer.
6 Og da Josef så sine brødres styrke og deres storhed, roste og ophøjede han dem, men han satte sig selv større end dem og ophøjede sig selv over dem; og Jakob, hans far, elskede ham også mere end nogen af hans sønner, for han var en søn af hans alderdom, og af sin kærlighed til ham lavede han ham en mangefarvet kjortel.
7 Og da Josef så, at hans far elskede ham mere end sine brødre, fortsatte han med at ophøje sig over sine brødre, og han bragte onde rygter om dem til sin far.
8 Og da Jakobs sønner så hele Josefs opførsel over for dem, og at deres far elskede ham mere end nogen af dem, hadede de ham og kunne ikke tale fredeligt til ham alle dage.
9 Og Josef var sytten år gammel, og han ophøjede sig stadig over sine brødre og tænkte på at hæve sig over dem.
10 På den tid drømte han en drøm, og han kom til sine brødre og fortalte dem sin drøm. Han sagde til dem: "Jeg drømte en drøm, og se, vi bandt alle neg ude på marken. Mit neg rejste sig og satte sig på jorden, og jeres neg omringede det og bøjede sig for det."
11 Hans brødre svarede ham: "Hvad betyder den drøm, du har haft? Har du i dit hjerte tænkt dig at regere eller herske over os?"
12 Og han kom igen og fortalte sin far Jakob det, og Jakob kyssede Josef, da han hørte disse ord fra hans mund, og Jakob velsignede Josef.
13 Og da Jakobs sønner så, at deres far havde velsignet Josef og kysset ham, og at han elskede ham overordentlig

meget, blev de misundelige på ham og hadede ham endnu mere.
14 Og efter dette drømte Josef endnu en drøm og fortalte drømmen til sin far i sine brødres nærvær. Og Josef sagde til sin far og sine brødre: "Se, jeg har atter drømt en drøm, og se, solen og månen og de elleve stjerner bøjede sig for mig."
15 Og hans far hørte Josefs ord og hans drøm, og da Jakob så, at hans brødre hadede Josef på grund af denne sag, irettesatte han Josef foran sine brødre på grund af denne sag og sagde: Hvad betyder denne drøm, som du har drømt, og at du ophøjer dig over for dine brødre, som er ældre end dig?
16 Tror du i dit hjerte, at jeg og din mor og dine elleve brødre skal komme og bøje os for dig, siden du taler disse ting?
17 Og hans brødre blev misundelige på ham på grund af hans ord og drømme, og de fortsatte med at hade ham, og Jakob gemte drømmene i sit hjerte.
18 Jakobs sønner gik en dag ud for at vogte deres fars får i Sikem, for de var stadig hyrder i de dage; og mens Jakobs sønner den dag vogtede i Sikem, tøvede de, og tiden for at samle kvæget var forbi, og de var endnu ikke ankommet.
19 Da Jakob så, at hans sønner tøvede i Sikem, tænkte han ved sig selv: "Måske har Sikems indbyggere gjort sig til krig imod dem; derfor har de tøvet med at komme i dag."
20 Og Jakob kaldte på sin søn Josef og befalede ham og sagde: Se, dine brødre græsser i dag i Sikem, og se, de er endnu ikke kommet tilbage; gå derfor nu hen og se, hvor de er, og giv mig besked tilbage om dine brødres og hjordens velfærd.
21 Jakob sendte sin søn Josef til Hebrons dal, og Josef kom og hentede sine brødre i Sikem, men kunne ikke finde dem. Josef gik omkring på marken, som var nær Sikem, for at se, hvor hans brødre var gået hen, men han forsømte sin vej i ørkenen og vidste ikke, hvilken vej han skulle gå.
22 Og en Herrens engel fandt ham, mens han vandrede på vejen mod marken, og Josef sagde til Herrens engel: "Jeg leder efter mine brødre; har du ikke hørt, hvor de græsser?" Og Herrens engel sagde til Josef: "Jeg så dine brødre græsse her, og jeg hørte dem sige, at de ville gå hen for at græsse i Dotan."
23 Og Josef lyttede til Herrens engels røst og gik til sine brødre i Dotan, og han fandt dem i færd med at vogte fårene i Dotan.
24 Og Josef gik hen til sine brødre, og før han var kommet i nærheden af dem, havde de besluttet at slå ham ihjel.
25 Og Simeon sagde til sine brødre: Se, drømmemanden kommer til os i dag, så kom nu, lad os dræbe ham og kaste ham i en af gravene, der er i ørkenen, og når hans far leder efter ham hos os, vil vi sige, at et ondt dyr har fortæret ham.
26 Da Ruben hørte sine brødres ord om Josef, sagde han til dem: "I må ikke gøre sådan noget, for hvordan kan vi se op til vor far Jakob? Kast ham i denne grav, så han kan dø der, men ræk ikke hånden ud efter ham og udgyd hans blod!" Og Ruben sagde dette for at redde ham fra deres hånd og bringe ham tilbage til hans far.
27 Og da Josef kom til sine brødre, satte han sig foran dem, og de overfaldt ham og greb ham og slog ham til jorden og rev hans mangefarvede kjortel af.
28 Og de tog ham og kastede ham i en cistern, og i cisternen var der intet vand, kun slanger og skorpioner. Og Josef blev bange for slangerne og skorpionerne, som var i cisternen. Og Josef råbte med høj røst, og Herren skjulte slangerne og skorpionerne i cisternens sider, og de gjorde Josef ingen skade.
29 Og Josef råbte fra graven til sine brødre og sagde til dem: "Hvad har jeg gjort jer, og hvori har jeg syndet? Hvorfor frygter I ikke Herren for mig? Er jeg ikke af jeres kød og ben, og er Jakob ikke jeres fader, min fader? Hvorfor gør I dette mod mig i dag, og hvordan skal I kunne se op til vor fader Jakob?"
30 Og han blev ved med at råbe og kalde til sine brødre fra graven og sagde: "Juda, Simeon og Levi, mine brødre, løft mig op fra det mørke sted, hvor I har sat mig, og kom i dag og forbarm jer over mig, I Herrens børn og min far Jakobs sønner! Og hvis jeg har syndet mod jer, er I så ikke Abrahams, Isaks og Jakobs sønner? Hvis de så en forældreløs, forbarmde de sig over ham, eller en sulten, gav de ham brød at spise, eller en tørstig, gav de ham vand at drikke, eller en nøgen, dækkede de ham med klæder!"
31 Og hvordan kan du da holde din bror tilbage med medlidenhed? Jeg er jo af dit kød og knogler, og hvis jeg har syndet mod dig, så vil du sandelig gøre dette for min fars skyld!
32 Og Josef talte disse ord fra brønden, og hans brødre kunne ikke lytte til ham eller lytte til Josefs ord, og Josef græd og græd i brønden.
33 Og Josef sagde: "Gid min far i dag vidste, hvad mine brødre har gjort imod mig, og hvad de i dag har sagt til mig!"
34 Og alle hans brødre hørte hans skrig og gråd i brønden, og hans brødre gik hen og forlod brønden, så de ikke skulle høre Josefs skrig og hans gråd i brønden.

KAPITEL 42

1 Så gik de hen og satte sig på den modsatte side, omtrent et bueskuds afstand, og de satte sig der for at spise brød, og mens de spiste, holdt de rådslag om, hvad der skulle gøres med ham, om de skulle dræbe ham eller bringe ham tilbage til hans far.
2 De holdt fast ved rådet, da de løftede deres øjne og så, og se, en flok ismaelitter kom i lang afstand ad vejen til Gilead på vej ned til Ægypten.
3 Juda sagde til dem: "Hvad gavner det os, hvis vi dræber vores bror? Måske kræver Gud ham af os. Dette er det råd, I har givet ham, som I skal følge med ham: Se, denne flok ismaelitter drager ned til Egypten,
4 Lad os derfor nu give ham til dem, og lad os ikke lægge hånd på ham, men de vil føre ham med sig, så han går tabt blandt landets folk, og vi vil ikke slå ham ihjel med vores egne hænder. Og forslaget behagede hans brødre, og de gjorde efter Judas ord.
5 Og mens de talte om denne sag, og før ismaelitternes flok var kommet op til dem, gik syv midjanitiske handelsmænd forbi dem, og da de gik forbi, blev de tørstige, og de løftede deres øjne og så den grav, hvor Josef var begravet, og de så, og se, alle slags fuglearter var over ham.
6 Og disse midjanitter løb hen til brønden for at drikke vand, for de troede, at den indeholdt vand, og da de kom

foran brønden, hørte de Josefs stemme græde og græde i brønden, og de kiggede ned i brønden, og de så, og se, der var en ung mand med et smukt udseende og et godt udseende.
7 Og de kaldte på ham og sagde: "Hvem er du, og hvem har ført dig hertil, og hvem har placeret dig i denne grav i ørkenen?" Og de hjalp alle med at rejse Josef op, og de trak ham op af graven og tog ham med sig og drog videre på deres rejse og gik forbi hans brødre.
8 Og disse sagde til dem: "Hvorfor gør I dette, at I tager vores tjener fra os og går bort? Vi kastede vel denne unge mand i graven, fordi han gjorde oprør imod os, og I er kommet og henter ham op og fører ham bort; giv os nu vores tjener tilbage!"
9 Midjanitterne svarede Jakobs sønner: "Er dette jeres tjener, eller tjener denne mand jer? Måske er I alle hans tjenere? Han er smukkere og mere afskyelig end nogen af jer. Hvorfor lyver I så alle sammen til os?"
10 Derfor vil vi ikke lytte til dine ord eller lytte til dig, for vi fandt drengen i graven i ørkenen, og vi tog ham; derfor vil vi gå videre.
11 Og alle Jakobs sønner trådte frem mod dem og rejste sig imod dem og sagde til dem: "Giv os vores tjener tilbage, hvorfor vil I så alle dø for sværdet?" Da råbte midjanitterne imod dem, og de trak deres sværd og trådte frem for at kæmpe mod Jakobs sønner.
12 Og se, Simeon rejste sig fra sin stol imod dem, og sprang ned på jorden og trak sit sværd og nærmede sig midjanitterne. Han udstødte et frygteligt råb foran dem, så hans råb kunne høres i det fjerne, og jorden bævede ved Simeons råb.
13 Og midjanitterne blev skrækslagne på grund af Simeon og lyden af hans råb, og de faldt på deres ansigter og blev overordentlig forfærdede.
14 Og Simeon sagde til dem: Sandelig, jeg er Simeon, søn af hebræeren Jakob, som kun sammen med min bror har ødelagt byen Sikem og amoritternes byer. Gud skal også gøre således med mig: Hvis alle jeres brødre, Midjans folk, og Kana'ans konger skulle komme med jer, kunne de ikke kæmpe imod mig.
15 Giv os derfor nu den dreng tilbage, som du har taget, for at jeg ikke skal give dit kød til himmelens fugle og jordens dyr.
16 Og midjanitterne blev endnu mere bange for Simeon, og de nærmede sig Jakobs sønner med skræk og frygt og med ynkelige ord og sagde:
17 Du har da sagt, at den unge mand er din tjener, og at han gjorde oprør mod dig, og derfor satte du ham i graven. Hvad vil du så gøre med en tjener, der gør oprør mod sin herre? Sælg ham derfor til os, så vil vi give dig alt, hvad du behøver for ham. Og Herren behagede at gøre dette, for at Jakobs sønner ikke skulle dræbe deres bror.
18 Da midjanitterne så, at Josef var et smukt udseende og af god skikkelse, begærede de ham af hjertet og var fast besluttet på at købe ham fra hans brødre.
19 Jakobs sønner lyttede til midjanitterne og solgte deres bror Josef til dem for tyve sølvpenge, og deres bror Ruben var ikke med dem, og midjanitterne tog Josef med og fortsatte deres rejse til Gilead.
20 De var på vej langs vejen, og midjanitterne angrede, hvad de havde gjort ved at købe den unge mand, og den ene sagde til den anden: Hvad er det for en gerning, vi har gjort, ved at tage denne unge mand fra hebræerne, som er smuk af udseende og har et godt udseende?
21 Måske er denne unge mand stjålet fra hebræernes land, hvorfor har vi så gjort dette? Og hvis han bliver ledt efter og fundet i vores hænder, skal vi dø på grund af ham.
22 Nu har stærke og mægtige mænd solgt ham til os, en af dem I så i dag; måske har de stjålet ham fra hans land med deres magt og med deres stærke arm og derfor solgt ham til os for den ringe værdi, vi gav dem.
23 Og mens de således talte med hinanden, så de, og se, den ismaelitterflokken, som først kom, og som Jakobs sønner så, rykkede frem mod midjanitterne. Og midjanitterne sagde til hinanden: Kom, lad os sælge denne unge mand til den ismaelitterflokken, som kommer imod os, og vi vil tage det lille, som vi gav for ham, for ham, og så vil vi blive frelst fra hans ondskab.
24 Og de gjorde det, og de nåede frem til ismaelitterne, og midjanitterne solgte Josef til ismaelitterne for tyve sølvpenge, som de havde givet ham til hans brødre.
25 Midjanitterne drog videre på deres vej til Gilead, og ismaelitterne tog Josef og lod ham ride på en af kamelerne og førte ham til Egypten.
26 Og Josef hørte, at ismaelitterne var på vej til Egypten, og Josef sørgede og græd over, at han skulle være så langt væk fra Kana'ans land, fra sin far, og han græd bitterligt, mens han red på kamelen, og en af deres mænd observerede ham og fik ham til at stige ned fra kamelen og gå til fods, og på trods af dette fortsatte Josef med at græde og græde, og han sagde: "Åh min far, min far!"
27 Og en af ismaelitterne rejste sig og slog Josef på kinden, og han vedblev med at græde; og Josef var udmattet på vejen og kunne ikke fortsætte på grund af sin sjæls bitterhed, og de slog ham alle og plagede ham på vejen, og de skræmte ham, for at han kunne holde op med at græde.
28 Og Herren så Josefs ambition og hans vanskeligheder, og Herren bragte mørke og forvirring over disse mænd, og enhvers hånd, der slog ham, visnede.
29 Og de sagde til hinanden: "Hvad er det, Gud har gjort mod os på vejen?" Og de vidste ikke, at dette skete for Josefs skyld. Og mændene fortsatte ad vejen og gik langs vejen til Efrat, hvor Rakel var begravet.
30 Og Josef nåede sin mors grav, og Josef skyndte sig og løb til sin mors grav og faldt ned på graven og græd.
31 Og Josef råbte højt ved sin mors grav og sagde: "Min mor, min mor, du som fødte mig, vågn op nu, og se din søn, hvordan han er blevet solgt som træl, og der er ingen, der har medlidenhed med ham."
32 O, rejs dig og se din søn, græd med mig over mine problemer, og se mine brødres hjerte.
33 Væk min moder, vågn op, vågn op af din søvn for mig, og før dine kampe mod mine brødre! Hvor har de dog revet min frakke af mig, solgt mig to gange som slave og skilt mig fra min far, og der er ingen, der har medlidenhed med mig.
34 Rejs dig op og fremlæg din sag imod dem for Gud, og se, hvem Gud vil retfærdiggøre i dommen, og hvem han vil fordømme.
35 Rejs dig, min moder, rejs dig, vågn op af din søvn, og se min far, hvor meget hans sjæl har det med mig i dag, og trøst ham og lindre hans hjerte.

36 Og Josef fortsatte med at tale disse ord, og Josef råbte højt og græd bitterligt på sin mors grav; og han holdt op med at tale, og af bitterhed i hjertet blev han stille som en sten på graven.
37 Og Josef hørte en stemme tale til ham nedefra jorden, som svarede ham med bitterhed i hjertet og med gråd og bøn med disse ord:
38 Min søn, min søn Josef, jeg har hørt din gråd og din klagesang; jeg har set dine tårer; jeg kender dine problemer, min søn, og det sørger mig for din skyld, og megen sorg føjes til min sorg.
39 Så nu, min søn, Josef, min søn, sæt dit håb på Herren, vent på ham og frygt ikke, for Herren er med dig, han vil udfri dig fra al trængsel.
40 Rejs dig, min søn, og drag ned til Egypten med dine herrer, og frygt ikke, for Herren er med dig, min søn. Og hun blev ved med at tale som disse ord til Josef, og hun var stille.
41 Og Josef hørte dette, og han undrede sig meget over dette, og han vedblev med at græde; og efter dette så en af ismaelitterne ham græde og græde på graven, og hans vrede blussede op imod ham, og han drev ham derfra, og han slog ham og forbandede ham.
42 Og Josef sagde til mændene: Måtte jeg finde nåde for jer, så I kan føre mig tilbage til min fars hus, og han vil give jer en overflod af rigdomme.
43 Og de svarede ham og sagde: "Er du ikke en slave, og hvor er din far? Og hvis du havde en far, ville du ikke allerede være blevet solgt to gange som en slave for så lidt værdi; og deres vrede var stadig ophedet mod ham, og de fortsatte med at slå ham og tugte ham, og Josef græd bitterligt.
44 Og Herren så Josefs lidelse, og Herren slog igen disse mænd og tugtede dem, og Herren lod mørke indhylle dem over jorden, og lynet blinkede, og tordenen brølede, og jorden rystede ved tordenens og den voldsomme vinds røst, og mændene var skrækslagne og vidste ikke, hvor de skulle gå hen.
45 Og dyrene og kamelerne stod stille, og de førte dem, men de ville ikke gå, de slog dem, og de krøb sammen på jorden; og mændene sagde til hinanden: Hvad er det, Gud har gjort mod os? Hvad er vores overtrædelser, og hvad er vores synder, siden dette er hændt os?
46 Og en af dem svarede og sagde til dem: "Måske er det på grund af den synd, vi har begået ved at plage denne træl, at dette er sket os i dag; bed ham derfor nu indtrængende om at tilgive os, så skal vi vide, for hvis skyld denne ulykke rammer os, og hvis Gud har medlidenhed med os, så skal vi vide, at alt dette rammer os på grund af den synd, vi har begået ved at plage denne træl."
47 Og mændene gjorde det, og de tryglede Josef og pressede ham til at tilgive dem; og de sagde: Vi har syndet mod Herren og mod dig; derfor bede nu din Gud om at fjerne denne død fra os, for vi har syndet mod ham.
48 Og Josef gjorde efter deres ord, og Herren lyttede til Josef, og Herren fjernede den plage, som han havde påført disse mænd på grund af Josef, og dyrene rejste sig op af jorden, og de førte dem, og de drog videre, og den voldsomme storm stilnede, og jorden blev rolig, og mændene fortsatte deres rejse ned til Egypten, og mændene vidste, at denne ulykke var ramt dem på grund af Josef.
49 Og de sagde til hinanden: "Se, vi ved, at det var på grund af hans lidelse, at denne ulykke ramte os; hvorfor skulle vi nu bringe denne død over vore sjæle? Lad os rådslå, hvad vi skal gøre med denne træl."
50 Og en af dem svarede og sagde: "Han sagde sandelig, at vi skulle bringe ham tilbage til hans far; kom derfor nu, lad os hente ham tilbage, og vi vil gå til det sted, han siger os, og tage den pris, vi gav for ham, fra hans familie, og så vil vi gå væk."
51 Og en svarede igen og sagde: Se, dette råd er meget godt, men vi kan ikke gøre det, for vejen er meget langt fra os, og vi kan ikke afvige fra vores vej.
52 Og en anden svarede og sagde til dem: Dette er det råd, vi skal følge, vi vil ikke afvige fra det; se, vi drager i dag til Egypten, og når vi kommer til Egypten, vil vi sælge ham der for en høj pris, og vi vil blive befriet fra hans ondskab.
53 Og dette behagede mændene, og de gjorde det, og de fortsatte deres rejse til Egypten med Josef.

KAPITEL 43

1 Og da Jakobs sønner havde solgt deres bror Josef til midjanitterne, blev deres hjerter slået på grund af ham, og de angrede deres gerninger, og de ledte efter ham for at bringe ham tilbage, men kunne ikke finde ham.
2 Og Ruben vendte tilbage til den brønde, hvori Josef var blevet kastet, for at løfte ham op og bringe ham tilbage til hans far. Men Ruben stod ved brønden, men hørte ikke et ord, og han råbte: Josef! Josef! Og ingen svarede eller ytrede et ord.
3 Og Ruben sagde: Josef er død af skræk, eller en slange har forårsaget hans død; og Ruben steg ned i brønden, og han ledte efter Josef, men kunne ikke finde ham i brønden, og så kom han op igen.
4 Da sønderrev Ruben sine klæder og sagde: "Barnet er ikke der, hvordan skal jeg så forlige min far med ham, hvis han er død?" Og han gik til sine brødre og fandt dem sørgende over Josef og rådslående om at forlige deres far med ham. Og Ruben sagde til sine brødre: "Jeg kom til graven, og se, Josef var ikke der. Hvad skal vi så sige til vores far? Min far vil kun søge drengen hos mig."
5 Og hans brødre svarede ham og sagde: "Sådan og sådan gjorde vi, og vores hjerter slog os bagefter på grund af denne handling, og vi sidder nu og søger et påskud til, hvordan vi kan forsone vores far med den."
6 Og Ruben sagde til dem: "Hvad er det, I har gjort, siden I har bragt vor fars grå hår ned i graven med sorg? Det er ikke godt, hvad I har gjort."
7 Og Ruben satte sig hos dem, og de rejste sig alle og svor hinanden ikke at fortælle dette til Jakob, og de sagde alle: Den mand, der fortæller dette til vores far eller hans husstand, eller som rapporterer dette til nogen af landets børn, ham vil vi alle rejse os imod og dræbe med sværdet.
8 Og Jakobs sønner, fra den yngste til den ældste, frygtede hinanden i denne sag, og ingen sagde et ord, og de skjulte sagen i deres hjerter.
9 Og bagefter satte de sig ned for at beslutte og udtænke noget at sige til deres far Jakob om alle disse ting.
10 Issakar sagde til dem: "Hvis I synes godt om at gøre dette, så tag Josefs kjortel, riv den i stykker og slagt et gedekid og dyp det i dets blod."

11 Og send det til vores far, og når han ser det, vil han sige, at et ondt dyr har fortæret ham. Riv derfor hans frakke i stykker, og se, hans blod vil komme på hans frakke. Ved at gøre dette skal vi være fri for vores fars knurren.
12 Issakars råd behagede dem, og de lyttede til ham og gjorde efter det råd, Issakar havde givet dem.
13 Og de skyndte sig og tog Josefs kjortel og sønderrev den, og de slagtede et gedekid og dyppede kjortelen i gedekidets blod, og så trampede de den i støvet, og de sendte kjortelen til deres far Jakob ved Naftali og befalede ham at sige disse ord:
14 Vi havde samlet kvæget og var kommet helt til vejen til Sikem og videre, da vi fandt denne kjortel på vejen i ørkenen, dyppet i blod og støv; så vid nu, om det er din søns kjortel eller ej.
15 Naftali gik hen og kom til sin far, og han gav ham kåben og talte til ham alle de ord, som hans brødre havde befalet ham.
16 Og Jakob så Josefs kjortel og genkendte den, og han faldt med ansigtet mod jorden og blev tavs som en sten, og bagefter rejste han sig og råbte med høj og grædende stemme og sagde: Det er min søn Josefs kjortel!
17 Og Jakob skyndte sig og sendte en af sine tjenere til sine sønner, som kom til dem og fandt dem komme på vejen med hjorden.
18 Og Jakobs sønner kom til deres far ved aftenstid, og se, deres klæder var flængede, og støv lå på deres hoveder, og de fandt deres far grædende og grædende med høj røst.
19 Og Jakob sagde til sine sønner: "Fortæl mig sandt, hvilket ondt I pludselig har bragt over mig i dag?" Og de svarede deres far Jakob og sagde: "Vi kom i dag, efter at hjorden var blevet samlet ind, og vi kom til byen Sikem ved vejen i ørkenen, og vi fandt denne kjortel fyldt med blod på jorden, og vi vidste det, og vi sendte bud til dig, om du kunne vide det."
20 Og Jakob hørte sine sønners ord og råbte med høj røst og sagde: "Det er min søns kjortel, et ondt dyr har fortæret ham; Josef er sønderrevet, for jeg sendte ham i dag for at se, om det stod dig og til med fårene, og for at give mig besked fra dig. Og han gik, som jeg befalede ham, og dette er sket med ham i dag, mens jeg troede, at min søn var hos dig."
21 Jakobs sønner svarede: "Han er ikke kommet til os, og vi har ikke set ham fra den tid, vi forlod dig, indtil nu."
22 Og da Jakob hørte deres ord, råbte han igen højt, og han rejste sig og sønderrev sine klæder, og han lagde sæk om sine lænder, og han græd bitterligt og han sørgede og løftede sin stemme i gråd og udbrød og sagde disse ord:
23 Josef, min søn, o min søn Josef, jeg sendte dig i dag for at hjælpe dine brødre, og se, du er blevet revet i stykker; ved min hånd er dette sket med min søn.
24 Det sørger mig over dig, Josef, min søn, det sørger mig over dig; hvor sød var du for mig i livet, og hvor overordentlig bitter er din død for mig nu.
25 Gid jeg var død i dit sted, Josef, min søn, for det sørger mig dybest over dig, min søn, o min søn, min søn. Josef, min søn, hvor er du, og hvor er du blevet draget hen? Rejs dig op, rejs dig fra din plads, og kom og se min sorg over dig, o min søn, Josef.
26 Kom nu og tæl tårerne, der strømmer fra mine øjne ned ad mine kinder, og bring dem op for Herren, så hans vrede kan vende sig fra mig.
27 0 Josef, min søn, hvordan faldt du for ens hånd, ved hvem ingen var faldet fra verdens begyndelse til denne dag? For du er blevet dræbt ved et slag fra en fjende, udført med grusomhed, men jeg ved sandelig, at dette er sket dig på grund af mine synders mangfoldighed.
28 Vågn op og se, hvor bitter min ulykke er for dig, min søn! Det er ikke mig, der har opfostret dig, dannet dig eller givet dig ånde og sjæl, men Gud, der har dannet dig og bygget dine knogler, dækket dem med kød og indblæst livets ånde i dine næsebor, og så har han givet dig til mig.
29 Sandelig, Gud, som gav dig til mig, har taget dig fra mig, og sådan er det nu hændt dig.
30 Og Jakob fortsatte med at tale som disse ord om Josef, og han græd bitterligt; han faldt til jorden og blev stille.
31 Og da alle Jakobs sønner så deres fars nød, angrede de det, de havde gjort, og de græd også bitterligt.
32 Juda rejste sig og løftede sin fars hoved fra jorden og lagde det på sit skød, og han tørrede sin fars tårer af sine kinder, og Juda græd højlydt, mens hans fars hoved lå tilbage på hans skød, stille som en sten.
33 Og Jakobs sønner så deres fars nød, og de opløftede deres stemmer og græd vedblev, og Jakob lå stadig stiv på jorden som en sten.
34 Og alle hans sønner og hans tjenere og hans tjeners børn rejste sig og trådte frem omkring ham for at trøste ham, men han nægtede at lade sig trøste.
35 Og hele Jakobs husstand rejste sig og sørgede en stor sørgestund over Josefs og deres fars trængsler, og Isak, Abrahams søn, Jakobs far, fik besked om dette, og han græd bitterligt over Josef og hele hans husstand. Han drog bort fra det sted, hvor han boede i Hebron, og hans mænd med ham. Han trøstede sin søn Jakob, men han nægtede at lade sig trøste.
36 Og efter dette rejste Jakob sig fra jorden, og hans tårer løb ned ad hans kinder, og han sagde til sine sønner: "Rejs jer op og tag jeres sværd og jeres buer, og gå ud på marken, og søg om I kan finde min søns lig og bringe det til mig, så jeg kan begrave det."
37 Søg også blandt dyrene og jag dem, og grib det, der kommer først, før I griber det og bringer det til mig. Måske vil Herren i dag have medlidenhed med min lidelse og forberede det, der sønderrev min søn, og bringe det til mig, så jeg kan hævne min søns sag.
38 Hans sønner gjorde, som deres far havde befalet dem, og de stod tidligt op om morgenen, og de tog hver sit sværd og sin bue i hånden, og de gik ud på marken for at jage dyrene.
39 Og Jakob græd stadig højt og gik frem og tilbage i huset og slog hænderne sammen og sagde: Josef, min søn, Josef, min søn!
40 Og Jakobs sønner gik ud i ørkenen for at gribe dyrene, og se, en ulv kom imod dem, og de greb ham og bragte ham til deres far, og de sagde til ham: Dette er den første, vi har fundet, og vi har bragt ham til dig, som du befalede os, og din søns lig kunne vi ikke finde.
41 Og Jakob tog dyret fra sine sønners hænder og råbte med høj og grædende stemme, mens han holdt dyret i sin hånd, og han talte med bittert hjerte til dyret: "Hvorfor

fortærede du min søn Josef, og hvordan frygtede du ikke jordens Gud eller min ulykke for min søn Josef?"
42 Og du fortærede min søn forgæves, fordi han ikke begik vold, og derved gjorde du mig skyldig på hans vegne, derfor vil Gud kræve den, der forfølges.
43 Og Herren åbnede dyrets mund for at trøste Jakob med dets ord, og det svarede Jakob og talte disse ord til ham:
44 Så sandt Gud lever, som skabte os på jorden, og så sandt din sjæl lever, min herre, jeg så ikke din søn, og jeg rev ham heller ikke i stykker, men fra et fjernt land kom jeg også for at søge efter min søn, som i dag forlod mig, og jeg ved ikke, om han er levende eller død.
45 Og jeg kom i dag ud på marken for at lede efter min søn, og dine sønner fandt mig og greb mig og forøgede min sorg, og de har i dag ført mig frem for dig, og jeg har nu talt alle mine ord til dig.
46 Og nu derfor, menneskesøn, jeg er i dine hænder, og gør med mig i dag, som det synes dig godt! Men så sandt Gud, som skabte mig, lever jeg ikke din søn, jeg har ikke revet ham i stykker, og menneskekød har ikke været i min mund i alle mine levedage.
47 Og da Jakob hørte dyrets ord, blev han meget forbløffet og sendte dyret ud af sin hånd, og hun gik sin vej.
48 Og Jakob græd og græd stadig højt over Josef dag efter dag, og han sørgede over sin søn i mange dage.

KAPITEL 44

1 Og Ismaels sønner, som havde købt Josef fra midjanitterne, som havde købt ham fra hans brødre, drog til Egypten med Josef, og de kom til Egyptens grænser, og da de kom tæt på Egypten, mødte de fire mænd af Medans, Abrahams søns, sønner, som var draget ud af Egyptens land på deres rejse.
2 Og ismaelitterne sagde til dem: "Ønsker I at købe denne træl af os?" og de sagde: "Overgiv ham til os!" Og de overgav Josef til dem, og de så, at han var en meget smuk ung mand, og de købte ham for tyve sekel.
3 Og ismaelitterne fortsatte deres rejse til Egypten, og medianerne vendte også samme dag tilbage til Egypten, og medianerne sagde til hinanden: Se, vi har hørt, at Potifar, en hofmand hos Faraos, livvagtens øverste, søger en god tjener, som kan stå for hans ansigt og tjene ham og sætte ham til at opsyne sit hus og alt, hvad han ejer.
4 Lad os derfor sælge ham til ham for, hvad vi ønsker, hvis han kan give os, hvad vi har brug for til ham.
5 Og disse Medanitter gik hen og kom til Potifars hus og sagde til ham: Vi har hørt, at du søger en god tjener til at tjene dig. Se, vi har en tjener, som vil behage dig, hvis du kan give os, hvad vi ønsker, og vi vil sælge ham til dig.
6 Og Potifar sagde: "Bring ham frem for mig, så vil jeg se ham, og hvis han synes godt om det, vil jeg give dig, hvad du beder ham om."
7 Medanerne gik hen og hentede Josef og stillede ham foran Potifar. Potifar så ham, og han behagede ham meget. Potifar sagde til dem: "Fortæl mig, hvad I har brug for til denne unge mand?"
8 Og de sagde: "Vi ønsker fire hundrede sølvstykker for ham." Og Potifar sagde: "Jeg vil give dig dem, hvis du bringer mig beviset for hans salg til dig, og du vil fortælle mig hans historie, for måske er han stjålet, for denne unge mand er hverken en slave eller søn af en slave, men jeg ser på ham, at han ser ud som en smuk og flot person."
9 Medanitterne gik hen og bragte de ismaelitter, som havde solgt ham til dem, til ham, og de fortalte ham det og sagde: "Han er en træl, og vi solgte ham til dem."
10 Og Potifar hørte ismaelitternes ord, da han gav sølvet til medanitterne, og medanitterne tog sølvet og drog videre, og ismaelitterne vendte også hjem.
11 Potifar tog Josef og bragte ham til sit hus for at tjene ham. Josef fandt nåde for Potifars øjne, og han satte ham til at overtage sit hus og overdrog alt, hvad han ejede.
12 Og Herren var med Josef, og han blev en velstående mand, og Herren velsignede Potifars hus for Josefs skyld.
13 Og Potifar overlod alt, hvad han ejede, i Josefs hånd, og Josef var den, der lod ting komme og gå, og alt blev ordnet efter hans ønske i Potifars hus.
14 Og Josef var atten år gammel, en ung mand med smukke øjne og et dejligt udseende, og hans lige var ikke i hele Egypten.
15 På den tid, mens han var i sin herres hus og gik ind og ud af huset og passede sin herre, løftede Selika, hans herres hustru, blikket mod Josef og så på ham, og se, han var en ung mand, smuk og velanset.
16 Og hun begærede hans skønhed i sit hjerte, og hendes sjæl var bundet af Josef, og hun lokkede ham dag efter dag, og Zelika overtalte Josef dagligt, men Josef løftede ikke sine øjne for at se sin herres hustru.
17 Og Zelika sagde til ham: Hvor smukt er dit udseende og din skikkelse! Sandelig, jeg har set på alle slaverne og har ikke set så smuk en slave som du. Og Josef sagde til hende: Sandelig, han, som skabte mig i min mors livmoder, skabte hele menneskeheden.
18 Og hun sagde til ham: Hvor er dine øjne smukke, hvormed du har blændet alle Egyptens indbyggere, mænd og kvinder; og han sagde til hende: Hvor er de smukke, mens vi er i live, men skulle du se dem i graven, ville du helt sikkert flytte dig fra dem.
19 Og hun sagde til ham: Hvor smukke og dejlige er alle dine ord; tag nu harpen, som er i huset, og spil med dine hænder, så vi kan høre dine ord.
20 Og han sagde til hende: Hvor dejlige og behagelige er mine ord, når jeg lovpriser min Gud og hans herlighed; og hun sagde til ham: Hvor smukt er dit hår på hovedet! Se, guldkam, som er i huset, tag den, jeg beder dig, og krøl dit hår på hovedet.
21 Og han sagde til hende: "Hvor længe vil du tale disse ord? Hold op med at tale disse ord til mig, men rejs dig og tag dig af dine huslige anliggender."
22 Og hun sagde til ham: "Der er ingen i mit hus, og der er intet andet at lytte til end dine ord og din ønske; men trods alt dette kunne hun ikke bringe Josef til hende, og han lod heller ikke øje med hende, men vendte blikket ned mod jorden."
23 Og Zelika begærede Josef i sit hjerte, at han skulle ligge hos hende, og mens Josef sad i huset og udførte sit arbejde, kom Zelika og satte sig foran ham, og hun lokkede ham dagligt med sine ord til at ligge hos hende eller nogensinde se på hende, men Josef ville ikke lytte til hende.
24 Og hun sagde til ham: "Hvis du ikke gør efter mine ord, vil jeg tugte dig med døden og lægge et jernåg på dig."

25 Og Josef sagde til hende: Sandelig, Gud, som skabte mennesket, løser fangernes lænker, og det er ham, som skal befri mig fra dit fængsel og fra din dom.
26 Og da hun ikke kunne overtale ham, og hendes sjæl stadig var bundet til ham, kastede hendes begær hende ud i en alvorlig sygdom.
27 Og alle kvinderne i Egypten kom for at besøge hende, og de sagde til hende: "Hvorfor er du i denne forfaldne tilstand? Du, som ikke mangler noget; din mand er sandelig en stor og agtet fyrste i kongens øjne, skulle du mangle noget af det, dit hjerte begærer?"
28 Og Zelika svarede dem og sagde: "I dag skal det blive kendt for jer, hvorfra denne uorden stammer, som I ser mig," og hun befalede sine tjenestepiger at tilberede mad til alle kvinderne, og hun gjorde et festmåltid for dem, og alle kvinderne spiste i Zelikas hus.
29 Og hun gav dem knive til at skrælle citronerne for at spise dem, og hun befalede, at de skulle klæde Josef i kostbare klæder, og at han skulle vise sig for dem, og Josef kom for øjnene af dem, og alle kvinderne så på Josef og kunne ikke tage øjnene fra ham, og de skar alle sig i hænderne med de knive, de havde i deres hænder, og alle citronerne, de havde i hænderne, blev fyldt med blod.
30 Og de vidste ikke, hvad de havde gjort, men de blev ved med at se på Josefs skønhed og vendte ikke deres øjenlåg fra ham.
31 Og Zelika så, hvad de havde gjort, og hun sagde til dem: "Hvad er det for et værk, I har udført? Se, jeg gav jer citroner at spise, og I har alle skåret jer i hænderne."
32 Og alle kvinderne så deres hænder, og se, de var fulde af blod, og deres blod flød ned på deres klæder, og de sagde til hende: Denne træl i dit hus har overvundet os, og vi kunne ikke vende vore øjenlåg fra ham på grund af hans skønhed.
33 Og hun sagde til dem: "Dette skete jer i det øjeblik, I så på ham, og I ikke kunne holde jer tilbage fra ham. Hvordan kan jeg da lade være, når han altid er i mit hus, og jeg ser ham dag efter dag gå ind og ud af mit hus? Hvordan kan jeg da undgå at forfalde eller endda omkomme på grund af dette?"
34 Og de sagde til hende: Ordene er sande, for hvem kan se denne smukke skikkelse i huset og afholde sig fra ham, og er han ikke din slave og tjener i dit hus, og hvorfor fortæller du ham ikke, hvad der er i dit hjerte, og lader din sjæl gå til grunde på grund af denne sag?
35 Og hun sagde til dem: "Jeg forsøger dagligt at overtale ham, og han vil ikke gå med til mine ønsker, og jeg lovede ham alt, hvad der er godt, og alligevel kunne jeg ikke få noget tilbage fra ham; derfor er jeg i en forfalden tilstand, som I ser."
36 Og Zelicah blev meget syg på grund af sin begær efter Josef, og hun var desperat forelsket på grund af ham, og alle i Zelicahs hus og hendes mands hus vidste intet om denne sag, at Zelicah var syg på grund af sin kærlighed til Josef.
37 Og alle i hendes hus spurgte hende: "Hvorfor er du syg og syg og mangler ingenting?" Hun sagde til dem: "Jeg ved ikke, hvad der dagligt tager over mig."
38 Og alle kvinderne og hendes veninder kom dagligt for at se hende, og de talte med hende, og hun sagde til dem: Dette kan kun ske gennem Josefs kærlighed; og de sagde til hende: Lok ham og grib ham i hemmelighed, måske vil han lytte til dig og afværge denne død fra dig.
39 Og Zelika blev værre af sin kærlighed til Josef, og hun blev ved med at blive dårligere, indtil hun knap nok havde kræfter til at stå op.
40 Og på en bestemt dag, da Josef udførte sin herres arbejde i huset, kom Zelika hemmeligt og angreb ham pludselig, og Josef rejste sig imod hende, og han var stærkere end hende, og han bragte hende ned på jorden.
41 Og Zelicah græd på grund af sit hjertes længsel efter ham, og hun tryglede ham grådfuldt, og hendes tårer flød ned ad hendes kinder, og hun talte til ham med en bønfaldende stemme og i sjælens bitterhed og sagde:
42 Har du nogensinde hørt, set eller kendt til en så smuk kvinde som jeg er, eller bedre end mig selv, som dagligt taler til dig, falder i forfald af kærlighed til dig, skænker dig al denne ære, og stadig vil du ikke lytte til min stemme?
43 Og hvis det er af frygt for din herre, at han ikke skal straffe dig, så sandt kongen lever, skal der ikke ske dig nogen skade fra din herre på grund af dette; lyt derfor nu til mig og samtykke for den æres skyld, som jeg har vist dig, og afvis denne død fra mig, og hvorfor skulle jeg dø for din skyld? Og hun holdt op med at tale.
44 Og Josef svarede hende og sagde: "Hold dig fra mig, og overlad denne sag til min herre; se, min herre ved ikke, hvad jeg har i huset, for alt, hvad der tilhører ham, har han overgivet i min hånd; og hvordan skal jeg så gøre dette i min herres hus?"
45 For han har også vist mig stor ære i sit hus, og han har også sat mig til overordnet over sit hus, og han har ophøjet mig, og der er ingen større i dette hus end jeg er, og min herre har intet holdt mig tilbage, undtagen dig, som er hans hustru, hvordan kan du da tale disse ord til mig, og hvordan kan jeg gøre denne store ondskab og synd mod Gud og din mand?
46 Hold dig derfor nu fra mig og tal ikke flere sådanne ord, for jeg vil ikke lytte til dine ord. Men Zelika ville ikke lytte til Josef, da han talte disse ord til hende, men hun lokkede ham dagligt til at lytte til hende.
47 Og det var efter dette, at Ægyptens bæk blev fyldt over alle sider, og alle Ægyptens indbyggere drog ud, og også kongen og prinserne drog ud med tamburiner og danse, for det var en stor glæde i Ægypten og en helligdag på tidspunktet for oversvømmelsen af Sihorhavet, og de drog derhen for at glæde sig hele dagen.
48 Og da egypterne drog ud til floden for at fejre fest, som de havde sædvane, gik alle folkene i Potifars hus med dem, men Zelika ville ikke gå med dem, for hun sagde: "Jeg er syg!" og hun blev alene i huset, og der var ingen anden person med hende i huset.
49 Og hun rejste sig og steg op til sit tempel i huset og iførte sig fyrstelige klæder, og hun satte ædelsten af onyks på sit hoved, indlagt med sølv og guld, og hun pyntede sit ansigt og sin hud med alle slags kvindelige rensende væsker, og hun duftede templet og huset med kassia og røgelse, og hun spredte myrra og aloe, og bagefter satte hun sig ved templets indgang, i husets passage, hvorigennem Josef gik for at udføre sit arbejde, og se, Josef kom fra marken og gik ind i huset for at udføre sin herres arbejde.

50 Og han kom til det sted, han skulle igennem, og han så alt Zelikas arbejde, og han vendte tilbage.
51 Og Zelicah så Josef vende sig tilbage fra hende, og hun råbte til ham og sagde: Hvad hændte dig, Josef? Kom til dit arbejde, og se, jeg vil give plads til dig, indtil du er gået over til din plads.
52 Og Josef vendte tilbage og kom til huset, og gik derfra til sin plads, og han satte sig ned for at udføre sin herres arbejde som sædvanlig, og se, Zelicah kom til ham og stod foran ham i fyrsteligt klæder, og duften fra hendes klæder spredte sig til en afstand.
53 Og hun skyndte sig og greb fat i Josef og hans klæder og sagde til ham: "Så sandt kongen lever, hvis du ikke opfylder min anmodning, skal du dø i dag." Og hun skyndte sig og rakte sin anden hånd ud og trak et sværd frem under sine klæder og lagde det om Josefs hals og sagde: "Rejs dig og opfylde min anmodning; ellers skal du dø i dag."
54 Og Josef blev bange for hende, fordi hun gjorde dette, og han rejste sig for at flygte fra hende, og hun greb fat i forsiden af hans klæder, og i rædselen for hans flugt blev det klæde, som Zelicah havde grebet, flænget, og Josef efterlod klædet i Zelicahs hånd, og han flygtede og kom væk, for han var i frygt.
55 Og da Zelika så, at Josefs klædning var flænget, og at han havde efterladt den i hendes hånd og var flygtet, frygtede hun for sit liv, at rygtet skulle spredes om hende, og hun rejste sig og handlede listigt og afførte de klæder, hun var iført, og hun tog sine andre klæder på.
56 Og hun tog Josefs kappe og lagde den ved siden af sig, og hun gik hen og satte sig på den plads, hvor hun havde siddet i sin sygdom, før hendes husstands folk var gået ud til floden, og hun kaldte på en ung dreng, som da var i huset, og hun beordrede ham til at kalde husets folk til sig.
57 Og da hun så dem, sagde hun til dem med høj røst og klage: Se, hvad en hebræer jeres herre har bragt mig ind i huset, for han kom i dag for at ligge hos mig.
58 For da du var gået ud, kom han til huset, og da han så, at der ikke var nogen i huset, kom han hen til mig og greb fat i mig for at ligge med mig.
59 Og jeg greb hans klæder og sønderrev dem og råbte imod ham med høj røst, og da jeg havde løftet min røst, blev han bange for sit liv og efterlod sin klædning foran mig og flygtede.
60 Men hendes husstands folk sagde intet, men deres vrede blussede op mod Josef, og de gik til hans herre og fortalte ham hans listige ord.
61 Og Potifar kom hjem i raseri, og hans hustru råbte til ham og sagde: Hvad er det for en gerning, du har gjort mig, ved at bringe en hedensk tjener ind i mit hus, da han kom til mig i dag for at more sig med mig; således gjorde han i dag mod mig.
62 Og Potifar hørte sin hustrus ord og befalede, at Josef skulle straffes med hårde slag, og det gjorde de mod ham.
63 Og mens de slog ham, råbte Josef med høj røst og løftede sine øjne mod himlen og sagde: "Herre Gud, du ved, at jeg er uskyldig i alt dette, hvorfor skal jeg så dø i dag ved løgn, ved disse uomskårne, onde mænds hånd, som du kender?"
64 Og mens Potifars mænd slog Josef, blev han ved med at skrige og græde, og der var et barn der, elleve måneder gammelt. Herren åbnede barnets mund, og han talte disse ord foran Potifars mænd, som slog Josef, og sagde:
65 Hvad vil I denne mand, og hvorfor gør I ham dette onde? Min mor lyver og udtaler løgn; sådan gik det til.
66 Og barnet fortalte dem nøjagtigt alt, hvad der var sket, og alle Zelikas ord til Josef dag efter dag kundgjorde han for dem.
67 Og alle mændene hørte barnets ord, og de undrede sig meget over barnets ord, og barnet holdt op med at tale og blev stille.
68 Og Potifar skammede sig meget over sin søns ord, og han befalede sine mænd ikke at slå Josef mere, og mændene holdt op med at slå Josef.
69 Og Potifar tog Josef og beordrede ham stillet for præsterne, som var kongens dommere, for at de skulle dømme ham i denne sag.
70 Potifar og Josef trådte frem for præsterne, som var kongens dommere, og han sagde til dem: "Vurder jer, hvilken dom en tjener tilkommer, for sådan har han handlet."
71 Præsterne sagde til Josef: "Hvorfor gjorde du dette mod din herre?" Josef svarede dem: "Ikke således, mine herrer, sådan var det." Potifar sagde til Josef: "Jeg har betroet alt, hvad jeg ejede, i dine hænder, og jeg har ikke holdt dig andet tilbage end min hustru. Hvordan kunne du så gøre dette onde?"
72 Og Josef svarede og sagde: Ikke således, min herre, så sandt Herren lever, og så sandt din sjæl lever, min herre, det ord, du hørte fra din hustru, er usandt, for således var det i dag.
73 Et år er gået, siden jeg har været i dit hus. Har du set nogen uretfærdighed hos mig eller noget, der kan få dig til at kræve mit liv?
74 Og præsterne sagde til Potifar: Send bud og lad dem bringe Josefs flængede klædning frem for os, så vi kan se, hvor flængen er i den. Hvis flængen er foran klædningen, så har hans ansigt vendt mod hende, og hun har grebet fat i ham for at komme til hende. Din hustru har dog gjort alt, hvad hun har sagt.
75 Og de bragte Josefs klædning frem for præsterne, som var dommere, og de så, og se, tåren var foran Josef, og alle dommerpræsterne vidste, at hun havde presset ham, og de sagde: "Denne slave tilkommer ikke dødsdommen, for han har intet gjort, men hans dom er, at han skal sættes i fængsel på grund af den rygte, som gennem ham er udgået mod din hustru."
76 Og Potifar hørte deres ord og satte ham i fængslet, det sted hvor kongens fanger er indespærret, og Josef var i fængslet i tolv år.
77 Og på trods af dette vendte hans herres hustru sig ikke fra ham, og hun holdt ikke op med at tale til ham dag efter dag for at lytte til hende, og efter tre måneder fortsatte Zelicah med at gå til Josef i fængslet dag efter dag, og hun lokkede ham til at lytte til hende, og Zelicah sagde til Josef: "Hvor længe vil du blive i dette hus? Men lyt nu til min røst, så vil jeg føre dig ud af dette hus."
78 Og Josef svarede hende og sagde: "Det er bedre for mig at blive i dette hus end at lytte til dine ord og synde mod Gud." Og hun sagde til ham: "Hvis du ikke opfylder mit ønske, vil jeg rive dine øjne ud, lægge lænker på dine

fødder og overgive dig i hænderne på dem, som du ikke kendte før."
79 Og Josef svarede hende og sagde: Se, hele jordens Gud er i stand til at udfri mig fra alt, hvad du kan gøre mod mig, for han åbner de blindes øjne og løser de bundne og bevarer alle fremmede, som ikke kender landet.
80 Og da Zelicah ikke kunne overtale Josef til at lytte til hende, holdt hun op med at gå for at lokke ham; og Josef var stadig indespærret i fængslet. Og Jakob, Josefs far, og alle hans brødre, som var i Kana'ans land, sørgede og græd stadig i de dage på grund af Josef, for Jakob nægtede at blive trøstet over sin søn Josef, og Jakob græd højt og græd og sørgede alle de dage.

KAPITEL 45

1 På den tid i det år, det år Josef drog ned til Egypten, efter at hans brødre havde solgt ham, drog Ruben, Jakobs søn, til Timna og tog Eliuram, datter af kana'anæeren Avi, til hustru, og han kom til hende.
2 Eliuram, Rubens hustru, blev gravid og fødte ham fire sønner: Hanok, Palu, Ketzron og Karmi; og hans bror Simeon tog hans søster Dina til hustru, og hun fødte ham fem sønner: Memuel, Jamin, Ohad, Jakin og Zokar.
3 Senere kom han til Buna, den kana'anæiske kvinde; det er Buna, som Simeon førte til fange fra byen Sikem. Buna var hos Dina og tjente hende. Simeon kom til hende, og hun fødte ham Saul.
4 På den tid drog Juda til Adulam, og han kom til en mand fra Adulam, hvis navn var Hira. Der så Juda en datter af en kana'ansk mand, hvis navn var Aliyat, Suas datter. Han tog hende til sig og kom til hende. Aliyat fødte Juda tre sønner: Er, Onan og Shilo.
5 Levi og Issakar drog til Østens land og tog sig døtre af Jobab, Joktans søn, Ebers søn, til hustruer; Jobab, Joktans søn, havde to døtre; den ældstes navn var Adina, og den yngstes navn var Arida.
6 Levi tog Adina, og Issakar tog Arida, og de kom til Kana'ans land, til deres fars hus, og Adina fødte Levi Gerson, Kehat og Merari, tre sønner.
7 Arida fødte Issakar fire sønner: Tola, Puva, Job og Shomron; og Dan drog til Moabs land og tog Aflalet, moabitten Kamudans datter, til hustru og førte hende til Kana'ans land.
8 Og Aflalet var ufrugtbar, hun havde ingen børn, og Gud huskede derefter Aflalet, Dans hustru, og hun blev frugtsommelig og fødte en søn, og hun kaldte ham Kushim.
9 Gad og Naftali drog til Haran og tog derfra Amurams, søn af Uz, søn af Nakor, døtre til hustruer.
10 Og dette er navnene på Amurams døtre: Den ældstes navn var Merima, og den yngstes navn Usith; Naftali tog Merima til sig, og Gad tog Usith til sig og førte dem til Kana'ans land, til deres fars hus.
11 Merima fødte Naftali fire sønner: Jakze'el, Guni, Jazer og Shalem, og Uzit fødte Gad syv sønner: Zefion, Hagi, Shuni, Ezbon, Eri, Arodi og Arali.
12 Asher gik ud og tog Adon, en datter af Aflal, en søn af Hadad, en søn af Ismael, til hustru og førte hende til Kana'ans land.
13 I de dage døde Adon, Asers hustru; hun havde ingen børn; og efter Adons død drog Aser over til den anden side af floden og tog Hadura, en datter af Abimael, søn af Eber, søn af Sem.
14 Og den unge kvinde var af et smukt udseende og en kvinde med forstand, og hun havde været gift med Malkiel, søn af Elam, søn af Sem.
15 Og Hadura fødte Malkiel en datter, og han kaldte hende Serach. Malkiel døde derefter, og Hadura gik hen og blev boende i sin fars hus.
16 Og efter hustruens død i Asher tog han hen og tog Hadura til hustru og bragte hende til Kana'ans land, og hun bragte også hendes datter Serach med sig, og hun var tre år gammel, og pigen blev opfostret i Jakobs hus.
17 Og pigen havde et dejligt udseende, og hun vandrede ad Jakobs børns hellige veje; hun manglede intet, og Herren gav hende visdom og forstand.
18 Og Hadura, Asers hustru, blev gravid og fødte ham Jimna, Jisva, Jisvi og Beria, fire sønner.
19 Og Zebulon drog til Midjan og tog Merisja, en datter af Molad, en søn af Abida, en søn af Midjan, til hustru og førte hende til Kana'ans land.
20 Og Merusha fødte Zebulon Sered, Elon og Yachleel; tre sønner.
21 Jakob sendte bud til Aram, en søn af Zoba, en søn af Terah, og han tog Benjamin Mekalja, Arams datter, til sin søn, og hun kom til Kana'ans land til Jakobs hus. Benjamin var ti år gammel, da han tog Mekalja, Arams datter, til hustru.
22 Mekalia blev gravid og fødte Benjamin Bela, Beker, Ashbel, Gera og Naaman fem sønner; og Benjamin tog senere Aribat, datter af Shomron, Abrahams søn, til hustru, foruden sin første hustru; han var atten år gammel; og Aribat fødte Benjamin Aki, Vosh, Mupim, Kupim og Ord fem sønner.
23 I de dage gik Juda til Sems hus og tog Tamar, Elams datter, Sems søn, til hustru for Er, hans førstefødte søn.
24 Og Er kom til sin hustru Tamar, og hun blev hans hustru, og da han kom til hende, ødelagde han udadtil sine afkom, og hans gerning var ond i Herrens øjne, og Herren dræbte ham.
25 Efter Ers, Judas førstefødte søns, død sagde Juda til Onan: "Gå til din brors hustru og gift dig med hende som din nærmeste slægtning, så du kan opbygge din bror afkom."
26 Og Onan tog Tamar til hustru og kom til hende, og Onan gjorde også ligesom sin bror, og hans gerning var ond i Herrens øjne, så han dræbte også ham.
27 Da Onan døde, sagde Juda til Tamar: "Bliv i din fars hus, indtil min søn Silo bliver voksen!" Juda fandt ikke mere behag i Tamar og gav hende til Silo, for han tænkte: "Måske dør han også ligesom sine brødre."
28 Tamar stod op og gik hen og blev i sin fars hus, og Tamar blev i sin fars hus en tid.
29 Ved årets omvæltning døde Judas hustru Alijat; og Juda blev trøstet over sin hustru, og efter Alijats død drog Juda op med sin ven Hira til Timna for at klippe deres får.
30 Tamar hørte, at Juda var taget op til Timna for at klippe får, og at Silo var blevet voksen, og at Juda ikke syntes om hende.
31 Tamar rejste sig og lagde sine enkeklæder af, lagde et slør om sig og dækkede sig helt til. Hun gik hen og satte sig på den offentlige vej ved vejen til Timna.

32 Og Juda gik forbi og så hende og tog hende til sig, og han kom til hende, og hun blev frugtsommelig ved ham. Og da hun skulle føde, se, da var der tvillinger i hendes livmoder. Den første kaldte han Perez og den anden Serah.

KAPITEL 46

1 I de dage var Josef stadig indespærret i fængslet i Egypten.
2 På den tid stod Faraos tjenere foran ham, den øverste munkskænk og den øverste bager, som tilhørte Egyptens konge.
3 Og munkskænken tog vin og satte den frem for kongen til at drikke, og bageren satte brød frem for kongen til at spise, og kongen drak af vinen og spiste af brødet, han og hans tjenere og tjenere, som spiste ved kongens bord.
4 Og mens de spiste og drak, blev munkskænken og bageren der, og Faraos tjenere fandt mange fluer i den vin, som munkskænken havde medbragt, og der blev fundet salpetersten i bagerens brød.
5 Livvagtens øverste satte Josef til at tjene Faraos hofmænd, og Faraos hofmænd blev holdt indespærret i et år.
6 Og ved årets udgang drømte de begge drømme i én nat, i det fængsel, hvor de var, og om morgenen kom Josef til dem for at tage sig af dem som sædvanlig, og han så dem, og se, deres ansigter var modløse og triste.
7 Josef spurgte dem: "Hvorfor ser I triste og modløse ud i dag?" De sagde til ham: "Vi drømte en drøm, og der er ingen, der kan tyde den." Josef sagde til dem: "Fortæl mig jeres drøm, så vil Gud give jer et fredeligt svar, som I ønsker."
8 Og munkskænken fortalte sin drøm til Josef, og han sagde: Jeg så i min drøm, og se, en stor vinstok stod foran mig, og på den vinstok så jeg tre grene, og vinstokken blomstrede hurtigt og nåede en stor højde, og dens klaser modnedes og blev til druer.
9 Og jeg tog druerne og pressede dem i et bæger og gav det i Faraos hånd, og han drak; og Josef sagde til ham: De tre grene på vinstokken er tre dage.
10 Men inden tre dage vil kongen befale, at du skal føres ud, og han vil give dig tilbage i dit embede, og du skal give kongen hans vin at drikke, ligesom i starten, da du var hans munk. Men lad mig finde nåde for dine øjne, så du husker mig hos Farao, når det går dig vel, og gør mig godhed og fører mig ud af dette fængsel, for jeg blev stjålet fra Kana'ans land og solgt som slave på dette sted.
11 Og det, der blev fortalt dig om min herres hustru, er også falsk, for de satte mig i denne fangekælder for ingenting; og munkmunden svarede Josef og sagde: Hvis kongen handler godt mod mig, som i starten, som du sidst udlagde for mig, vil jeg gøre alt, hvad du ønsker, og få dig bragt ud af denne fangekælder.
12 Da bageren så, at Josef havde tydet munkskænkens drøm korrekt, kom han også hen og fortalte Josef hele drømmen.
13 Og han sagde til ham: I min drøm så jeg, og se, tre kurve med hvidt brød på mit hoved, og jeg så, og se, i den øverste kurv var der alle slags bagværk til Farao, og se, fuglene åd det af mit hoved.
14 Og Josef sagde til ham: De tre Kurve, som du så, er tre Dage; men om tre Dage vil Farao tage dit Hoved af og hænge dig op på et Træ, og Fuglene vil æde dit Kød af dig, ligesom du så i din Drømme.
15 I de dage skulle dronningen føde, og på den dag fødte hun en søn til Egyptens konge, og de proklamerede, at kongen havde fået sin førstefødte søn, og hele Egyptens folk sammen med Faraos embedsmænd og tjenere jublede meget.
16 Og på den tredje dag af sin fødsel gjorde Farao en fest for sine embedsmænd og tjenere, for hærene i landet Zoar og i landet Egypten.
17 Og hele Egyptens folk og Faraos tjenere kom for at spise og drikke med kongen ved hans søns fest og for at glæde sig over kongens glæde.
18 Og alle kongens embedsmænd og hans tjenere glædede sig på den tid i otte dage ved festen, og de festede med alle slags musikinstrumenter, med tamburiner og med dans i kongens palads i otte dage.
19 Men munkskænken, som Josef havde tydet drømmen for, glemte Josef og nævnte ham ikke for kongen, som han havde lovet; for det var Herrens vilje til at straffe Josef, fordi han havde stolet på mennesker.
20 Og Josef blev derefter i fængsel i to år, indtil han havde fyldt tolv år.

KAPITEL 47

1 Isak, Abrahams søn, boede endnu i de dage i Kana'ans land; han var meget gammel, et hundrede og firs år gammel, og hans søn Esau, Jakobs bror, boede i Edoms land, og han og hans sønner ejede ejendom der blandt Se'irs børn.
2 Da Esau hørte, at hans fars død var nær, kom han sammen med sine sønner og sin husstand til Kana'ans land, til sin fars hus. Jakob og hans sønner drog ud fra det sted, hvor de havde boet i Hebron, og de kom alle til deres far Isak, og de fandt Esau og hans sønner i teltet.
3 Jakob og hans sønner sad foran hans far Isak, og Jakob sørgede stadig over sin søn Josef.
4 Og Isak sagde til Jakob: Bring dine sønner hid til mig, så vil jeg velsigne dem; og Jakob bragte sine elleve børn frem for sin far Isak.
5 Og Isak lagde sine hænder på alle Jakobs sønner, og han greb fat i dem og omfavnede dem og kyssede dem, en efter en. Og Isak velsignede dem den dag og sagde til dem: Må jeres fædres Gud velsigne jer og gøre jeres afkom talrige som himlens stjerner!
6 Isak velsignede også Esaus sønner og sagde: "Gud gøre jer til en frygt og en rædsel for alle, der ser jer, og for alle dine fjender!"
7 Og Isak kaldte Jakob og hans sønner til sig, og de kom alle og satte sig foran Isak. Og Isak sagde til Jakob: Herren, hele jordens Gud, har sagt til mig: Dine afkom vil jeg give dette land i arv, hvis dine børn holder mine love og mine veje, og jeg vil holde den ed over for dem, som jeg svor din fader Abraham.
8 Derfor, min søn, lær dine børn og dine børnebørn at frygte Herren og at vandre på den gode vej, som behager Herren din Gud, for hvis du holder Herrens veje og hans

love, vil Herren også holde sin pagt med Abraham over for dig og gøre dig og dine efterkommere vel alle dage.
9 Og da Isak havde fuldført sine påbud til Jakob og sine børn, opgav han ånden og døde og blev samlet til sine slægtsfæller.
10 Jakob og Esau faldt ned over deres far Isaks ansigt og græd. Isak var et hundrede og firs år gammel, da han døde i Kana'ans land, i Hebron. Hans sønner bar ham til Makpelas hule, som Abraham havde købt af Hets børn til ejendomsgrav.
11 Og alle Kana'ans konger tog med Jakob og Esau for at begrave Isak, og alle Kana'ans konger viste Isak stor ære ved hans død.
12 Jakobs sønner og Esaus sønner gik barfodede omkring, mens de klagede, indtil de nåede Kireath-Arba.
13 Jakob og Esau begravede deres far Isak i Makpelas hule i Kireat-Arba i Hebron, og de begravede ham med stor ære, som ved en kongers begravelse.
14 Jakob og hans sønner, Esau og hans sønner og alle Kana'ans konger holdt en stor og tung sørgedag og begravede ham og sørgede over ham i mange dage.
15 Og ved Isaks død efterlod han sine sønner sit kvæg og sine ejendele og alt, hvad han tilhørte; og Esau sagde til Jakob: Se, jeg beder dig, alt, hvad vores far har efterladt, vil vi dele i to dele, og jeg vil have valget. Og Jakob sagde: Det vil vi gøre.
16 Jakob tog alt, hvad Isak havde levnet i Kana'ans land, kvæget og ejendommen, og lod det stå i to dele foran Esau og hans sønner. Han sagde til Esau: "Se, alt dette ligger foran dig; vælg selv den halvdel, du vil tage."
17 Jakob sagde til Esau: "Hør dog, hvad jeg vil tale til dig: Herren, himlens og jordens Gud, talte til vore fædre Abraham og Isak og sagde: Dine afkom vil jeg give dette land til evig arv."
18 Alt, hvad vores far har levnet, ligger nu foran dig, og se, hele landet ligger foran dig; vælg du blandt dem, hvad du ønsker.
19 Hvis du ønsker hele landet, så tag det til dig og dine børn for evigt, og jeg vil tage denne rigdom, og hvis du ønsker rigdommen, så tag den til dig, og jeg vil tage dette land til mig og mine børn for evigt at arve det.
20 Og Nebajot, Ismaels søn, var dengang i landet med sine børn, og Esau gik den dag hen og rådførte sig med ham og sagde:
21 Således har Jakob talt til mig, og således har han svaret mig: Giv nu dit råd, og vi vil høre.
22 Og Nebajot sagde: "Hvad er det, Jakob har talt til dig? Se, alle Kana'ans børn bor trygt i deres land, og Jakob siger, at han skal arve det med sine afkom alle dage."
23 Gå derfor nu hen og tag al din fars rigdom og lad din bror Jakob blive i landet, som han har sagt.
24 Esau vendte tilbage til Jakob og gjorde alt, hvad Nebajot, Ismaels søn, havde rådet ham til. Esau tog alle de rigdomme, Isak havde efterladt sig: sjælene, dyrene, kvæget og ejendommen, ja alle rigdommene; han gav intet til sin bror Jakob. Jakob tog hele Kana'ans land fra Ægyptens bæk til Eufratfloden og tog det til evig ejendom for sine børn og sine efterkommere til evig tid.
25 Jakob tog også Makpelas hule i Hebron fra sin bror Esau, den som Abraham havde købt af Efron, som et gravsted for sig selv og hans afkom til evig tid.
26 Og Jakob skrev alt dette i Købbogen og underskrev den, og han bevidnede alt dette med fire trofaste vidner.
27 Og dette er de ord, som Jakob skrev i bogen: Kana'ans land og alle hittitternes, hivvitternes, jebusitternes, amoritternes, perizzitternes og gergasitternes byer, alle syv folkeslag fra Egyptens flod til Eufratfloden.
28 Og byen Hebron Kireath-Arba og hulen, som er i den, købte Jakob af sin bror Esau for en værdi, som ejendom og arv for hans afkom efter ham til evig tid.
29 Og Jakob tog købsbogen og underskriften, budet og lovene og den åbenbarede bog, og han lagde dem i et lerkar, så de kunne forblive i lang tid, og han overgav dem i sine børns hænder.
30 Esau tog alt, hvad hans far havde efterladt ham efter sin død fra sin bror Jakob, og han tog alt, hvad han ejede, både mennesker og dyr, kameler og æsler, okser og lam, sølv og guld, sten og bdellium og alle de rigdomme, som Isak, Abrahams søn, havde tilhørt; der var intet tilbage, som Esau ikke tog af alt, hvad Isak havde efterladt sig efter sin død.
31 Esau tog alt dette med sig, og han og hans børn drog hjem til horiten Se'irs land, væk fra sin bror Jakob og hans børn.
32 Esau fik besiddelser blandt Se'irs børn, og Esau vendte ikke tilbage til Kana'ans land fra den dag af.
33 Og hele Kana'ans land blev israelitternes arv til evig tid, og Esau arvede Se'irs bjerg med alle sine børn.

KAPITEL 48

1 I de dage, efter Isaks død, befalede Herren og lod en hungersnød komme over hele jorden.
2 På den tid sad Farao, kongen af Egypten, på sin trone i Egypten og lå i sin seng og drømte drømme. Farao så i sin drøm, at han stod ved bredden af Egyptens flod.
3 Og mens han stod der, så han, og se, syv køer, der var fede, kødfulde og smukke at se til, steg op af floden.
4 Og syv andre køer, magre af kød og ilde af udseende, kom op efter dem, og de syv ilde af udseende slugte de smukke, og deres udseende var stadig ilde som i starten.
5 Og han vågnede, og han sov igen, og han drømte for anden gang, og han så, og se, syv kornaks voksede op på ét strå, grove og gode, og syv tynde aks, blæst af østenvinden, sprang op efter dem, og de tynde aks slugte de fulde, og Farao vågnede af sin drøm.
6 Og om morgenen huskede kongen sine drømme, og hans ånd var dybt foruroliget over drømmene. Kongen skyndte sig og sendte bud efter alle Ægyptens magikere og de vise mænd, og de kom og trådte frem for Farao.
7 Og kongen sagde til dem: Jeg har drømt drømme, og der er ingen, som kan tyde dem; og de sagde til kongen: Fortæl dine tjenere dine drømme, og lad os høre dem.
8 Og kongen fortalte dem sine drømme, og de svarede alle med én stemme kongen: "Kongen leve evigt!" Dette er udtydningen af dine drømme.
9 De syv gode køer, som du så, er tegn på syv døtre, som skal fødes dig i de sidste dage, og de syv køer, som du så stige op efter dem og sluge dem, er et tegn på, at de døtre, som skal fødes dig, alle skal dø i kongens levetid.
10 Og det, du så i den anden drøm om syv fulde, gode kornaks, der voksede op på ét strå, dette er deres tydning:

at du i de sidste dage vil bygge dig syv byer i hele Egyptens land; og det, du så af de syv fortærede kornaks, der spirede op efter dem og opslugte dem, mens du betragtede dem med dine øjne, er et tegn på, at de byer, du vil bygge, alle vil blive ødelagt i de sidste dage, i kongens levetid.
11 Da de talte disse ord, lyttede kongen ikke til deres ord og lod sig ikke rette af dem, for kongen vidste i sin visdom, at de ikke gav en rette tydning af drømmene. Da de var færdige med at tale for kongen, svarede kongen dem: "Hvad er det for et ord, I har talt til mig? I har sagt falskhed og løgn; giv derfor nu den rette tydning af mine drømme, så I ikke skal dø."
12 Og kongen befalede derefter, og han sendte bud og lod igen andre vismænd kalde, og de kom og trådte frem for kongen, og kongen fortalte dem sine drømme, og de svarede ham alle efter den første tydning, og kongens vrede blussede op, og han blev meget vred, og kongen sagde til dem: Sandelig taler I løgne og udtaler falskhed i det, I har sagt.
13 Og kongen befalede, at der skulle udsendes en proklamation i hele Egypten: "Kongen og hans stormænd har besluttet, at enhver vis mand, der kender og forstår drømmetydning og ikke i dag træder frem for kongen, skal dø."
14 Og den mand, der kan tyde sine drømme for kongen, skal gives alt, hvad han kræver af kongen. Og alle de vise mænd i Egyptens land kom frem for kongen sammen med alle magikerne og troldmændene, som var i Egypten og i Gosen, i Ramseses, i Takpankes, i Zoar og på alle steder ved Egyptens grænser, og de trådte alle frem for kongen.
15 Og alle de adelige, fyrsterne og kongens tjenere kom sammen fra alle Ægyptens byer, og de satte sig alle foran kongen, og kongen fortalte sine drømme for de vise mænd og fyrsterne, og alle, der sad foran kongen, var forbløffede over synet.
16 Og alle de vise mænd, som stod hos kongen, var meget uenige om deres tydning af hans drømme; nogle af dem tydede dem for kongen og sagde: De syv gode køer er syv konger, som af kongens afkom skal opstå over Egypten.
17 Og de syv onde køer er syv fyrster, som skal stå op imod dem i de sidste dage og ødelægge dem; og de syv kornaks er de syv store fyrster, der tilhører Egypten, som skal falde i hænderne på deres fjenders syv mindre mægtige fyrster i vor herre kongens krige.
18 Og nogle af dem tydede det for kongen på denne måde og sagde: De syv gode køer er Ægyptens stærke byer, og de syv onde køer er de syv folkeslag i Kana'ans land, som skal komme imod Ægyptens syv byer i de sidste dage og ødelægge dem.
19 Og det, du så i den anden drøm, om syv gode og dårlige kornaks, er et tegn på, at Ægyptens herredømme igen vil vende tilbage til dit afkom som først.
20 Og under hans regeringstid vil folket i Egyptens byer vende sig mod de syv Kana'ans byer, som er stærkere end dem, og de vil ødelægge dem, og Egyptens herredømme vil vende tilbage til dit afkom.
21 Og nogle af dem sagde til kongen: Dette er tydningen af dine drømme: De syv gode køer er syv dronninger, som du skal tage til hustruer i de sidste dage, og de syv onde køer betyder, at disse kvinder alle skal dø i kongens levetid.
22 Og de syv gode og dårlige kornaks, som du så i den anden drøm, er fjorten børn, og det skal ske i de sidste dage, at de skal stå op og kæmpe indbyrdes, og syv af dem skal slå de syv, der er stærkere.
23 Og nogle af dem sagde disse ord til kongen og sagde: De syv gode køer betyder, at syv børn skal fødes til dig, og de skal dræbe syv af dine børnebørn i de sidste dage; og de syv gode kornaks, som du så i den anden drøm, er de fyrster, som syv andre mindre mægtige fyrster skal kæmpe imod og ødelægge dem i de sidste dage og hævne dine børns sag, og herredømmet skal vende tilbage til dine afkom.
24 Og kongen hørte alle Ægyptens vismænds ord og deres udtydning af hans drømme, og ingen af dem behagede kongen.
25 Og kongen vidste i sin visdom, at de ikke helt havde talt rigtigt i alle disse ord, for det var fra Herren at gøre Egyptens vismænds ord til intet, for at Josef kunne gå ud af fængslet og blive mægtig i Egypten.
26 Da kongen så, at ingen af alle Ægyptens vismænd og magikere talte rigtigt til ham, blussede kongens vrede op, og hans harme brændte i ham.
27 Og kongen befalede, at alle de vise mænd og magikerne skulle gå bort fra ham, og de gik alle bort fra kongen med skam og skændsel.
28 Og kongen befalede, at der skulle sendes en proklamation ud over hele Egypten om at dræbe alle magikerne, der var i Egypten, og at ikke én af dem skulle leve.
29 Og kongens vagtførere rejste sig, og hver mand trak sit sværd, og de begyndte at slå Egyptens magikere og de vise mænd ihjel.
30 Og derefter kom Merod, kongens overmundskænk, og bøjede sig for kongen og satte sig foran ham.
31 Og munkskænken sagde til kongen: "Kongen leve evigt, og hans herredømme blive ophøjet i landet!"
32 Du blev vred på din tjener i de dage, nu for to år siden, og satte mig i forvaring, og jeg var i forvaring en tid, jeg og den øverste bager.
33 Og der var med os en hebraisk tjener, som tilhørte livvagtens øverste, hans navn var Josef, for hans herre var blevet vred på ham og havde sat ham i fængsel, og han tjente os der.
34 Og nogen tid efter, da vi var i vagtposten, drømte vi drømme i én nat, jeg og den øverste bager; vi drømte, hver mand efter sin drøms tydning.
35 Og vi kom om morgenen og fortalte det til tjeneren, og han tydede vores drømme for os, hver mand efter sin drøm, om han havde tydet dem korrekt.
36 Og det skete, som han udlagde det for os, således gik det; intet af hans ord faldt til jorden.
37 Og nu, min herre og konge, lad være med at dræbe Egyptens folk forgæves; se, den slave er stadig indespærret i huset af vagtchefen, sin herre, i indespærringshuset.
38 Hvis kongen finder det passende, så lad ham sende bud efter ham, så han kan komme til dig, og han vil give dig den rette tydning af den drøm, du drømte.
39 Og kongen hørte overmundskænkens ord, og kongen beordrede, at Ægyptens vismænd ikke skulle dræbes.
40 Og kongen beordrede sine tjenere til at føre Josef frem for sig, og kongen sagde til dem: Gå hen til ham, og skræm

ham ikke, for at han ikke skal blive forvirret og ikke vide, hvordan han skal tale ordentligt.
41 Kongens tjenere gik hen til Josef og førte ham i hast ud af fangehullet. Kongens tjenere barberede ham, og han skiftede sin fangeklædning og trådte frem for kongen.
42 Og kongen sad på sin kongelige trone i en fyrstelig klædedragt, ombundet med en gylden efod, og det fine guld, som var på den, glimtede, og karbunkelen, rubinen og smaragden sammen med alle de ædelsten, som var på kongens hoved, blændede øjet, og Josef undrede sig meget over kongen.
43 Tronen, som kongen sad på, var beklædt med guld og sølv og onykssten, og den havde halvfjerds trin.
44 Og det var deres skik i hele Egypten, at enhver mand, der kom for at tale med kongen, hvad enten han var en fyrste eller en, der var agtet i kongens øjne, steg op til kongens trone til det enogtredivte trin, og kongen gik ned til det seksogtredivte trin og talte med ham.
45 Hvis han var en af almindelige mennesker, gik han op på det tredje trin, og kongen gik ned på det fjerde og talte til ham, og deres skik var desuden, at enhver mand, der forstod at tale alle de halvfjerds sprog, gik op på de halvfjerds trin og gik op og talte, indtil han nåede kongen.
46 Og enhver mand, der ikke kunne fuldføre de halvfjerds, besteg så mange trin, som han forstod at tale de sprog.
47 Og det var skik i Ægypten i de dage, at ingen skulle herske over dem, som ikke forstod at tale halvfjerds sprog.
48 Og da Josef kom for kongen, bøjede han sig til jorden for kongen og gik op på det tredje trin, og kongen satte sig på det fjerde trin og talte med Josef.
49 Og kongen sagde til Josef: Jeg drømte en drøm, og der er ingen, der kan tyde den rigtigt, og jeg befalede i dag, at alle Ægyptens magikere og vismænd skulle komme til mig, og jeg fortalte dem mine drømme, og ingen har tydet dem rigtigt for mig.
50 Og efter dette hørte jeg i dag om dig, at du er en vis mand og kan tyde enhver drøm, du hører, korrekt.
51 Josef svarede Farao: "Farao skal fortælle ham om de drømme, han har drømt; Gud skal give dem deres tydning." Farao fortalte Josef sine drømme, drømmen om køerne og drømmen om kornaksene, og kongen holdt op med at tale.
52 Og Josef blev da iført Guds ånd foran kongen, og han vidste alt, hvad der ville ske med kongen fra den dag og fremefter, og han kendte den rette tydning af kongens drøm, og han talte foran kongen.
53 Og Josef fandt nåde for kongens øjne, og kongen bøjede sine ører og sit hjerte og hørte alle Josefs ord. Og Josef sagde til kongen: "Tro ikke, at det er to drømme, for det er kun én drøm, om det, som Gud har valgt at gøre i hele landet, har han vist kongen i sin drøm, og dette er den rette tydning af din drøm:
54 De syv gode køer og aks er syv år, og de syv dårlige køer og aks er også syv år; det er én drøm.
55 Se, i de syv år, der kommer, skal der være en stor overflod i hele landet, og derefter følger syv hungersår, en meget alvorlig hungersnød; og al overfloden skal glemmes i landet, og hungersnøden skal fortære landets indbyggere.
56 Kongen drømte én drøm, og drømmen blev derfor gentaget for Farao, fordi sagen er bestemt af Gud, og Gud vil snart lade den ske.
57 Derfor vil jeg nu give dig et råd og udfri din sjæl og landets indbyggeres sjæle fra hungersnødens onde tilstand, så du i hele dit rige søger efter en meget klog og vis mand, som kender alle regeringsanliggender, og udnævner ham til at føre tilsyn med Egyptens land.
58 Og lad den mand, du sætter over Egypten, udpege embedsmænd under sig, så de samler al føden fra de gode år, der kommer, og oplagrer korn og anbringer det i dine fastsatte forråd.
59 Og lad dem gemme den mad til de syv hungersnødsår, så den kan findes til dig og dit folk og hele dit land, og du og dit land ikke skal udryddes af hungersnøden.
60 Alle landets indbyggere skal også få ordre til at samle, hver mand, afgrøden fra sin mark, af alle slags fødevarer, i de syv gode år, og at de skal lægge det i deres forråd, så det kan findes til dem i hungersnødens dage, og så de kan leve af det.
61 Dette er den rette fortolkning af din drøm, og dette er det råd, der er givet for at frelse din sjæl og alle dine undersåtters sjæle.
62 Og kongen svarede og sagde til Josef: "Hvem siger, og hvem ved, at dine ord er sande?" Og han sagde til kongen: "Dette skal være dig et tegn på, at alle mine ord er sande, og at mit råd er godt for dig."
63 Se, din hustru sidder i dag på fødselsskamlen, og hun skal føde dig en søn, og du skal glæde dig med ham; når dit barn er gået ud af sin mors livmoder, skal din førstefødte søn, som er født for to år siden, dø, og du skal finde trøst i det barn, som skal fødes dig i dag.
64 Og Josef var færdig med at tale disse ord til kongen, og han bøjede sig for kongen og gik ud, og da Josef var gået ud fra kongens åsyn, gik de tegn, som Josef havde talt til kongen, i opfyldelse på den dag.
65 Og dronningen fødte en søn på den dag, og kongen hørte den glade nyhed om sin søn, og han glædede sig, og da rapportereren var gået ud fra kongens nærvær, fandt kongens tjenere kongens førstefødte søn liggende død på jorden.
66 Og der var stor klage og larm i kongens hus, og kongen hørte det, og han sagde: "Hvad er det for en larm og klage, jeg har hørt i huset?" Og de fortalte kongen, at hans førstefødte søn var død. Da vidste kongen, at alle Josefs ord, som han havde talt, var sande, og kongen trøstede sig over sin søn med det barn, der var født ham den dag, sådan som Josef havde talt.

KAPITEL 49

1 Efter disse begivenheder sendte kongen bud og samlede alle sine embedsmænd og tjenere og alle kongens fyrster og adelsmænd, og de kom alle frem for kongen.
2 Og kongen sagde til dem: Se, I har set og hørt alle denne hebraiske mands ord og alle de tegn, som han sagde ville ske, og intet af hans ord er faldet til jorden.
3 Du ved, at han har givet drømmen en rette tydning, og den vil helt sikkert gå i opfyldelse. Så læg nu råd og vid, hvad du vil gøre, og hvordan landet skal reddes fra hungersnøden.
4 Søg nu og se, om der findes en ligemand, i hvis hjerte der er visdom og kundskab, og jeg vil sætte ham over landet.

5 For du har hørt, hvad den hebraiske mand har rådgivet om dette for at redde landet fra hungersnøden, og jeg ved, at landet ikke skal reddes fra hungersnøden uden råd fra den hebraiske mand, ham der gav mig råd.
6 Og de svarede alle kongen og sagde: Det råd, som hebræeren har givet angående dette, er godt; se, derfor, vor herre og konge, er hele landet i din hånd, gør, hvad der synes godt i dine øjne.
7 Ham, som du udvælger, og som du i din visdom ved er viis og i stand til at befri landet med sin visdom, ham skal kongen udpege til at være under ham over landet.
8 Og kongen sagde til alle embedsmændene: Jeg har tænkt, at siden Gud har kundgjort den hebraiske mand alt, hvad han har talt, er der ingen så klog og vis i hele landet som han. Hvis det synes jer godt, vil jeg sætte ham over landet, for han vil frelse landet med sin visdom.
9 Og alle embedsmændene svarede kongen og sagde: "Men det står jo skrevet i Ægyptens love, og de må ikke overtrædes, at ingen må herske over Ægypten eller være næst efter kongen, uden at han har kendskab til alle menneskenes sprog."
10 Derfor, vor herre og konge, se, denne hebraiske mand kan kun tale hebraisk, og hvordan kan han så være den næstbedste herre over os, en mand der ikke engang kender vores sprog?
11 Nu beder vi dig om at sende bud efter ham, så han kan komme frem for dig og sætte ham på prøve i alle ting, og gøre, som du finder passende.
12 Og kongen sagde: "Det skal ske i morgen, og det ord, du har sagt, er godt." Og alle embedsmændene kom frem for kongen samme dag.
13 Og samme nat sendte Herren en af sine tjenende engle, og han kom til Egypten til Josef, og Herrens engel stod over Josef, og se, Josef lå i sin herres seng om natten i fangehullet, for hans herre havde sat ham tilbage i fangehullet på grund af sin kone.
14 Og englen vækkede ham af hans søvn, og Josef stod op og stod på sine ben, og se, Herrens engel stod lige overfor ham; og Herrens engel talte med Josef, og han lærte ham alle menneskets sprog i den nat, og han kaldte ham Josef.
15 Og Herrens engel forlod ham, og Josef vendte tilbage og lagde sig på sin seng, og Josef var forbløffet over det syn, han havde set.
16 Og det skete om morgenen, at kongen sendte bud efter alle sine embedsmænd og tjenere, og de kom alle og satte sig foran kongen, og kongen befalede, at Josef skulle føres frem, og kongens tjenere gik hen og bragte Josef frem for Farao.
17 Og kongen kom frem og besteg tronens trin, og Josef talte til kongen på alle sprog, og Josef gik hen til ham og talte til kongen, indtil han nåede frem til kongen på det halvfjerdsindstyvende trin, og han satte sig foran kongen.
18 Og kongen glædede sig storligt over Josef, og alle kongens embedsmænd glædede sig storligt sammen med kongen, da de hørte alle Josefs ord.
19 Og kongens og embedsmændenes forslag syntes godt om at udpege Josef til at være næst efter kongen over hele Egypten, og kongen sagde til Josef:
20 Nu har du givet mig det råd at udpege en vis mand over Egypten, for at han med sin visdom kunne frelse landet fra hungersnøden. Nu har Gud derfor kundgjort dig alt dette og alle de ord, du har talt, og der findes ingen klog og vis mand som dig i hele landet.
21 Og dit navn skal ikke mere være Josef, men Zaphnath Paaneah skal være dit navn; du skal være den næststørste efter mig, og efter dit ord skal alle mine regeringsanliggender ske, og efter dit ord skal mit folk gå ud og komme ind.
22 Mine tjenere og embedsmænd skal også modtage deres månedlige løn fra din hånd, og hele landets folk skal bøje sig for dig; kun på min trone vil jeg være større end dig.
23 Og kongen tog sin ring af sin hånd og satte den på Josefs hånd, og kongen klædte Josef i et fyrsteligt klædebon, og han satte en guldkrone på hans hoved og en guldkæde om hans hals.
24 Og kongen befalede sine tjenere at lade ham køre i kongens anden vogn, som kørte overfor kongens vogn, og han lod ham ride på en stor og stærk hest blandt kongens heste og føre ham gennem Egyptens gader.
25 Og kongen befalede, at alle dem, der spillede på tamburiner, harper og andre musikinstrumenter, skulle drage ud med Josef; tusind tamburiner, tusind mekoloter og tusind nebalim fulgte ham.
26 Og fem tusinde mænd, med dragne sværd, der glitrede i deres hænder, marcherede og spillede foran Josef, og tyve tusinde af kongens stormænd, iført bælter af læder overtrukket med guld, marcherede ved Josefs højre hånd og tyve tusinde ved hans venstre, og alle kvinderne og jomfruerne gik op på tagene eller stod på gaderne og legede og jublede over Josef og stirrede på Josefs udseende og hans skønhed.
27 Og kongens folk gik foran ham og bag ham og parfumede vejen med røgelse og kassia og alle slags fin parfume og spredte myrra og aloe langs vejen, og tyve mænd råbte disse ord foran ham i hele landet med høj røst:
28 Ser du denne mand, som kongen har valgt til sin næstkommanderende? Han skal styre alle regeringsanliggender, og den, der overtræder hans befalinger eller ikke bøjer sig til jorden for ham, skal dø, for han gør oprør mod kongen og hans næstkommanderende.
29 Og da herolderne var holdt op med at udråbe, bøjede hele Egyptens folk sig til jorden for Josef og sagde: "Måtte kongen leve, og måtte også hans anden leve!" Og alle Egyptens indbyggere bøjede sig langs vejen, og da herolderne nærmede sig dem, bøjede de sig og jublede med alle slags tamburiner, mekol og nebal for Josef.
30 Og Josef løftede sine øjne mod himlen på sin hest og råbte: "Han oprejser den fattige fra støvet, han løfter den trængende fra møddingen." O Hærskarers Herre, lykkelig er den mand, der stoler på dig.
31 Og Josef rejste gennem Egyptens land sammen med Faraos tjenere og embedsmænd, og de viste ham hele Egyptens land og alle kongens skatte.
32 Og Josef vendte tilbage og trådte frem for Farao samme dag, og kongen gav Josef en ejendom i Egypten, marker og vingårde, og kongen gav Josef tre tusind talenter sølv og et tusind talenter guld, onyksten og bdellium og mange gaver.
33 Og den næste dag befalede kongen hele Egyptens folk at bringe Josef ofre og gaver, og at den, der overtrådte kongens befaling, skulle dø; og de byggede en offerhøj på

byens gade og bredte klæder ud der, og enhver, der bragte noget til Josef, lagde det på offerhøjen.
34 Og hele Egyptens folk kastede noget på offerhøjen, den ene mand en guldørering, og den anden ringe og øreringe og forskellige kar af guld og sølvarbejde, og onykssten og bdellium kastede han på offerhøjen; enhver gav noget af, hvad han ejede.
35 Og Josef tog alt dette og lagde det i sine skatkamre, og alle kongens embedsmænd og adelsmænd ophøjede Josef og gav ham mange gaver, da kongen havde valgt ham til sin næstkommanderende.
36 Kongen sendte bud til Potifera, søn af Ahirams præst i On, og han tog hans unge datter Osnat og gav hende til Josef til hustru.
37 Og pigen var meget smuk, en jomfru, en som ingen mand havde kendt, og Josef tog hende til hustru; og kongen sagde til Josef: Jeg er Farao, og ingen undtagen dig skal vove at løfte sin hånd eller sin fod for at retlede mit folk i hele Egyptens land.
38 Josef var tredive år gammel, da han stod for Farao, og Josef forlod kongen og blev kongens næstkommanderende i Egypten.
39 Og kongen gav Josef hundrede tjenere til at tjene ham i hans hus, og Josef sendte også bud og købte mange tjenere, og de blev i Josefs hus.
40 Josef byggede sig da et meget prægtigt hus, der lignede kongelige huse, foran kongens palads' gård, og han byggede et stort tempel i huset, meget elegant i udseende og bekvemt til sin bolig; tre år brugte Josef på at opføre sit hus.
41 Og Josef lavede sig en meget elegant trone af overflod af guld og sølv, og han beklædte den med onykssten og bdellium, og han lavede på den en afbildning af hele Egyptens land og en afbildning af Egyptens flod, der vander hele Egyptens land; og Josef sad trygt på sin trone i sit hus, og Herren øgede Josefs visdom.
42 Og alle Ægyptens indbyggere og Faraos tjenere og hans fyrster elskede Josef overordentlig højt, for dette var en gave fra Herren til Josef.
43 Og Josef havde en krigshær, der drog ud i hære og tropper i et antal på fyrre tusinde seks hundrede mand, der var i stand til at bære våben for at hjælpe kongen og Josef mod fjenden, foruden kongens officerer og hans tjenere og Egyptens indbyggere i utallige tal.
44 Og Josef gav sine helte og hele sin hær skjolde og spyd, huer og brynjer og sten til slynger.

KAPITEL 50

1 På den tid kom Tarsis-børnene imod Ismaels sønner og førte krig mod dem, og Tarsis-børnene plyndrede ismaelitterne i lang tid.
2 Og Ismaels børn var få i antal i de dage, og de kunne ikke få overtaget over Tarsis' børn, og de blev hårdt undertrykt.
3 Og ismaelitternes gamle mænd sendte et brev til Egyptens konge og sagde: Send dine tjenere officerer og hære til at hjælpe os med at kæmpe mod Tarsis' børn, for vi har været i færd med at udtære dem i lang tid.
4 Og Farao sendte Josef afsted med de vældige mænd og den hær, som var med ham, og også sine vældige mænd fra kongens hus.
5 Og de drog til Havila-landet til Ismaels børn for at hjælpe dem mod Tarsis' børn, og Ismaels børn kæmpede mod Tarsis' børn, og Josef slog Tarsishitterne og underlagde sig hele deres land, og Ismaels børn bor der den dag i dag.
6 Da Tarsis-landet blev underlagt, flygtede alle tarsisitterne og nåede grænsen til deres brødre, Javans børn. Josef vendte tilbage til Egypten med alle sine kæmper og hær, og ikke én mand manglede.
7 Og ved omvæltningen i Josefs andet regeringsår over Egypten gav Herren stor overflod i hele landet i syv år, som Josef havde sagt, for Herren velsignede al jordens afgrøde i de dage i syv år, og de spiste og blev rigt mætte.
8 Og Josef havde på den tid embedsmænd under sig, og de samlede al afgrøden fra de gode år og ophobede korn år for år og lagde det i Josefs skatkamre.
9 Og når de samlede maden, befalede Josef, at de skulle bringe kornet i aksene og også bringe noget af markens jord med, for at det ikke skulle blive ødelagt.
10 Og Josef gjorde således år efter år og samlede korn i overflod som havets sand, for hans forråd var umådelige og uoverskuelige.
11 Og alle Ægyptens indbyggere samlede alle slags fødevarer i rigelig mængde i deres forråd i de syv gode år, men de gjorde ikke med det, som Josef gjorde.
12 Og al den mad, som Josef og egypterne havde samlet i de syv overflodsår, blev sikret landet i forråd til de syv hungersnødsår, til hele landets underhold.
13 Og Ægyptens indbyggere fyldte hver mand sit forråd og sit skjul med korn for at være til underhold under hungersnøden.
14 Og Josef anbragte al den mad, han havde samlet, i alle Ægyptens byer, og han lukkede alle forrådene og satte vagter over dem.
15 Josefs hustru Osnat, Potiferas datter, fødte ham to sønner, Manasse og Efraim, og Josef var fireogtredive år gammel, da han fik dem.
16 Og drengene voksede op og fulgte hans veje og hans anvisninger; de afveg ikke fra den vej, deres far havde lært dem, hverken til højre eller venstre.
17 Og Herren var med drengene, og de voksede op og fik forstand og færdigheder i al visdom og i alle regeringsanliggender, og alle kongens embedsmænd og hans stormænd blandt Egyptens indbyggere ophøjede drengene, og de blev opdraget blandt kongens børn.
18 Og de syv overflodsår, som var over hele landet, var forbi, og de syv hungersår kom efter dem, som Josef havde sagt, og hungersnøden var over hele landet.
19 Og hele Egyptens folk så, at hungersnøden var begyndt i Egyptens land, og hele Egyptens folk åbnede deres kornlagre, for hungersnøden var ved at overmande dem.
20 Og de fandt al maden, som var i deres forråd, fuld af skadedyr og ubrugelig til at spise, og hungersnøden blev ved med at brede sig over hele landet, og alle Egyptens indbyggere kom og råbte til Farao, for hungersnøden var tung over dem.
21 Og de sagde til Farao: "Giv dine tjenere mad, hvorfor skal vi så dø af sult for dine øjne, selv vi og vores småbørn?"
22 Farao svarede dem: "Hvorfor råber I til mig? Befalede Josef ikke, at kornet skulle oplagres i de syv overflodsår til hungersnødens år? Hvorfor adlød I ikke hans røst?"

23 Og egypternes folk svarede kongen og sagde: Så sandt din sjæl lever, vor herre, dine tjenere har gjort alt, hvad Josef befalede, for dine tjenere samlede også al afgrøden fra deres marker i de syv overflodsår og lagde den i forrådene, som den står til denne dag.
24 Og da hungersnøden tog over dine tjenere, åbnede vi vores forråd, og se, al vores afgrøde var fyldt med skadedyr og var ikke egnet til føde.
25 Da kongen hørte alt, hvad der var hændt Egyptens indbyggere, blev han meget bange på grund af hungersnøden og meget skrækslagen. Kongen svarede Egyptens folk: "Eftersom alt dette er hændt jer, så gå til Josef og gør, hvad han siger til jer, overtræde ikke hans befalinger."
26 Og hele Egyptens folk gik ud og kom til Josef og sagde til ham: "Giv os mad, hvorfor skal vi dø af sult foran dig? Vi har jo samlet vores afgrøde ind i de syv år, som du befalede, og vi har oplagret den, og således er det gået os."
27 Og da Josef hørte alle egypternes ord og hvad der var hændt dem, åbnede Josef alle sine forråd af afgrøder og solgte dem til egypterne.
28 Og hungersnøden herskede over hele landet, og hungersnøden var i alle lande, men i Egypten var der afgrøder til salg.
29 Og alle Ægyptens indbyggere kom til Josef for at købe korn, for hungersnøden var over dem, og alt deres korn var ødelagt, og Josef solgte det daglig til alle Ægyptens folk.
30 Og alle indbyggerne i Kana'ans land og filistrene og dem hinsides Jordan og østens børn og alle byerne i landene fjernt og nær hørte, at der var korn i Egypten, og de kom alle til Egypten for at købe korn, for hungersnøden var hård over dem.
31 Og Josef åbnede kornlagrene og satte tilsynsmænd over dem, og de stod dagligt og solgte til alle, der kom.
32 Og Josef vidste, at hans brødre også ville komme til Egypten for at købe korn, for hungersnøden var overalt i landet. Og Josef befalede hele sit folk at lade det udråbe i hele Egypten og sige:
33 Det er kongens, hans næstkommanderendes og deres stormænds beslutsomhed, at enhver, der ønsker at købe korn i Egypten, ikke skal sende sine tjenere til Egypten for at købe, men sine sønner, og også enhver egypter eller kana'anæer, der kommer fra et af forrådene for at købe korn i Egypten og går og sælger det i hele landet, skal dø, for ingen skal købe uden at underholde sin husstand.
34 Og enhver mand, der fører to eller tre dyr, skal dø, for et menneske må kun føre sit eget dyr.
35 Og Josef satte vagter ved Ægyptens porte og befalede dem og sagde: Enhver, der kommer for at købe korn, skal ikke lade ham komme ind, før hans navn og hans fars navn og hans fars fars navn er skrevet ned, og hvad der er skrevet om dagen, skal sende deres navne til mig om aftenen, så jeg kan kende deres navne.
36 Og Josef satte embedsmænd over hele Egyptens land og befalede dem at gøre alt dette.
37 Og Josef gjorde alt dette og fastsatte disse love, for at han kunne vide, hvornår hans brødre skulle komme til Egypten for at købe korn; og Josefs folk lod det daglig udråbe i Egypten i overensstemmelse med disse ord og love, som Josef havde befalet.
38 Og alle indbyggerne i Østens og Vestens land og på hele jorden hørte om de love og bestemmelser, som Josef havde udstedt i Egypten, og indbyggerne fra jordens yderste egne kom og købte korn i Egypten dag efter dag og drog derefter bort.
39 Og alle Ægyptens Føjtnere gjorde, som Josef havde befalet, og alle dem, der kom til Ægypten for at købe Korn, skrev Portvogterne deres Navne og deres Fædres Navne og bragte dem hver Dag om Aftenen frem for Josef.

KAPITEL 51

1 Jakob hørte senere, at der var korn i Egypten, og han kaldte på sine sønner, at de skulle drage til Egypten for at købe korn, for hungersnøden blev også hård over dem. Han kaldte på sine sønner og sagde:
2 Se, jeg hører, at der er korn i Egypten, og at alle folk på jorden drager derhen for at købe det. Hvorfor vil I så vise jer tilfredse for hele jorden? Gå også I ned til Egypten og køb os lidt korn blandt dem, der kommer derhen, så vi ikke dør.
3 Og Jakobs sønner lyttede til deres fars røst og rejste sig for at drage ned til Egypten for at købe korn blandt de andre, der kom dertil.
4 Og Jakob, deres far, befalede dem og sagde: Når I kommer ind i byen, må I ikke gå ind ad én port på én gang af hensyn til landets indbyggere.
5 Jakobs sønner drog afsted og kom til Egypten, og Jakobs sønner gjorde alt, som deres far havde befalet dem. Jakob sendte ikke Benjamin, for han sagde: "For at der ikke skulle ske ham en ulykke på vejen ligesom hans bror." Og ti af Jakobs sønner drog afsted.
6 Og mens Jakobs sønner var på vej, angrede de, hvad de havde gjort mod Josef, og de talte til hinanden og sagde: Vi ved, at vor bror Josef drog ned til Egypten, og nu vil vi lede efter ham, hvor vi går hen, og hvis vi finder ham, vil vi tage ham fra hans herre som løsesum, og hvis ikke, så vil vi dø for ham med magt.
7 Og Jakobs sønner indvilligede i dette og styrkede sig for Josefs skyld for at udfri ham fra hans herres hånd, og Jakobs sønner drog til Egypten; og da de kom nær Egypten, skiltes de fra hinanden og gik gennem Egyptens ti porte, og portvogterne skrev deres navne på den dag og bragte dem til Josef om aftenen.
8 Og Josef læste navnene op fra byens portvogters hånd, og han fandt ud af, at hans brødre var gået ind gennem byens ti porte, og Josef befalede på det tidspunkt, at det skulle udråbes i hele Egypten og sige:
9 Gå ud, alle I lagervagter, luk alle kornlagre og lad kun ét forblive åbent, så de, der kommer, kan købe derfra.
10 Og alle Josefs officerer gjorde således på det tidspunkt, og de lukkede alle forrådene og lod kun ét stå åbent.
11 Og Josef gav sine brødres navne nedskrevne til ham, der var overordnet for magasinet, og han sagde til ham: "Hvem som helst, der kommer til dig for at købe korn, så spørg om hans navn, og når mænd med disse navne kommer til dig, så tag dem og send dem." Og de gjorde det.
12 Og da Jakobs sønner kom til byen, slog de sig sammen i byen for at opsøge Josef, før de købte sig korn.
13 Og de gik til skøgernes mure, og de ledte efter Josef inden for skøgernes mure i tre dage, for de troede, at Josef

ville komme inden for skøgernes mure, for Josef var meget smuk og havde et godt udseende, og Jakobs sønner ledte efter Josef i tre dage, men de kunne ikke finde ham.
14 Og manden, som var sat op til at have ansvaret for lageret, ledte efter de navne, som Josef havde givet ham, men fandt dem ikke.
15 Og han sendte bud til Josef og lod sige: "Tre dage er gået, og de mænd, hvis navne du gav mig, er ikke kommet; og Josef sendte tjenere ud for at lede efter mændene i hele Egypten og føre dem frem for Josef."
16 Josefs tjenere drog afsted og kom til Egypten, men de kunne ikke finde dem. De drog til Gosen, men der var de ikke. Derefter drog de til byen Rameses, men de kunne ikke finde dem.
17 Og Josef fortsatte med at sende seksten tjenere ud for at lede efter sine brødre, og de gik og spredte sig i byens fire hjørner, og fire af tjenerne gik ind i skøgernes hus, og de fandt de ti mænd der, der ledte efter deres bror.
18 Og de fire mænd tog dem og bragte dem frem for ham, og de bøjede sig for ham til jorden, og Josef sad på sin trone i hans tempel, iført fyrstelige klæder, og på hans hoved var en stor guldkrone, og alle de mægtige mænd sad omkring ham.
19 Og Jakobs sønner så Josef, og hans skikkelse og ynde og hans værdighed syntes vidunderlig i deres øjne, og de bøjede sig igen for ham til jorden.
20 Og Josef så sine brødre, og han kendte dem, men de kendte ham ikke, for Josef var meget stor i deres øjne, derfor kendte de ham ikke.
21 Og Josef sagde til dem: "Hvorfra kommer I?" Og de svarede alle: "Dine tjenere er kommet fra Kana'ans land for at købe korn, for hungersnøden hersker over hele jorden, og dine tjenere har hørt, at der er korn i Egypten, derfor er de kommet blandt de andre, der kommer for at købe korn til deres underhold."
22 Og Josef svarede dem og sagde: "Hvis I er kommet for at købe, som I siger, hvorfor går I så gennem byens ti porte? Det kan kun være, at I er kommet for at udspejde landet."
23 Og de svarede alle i fællesskab Josef og sagde: "Ikke sådan, herre, vi har ret. Dine tjenere er ikke spioner, men vi er kommet for at købe korn, for dine tjenere er alle brødre, sønner af én mand i Kana'ans land. Og vores far befalede os: Når I kommer til byen, må I ikke gå ind ad den samme port på grund af landets indbyggere."
24 Og Josef svarede dem igen og sagde: Det er det, jeg sagde til jer: I er kommet for at udspejde landet, derfor er I alle gået gennem byens ti porte; I er kommet for at se, hvor landet er bart.
25 Enhver, der kommer for at købe korn, går sin vej, og du er allerede tre dage i landet, og hvad laver du så i de skøger, hvor du har været i tre dage? Spioner kan da ikke lide den slags.
26 Og de sagde til Josef: "Det være langt fra vor herre at tale således, for vi er tolv brødre, sønner af vor far Jakob i Kana'ans land, søn af Isak, søn af Abraham, hebræeren. Og se, den yngste er i dag hos vor far i Kana'ans land, og den ene er ikke mere, for han var forsvundet fra os, og vi tænkte, at han måske var i dette land. Derfor leder vi efter ham over hele landet, og vi er endda kommet til skøgernes huse for at lede efter ham der."
27 Og Josef sagde til dem: "Har I så ledt efter ham over hele jorden, siden der kun er Egypten tilbage, hvor I kan søge ham? Hvad skulle jeres bror så gøre i skøgernes huse, selvom han var i Egypten? Har du ikke sagt: 'Du er af Isaks, Abrahams søns, sønner?' Hvad skulle Jakobs sønner så gøre i skøgernes huse?
28 Og de sagde til ham: Fordi vi hørte, at ismaelitterne stjal ham fra os, og det blev os fortalt, at de solgte ham i Egypten, og din tjener, vores bror, er meget smuk og velanset, så vi troede, at han ville være i skøgernes huse. Derfor gik dine tjenere derhen for at opsøge ham og betale løsepenge for ham.
29 Og Josef svarede dem igen og sagde: "I taler sandelig falsk og udsiger løgne, idet I siger om jer selv, at I er Abrahams sønner! Så sandt Farao lever, I er spioner! Derfor er I kommet til skøgerinders huse, for at I ikke skal blive kendt."
30 Og Josef sagde til dem: "Hvis I nu finder ham, og hans herre kræver en stor pris af jer, vil I så give ham den?" Og de sagde: "Det skal gives."
31 Og han sagde til dem: "Og hvis hans herre ikke vil skilles fra ham for en stor pris, hvad vil I så gøre ved ham for hans skyld?" Og de svarede ham og sagde: "Hvis han ikke giver ham til os, slår vi ham ihjel og tager vores bror og går bort."
32 Og Josef sagde til dem: Det er det, jeg har sagt til jer: I er spioner, for I er kommet for at dræbe landets indbyggere; for vi har hørt, at to af jeres brødre har dræbt alle indbyggerne i Sikem i Kana'ans land for jeres søsters skyld, og nu er I kommet for at gøre det samme i Egypten for jeres broders skyld.
33 Kun derved skal jeg vide, at I er sandfærdige mænd: Hvis I sender en af jer hjem for at hente jeres yngste bror fra jeres far og bringe ham her til mig, så vil jeg vide, at I har ret.
34 Og Josef kaldte halvfjerdsindstyve af sine kæmper til sig og sagde til dem: "Tag disse mænd og før dem ind i vagten."
35 Og de vældige mænd tog de ti mænd, greb fat i dem og satte dem i fængsel, og de blev i fængsel i tre dage.
36 Og på den tredje dag lod Josef dem føre ud af fængslet og sagde til dem: "Gør således for jer selv, hvis I er ærlige mænd, så I kan leve. En af jeres brødre skal blive indespærret i fængslet, mens I går og bringer kornet til jeres husstand hjem til Kana'ans land og henter jeres yngste bror og bringer ham her til mig, så jeg kan vide, at I er ærlige mænd, når I gør dette."
37 Og Josef gik ud fra dem og kom ind i kammeret og græd højlydt, for hans medlidenhed var opblæst med dem, og han vaskede sit ansigt og vendte tilbage til dem igen, og han tog Simeon fra dem og beordrede ham bundet, men Simeon ville ikke lade sig gøre, for han var en meget mægtig mand, og de kunne ikke binde ham.
38 Og Josef kaldte på sine helte, og halvfjerds tapre mænd kom foran ham med dragne sværd i hænderne, og Jakobs sønner var skrækslagne over dem.
39 Og Josef sagde til dem: Grib denne mand og spær ham inde, indtil hans brødre kommer til ham! Og Josefs tapre mænd skyndte sig, og de greb alle Simeon for at binde ham. Simeon udstødte et højt og frygteligt skrig, og råbet blev hørt i det fjerne.

40 Og alle Josefs tapre mænd blev skrækslagne ved lyden af skriget, så de faldt på deres ansigter, og de blev meget bange og flygtede.
41 Og alle de mænd, der var med Josef, flygtede, for de var meget bange for deres liv, og kun Josef og hans søn Manasse blev tilbage der. Og Manasse, Josefs søn, så Simeons styrke, og han blev overordentlig vred.
42 Manassah, Josefs søn, rejste sig mod Simeon, og Manassah slog Simeon med sin knytnæve mod nakken, så Simeon fik sin vrede til at tie stille.
43 Og Manasse greb fat i Simeon og greb ham med vold, bandt ham og førte ham ind i fængslet, og alle Jakobs sønner var forbløffede over den unge mands gerning.
44 Og Simeon sagde til sine brødre: Ingen af jer må sige, at dette er et slag mod en egypter, men det er et slag mod min fars hus.
45 Og efter dette beordrede Josef, at den, der var sat over forrådshuset, skulle tilkaldes, for at fylde deres sække med korn, så meget som de kunne bære, og lægge hver mands penge tilbage i hans sæk og give dem forsyninger til vejen, og således gjorde han med dem.
46 Og Josef befalede dem og sagde: "Vær forsigtig med at overtræde mine befalinger om at bringe jeres bror, som jeg har sagt til jer. Når I bringer jeres bror hid til mig, vil jeg vide, at I er sande mænd, og I kan drive handel i landet. Jeg vil give jer jeres bror tilbage, og I kan vende tilbage til jeres far i fred."
47 Og de svarede alle og sagde: Som vor Herre siger, således vil vi gøre; og de kastede sig ned for ham til jorden.
48 Og hver mand løftede sit korn på sit æsel, og de drog ud for at drage til Kana'ans land til deres far; og de kom til herberget, og Levi bredte sin sæk ud for at give sit æsel foder, da han så, og se, hans penge med fuld vægt stadig var i hans sæk.
49 Og manden blev meget bange og sagde til sine brødre: "Mine penge er kommet tilbage, og se, de er i min sæk." Og mændene blev meget bange og sagde: "Hvad er det, Gud har gjort mod os?"
50 Og de sagde alle: "Hvor er Herrens godhed mod vore fædre, mod Abraham, Isak og Jakob, siden Herren i dag har givet os i Ægyptens konges hånd, så han kan udtænke planer imod os?"
51 Og Juda sagde til dem: Sandelig er vi skyldige syndere for Herren vor Gud, fordi vi har solgt vores bror, vores eget kød, og hvorfor siger I: Hvor er Herrens godhed mod vore fædre?
52 Ruben sagde til dem: "Sagde jeg ikke til jer: I må ikke synde mod drengen, og I ville ikke høre på mig? Nu kræver Gud ham af os, og hvordan vover I så at sige: 'Hvor er Herrens godhed mod vore fædre?' I har syndet mod Herren!"
53 Og de blev natten over på det sted, og de stod tidligt op om morgenen og læssede deres korn på deres æsler, og de førte dem og drog videre og kom til deres fars hus i Kana'ans land.
54 Jakob og hans husstand gik ud for at møde sine sønner, og Jakob så, og se, at deres bror Simeon ikke var med dem. Og Jakob sagde til sine sønner: "Hvor er jeres bror Simeon, som jeg ikke ser?" Og hans sønner fortalte ham alt, hvad der var hændt dem i Egypten.

KAPITEL 52

1 Så gik de ind i deres hus, og hver mand åbnede sin sæk, og de så, og se, hver mands pengepung lå der. De og deres far blev meget forfærdede over det.
2 Og Jakob sagde til dem: "Hvad er det, I har gjort mod mig? Jeg sendte jeres bror Josef for at spørge, hvordan det gik jer, og I sagde til mig: Et vildt dyr fortærede ham."
3 Og Simeon tog med jer for at købe mad, og I siger, at Egyptens konge har spærret ham inde i fængsel, og I ønsker at tage Benjamin for også at forårsage hans død og bringe mine grå hår med sorg ned i graven på grund af Benjamin og hans bror Josef.
4 Derfor skal min søn ikke drage ned med jer, for hans bror er død, og han er alene tilbage, og der kan ramme ham en ulykke på den vej, I tager, ligesom det ramte hans bror.
5 Ruben sagde til sin far: "Du skal slå mine to sønner ihjel, hvis jeg ikke bringer din søn og stiller ham foran dig." Jakob sagde til sine sønner: "Bliv her og dra ikke ned til Egypten, for min søn skal ikke drage med jer ned til Egypten og ikke dø som sin bror."
6 Og Juda sagde til dem: "Hold jer fra ham, indtil kornet er færdigt!" Så skal han sige: "Tag jeres bror ned!" Når han finder sit eget liv og sin husstands liv i fare på grund af hungersnøden.
7 I de dage var hungersnøden hård over hele landet, og alle folk på jorden drog til Egypten for at købe føde, for hungersnøden var hård blandt dem, og Jakobs sønner blev i Kana'an et år og to måneder, indtil deres korn var opbrugt.
8 Og det skete, efter at deres korn var opbrugt, at hele Jakobs husstand var plaget af sult, og alle Jakobs sønners spædbørn kom sammen og henvendte sig til Jakob, og de omringede ham alle og sagde til ham: "Giv os brød, hvorfor skal vi alle omkomme af sult i din nærhed?"
9 Jakob hørte sine søns børns ord og græd højlydt, og han fik medlidenhed med dem. Jakob kaldte på sine sønner, og de kom alle og satte sig foran ham.
10 Og Jakob sagde til dem: "Har I ikke set, hvordan jeres børn græder over mig i dag og siger: 'Giv os brød!' Men der er intet tilbage? Vend nu tilbage og køb os lidt mad.
11 Juda svarede sin far: "Hvis du sender vores bror med os, vil vi gå ned og købe korn til dig, og hvis du ikke sender ham, så vil vi ikke gå ned. For Egyptens konge har bestemt pålagt os dette: I skal ikke komme for mit ansigt, medmindre jeres bror er med jer. Egyptens konge er en stærk og mægtig konge. Hvis vi går til ham uden vores bror, vil vi alle blive slået ihjel."
12 Ved du ikke, og har du ikke hørt, at denne konge er meget mægtig og vis, og at der ikke findes hans lige på hele jorden? Se, vi har set alle jordens konger, og vi har ikke set én som denne konge, Ægyptens konge. Sandelig, blandt alle jordens konger er der ingen større end Abimelek, filisternes konge, men Ægyptens konge er større og mægtigere end ham, og Abimelek kan kun sammenlignes med en af hans officerer.
13 Fader, du har ikke set hans palads og hans trone og alle hans tjenere stående foran ham; du har ikke set kongen på sin trone i sin pragt og kongelige fremtoning, klædt i sine kongelige klæder med en stor guldkrone på hovedet; du har ikke set den ære og herlighed, som Gud har givet ham, for der er ingen lige på hele jorden.

14 Fader, du har ikke set den visdom, den forståelse og den kundskab, som Gud har givet i hans hjerte, og du har ikke hørt hans søde stemme, da han talte til os.
15 Vi ved ikke, fader, hvem der lod ham vide vores navne og alt, hvad der er sket os, men han spurgte også efter dig og sagde: Lever din far stadig, og har han det godt?
16 Du har ikke set, hvordan han styrer Ægyptens regeringsanliggender uden at spørge hans herre Farao; du har ikke set den ærefrygt og frygt, som han indgød alle egypterne.
17 Og da vi forlod ham, truede vi også med at gøre mod Egypten, som det var mod amoritternes øvrige byer, og vi var overordentlig vrede over alle hans ord, som han talte om os som spioner, og når vi nu igen kommer foran ham, vil hans rædsel falde over os alle, og ikke én af os vil være i stand til at tale til ham, hverken en lille eller en stor ting.
18 Så nu, far, send drengen med os, så vi kan gå ned og købe dig mad til vores underhold, så vi ikke dør af sult. Jakob sagde: "Hvorfor har du handlet så ilde mod mig ved at fortælle kongen, at du har en bror? Hvad er det for noget, du har gjort mig?"
19 Og Juda sagde til sin far Jakob: "Overgiv drengen i min varetægt, så vil vi gøre os klar og drage ned til Egypten og købe korn, og så vende tilbage. Og når vi vender tilbage, skal jeg bære din skyld for evigt, hvis drengen ikke er med os."
20 Har du set alle vores spædbørn græde over dig af sult, og du har ingen kraft til at mætte dem? Lad nu din medlidenhed vakle for dem, og send vores bror med os, så vil vi gå.
21 For hvordan vil Herrens godhed mod vores fædre åbenbares for dig, når du siger, at Egyptens konge vil tage din søn? Så sandt Herren lever, jeg vil ikke forlade ham, før jeg har bragt ham og stillet ham foran dig; men bed for os til Herren, at han må være god mod os og lade os blive modtaget med velvilje og venlighed af Egyptens konge og hans mænd, for hvis vi ikke havde tøvet, var vi nu helt sikkert vendt tilbage for anden gang med din søn.
22 Og Jakob sagde til sine sønner: Jeg stoler på Gud Herren, at han vil udfri jer og give jer gunst hos Ægyptens konge og hos alle hans mænd.
23 Så rejs jer nu og gå hen til manden, og tag en gave med til ham af det, der kan skaffes i landet, og bring den frem for ham. Måtte den almægtige Gud vise jer barmhjertighed for sit ansigt, så han sender jeres brødre Benjamin og Simeon med jer.
24 Alle mændene rejste sig og tog deres bror Benjamin med sig, og de medbragte en stor gave af det bedste fra landet, og de tog også dobbelt så meget sølv.
25 Og Jakob gav sine sønner streng befaling om Benjamin og sagde: "Vogt jer for ham på den vej, I går, og skil jer ikke fra ham på vejen, ej heller i Egypten."
26 Og Jakob rejste sig fra sine sønner og udbredte sine hænder og bad til Herren for sine sønner og sagde: Herre, himlens og jordens Gud, husk din pagt med vor fader Abraham, husk den med min fader Isak og vis godhed mod mine sønner og overgiv dem ikke i Egyptens konges hænder; gør det, jeg beder dig, o Gud, for din barmhjertigheds skyld og forløs alle mine børn og befri dem fra egyptisk magt og send deres to brødre til dem.
27 Og alle Jakobs sønners hustruer og deres børn løftede deres øjne mod himlen, og de græd alle for Herren og råbte til ham om at udfri deres fædre fra Egyptens konges hånd.
28 Og Jakob skrev en krønike til Ægyptens konge og gav den i Judas og hans sønners hånd for Ægyptens konge og sagde:
29 Fra din tjener Jakob, Isaks søn, Abrahams søn, Guds fyrste, til den mægtige og vise konge, som åbenbarer hemmeligheder, Ægyptens konge, hils!
30 Min herre, Ægyptens konge, være vidende, at hungersnøden var hård over os i Kana'ans land, og jeg sendte mine sønner til dig for at købe os lidt mad af dig til vores underhold.
31 For mine sønner omringede mig, og jeg, som er meget gammel, kan ikke se med mine øjne, for mine øjne er blevet meget tunge af alderdom, såvel som af daglig gråd over min søn, over Josef, som var forsvundet foran mig, og jeg befalede mine sønner, at de ikke måtte gå ind gennem byens porte, når de kom til Egypten, på grund af landets indbyggere.
32 Og jeg befalede dem også at drage rundt i Egypten for at lede efter min søn Josef, måske kunne de finde ham der, og det gjorde de, og du betragtede dem som spioner i landet.
33 Har vi ikke hørt om dig, at du tydede Faraos drøm og talte sandhed til ham? Hvordan kan du da ikke i din visdom vide, om mine sønner er spioner eller ej?
34 Derfor, min herre og konge, se, jeg har sendt min søn foran dig, som du sagde til mine sønner; jeg bønfalder dig om at rette dit øje mod ham, indtil han vender tilbage til mig i fred med sine brødre.
35 For ved du ikke, eller har du ikke hørt, hvad vor Gud gjorde mod Farao, da han tog min mor Sara, og hvad han gjorde mod Abimelek, filisterkongen, for hendes skyld, og hvad vor far Abraham gjorde mod Elams ni konger, hvordan han slog dem alle ihjel med de få mænd, som var med ham?
36 Og hvad mine to sønner Simeon og Levi gjorde ved amoritternes otte byer, hvordan de udslettede dem for deres søster Dinas skyld?
37 Og også på grund af deres bror Benjamin trøstede de sig selv over tabet af hans bror Josef; hvad vil de så gøre for ham, når de ser et hvilket som helst folks hånd sejre over dem for hans skyld?
38 Ved du ikke, o Ægyptens konge, at Guds kraft er med os, og at Gud altid hører vore bønner og ikke forlader os alle dage?
39 Og da mine sønner fortalte mig om din handel med dem, påkaldte jeg ikke Herren på grund af dig, for så ville du være omkommet med dine mænd, før min søn Benjamin kom foran dig, men jeg tænkte, at da min søn Simeon var i dit hus, kunne du måske være ham venlig, derfor gjorde jeg ikke dette mod dig.
40 Se, derfor kommer min søn Benjamin til dig med mine sønner. Tag dig af ham og læg dine øjne på ham, og så vil Gud lægge sine øjne på dig og over hele dit rige.
41 Nu har jeg fortalt dig alt, hvad der er i mit hjerte, og se, mine sønner kommer til dig med deres bror. Undersøg hele jordens overflade for deres skyld og send dem tilbage i fred med deres brødre.

42 Og Jakob gav optegnelsen til sine sønner i Judas varetægt, så de kunne give den til Egyptens konge.

KAPITEL 53

1 Jakobs sønner rejste sig og tog Benjamin og alle gaverne med sig, og de drog afsted og kom til Egypten, og de trådte frem for Josef.
2 Og Josef så sin bror Benjamin med dem, og han hilste på dem, og disse mænd kom til Josefs hus.
3 Og Josef befalede sin husforstander at give hans brødre at spise, og det gjorde han med dem.
4 Ved middagstid sendte Josef bud efter mændene sammen med Benjamin, og mændene fortalte Josefs husopsynsmand om de penge, der var kommet tilbage i deres sække. Han sagde til dem: "Det skal gå jer godt, frygt ikke!" Og han bragte deres bror Simeon til dem.
5 Og Simeon sagde til sine brødre: Ægypternes herre har handlet meget god mod mig; han holdt mig ikke fanget, som I selv har set; for da I drog ud af byen, lod han mig gå fri og handlede god mod mig i sit hus.
6 Og Juda tog Benjamin ved hånden, og de kom frem for Josef og bøjede sig til jorden for ham.
7 Og mændene gav Josef gaven, og de satte sig alle foran ham, og Josef sagde til dem: "Går det godt med jer, går det godt med jeres børn, går det godt med jeres gamle far?" Og de sagde: "Det går godt," og Juda tog den optegnelse, som Jakob havde sendt, og gav den i Josefs hånd.
8 Og Josef læste brevet og genkendte sin fars skrift, og han fik lyst til at græde, og han gik ind i et indre værelse og græd højlydt; og han gik ud.
9 Og han løftede sine øjne og så sin bror Benjamin og sagde: "Er det din bror, som I talte til mig om?" Benjamin gik hen til Josef, og Josef lagde sin hånd på hans hoved og sagde til ham: "Må Gud være dig nådig, min søn!"
10 Og da Josef så sin bror, sin mors søn, fik han atter lyst til at græde, og han gik ind i kammeret, og han græd der, og han vaskede sit ansigt, og gik ud og holdt op med at græde, og han sagde: Tilbered mad.
11 Og Josef havde et bæger, som han drak af, og det var af sølv, smukt indlagt med onykssten og bdellium, og Josef slog bægeret for øjnene af sine brødre, mens de sad for at spise med ham.
12 Og Josef sagde til mændene: "Jeg ved af dette bæger, at Ruben, den førstefødte, Simeon, Levi, Juda, Issakar og Zebulon er børn af samme mor. Sæt jer ned og spis efter jeres fødselsår."
13 Og han stillede også de andre op efter deres fødsel og sagde: Jeg ved, at denne jeres yngste bror ikke har nogen bror, og jeg har ligesom ham ingen bror; derfor skal han sidde ned og spise med mig.
14 Og Benjamin gik op foran Josef og satte sig på tronen, og mændene så Josefs gerninger, og de var forbløffede over dem; og mændene spiste og drak på det tidspunkt sammen med Josef, og han gav dem så gaver, og Josef gav Benjamin én gave, og Manasse og Efraim så deres fars gerninger, og de gav ham også gaver, og Osnat gav ham én gave, og det var fem gaver i Benjamins hånd.
15 Og Josef bragte dem vin at drikke, men de ville ikke drikke, og de sagde: Lige siden Josef døde, har vi ikke drukket vin eller spist nogen lækkerbisken.
16 Og Josef svor dem det, og han pressede dem hårdt, og de drak rigeligt med ham den dag, og Josef vendte sig bagefter til sin bror Benjamin for at tale med ham, og Benjamin sad stadig på tronen foran Josef.
17 Og Josef sagde til ham: "Har du fået nogen børn?" Og han sagde: "Din tjener har ti sønner, og disse er deres navne: Bela, Beker, Asbal, Gera, Naaman, Aki, Rosh, Mupim, Kupim og Ord, og jeg opkaldte dem efter min bror, som jeg ikke har set."
18 Og han beordrede dem til at bringe ham hans stjernekort, hvormed Josef kendte alle tiderne, og Josef sagde til Benjamin: Jeg har hørt, at hebræerne er bekendt med al visdom, ved du noget om dette?
19 Og Benjamin sagde: "Din tjener kender også al den visdom, som min far lærte mig." Og Josef sagde til Benjamin: "Se nu på dette redskab og forstå, hvor din bror Josef er i Egypten, han som du sagde, var taget ned til Egypten."
20 Og Benjamin så instrumentet med kortet over himlens stjerner, og han blev klog og kiggede deri for at vide, hvor hans bror var, og Benjamin delte hele Egyptens land i fire dele, og han fandt ud af, at den, der sad på tronen foran ham, var hans bror Josef, og Benjamin undrede sig meget, og da Josef så, at hans bror Benjamin var så forbløffet, sagde han til Benjamin: Hvad har du set, og hvorfor er du forbløffet?
21 Og Benjamin sagde til Josef: "Jeg kan se af dette, at min bror Josef sidder her hos mig på tronen." Og Josef sagde til ham: "Jeg er Josef, din bror. Åbn ikke dette for dine brødre; se, jeg vil sende dig med dem, når de tager afsted, og jeg vil befale, at de skal bringes tilbage til byen, og jeg vil tage dig væk fra dem."
22 Og hvis de vover deres liv og kæmper for dig, så skal jeg vide, at de har omvendt sig fra, hvad de gjorde mod mig, og jeg vil give mig til kende for dem, og hvis de svigter dig, når jeg tager dig, så skal du blive hos mig, og jeg vil kæmpe med dem, og de skal gå bort, og jeg vil ikke blive kendt for dem.
23 På den tid befalede Josef sin hoffolk at fylde deres sække med mad og lægge hver mands penge i hans sæk og lægge bægeret i Benjamins sæk og give dem forsyninger til rejsen, og det gjorde de med dem.
24 Og den næste dag stod mændene tidligt op om morgenen, og de læssede deres korn på deres æsler, og de drog afsted med Benjamin, og de drog til Kana'ans land med deres bror Benjamin.
25 De var ikke kommet langt fra Ægypten, da Josef befalede sin husoverhoved: "Rejs dig op, forfølg disse mænd, før de kommer for langt væk fra Ægypten, og sig til dem: Hvorfor har I stjålet min herres bæger?"
26 Og Josefs hoffmand rejste sig og nåede dem og fortalte dem alle Josefs ord; og da de hørte dette, blev de overordentlig vrede og sagde: "Den, hos hvem din herres bæger findes, skal dø, og vi skal også blive slaver."
27 Og de skyndte sig, og hver mand tog sin sæk ned fra sit æsel, og de undersøgte deres tasker, og bægeret blev fundet i Benjamins taske. Og de sønderrev alle deres klæder og vendte tilbage til byen. Og de slog Benjamin på vejen og slog ham uophørligt, indtil han kom ind i byen. Og de stod foran Josef.

28 Da blussede Judas vrede op, og han sagde: "Denne mand har kun ført mig tilbage for at ødelægge Ægypten i dag."
29 Og mændene kom til Josefs hus, og de fandt Josef siddende på sin trone, og alle de vældige mænd stående ved hans højre og venstre.
30 Og Josef sagde til dem: Hvad er det for en gerning, I har gjort, siden I tog mit sølvbæger og gik bort? Men jeg ved, at I tog mit bæger for derved at vide, i hvilken del af landet jeres bror var.
31 Juda sagde: "Hvad skal vi sige til vor herre, hvad skal vi tale, og hvordan skal vi retfærdiggøre os selv? Gud har i dag fundet alle dine tjeneres skyld, derfor har han gjort dette mod os i dag."
32 Og Josef rejste sig og greb fat i Benjamin og tog ham med vold fra hans brødre, og han kom til huset og låste døren for dem, og Josef befalede sin husoverhoved at sige til dem: Så siger kongen: Gå i fred til jeres far! Se, jeg har taget den mand, i hvis hånd mit bæger blev fundet.

KAPITEL 54

1 Da Juda så, hvordan Josef havde med dem at gøre, gik Juda hen til ham og brød døren op og kom foran Josef med sine brødre.
2 Juda sagde til Josef: "Lad det ikke synes ondt for min herre, må din tjener bede dig tale et ord foran dig?" Josef sagde til ham: "Tal."
3 Og Juda talte til Josef, og hans brødre stod der foran dem; og Juda sagde til Josef: "Da vi først kom til vor herre for at købe mad, betragtede du os sandelig som landets spioner, og vi bragte Benjamin frem for dig, og du gør stadig nar af os i dag."
4 Lad derfor kongen høre mine ord, og send da vores bror, så han kan drage med os til vores far, for at ikke din sjæl skal omkomme i dag sammen med alle Egyptens indbyggere.
5 Ved du ikke, hvad to af mine brødre, Simeon og Levi, gjorde ved byen Sikem og ved syv amoritterbyer for vores søster Dinas skyld, og hvad de ville gøre for deres bror Benjamins skyld?
6 Og jeg med min styrke, som er større og mægtigere end dem begge, kommer i dag mod dig og dit land, hvis du ikke er villig til at sende vores bror.
7 Har du ikke hørt, hvad vor Gud, som udvalgte os, gjorde mod Farao for vor mor Saras skyld, som han tog fra vor far, at han slog ham og hans husstand med svære plager, så at egypterne den dag i dag fortæller hinanden dette under? Sådan vil vor Gud gøre mod dig for Benjamins skyld, som du i dag har taget fra hans far, og for de onde ting, du i dag påfører os i dit land? For vor Gud vil huske sin pagt med vor far Abraham og bringe ulykke over dig, fordi du i dag har bedrøvet vor fars sjæl.
8 Hør derfor nu mine ord, som jeg i dag har talt til dig, og send vores bror afsted, så han kan drage bort, for at du og dit lands folk ikke skal dø for sværdet, for I kan ikke alle få overhånd over mig.
9 Josef svarede Juda: "Hvorfor har du åbnet din mund, og hvorfor praler du over os og siger: 'Du har din styrke?' Så sandt Farao lever, hvis jeg befaler alle mine tapre mænd at kæmpe mod jer, ville du og disse dine brødre sank i sølet."
10 Og Juda sagde til Josef: "Det sømmer sig sandelig for dig og dit folk at frygte mig; så sandt Herren lever, om jeg engang trækker mit sværd, skal jeg ikke stikke det i skeden igen, før jeg i dag har slået hele Egypten ihjel. Jeg vil begynde med dig og slutte med Farao, din herre."
11 Og Josef svarede og sagde til ham: "Sandelig, styrken tilhører ikke kun dig; jeg er stærkere og mægtigere end du, sandelig, hvis du trækker dit sværd, vil jeg sætte det om din hals og alle dine brødres hals."
12 Juda sagde til ham: "Hvis jeg åbner min mund i dag imod dig, vil jeg sandelig opsluge dig, så du bliver udryddet fra jorden og i dag forgået fra dit rige." Josef sagde: "Hvis du åbner din mund, har jeg magt og styrke til at lukke din mund med en sten, indtil du ikke kan udtale et ord. Se, hvor mange sten der er foran os! Jeg kan sandelig tage en sten og presse den ind i din mund og knuse dine kæber."
13 Juda sagde: "Gud er vidne mellem os på, at vi hidtil ikke har ønsket at kæmpe mod dig; giv os blot vores bror, så vil vi drage bort fra dig." Josef svarede: "Så sandt Farao lever, selv om alle Kana'ans konger drager sammen med jer, skal I ikke tage ham fra min hånd."
14 Gå derfor nu til din far, og din bror skal være min slave, for han har plyndret kongens hus. Og Juda sagde: Hvad angår det dig eller kongens væsen, at kongen sender sølv og guld ud fra sit hus til hele landet, enten i gaver eller udgifter, og du stadig taler om det bæger, som du lagde i vores brors taske, og siger, at han har stjålet det fra dig?
15 Gud forbyde, at vor bror Benjamin eller nogen af Abrahams efterkommere skulle gøre sådan noget ved at stjæle fra dig eller fra nogen anden, hverken konge, fyrste eller nogen anden mand.
16 Hold nu op med denne anklage, for at ikke hele jorden skal høre dine ord, når du siger: For lidt sølv førte Egyptens konge sig i strid med mændene, og han anklagede dem og tog deres bror til slave.
17 Og Josef svarede og sagde: "Tag denne bæger og gå fra mig og lad din bror være træl, for det er en tyvs ret at være træl."
18 Og Juda sagde: "Hvorfor skammer du dig ikke over dine ord, at du forlader vores bror og tager dit bæger? Selv om du giver os dit bæger, eller tusind gange så meget, vil vi ikke forlade vores bror for det sølv, som findes i nogens hånd, så vi ikke skal dø for hans skyld."
19 Og Josef svarede: Hvorfor forlod du din bror og solgte ham for tyve sølvpenge indtil denne dag, og hvorfor gør du da ikke det samme mod denne din bror?
20 Og Juda sagde: Herren er vidne mellem mig og dig på, at vi ikke ønsker dine krige; giv os derfor nu vores bror, så kan vi drage bort fra dig uden at skændes.
21 Og Josef svarede og sagde: "Om alle landets konger skulle samles, ville de ikke være i stand til at tage jeres bror fra min hånd." Og Juda sagde: "Hvad skal vi sige til vores far, når han ser, at vores bror ikke kommer med os, og sørger over ham?"
22 Og Josef svarede og sagde: Dette er det, du skal sige til din far: Rebet er stukket af efter spanden.
23 Juda sagde: "Du er da en konge, hvorfor siger du så og fælder falsk dom? Ve den konge, der er ligesom dig!"
24 Og Josef svarede og sagde: Der er ingen falsk dom i det ord, jeg talte om jeres bror Josef, for I solgte ham alle til

midjanitterne for tyve sølvpenge, og I nægtede det over for jeres far og sagde til ham: Et ondt dyr har fortæret ham, Josef er blevet revet i stykker.
25 Og Juda sagde: Se, Sems ild brænder i mit hjerte, nu vil jeg brænde hele dit land op med ild. Og Josef svarede og sagde: Sandelig, din svigerinde Tamar, som dræbte dine sønner, slukkede Sikems ild.
26 Og Juda sagde: "Hvis jeg river et eneste hår ud af mit kød, vil jeg fylde hele Egypten med dets blod."
27 Og Josef svarede og sagde: "Sådan gør du, som du gjorde ved din bror, som du solgte. Du dyppede hans kjortel i blod og bragte den til din far, for at han kunne sige: "Et ondt dyr havde fortæret ham, og her er hans blod."
28 Da Juda hørte dette, blev han overordentlig vred, og hans vrede brændte i ham. Der lå en sten foran ham på stedet, hvis vægt var omkring fire hundrede sekel. Judas vrede blussede op, og han tog stenen i den ene hånd, kastede den mod himlen og greb den med sin venstre hånd.
29 Og han lagde den bagefter under sine ben, og han satte sig på den af al sin kraft, og stenen blev forvandlet til støv af Judas magt.
30 Og Josef så Judas gerning og blev meget bange, men han befalede sin søn Manasse, at han også gjorde med en anden sten ligesom Judas gerning. Og Juda sagde til sine brødre: "Ingen af jer må sige, at denne mand er en egypter, men ved at gøre dette er han af vores fars slægt."
31 Og Josef sagde: "Ikke kun dig er givet styrke, for vi er også mægtige mænd, så hvorfor vil du prale af os alle?" Og Juda sagde til Josef: "Send dig vor bror, og ødelæg ikke dit land i dag."
32 Og Josef svarede dem: "Gå hen og sig til jeres far, at et ondt dyr har fortæret ham, ligesom du sagde om jeres bror Josef."
33 Juda talte til sin bror Naftali og sagde til ham: "Skynd dig, gå hen og tæl alle gaderne i Egypten og kom og fortæl mig det!" Simeon sagde til ham: "Lad ikke dette blive dig til besvær! Jeg vil gå op på bjerget og tage en stor sten op fra bjerget og jævne den med alle i Egypten og dræbe alle, der er der."
34 Og Josef hørte alle disse ord, som hans brødre talte foran ham, og de vidste ikke, at Josef forstod dem, for de troede, at han ikke forstod at tale hebraisk.
35 Og Josef blev meget bange for sine brødres ord, at de ikke skulle ødelægge Egypten, og han befalede sin søn Manasse og sagde: "Skynd dig og saml alle Egyptens indbyggere og alle de tapre mænd til mig, og lad dem komme til mig til hest og til fods og med alle slags musikinstrumenter!" Og Manasse gik og gjorde det.
36 Og Naftali drog afsted, som Juda havde befalet ham, for Naftali var let på fødderne som en af de hurtige hjorte, og han gik på kornaks, uden at de knækkede under ham.
37 Og han gik hen og talte alle Ægyptens gader og fandt dem tolv. Han kom i hast og fortalte Juda det. Juda sagde til sine brødre: "Skynd jer, og giv hver jer sit sværd om lænden, så vil vi komme over Ægypten og slå dem alle sammen og ikke lade en eneste rest blive tilbage."
38 Og Juda sagde: Se, jeg vil ødelægge tre af gaderne med min magt, og I skal hver ødelægge én gade. Og mens Juda talte dette ord, se, da kom Ægyptens indbyggere og alle de vældige mænd imod dem med alle slags musikinstrumenter og med høje råb.
39 Og deres antal var fem hundrede ryttere og ti tusind fodfolk og fire hundrede mænd, der kunne kæmpe uden sværd eller spyd, kun med deres hænder og styrke.
40 Og alle de vældige mænd kom med stort stormløb og råb, og de omringede alle Jakobs sønner og skræmte dem, og jorden bævede ved lyden af deres råb.
41 Og da Jakobs sønner så disse tropper, blev de meget bange for deres liv, og Josef gjorde det for at skræmme Jakobs sønner og få dem til at falde til ro.
42 Da Juda så nogle af sine brødre være rædselsslagne, sagde han til dem: "Hvorfor er I bange, når Guds nåde er med os?" Da Juda så, at alle egypterne omringede dem på Josefs befaling for at skræmme dem, befalede Josef dem kun: "Rør ikke nogen af dem."
43 Da skyndte Juda sig og trak sit sværd og udstødte et højt og bittert skrig, og han huggede med sit sværd og sprang ned på jorden og fortsatte med at råbe mod hele folket.
44 Og da han gjorde dette, lod Herren Judas og hans brødres rædsel falde over de tapre mænd og alle de folk, der omringede dem.
45 Og de flygtede alle ved lyden af råbet, og de blev skrækslagne og faldt oven på hinanden, og mange af dem døde, da de faldt, og de flygtede alle for Juda og hans brødre og for Josef.
46 Og mens de flygtede, forfulgte Juda og hans brødre dem til Faraos hus, og de undslap alle, og Juda satte sig igen foran Josef og brølede ad ham som en løve og udstødte et højt og voldsomt skrig ad ham.
47 Og skriget hørtes i det fjerne, og alle indbyggerne i Sukkot hørte det, og hele Egypten bævede ved lyden af skriget, og også Egyptens og Gosens land mure styrtede sammen på grund af jordens rystelser, og Farao faldt også fra sin trone til jorden, og også alle de gravide kvinder i Egypten og Gosen fik spontan abort, da de hørte lyden af rystelserne, for de var frygtelig bange.
48 Og Farao sendte bud og lod sige: "Hvad er det for en ting, der i dag er sket i Egypten?" Og de kom og fortalte ham alt fra først til sidst, og Farao blev forfærdet og undrede sig og blev meget bange.
49 Og hans frygt voksede, da han hørte alt dette, og han sendte bud til Josef og lod sige: Du har ført hebræerne til mig for at ødelægge hele Egypten; hvad vil du gøre med den tyvagtige træl? Send ham væk, og lad ham drage med sine brødre, så vi ikke omkommer på grund af deres ondskab, hverken vi, du eller hele Egypten.
50 Og hvis du ikke ønsker at gøre dette, så kast alle mine værdigenstande fra dig og drag med dem til deres land, hvis du har lyst til det, for de vil i dag ødelægge hele mit land og dræbe hele mit folk; selv alle kvinderne i Egypten har mistet deres barn ved deres skrig; se, hvad de har gjort blot ved deres råben og tale, og hvis de kæmper med sværdet, vil de ødelægge landet; vælg derfor nu, hvad du ønsker, enten mig eller hebræerne, enten Egypten eller hebræernes land.
51 Og de kom og fortalte Josef alle Faraos ord, som han havde sagt om ham, og Josef blev meget bange for Faraos ord, og Juda og hans brødre stod stadig for Josef, vrede og forargede, og alle Jakobs sønner brølede ad Josef, som havets og dets bølgers brusen.

52 Og Josef var meget bange for sine brødre og på grund af Farao, og Josef søgte et påskud til at give sig til kende for sine brødre, for at de ikke skulle ødelægge hele Egypten.
53 Og Josef befalede sin søn Manasse, og Manasse gik hen og henvendte sig til Juda og lagde sin hånd på hans skulder, og Judas vrede stilnede.
54 Og Juda sagde til sine brødre: "Ingen af jer må sige, at dette er en ung egyptisk gerning, for det er min fars hus' gerning."
55 Og da Josef så og vidste, at Judas vrede var stilnet, gik han hen for at tale til Juda på et mildt sprog.
56 Og Josef sagde til Juda: "Du taler sandelig sandt, og du har i dag bekræftet dine påstande om din styrke, og måtte din Gud, som har behag i dig, give dig velfærd; men fortæl mig sandheden, hvorfor du blandt alle dine brødre strides med mig på grund af drengen, da ingen af dem har talt et ord til mig om ham."
57 Og Juda svarede Josef og sagde: Du ved vel, at jeg har stået i borgen for drengen over for hans far og sagt: Hvis jeg ikke bringer ham til ham, vil jeg bære hans skyld for evigt.
58 Derfor har jeg henvendt mig til dig fra alle mine brødre, for jeg så, at du ikke var villig til at lade ham gå fra dig; måtte jeg nu derfor finde nåde i dine øjne, så du sender ham til at gå med os, og se, jeg vil forblive som hans stedfortræder for at tjene dig i hvad som helst du ønsker, for hvor end du sender mig, vil jeg gå hen og tjene dig med stor energi.
59 Send mig nu til en mægtig konge, som har gjort oprør mod dig, så skal du vide, hvad jeg vil gøre ved ham og hans land; selv om han har rytteri og fodfolk eller et overordentlig mægtigt folk, vil jeg dræbe dem alle og bringe kongens hoved frem for dig.
60 Ved du ikke, eller har du ikke hørt, at vor fader Abraham sammen med sin tjener Eliezer slog alle Elams konger og deres hære i én nat, så de ikke lod én undslippe? Og lige fra den dag er vor faders styrke givet os som arv, til os og vore afkom til evig tid.
61 Og Josef svarede og sagde: Du taler sandt, og løgn er ikke i din mund, for det blev også fortalt os, at hebræerne har magt, og at Herren deres Gud har stor glæde af dem, og hvem kan da stå imod dem?
62 Men på denne betingelse vil jeg sende jeres bror, hvis I fører hans bror, hans mors søn, frem for mig, om hvem I sagde, at han var draget fra jer ned til Egypten; og det skal ske, når I bringer hans bror til mig, vil jeg tage ham i hans sted, for ingen af jer har stået i vagt for ham hos jeres far, og når han kommer til mig, vil jeg sende hans bror med jer, som I har stået i vagt for.
63 Da Juda sagde dette, blussede hans vrede op mod Josef, og hans øjne dryppede af blod af vrede. Han sagde til sine brødre: "Hvordan kan denne mand i dag søge sin egen og hele Ægyptens undergang?"
64 Og Simeon svarede Josef og sagde: "Fortalte vi dig ikke først, at vi ikke vidste det specifikke sted, hvortil han var gået, og om han var død eller levende, og hvorfor taler min herre således?"
65 Og Josef så Judas ansigt og indså, at hans vrede begyndte at blusse op, da han sagde til ham: "Bring din anden bror til mig i stedet for denne."
66 Og Josef sagde til sine brødre: I sagde da, at jeres bror enten var død eller fortabt. Hvis jeg nu skulle kalde på ham i dag, og han skulle komme til jer, ville I så give ham til mig i stedet for hans bror?
67 Og Josef begyndte at tale og råbe: "Josef, Josef, kom i dag frem for mig og vis dig for dine brødre og sæt dig foran dem."
68 Og da Josef talte dette foran dem, så de sig hver til sin side for at se, hvorfra Josef ville komme frem for dem.
69 Og Josef iagttog alt, hvad de gjorde, og sagde til dem: "Hvorfor kigger I her og der? Jeg er Josef, som I solgte til Egypten. Lad det derfor ikke bedrøve jer, at I solgte mig, for som støtte under hungersnøden sendte Gud mig foran jer."
70 Og hans brødre blev rædselsslagne over ham, da de hørte Josefs ord, og Juda blev meget rædselsslagen over ham.
71 Og da Benjamin hørte Josefs ord, var han foran dem i husets indre, og Benjamin løb hen til sin bror Josef og omfavnede ham og faldt ham om halsen, og de græd.
72 Og da Josefs brødre så, at Benjamin havde faldet sin bror om halsen og græd med ham, faldt de også om Josef og omfavnede ham, og de græd højlydt med Josef.
73 Og røsten hørtes i Josefs hus, at de var Josefs brødre, og det behagede Farao overordentlig, for han var bange for dem, at de skulle ødelægge Egypten.
74 Og Farao sendte sine tjenere til Josef for at lykønske ham med hans brødre, som var kommet til ham, og alle hærførerne og tropperne, som var i Egypten, kom for at glæde sig med Josef, og hele Egypten glædede sig storligt over Josefs brødre.
75 Og Farao sendte sine tjenere til Josef og sagde: Sig til dine brødre, at de skal hente alt, hvad de ejer, og lad dem komme til mig, så vil jeg give dem bopæl i den bedste del af Egypten. Og det gjorde de.
76 Og Josef befalede sin husstandsoverhoved at bringe gaver og klæder til hans brødre, og han bragte dem mange klæder, kongelige klæder, og mange gaver, og Josef delte dem blandt sine brødre.
77 Og han gav hver af sine brødre et skiftetøj af guld og sølv og tre hundrede sølvstykker, og Josef befalede, at de alle skulle iføre sig disse klæder og føres frem for Farao.
78 Og da Farao så, at alle Josefs brødre var tapre mænd og af et smukt udseende, glædede han sig meget.
79 Og derefter drog de bort fra Faraos nærvær for at drage til Kana'ans land, til deres far, og deres bror Benjamin var med dem.
80 Og Josef rejste sig og gav dem elleve vogne fra Farao, og Josef gav dem sin vogn, som han red på den dag, han blev kronet i Egypten, for at hente sin far til Egypten; og Josef sendte til alle sine brødres børn klæder i forhold til deres antal og hundrede sølvstykker til hver af dem, og han sendte også klæder til sine brødres hustruer af kongens hustruers klæder, og han sendte dem.
81 Og han gav hver af sine brødre ti mænd til at drage med dem til Kana'ans land for at tjene dem, for at tjene deres børn og alt, hvad de tilhørte, når de kom til Egypten.
82 Og Josef sendte med sin bror Benjamin ti sæt klæder til sine ti sønner, en andel ud over de andre af Jakobs sønners børn.

83 Og han sendte halvtreds sølvpenge og ti vogne til hver af dem på Faraos vegne, og han sendte til sin far ti æsler lastet med alle Egyptens luksusvarer og ti hunæsler lastet med korn og brød og føde til sin far og alle, der var med ham, som forsyninger til rejsen.
84 Og han sendte sin søster Dina klæder af sølv og guld, røgelse og myrra, aloe vera og kvindesmykker i overflod, og han sendte det samme fra Faraos hustruer til Benjamins hustruer.
85 Og han gav alle sine brødre og deres hustruer alle slags onykssten og bdellium, og af alle de værdifulde ting blandt Egyptens storfolk blev intet tilbage af alle de kostbare ting, undtagen hvad Josef sendte til sin fars husstand.
86 Og han sendte sine brødre bort, og de drog afsted, og han sendte sin bror Benjamin med dem.
87 Og Josef drog ud med dem for at ledsage dem på vejen til Ægyptens grænser, og han befalede dem angående sin far og hans husstand at komme til Ægypten.
88 Og han sagde til dem: "I skal ikke skændes på vejen, for dette var Herrens befaling for at bevare et stort folk fra sult, for der vil endnu være fem års hungersnød i landet."
89 Og han befalede dem og sagde: "Når I kommer til Kana'ans land, så kom ikke pludselig til min fader i denne sag, men handle med jeres visdom."
90 Og Josef holdt op med at befale dem, og han vendte sig om og drog tilbage til Egypten, og Jakobs sønner drog til Kana'ans land med glæde og fryd til deres far Jakob.
91 Og de kom til landets grænser, og de sagde til hinanden: "Hvad skal vi gøre i denne sag over for vores far? For hvis vi pludselig kommer til ham og fortæller ham sagen, vil han blive meget forfærdet over vores ord og ikke tro os."
92 Og de gik videre, indtil de kom nær deres huse, og de fandt Serach, Asers datter, som gik ud for at møde dem, og pigen var meget dygtig og listig og vidste, hvordan man spillede på harpe.
93 Og de kaldte på hende, og hun kom foran dem, og hun kyssede dem, og de tog hende og gav hende en harpe og sagde: Gå nu frem for vor fader, og sæt dig foran ham, og spil på harpen og tal disse ord.
94 Og de befalede hende at gå hjem til deres hus, og hun tog harpen og skyndte sig foran dem, og hun kom og satte sig nær Jakob.
95 Og hun spillede godt og sang og udtalte med sine søde ord: "Josef, min onkel, lever, og han hersker over hele Egyptens land og er ikke død."
96 Og hun fortsatte med at gentage og udtale disse ord, og Jakob hørte hendes ord, og de var behagelige for ham.
97 Han lyttede, mens hun gentog dem to og tre gange, og glæde fyldte Jakobs hjerte ved sødmen i hendes ord, og Guds ånd var over ham, og han vidste, at alle hendes ord var sande.
98 Og Jakob velsignede Serach, da hun talte disse ord foran ham, og han sagde til hende: Min datter, må døden aldrig sejre over dig, for du har genoplivet min ånd; tal blot endnu foran mig, som du har talt, for du har glædet mig med alle dine ord.
99 Og hun fortsatte med at synge disse ord, og Jakob lyttede, og det behagede ham, og han glædede sig, og Guds ånd var over ham.
100 Mens han endnu talte med hende, se, hans sønner kom til ham med heste og vogne og kongelige klæder, og tjenere løb foran dem.
101 Og Jakob rejste sig for at møde dem og så sine sønner klædt i kongelige klæder, og han så alle de skatte, som Josef havde sendt til dem.
102 Og de sagde til ham: "Vær så vidt, at vor bror Josef lever, og at det er ham, der hersker over hele Egyptens land, og det er ham, der talte til os, som vi fortalte dig."
103 Og Jakob hørte alle sine sønners ord, og hans hjerte bankede ved deres ord, for han kunne ikke tro dem, før han så alt, hvad Josef havde givet dem, og hvad han havde sendt ham, og alle de tegn, som Josef havde talt til dem.
104 Og de åbnede for ham og viste ham alt, hvad Josef havde sendt, de gav hver især, hvad Josef havde sendt ham, og han vidste, at de havde talt sandt, og han glædede sig overordentlig over beretningen om sin søn.
105 Og Jakob sagde: "Det er mig nok, at min søn Josef stadig lever. Jeg vil gå hen og se ham, før jeg dør."
106 Hans sønner fortalte ham alt, hvad der var hændt dem, og Jakob sagde: "Jeg vil drage ned til Egypten for at se min søn og hans afkom."
107 Og Jakob rejste sig og iførte sig de klæder, som Josef havde sendt ham, og efter at han havde vasket og barberet sit hår, satte han turbanen, som Josef havde sendt ham, på sit hoved.
108 Og alle i Jakobs husstand og deres hustruer iførte sig de klæder, som Josef havde sendt dem, og de glædede sig dybt over, at Josef stadig levede og herskede i Egypten,
109 Og alle Kanaans indbyggere hørte om dette, og de kom og glædede sig meget sammen med Jakob over, at han stadig levede.
110 Og Jakob gjorde et festmåltid for dem i tre dage, og alle Kana'ans konger og landets adelsmænd spiste og drak og glædede sig i Jakobs hus.

KAPITEL 55

1 Og det skete derefter, at Jakob sagde: Jeg vil gå hen og se min søn i Egypten og derefter vende tilbage til Kana'ans land, som Gud havde talt om til Abraham, for jeg kan ikke forlade mit fødeland.
2 Se, Herrens ord kom til ham og sagde: "Drag ned til Egypten med hele din husstand og bliv der; frygt ikke for at drage ned til Egypten, for dér vil jeg gøre dig til et stort folk."
3 Og Jakob sagde ved sig selv: Jeg vil gå hen og se, om min søn stadig har frygt for sin Gud i hans hjerte midt iblandt alle Ægyptens indbyggere.
4 Og Herren sagde til Jakob: Frygt ikke for Josef, for han bevarer stadig sin uangribelighed og tjener mig, som det synes dig godt. Og Jakob glædede sig overordentlig over sin søn.
5 På den tid befalede Jakob sine sønner og hele sin husstand at drage til Egypten i overensstemmelse med Herrens ord til ham, og Jakob rejste sig op med sine sønner og hele sin husstand, og han drog ud fra Kana'ans land fra Be'ersjeba med glæde og hjertens fryd, og de drog til Egypten.
6 Og det skete, da de kom i nærheden af Egypten, sendte Jakob Juda foran sig til Josef for at vise ham, hvordan det

var at være i Egypten. Og Juda gjorde efter sin fars ord. Han skyndte sig og løb hen til Josef. De tildelte dem et sted i Goshens land til hele hans husstand. Og Juda vendte tilbage og kom ad vejen til sin far.
7 Josef spændte for vognen og samlede alle sine kæmper, sine tjenere og alle Ægyptens officerer for at gå og møde sin far Jakob. Og Josefs befaling blev udråbt i Ægypten: Enhver, der ikke går Jakob i møde, skal dø.
8 Og den næste dag drog Josef ud med hele Egypten, en stor og mægtig hær, alle klædt i klæder af fint linned og purpur og med sølv- og guldvåben og deres krigsvåben med sig.
9 Og de gik alle sammen for at møde Jakob med alle slags musikinstrumenter, med trommer og tamburiner, og de spredte myrra og aloe langs hele vejen, og de gik alle på samme måde, og jorden bævede ved deres råb.
10 Og alle Egyptens kvinder gik op på Egyptens tage og på murene for at møde Jakob, og på Josefs hoved var Faraos kongelige krone, for Farao havde sendt den til ham for at iføre sig den, da han skulle tage afsted for at møde sin far.
11 Og da Josef kom inden for halvtreds alen fra sin far, steg han af vognen og gik hen imod sin far, og da alle Egyptens officerer og dets adelsmænd så, at Josef var gået til fods hen imod sin far, steg de også af og gik til fods hen imod Jakob.
12 Og da Jakob nærmede sig Josefs lejr, så Jakob den lejr, der kom imod ham med Josef, og det glædede ham, og Jakob var forbløffet over det.
13 Og Jakob sagde til Juda: "Hvem er den mand, jeg ser i Ægyptens lejr, klædt i kongelige klæder med et meget rødt klæde på og en kongekrone på hovedet, som er steget af sin vogn og kommer imod os?" Og Juda svarede sin far og sagde: "Han er din søn, kong Josef." Og Jakob glædede sig over at se sin søns herlighed.
14 Og Josef kom hen til sin far og bøjede sig for ham, og alle mændene i lejren bøjede sig til jorden sammen med ham for Jakob.
15 Og se, Jakob løb og skyndte sig hen til sin søn Josef og faldt om hans hals og kyssede ham, og de græd, og Josef omfavnede også sin far og kyssede ham, og de græd, og hele Egyptens folk græd med dem.
16 Og Jakob sagde til Josef: Nu vil jeg dø med glæde, efter at jeg har set dit ansigt, fordi du stadig lever og i herlighed.
17 Og Jakobs sønner og deres hustruer og deres børn og deres tjenere og hele Jakobs husstand græd højlydt sammen med Josef, og de kyssede ham og græd højlydt sammen med ham.
18 Og Josef og hele hans folk vendte bagefter hjem til Egypten, og Jakob og hans sønner og alle børnene i hans husstand kom med Josef til Egypten, og Josef bosatte dem i den bedste del af Egypten, i Goshen-landet.
19 Og Josef sagde til sin far og sine brødre: Jeg vil drage op og give Farao besked og sige: Mine brødre og min fars husstand og alt, hvad de tilhører, er kommet til mig, og se, de er i Gosens land.
20 Og Josef gjorde således og tog fra sine brødre Ruben, Issakar, Zebulon og sin bror Benjamin og stillede dem for Farao.
21 Og Josef sagde til Farao: Mine brødre og min fars husstand og alt, hvad de tilhører, er kommet til mig med deres får og kvæg fra Kana'ans land for at bo som fremmede i Egypten, fordi hungersnøden var hård over dem.
22 Og Farao sagde til Josef: "Sæt din far og dine brødre i den bedste del af landet. Du skal ikke nægte dem alt, hvad der er godt, og lade dem spise af landets fedte."
23 Og Josef svarede og sagde: Se, jeg har sat dem i Goshens land, for de er hyrder. Lad dem derfor blive i Goshen for at vogte deres hjorde, adskilt fra egypterne.
24 Og Farao sagde til Josef: Gør med dine brødre alt, hvad de siger til dig; og Jakobs sønner bøjede sig for Farao og drog bort fra ham i fred, og Josef førte derefter sin far frem for Farao.
25 Jakob kom og bøjede sig for Farao, og Jakob velsignede Farao, og så gik han ud; og Jakob og alle hans sønner og hele hans husstand bosatte sig i Gosens land.
26 I det andet år, det vil sige i Jakobs hundrede og tredivte leveår, forsørgede Josef sin far og sine brødre og hele sin fars husstand med brød, så mange børn som muligt, alle hungersnødens dage; de manglede intet.
27 Og Josef gav dem den bedste del af hele landet; det bedste af Egypten havde de i alle Josefs dage; og Josef gav også dem og hele sin fars husstand klæder og undertøj år efter år; og Jakobs sønner boede trygt i Egypten i alle deres brors dage.
28 Og Jakob spiste altid ved Josefs bord. Jakob og hans sønner forlod ikke Josefs bord dag eller nat, bortset fra hvad Jakobs børn spiste i deres huse.
29 Og hele Egypten spiste brød fra Josefs hus i hungersnødens dage, for alle egypterne solgte alt, hvad de ejede på grund af hungersnøden.
30 Og Josef købte alle Egyptens jorder og marker for brød på Faraos regning, og Josef forsynede hele Egypten med brød i alle hungersnødens dage, og Josef samlede alt det sølv og guld, der kom til ham, for det korn, som de købte i hele landet, og han samlede meget guld og sølv, foruden en umådelig mængde onyksten, bdellium og værdifulde klæder, som de bragte til Josef fra alle dele af landet, da deres penge var brugt op.
31 Og Josef tog alt det sølv og guld, som han havde fået, omkring 72 talenter guld og sølv, og også onyksten og bdellium i stor mængde, og Josef gik hen og skjulte det i fire dele, og han skjulte den ene del i ørkenen nær Det Røde Hav, den anden del ved floden Perat, og den tredje og fjerde del skjulte han i ørkenen over for Persiens og Mediens ørken.
32 Og han tog en del af det guld og sølv, der var tilbage, og gav det til alle sine brødre og til hele sin fars husstand og til alle kvinderne i sin fars husstand, og resten bragte han til Faraos hus, omkring tyve talenter guld og sølv.
33 Og Josef gav alt det guld og sølv, der var tilbage, til Farao, og Farao lagde det i skatkammeret, og hungersnødens dage ophørte derefter i landet, og de såede og høstede i hele landet, og de fik deres sædvanlige mængde år for år; de manglede intet.
34 Og Josef boede trygt i Egypten, og hele landet var under hans råd, og hans far og alle hans brødre boede i Goshens land og tog det i besiddelse.
35 Josef var meget gammel og fremskreden i dagevis, og hans to sønner, Efraim og Manasse, forblev altid i Jakobs hus sammen med Jakobs sønners børn, deres brødre, for at lære Herrens veje og hans lov.

36 Og Jakob og hans sønner boede i Egyptens land i Goshens land, og de tog det i besiddelse, og de blev frugtbare og talrige i det.

KAPITEL 56

1 Jakob levede i Egypten i sytten år, og Jakobs dage og leveår blev et hundrede og syvogfyrre år.
2 På den tid blev Jakob ramt af den sygdom, som han døde af, og han sendte bud efter sin søn Josef fra Egypten, og hans søn Josef kom fra Egypten, og Josef kom til sin far.
3 Og Jakob sagde til Josef og hans sønner: Se, jeg dør, og jeres fædres Gud vil se til jer og føre jer tilbage til det land, som Herren svor at give jer og jeres børn efter jer. Når jeg derfor er død, så begrav mig i hulen i Makpela i Hebron i Kana'ans land, nær mine fædre.
4 Og Jakob tog sine sønner i ed på at begrave ham i Makpela i Hebron, og hans sønner svor ham dette.
5 Og han befalede dem og sagde: Tjen Herren jeres Gud, for han, som udfriede jeres fædre, vil også udfri jer fra al trængsel.
6 Og Jakob sagde: Kald alle jeres børn til mig! Og alle Jakobs sønners børn kom og satte sig foran ham, og Jakob velsignede dem og sagde til dem: Herren, jeres fædres Gud, vil give jer tusind gange så meget og velsigne jer, og må han give jer jeres far Abrahams velsignelse! Og alle Jakobs sønners børn gik ud den dag, efter at han havde velsignet dem.
7 Og den næste dag kaldte Jakob igen på sine sønner, og de samledes alle og kom til ham og satte sig foran ham, og Jakob velsignede på den dag sine sønner før sin død, hver mand velsignede han i overensstemmelse med sin velsignelse; se, det er skrevet i Herrens lovbog, der gælder for Israel.
8 Og Jakob sagde til Juda: Jeg ved, min søn, at du er en mægtig mand for dine brødre; reger over dem, og dine sønner skal regere over deres sønner for evigt.
9 Lær kun dine sønner buen og alle krigsvåben, så de kan udkæmpe deres broders slag, han som skal herske over hans fjender.
10 Og Jakob befalede igen sine sønner på den dag: Se, jeg samles i dag til mit folk; før mig op fra Egypten og begrav mig i Makpelas hule, som jeg har befalet dig.
11 Men vogt jer, at ingen af jeres sønner bærer mig, kun jer selv. Således skal I gøre ved mig, når I bærer mit lig for at tage med det til Kana'ans land for at begrave mig.
12 Juda, Issakar og Zebulon skal bære min båre mod øst, Ruben, Simeon og Gad mod syd, Efraim, Manasse og Benjamin mod vest, Dan, Asher og Naftali mod nord.
13 Levi må ikke bære den med dig, for han og hans sønner skal bære Herrens pagts ark sammen med israelitterne i lejren. Min søn Josef må heller ikke bære den, for som en konge skal hans herlighed være; dog skal Efraim og Manasse være i deres sted.
14 Således skal I gøre mod mig, når I fører mig bort; forsømme ikke noget af alt det, jeg befaler jer; og når I gør dette mod mig, vil Herren huske jer og jeres børn efter jer for evigt.
15 Og I, mine sønner, ær hver sin bror og sin slægtning, og byd jeres børn og jeres børnebørn efter jer at tjene Herren, jeres fædres Gud, alle dage.
16 for at du kan få et langt liv i landet, du og dine børn og dine børnebørn til evig tid, når du gør, hvad der er godt og retfærdigt i Herren din Guds øjne, så du går på alle hans veje.
17 Og du, Josef, min søn, tilgiv mig dine brødres synder og alle deres misgerninger i den skade, de har påført dig, for Gud havde til hensigt det til gavn for dig og dine børn.
18 Og o min søn, overlad ikke dine brødre til Egyptens indbyggere, og sår ikke deres følelser, for se, jeg overgiver dem i Guds hånd og i din hånd for at beskytte dem mod egypterne; og Jakobs sønner svarede deres far og sagde: O, vor far, alt hvad du har befalet os, det vil vi gøre; må Gud alene være med os.
19 Jakob sagde til sine sønner: "Gud være med jer, når I holder jer til alle hans veje; vend jer ikke fra hans veje, hverken til højre eller venstre, så I gør, hvad der er godt og retfærdigt i hans øjne."
20 For jeg ved, at mange og svære trængsler vil ramme jer i de sidste dage i landet. Jeres børn og børnebørn, tjen kun Herren, så vil han frelse jer fra al trængsel.
21 Og det skal ske, når du følger Gud for at tjene ham og lærer dine børn efter dig og dine børnebørn at kende Herren, da vil Herren oprejse dig og dine børn en tjener blandt dine børn, og Herren vil udfri dig ved sin hånd fra al trængsel og føre dig ud af Egypten og bringe dig tilbage til dine fædres land, så du kan arve det i sikkerhed.
22 Og Jakob holdt op med at give sine sønner befalinger og trak sine fødder ned i sengen. Han døde og blev samlet til sine slægtsfæller.
23 Og Josef faldt over sin far og græd og skreg over ham og kyssede ham, og han råbte med bitter stemme og sagde: "Åh min far, min far!"
24 Og hans søns koner og hele hans husstand kom og overfaldt Jakob, og de græd over ham og råbte med meget høj stemme over Jakob.
25 Og alle Jakobs sønner rejste sig i fællesskab, og de sønderrev deres klæder, og de lagde alle sæk om deres lænder, og de faldt på deres ansigter, og de kastede støv på deres hoveder mod himlen.
26 Og det blev fortalt Osnath, Josefs hustru, og hun rejste sig og tog en sæk på, og hun kom med alle de egyptiske kvinder og sørgede og græd over Jakob.
27 Og alle egypternes folk, som kendte Jakob, kom den dag, da de hørte dette, og hele egypten græd i mange dage.
28 Og kvinderne kom også fra Kana'ans land til Egypten, da de hørte, at Jakob var død, og de græd over ham i Egypten i halvfjerds dage.
29 Og det skete efter dette, at Josef befalede sine tjenere lægerne at balsamere hans far med myrra og røgelse og alle slags røgelse og parfume, og lægerne balsamerede Jakob, som Josef havde befalet dem.
30 Og hele Egyptens folk og de ældste og alle indbyggerne i Goshens land græd og sørgede over Jakob, og alle hans sønner og børnene i hans husstand sørgede og sørgede over deres far Jakob i mange dage.
31 Og efter at hans grådsdage var forbi, ved slutning af halvfjerds dage, sagde Josef til Farao: Jeg vil drage op og begrave min far i Kana'ans land, som han lod mig sværge, og så vil jeg vende tilbage.
32 Og Farao sendte Josef og sagde: "Drag op og begrav din far, som han sagde, og som han lod dig sværge!" Og Josef

brød op med alle sine brødre for at drage til Kana'ans land for at begrave deres far Jakob, som han havde befalet dem.
33 Og Farao befalede, at det skulle udråbes i hele Ægypten og siges: Den, som ikke drager op med Josef og hans brødre til Kana'ans land for at begrave Jakob, skal dø.
34 Og hele Egypten hørte Faraos proklamation, og de rejste sig alle sammen, og alle Faraos tjenere og hans hus' ældste og alle Egyptens land's ældste drog op med Josef, og alle Faraos embedsmænd og adelsmænd drog op som Josefs tjenere, og de drog for at begrave Jakob i Kana'ans land.
35 Og Jakobs sønner bar båren, som han lå på; ligesom deres far havde befalet dem, således gjorde hans sønner med ham.
36 Og båren var af rent guld, og den var indlagt hele vejen rundt med onykssten og bdellium; og bårens låg var af vævet guld, forbundet med tråde, og ovenpå dem var der kroge af onykssten og bdellium.
37 Og Josef satte en stor guldkrone på sin far Jakobs hoved og gav ham et gyldent scepter, og de satte båren omgivet af hinanden, som det var skik for konger i deres levetid.
38 Og alle Ægyptens tropper drog foran ham i denne rækkefølge, først alle Faraos mægtige mænd og Josefs mægtige mænd, og efter dem resten af Ægyptens indbyggere, og de var alle iført sværd og rustet med ringbrynjer, og de var udrustet med krigsudstyr.
39 Og alle græderne og sørgende gik i afstand fra båren, mens de gik grædende og klagede, og resten af folket fulgte efter båren.
40 Og Josef og hans husstand gik sammen hen til båren, barfodede og grædende, og resten af Josefs tjenere gik rundt om ham; hver mand havde sine smykker på sig, og de var alle bevæbnet med deres krigsvåben.
41 Og halvtreds af Jakobs tjenere gik foran båren og strøede myrra og aloe og alle slags parfume langs vejen, og alle Jakobs sønner, som bar båren, gik på parfumebeholderen, og Jakobs tjenere gik foran dem og strøede parfumen langs vejen.
42 Og Josef drog op med en stor lejr, og de gjorde på denne måde hver dag, indtil de nåede Kana'ans land, og de kom til Atads tærskeplads, som lå på den anden side af Jordan, og de sørgede en overordentlig stor og tung sorg på det sted.
43 Og alle Kana'ans konger hørte om dette, og de drog alle ud, hver mand fra sit hus, 31 af Kana'ans konger, og de kom alle med deres mænd for at sørge og græde over Jakob.
44 Og alle disse konger så Jakobs båre, og se, Josefs krone var på den, og de satte også deres kroner på båren og omgav den med kroner.
45 Og alle disse konger gjorde på det sted en stor og tung sørgefest over Jakob sammen med Jakobs og Ægyptens sønner, for alle Kana'ans konger kendte Jakobs og hans sønners tapperhed.
46 Og Esau fik besked om, at Jakob var død i Egypten, og at hans sønner og hele Egypten ville føre ham til Kana'ans land for at begrave ham.
47 Da Esau hørte dette, og han boede på Se'irs bjerg, rejste han sig med sine sønner og hele sit folk og hele sin husstand, et overordentlig stort folk, og de kom for at sørge og græde over Jakob.
48 Og det skete, da Esau kom, sørgede han over sin bror Jakob, og hele Egypten og hele Kana'an rejste sig igen og sørgede en stor sørgedag sammen med Esau over Jakob på det sted.
49 Og Josef og hans brødre bragte deres far Jakob derfra, og de drog til Hebron for at begrave Jakob i hulen hos hans fædre.
50 Og de kom til Kireath-Arba, til hulen, og da de kom, stillede Esau sig med sine sønner op imod Josef og sine brødre og holdt dem tilbage i hulen og sagde: Jakob skal ikke begraves der, for den tilhører os og vores far.
51 Da Josef og hans brødre hørte Esaus sønners ord, blev de overordentlig vrede. Josef gik hen til Esau og sagde: "Hvad er det, de har talt? Min fader Jakob købte det af dig for store rigdomme efter Isaks død for nu femogtyve år siden, og han købte også hele Kana'ans land af dig og af dine sønner og dine efterkommere efter dig."
52 Og Jakob købte det til sine sønner og sine efterkommere som en evig arv, og hvorfor taler du så disse ting i dag?
53 Esau svarede: "Du taler falsk og lyver, for jeg har ikke solgt noget af mit eget i hele dette land, som du siger, og min bror Jakob har heller ikke købt noget af mit eget i dette land."
54 Esau sagde disse ting for at narre Josef med sine ord, for Esau vidste, at Josef ikke var til stede i de dage, da Esau solgte alt, hvad han ejede i Kana'ans land, til Jakob.
55 Og Josef sagde til Esau: "Min far indførte sandelig disse ting hos dig i købet og bevidnede optegnelsen med vidner, og se, den er hos os i Egypten."
56 Og Esau svarede ham og sagde: "Bring alt det, du finder i optegnelsen, det vil vi gøre."
57 Og Josef kaldte på sin bror Naftali og sagde: Skynd dig, bliv ikke, men løb til Egypten og hent alle optegnelserne: Købsberetningen, den forseglede og den offentlige optegnelse, og også alle de første optegnelser, hvori alle førstefødselsrettens handler er skrevet.
58 Og du skal bringe dem hertil til os, så vi kan få at vide af dem alle Esaus og hans sønners ord, som de talte i dag.
59 Og Naftali lyttede til Josefs stemme og skyndte sig og løb ned til Egypten, og Naftali var lettere til fods end nogen af hjortene, der var i ørkenen, for han kunne gå på kornaks uden at knuse dem.
60 Og da Esau så, at Naftali var gået hen for at hente optegnelserne, øgede han og hans sønner deres modstand mod hulen, og Esau og hele hans folk rejste sig mod Josef og hans brødre til kamp.
61 Og alle Jakobs sønner og Egyptens folk kæmpede mod Esau og hans mænd, og Esaus sønner og hans folk blev slået af Jakobs sønner, og Jakobs sønner dræbte fyrre mænd af Esaus folk.
62 Og Kushim, Dans søn, Jakobs søn, var på det tidspunkt sammen med Jakobs sønner, men han var omkring hundrede alen væk fra slagmarken, for han blev sammen med Jakobs sønners børn ved Jakobs båre for at vogte den.
63 Og Kushim var stum og døv, men han forstod alligevel røsten af forfærdelse blandt mænd.
64 Og han spurgte og sagde: "Hvorfor begraver I ikke de døde, og hvad er denne store forfærdelse?" Og de svarede ham med Esaus og hans sønners ord; og han løb hen til Esau midt i kampen, og han dræbte Esau med et sværd, og han huggede hans hoved af, så det sprang ud i det fjerne, og Esau faldt blandt folket i kampen.

65 Og da Kushim gjorde dette, fik Jakobs sønner overhånd over Esaus sønner, og Jakobs sønner begravede deres far Jakob med magt i hulen, og Esaus sønner så det.
66 Og Jakob blev begravet i Hebron, i Makpelas hule, som Abraham havde købt af Hets sønner til ejendomsgrav, og han blev begravet i meget kostbare klæder.
67 Og ingen konge fik sådan en ære, som Josef viste sin far ved hans død, for han begravede ham med stor ære, ligesom kongers begravelse.
68 Og Josef og hans brødre holdt sørgedag over deres far i syv dage.

KAPITEL 57

1 Og det var efter dette, at Esaus sønner førte krig mod Jakobs sønner, og Esaus sønner kæmpede mod Jakobs sønner i Hebron, og Esau lå stadig død og ikke begravet.
2 Og kampen blev hård mellem dem, og Esaus sønner blev slået af Jakobs sønner, og Jakobs sønner dræbte firs mand af Esaus sønner, og ikke én døde af Jakobs sønners folk; og Josefs hånd fik overhånd over hele Esaus sønners folk, og han tog Zefo, søn af Elifaz, Esaus søn, og halvtreds af hans mænd til fange, og han bandt dem med jernlænker og gav dem i sine tjeneres hånd, så de kunne føre dem til Egypten.
3 Og det skete, da Jakobs sønner havde taget Zefo og hans folk til fange, blev alle de tilbageværende meget bange for deres liv fra Esaus hus, for at de også skulle blive taget til fange, og de flygtede alle med Elifaz, Esaus søn, og hans folk, med Esaus lig, og de drog videre på deres vej til Se'irs bjerg.
4 Og de kom til Se'irs bjerg og begravede Esau i Se'ir, men de havde ikke bragt hans hoved med sig til Se'ir, for det var begravet på det sted, hvor slaget havde stået i Hebron.
5 Da Esaus sønner var flygtet for Jakobs sønner, forfulgte Jakobs sønner dem til Seirs grænser, men de dræbte ikke en eneste mand, da de forfulgte dem, for Esaus lig, som de bar med sig, vakte deres forvirring. Så de flygtede, og Jakobs sønner vendte tilbage fra dem og kom op til det sted, hvor deres brødre var i Hebron, og de blev der den dag og den næste dag, indtil de hvilede sig fra kampen.
6 Og det skete på den tredje dag, at de samlede alle Se'irs sønner, og de samlede alle Østens børn, en folkemængde som havets sand, og de drog ned til Egypten for at kæmpe mod Josef og hans brødre for at befri deres brødre.
7 Og Josef og alle Jakobs sønner hørte, at Esaus sønner og Østens børn var draget imod dem til kamp for at befri deres brødre.
8 Og Josef og hans brødre og Egyptens stærke mænd drog ud og kæmpede i byen Rameses, og Josef og hans brødre tildelte et kæmpe slag blandt Esaus sønner og Østens børn.
9 Og de dræbte seks hundrede tusinde af dem, og de dræbte iblandt dem alle de mægtige mænd af Se'irs børn, horitteren; der var kun få af dem tilbage, og de dræbte også en stor mængde af Østens børn og af Esaus børn; og Elifaz, Esaus søn, og Østens børn flygtede alle for Josef og hans brødre.
10 Og Josef og hans brødre forfulgte dem, indtil de kom til Sukkot, og de dræbte endnu tredive af dem i Sukkot, og resten undslap, og de flygtede hver til sin by.
11 Og Josef og hans brødre og Egyptens mægtige mænd vendte tilbage fra dem med glæde og et godt hjerte, for de havde slået alle deres fjender.
12 Og Zefo, Elifaz' søn, og hans mænd var stadig slaver i Egypten for Jakobs sønner, og deres smerter blev større.
13 Da Esaus sønner og Se'irs sønner vendte tilbage til deres land, så Se'irs sønner, at de alle var faldet i Jakobs sønners og Egyptens folks hænder på grund af Esaus sønners kamp.
14 Og Seirs sønner sagde til Esaus sønner: I har set, og derfor ved I, at denne lejr blev skrevet på jeres skyld, og at ikke en eneste helt eller krigsfører er tilbage.
15 Drag derfor nu bort fra vort land, drag fra os til Kana'ans land, til jeres fædres bosted; hvorfor skal jeres børn arve vore børns ejendom i de sidste dage?
16 Esaus børn ville ikke høre på Se'irs børn, og Se'irs børn overvejede at føre krig mod dem.
17 Esaus børn sendte i hemmelighed bud til Angeas, kongen af Afrika, det er Dinhaba, og lod sige:
18 Send nogle af dine mænd til os, og lad dem komme til os, så vil vi kæmpe sammen med Se'ir-horitterne, for de har besluttet at kæmpe mod os og drive os bort fra landet.
19 Og Angeas, kongen af Dinhaba, gjorde således, for han var i de dage venligtsindet over for Esaus børn, og Angeas sendte fem hundrede tapre infanterister og otte hundrede ryttere til Esaus børn.
20 Og Se'irs børn sendte bud til Østens børn og til Midjans børn og lod sige: I har set, hvad Esaus børn har gjort imod os, for hvis skyld vi næsten alle er blevet udryddet i deres kamp mod Jakobs sønner.
21 Kom derfor nu til os og hjælp os, så vil vi bekæmpe dem sammen, og vi vil drive dem ud af landet og hævne os for vores brødres sag, som døde for deres skyld i deres kamp mod deres brødre, Jakobs sønner.
22 Og alle Østens børn lyttede til Se'irs børn, og de kom til dem omkring otte hundrede mænd med dragne sværd, og Esaus børn kæmpede på den tid mod Se'irs børn i Parans ørken.
23 Og Seirs børn vandt dengang over Esaus sønner, og Seirs børn dræbte på den dag af Esaus børn i den kamp omkring to hundrede mand af Angeas', konge af Dinhabas, folk.
24 Og på den anden dag kom Esaus børn igen for at kæmpe for anden gang mod Seirs børn, og kampen blev hård mod Esaus børn denne anden gang, og den foruroligede dem meget på grund af Seirs børn.
25 Da Esaus børn så, at Se'irs børn var mægtigere end de selv, vendte nogle af Esaus børn sig om og hjalp Se'irs børn, deres fjender.
26 Og der faldt endnu 58 mænd af Esaus børn i det andet slag ved Angeas, Dinhabas konge.
27 På den tredje dag hørte Esaus børn, at nogle af deres brødre havde vendt sig fra dem for at kæmpe imod dem i det andet slag, og Esaus børn sørgede, da de hørte dette.
28 Og de sagde: "Hvad skal vi gøre med vore brødre, som har vendt sig bort fra os for at hjælpe Se'irs børn, vore fjender?" Esaus børn sendte igen bud til Angeas, konge af Dinhaba, og lod sige:
29 Send os igen andre mænd, så vi kan kæmpe med dem mod Seirs børn, for de har allerede været dobbelt så tunge som vi.

30 Og Angeas sendte igen omkring seks hundrede tapre mænd til Esaus børn, og de kom for at hjælpe Esaus børn.
31 Og ti dage senere førte Esaus børn igen krig mod Seirs børn i Parans ørken, og kampen blev meget hård mod Seirs børn, og Esaus børn vandt på dette tidspunkt over Seirs børn, og Seirs børn blev slået af Esaus børn, og Esaus børn dræbte omkring to tusind mand af dem.
32 Og alle Se'irs børns mægtige mænd faldt i denne kamp, og kun deres små børn blev tilbage i deres byer.
33 Og alle Midjaniterne og Østens børn flygtede fra slaget, og de forlod Se'irs børn og flygtede, da de så, at slaget var hårdt over dem, og Esaus børn forfulgte alle Østens børn, indtil de nåede deres land.
34 Og Esaus børn dræbte yderligere omkring to hundrede og halvtreds mand af dem, og af Esaus børns folk faldt omkring tredive mand i den kamp, men denne ulykke ramte dem, fordi deres brødre vendte sig bort fra dem for at hjælpe horitteren Se'irs børn, og Esaus børn hørte igen om deres brødres onde gerninger, og de sørgede igen over denne ting.
35 Og det skete efter slaget, at Esaus børn vendte tilbage og kom hjem til Seir, og Esaus børn dræbte dem, der var blevet tilbage i Seirs børns land; de dræbte også deres hustruer og småbørn; de lod ikke en sjæl leve undtagen halvtreds unge drenge og jomfruer, som de lod leve, og Esaus børn dræbte dem ikke, og drengene blev deres slaver, og jomfruerne tog de til hustruer.
36 Esaus børn bosatte sig i Seir i Seirs børns sted, og de arvede deres land og tog det i besiddelse.
37 Esaus børn tog alt, hvad der tilhørte Seirs børn, deres småkvæg, deres okser og deres gods, og alt, hvad der tilhørte Seirs børn, tog Esaus børn, og Esaus børn boede i Seir i Seirs børns sted den dag i dag, og Esaus børn delte landet i dele mellem Esaus fem sønner efter deres familier.
38 Og det skete i de dage, at Esaus børn besluttede at krone en konge over sig i det land, de havde taget i besiddelse. Og de sagde til hinanden: "Ikke sådan, for han skal regere over os i vores land, og vi skal være underlagt hans råd, og han skal kæmpe vores slag mod vores fjender," og det gjorde de.
39 Og alle Esaus børn svor og sagde: "Ingen af deres brødre nogensinde skulle regere over dem, undtagen en fremmed mand, som ikke er af deres brødre; thi alle Esaus børns sjæle var bittere, hver mand mod sin søn, bror og ven, på grund af den ondskab, de led fra deres brødre, da de kæmpede mod Se'irs børn."
40 Derfor svor Esaus sønner og sagde: Fra den dag af ville de ikke vælge en konge blandt deres brødre, men en fra et fremmed land og indtil denne dag.
41 Og der var en mand af Angeas' folk, konge af Dinhaba; hans navn var Bela, Beors søn. Han var en meget tapper mand, smuk og yndig og vis i al visdom, en mand med fornuft og råd; og der var ingen af Angeas' folk som ham.
42 Og alle Esaus børn tog ham og salvede ham og kronede ham til konge, og de bøjede sig for ham og sagde til ham: Kongen leve, kongen leve!
43 Og de bredte lagnet ud og bragte ham hver især øreringe af guld og sølv eller ringe eller armbånd, og de gjorde ham meget rig på sølv og guld, onyksten og bdellium, og de lavede ham en kongelig trone, og de satte en kongelig krone på hans hoved, og de byggede et palads til ham, og han boede der, og han blev konge over alle Esaus børn.
44 Og Angeas' folk tog imod deres løn for deres kamp fra Esaus børn, og de gik og vendte på det tidspunkt tilbage til deres herre i Dinhaba.
45 Og Bela regerede over Esaus børn i tredive år, og Esaus børn boede i landet i Se'irs børns sted, og de boede trygt i deres sted den dag i dag.

KAPITEL 58

1 I det toogtredivte år efter israelitternes nedtog til Egypten, det vil sige i Josefs enoghalvfjerdsindstyvende leveår, døde Farao, kongen af Egypten, og hans søn Magron blev konge i hans sted.
2 Og Farao befalede Josef før sin død at være far for sin søn, Magron, og at Magron skulle være under Josefs varetægt og under hans råd.
3 Og hele Egypten samtykkede i denne beslutning om, at Josef skulle være konge over dem, for alle egypterne elskede Josef fra hidtil. Kun Magron, Faraos søn, sad på sin fars trone, og han blev konge i de dage i sin fars sted.
4 Magron var enogfyrre år gammel, da han blev konge, og han regerede i fyrre år i Egypten, og hele Egypten kaldte ham Farao efter hans fars navn, sådan som det var skik og brug i Egypten at gøre med enhver konge, der regerede over dem.
5 Og det skete, da Farao regerede i sin fars sted, at han lagde Egyptens love og alle regeringsanliggender i Josefs hånd, sådan som hans far havde befalet ham.
6 Og Josef blev konge over Egypten, for han havde tilsyn med hele Egypten, og hele Egypten var under hans varetægt og råd, for hele Egypten bøjede sig for Josef efter Faraos død, og de elskede ham overordentlig til at regere over dem.
7 Men der var nogle iblandt dem, som ikke brød sig om ham og sagde: "Ingen fremmed skal herske over os." Alligevel overgik hele herredømmet i Egypten i de dage til Josef efter Faraos død, idet han var den øverste myndighed og gjorde, som han ville i hele landet, uden at nogen blandede sig.
8 Og hele Egypten var under Josefs varetægt, og Josef førte krig mod alle sine omgivende fjender, og han undertvang dem; også hele landet og alle filistrene, indtil Kana'ans grænser, undertvang Josef, og de var alle under hans magt, og de betalte en årlig skat til Josef.
9 Og Farao, kongen af Egypten, sad på sin trone i sin fars sted, men han var under Josefs kontrol og råd, ligesom han i starten var under sin fars kontrol.
10 Han regerede ikke kun i Egypten efter Josefs råd, men Josef regerede på den tid over hele landet fra Egypten til den store flod Perat.
11 Josef havde succes på alle sine veje, og Herren var med ham. Herren gav Josef yderligere visdom, ære, herlighed og kærlighed til ham i egypternes hjerter og i hele landet. Josef regerede over hele landet i fyrre år.
12 Og alle filistrenes lande, Kana'an, Zidon og den anden side af Jordan bragte Josef gaver alle hans dage, og hele landet var i Josefs hånd, og de bragte ham en årlig tribut, som det var fastsat, for Josef havde kæmpet mod alle sine

fjender omkring sig og underkuet dem, og hele landet var i Josefs hånd, og Josef sad trygt på sin trone i Egypten.
13 Og også alle hans brødre, Jakobs sønner, boede trygt i landet alle Josefs dage, og de var frugtbare og talrige i landet, og de tjente Herren alle deres dage, som deres far Jakob havde befalet dem.
14 Og det skete efter mange dage og år, da Esaus børn boede roligt i deres land hos Bela, deres konge, at Esaus børn var frugtbare og talrige i landet, og de besluttede at drage ud og kæmpe mod Jakobs sønner og hele Egypten og at befri deres bror Zefo, Elifaz' søn, og hans mænd, for de var stadig i de dage slaver for Josef.
15 Esaus børn sendte bud til alle Østens børn, og de sluttede fred med dem, og alle Østens børn kom til dem for at drage med Esaus børn til Egypten i krig.
16 Og der kom også til dem af Angeas' folk, konge af Dinhaba, og de sendte også bud til Ismaels børn, og de kom også til dem.
17 Og hele dette folk samledes og kom til Seir for at hjælpe Esaus børn i deres kamp, og denne lejr var meget stor og tung med folk, talrig som havets sand, omkring otte hundrede tusinde mand, fodfolk og ryttere, og alle disse tropper drog ned til Egypten for at kæmpe mod Jakobs sønner, og de slog lejr ved Rameses.
18 Og Josef drog ud med sine brødre og Egyptens mægtige mænd, omkring seks hundrede mand, og de kæmpede mod dem i Ramses' land; og Jakobs sønner kæmpede på den tid igen mod Esaus børn i det halvtredsindstyvende år efter Jakobs sønners drage ned til Egypten, det er det tredivte år af Belas regeringstid over Esaus børn i Se'ir.
19 Og Herren gav alle Esaus og Østens børns mægtige mænd i Josefs og hans brødres hånd, og Esaus børns folk og Østens børn blev slået af Josef.
20 Og af Esaus folk og Østens børn, som blev faldet, faldt omkring to hundrede tusinde mænd for Jakobs sønner, og deres konge Bela, Beors søn, faldt med dem i kampen, og da Esaus børn så, at deres konge var faldet i kampen og var død, blev deres hænder svage i kampen.
21 Josef og hans brødre og hele Egypten fortsatte med at slå Esaus hus' folk, og hele Esaus folk var bange for Jakobs sønner og flygtede for dem.
22 Og Josef og hans brødre og hele Egypten forfulgte dem en dagsrejse, og de dræbte stadig omkring tre hundrede mand af dem, idet de fortsatte med at slå dem ihjel på vejen; og derefter vendte de tilbage fra dem.
23 Og Josef og alle hans brødre vendte tilbage til Egypten; ikke én mand manglede blandt dem, men af egypterne faldt der tolv mænd.
24 Og da Josef vendte tilbage til Egypten, beordrede han, at Zefo og hans mænd skulle bindes yderligere, og de bandt dem med jern, og de forværrede deres sorg.
25 Og alle Esaus børn og Østens børn vendte skamfulde tilbage, hver til sin by, for alle de kæmpende mænd, der var med dem, var faldet i kampen.
26 Da Esaus børn så, at deres konge var faldet i kamp, skyndte de sig at tage en mand af Østens børns folk; hans navn var Jobab, Zaraks søn, fra Botsras land, og de satte ham til at regere over sig i stedet for deres konge Bela.
27 Og Jobab sad på Belas trone som konge i hans sted, og Jobab regerede i Edom over alle Esaus børn i ti år, og Esaus børn gik ikke mere i krig mod Jakobs sønner fra den dag af, for Esaus sønner kendte Jakobs sønners tapperhed, og de var meget bange for dem.
28 Men fra den dag hadede Esaus børn Jakobs sønner, og had og fjendskab var meget stærkt mellem dem alle dage, indtil denne dag.
29 Og det skete efter dette, efter ti års forløb, at Jobab, Zaraks søn, fra Botsra, døde, og Esaus børn tog en mand ved navn Kusham fra Temans land, og de gjorde ham til konge over sig i Jobabs sted, og Kusham regerede i Edom over alle Esaus børn i tyve år.
30 Og Josef, Egyptens konge, og hans brødre og alle Israels børn boede trygt i Egypten i de dage sammen med alle Josefs børn og hans brødre uden hindring eller ond ulykke, og Egyptens land var på den tid i ro fra krig i Josefs og hans brødres dage.

KAPITEL 59

1 Og dette er navnene på Israels sønner, som boede i Egypten, og som var kommet med Jakob; alle Jakobs sønner kom til Egypten, hver mand med sin husstand.
2 Leas børn var Ruben, Simeon, Levi, Juda, Issakar og Zebulon, og deres søster var Dina.
3 Rakels sønner var Josef og Benjamin.
4 Og Zilpas, Leas tjenestepiges, sønner var Gad og Asher.
5 Bilhas, Rakels tjenestepiges, sønner var Dan og Naftali.
6 Og disse var deres efterkommere, som blev født dem i Kana'ans land, før de kom til Egypten med deres far Jakob.
7 Rubens sønner var Hanok, Pallu, Ketzron og Karmi.
8 Simeons sønner var Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Zokar og Saul, den kana'anæiske kvindes søn.
9 Levis børn var Gerson, Kehat og Merari, og deres søster Jokebed, som var født dem, da de drog ned til Egypten.
10 Judas sønner var Er, Onan, Shela, Perez og Zarak.
11 Og Er og Onan døde i Kana'ans land; og Perez' sønner var Kezron og Kamul.
12 Issakars sønner var Tola, Puva, Job og Shomron.
13 Zebulons sønner var Sered, Elon og Jakleel, og Dans søn var Kushim.
14 Naftalis sønner var Jakze'el, Guni, Jetzer og Shilam.
15 Gads sønner var Zifjon, Haggi, Shuni, Ezbon, Eri, Arodi og Areli.
16 Asers børn var Jimna, Jisjva, Jisjvi, Berija og deres søster Serach; og Berijas sønner var Keber og Malkiel.
17 Benjamins sønner var Bela, Beker, Ashbel, Gera, Naaman, Aki, Rosh, Mupim, Kupim og Ord.
18 Josefs sønner, som blev født ham i Egypten, var Manasse og Efraim.
19 Og alle de sjæle, der udgik af Jakobs lænd, var halvfjerds sjæle; det var dem, der kom med deres far Jakob til Egypten for at bo der. Josef og alle hans brødre boede trygt i Egypten, og de spiste af det bedste i Egypten alle Josefs levedage.
20 Josef levede i Egypten i 93 år, og Josef regerede over hele Egypten 80 år.
21 Da Josefs dage nærmede sig, at han skulle dø, sendte han bud efter sine brødre og hele sin fars husstand, og de kom alle sammen og satte sig foran ham.
22 Og Josef sagde til sine brødre og til hele sin fars husstand: Se, jeg dør, og Gud vil visselig se til jer og føre

jer op fra dette land til det land, som han svor jeres fædre at give dem.
23 Og når Gud besøger jer og fører jer herfra op til jeres fædres land, så skal I føre mine knogler med jer herfra op.
24 Og Josef tog Israels sønner i ed for deres efterkommere og sagde: Gud skal visselig se til jer, og I skal føre mine knogler med jer herfra.
25 Og det skete derefter, at Josef døde i det år, det enoghalvfjerdsindstyvende år efter israelitternes nedtog til Egypten.
26 Josef var hundrede og ti år gammel, da han døde i Egypten. Alle hans brødre og tjenere rejste sig og balsamerede Josef, som de havde skik til. Hans brødre og hele Egypten sørgede over ham i halvfjerds dage.
27 Og de lagde Josef i en kiste fyldt med krydderier og alle slags parfumer, og de begravede ham ved flodens bred, det er Sihor, sammen med hans sønner og alle hans brødre, og hele hans fars husstand holdt syv dages sørgefest over ham.
28 Og det skete efter Josefs død, at alle egypterne i de dage begyndte at herske over Israels børn, og Farao, Egyptens konge, som regerede i sin fars sted, tog alle Egyptens love og førte hele Egyptens regering under hans råd, og han regerede sikkert over sit folk.

KAPITEL 60

1 Og da året kom, det 72. år efter israelitternes død, flygtede Zefo, søn af Elifaz, Esaus søn, fra Egypten sammen med hans mænd, og de drog bort.
2 Og han kom til Afrika, det vil sige Dinhabah, til Angeas, Afrikas konge, og Angeas modtog dem med stor ære, og han gjorde Zefo til sin hærfører.
3 Og Zefo fandt nåde i Angeas' og sit folks øjne, og Zefo var hærfører for Angeas', konge af Afrikas, hær i mange dage.
4 Og Zefo lokkede Angeas, Afrikas konge, til at samle hele sin hær for at drage ud og kæmpe mod egypterne og Jakobs sønner og hævne sine brødres sag på dem.
5 Men Angeas ville ikke lytte til Zefo og gøre dette, for Angeas kendte Jakobs sønners styrke og hvad de havde gjort mod hans hær i deres krig mod Esaus børn.
6 Og Zefo var i de dage meget stor i Angeas' og hele sit folks øjne, og han lokkede dem konstant til at føre krig mod Egypten, men de ville ikke.
7 Og det skete i de dage, at der i Kittims land var en mand i byen Puzimna, hvis navn var Uzu, og han blev degenereret og guddommeliggjort af Kittims børn, og manden døde og havde ingen søn, kun én datter, hvis navn var Jania.
8 Og pigen var overordentlig smuk, yndig og klog; der var ingen set lige så smuk og vis som hende i hele landet.
9 Og Angeas' folk, konge af Afrika, så hende, og de kom og roste hende for ham, og Angeas sendte bud til Kittims børn, og han bad om at tage hende til sig selv til hustru, og Kittims folk indvilligede i at give hende til ham til hustru.
10 Og da Angeas' sendebud drog ud fra Kittims land for at drage afsted, se, da kom Turnus', Bibentus konges, sendebud til Kittim, for Turnus, Bibentus konge, sendte også sine sendebud for at bede ham om Jania, så han kunne tage hende til hustru, for alle hans mænd havde også rost hende til ham, derfor sendte han alle sine tjenere til hende.
11 Og Turnus' tjenere kom til Kittim, og de bad om Jania, for at blive taget til Turnus, deres konge, som hustru.
12 Og folket i Kittim sagde til dem: Vi kan ikke give hende, fordi Angeas, kongen af Afrika, ønskede, at hun skulle tage sig til hustru, før du kom, og at vi skulle give hende til ham, og derfor kan vi nu ikke gøre dette for at berøve Angeas pigen for at give hende til Turnus.
13 For vi er meget bange for Angeas, at han skal komme i kamp mod os og ødelægge os, og Turnus, jeres herre, vil ikke være i stand til at befri os fra hans hånd.
14 Og da Turnus' sendebud hørte alle Kittims børns ord, vendte de tilbage til deres herre og fortalte ham alle Kittims børns ord.
15 Og Kittims børn sendte et mindeord til Angeas og sagde: Se, Turnus har sendt bud efter Jania for at tage hende til sig til hustru, og således har vi svaret ham; og vi hørte, at han har samlet hele sin hær for at drage i krig mod dig, og han har til hensigt at drage ad Sarduniens vej for at kæmpe mod din bror Lukus, og derefter vil han komme for at kæmpe mod dig.
16 Og Angeas hørte Kittims børns ord, som de sendte til ham i optegnelsen, og hans vrede blussede op, og han rejste sig og samlede hele sin hær og drog gennem havets øer, vejen til Sardunien, til sin bror Lukus, konge af Sardunien.
17 Og Niblos, Lucus' søn, hørte, at hans onkel Angeas var på vej, og han gik ud for at møde ham med en tung hær, og han kyssede ham og omfavnede ham, og Niblos sagde til Angeas: "Når du spørger min far til hans velbefindende, når jeg skal drage med dig for at kæmpe mod Turnus, så bed ham om at gøre mig til anfører for hans hær." Og Angeas gjorde det, og han kom til sin bror, og hans bror kom for at møde ham, og han spurgte ham til hans velbefindende.
18 Og Angeas spurgte sin bror Lucus, hvordan det gik med ham, og om han skulle gøre sin søn Niblos til anfører for sin hær, og Lucus gjorde det, og Angeas og hans bror Lucus rejste sig og drog mod Turnus til kamp, og de var med en stor hær og et stort folk.
19 Og han kom med skibe, og de kom til provinsen Ashtorash, og se, Turnus kom imod dem, for han drog ud til Sardunien og havde til hensigt at ødelægge det og derefter drage derfra videre til Angeas for at kæmpe mod ham.
20 Og Angeas og hans bror Lucus mødte Turnus i Canopia-dalen, og kampen blev hård og mægtig mellem dem på det sted.
21 Og slaget blev hårdt mod Lukus, konge af Sardunien, og hele hans hær faldt, og hans søn Niblos faldt også i det slag.
22 Og hans onkel Angeas befalede sine tjenere, og de lavede en gylden kiste til Niblos og satte ham i den, og Angeas førte igen kamp mod Turnus, og Angeas var stærkere end ham, og han dræbte ham, og han slog hele sit folk med sværdets æg, og Angeas hævnede sin brorsøn Niblos' sag og sin bror Lucus' hærs sag.
23 Og da Turnus døde, blev de overlevende svage i kampen, og de flygtede for Angeas og hans bror Lucus.
24 Og Angeas og hans bror Lucus forfulgte dem til landevejen, som ligger mellem Alphanu og Romah, og de dræbte hele Turnus' hær med sværdets æg.

25 Og Lukus, konge af Sardunien, befalede sine tjenere at lave en kiste af messing og lægge hans søn Niblos' legeme i den, og de begravede ham på samme sted.
26 Og de byggede et højt tårn på det ved landevejen, og de kaldte det efter Niblos, som det stadig er den dag i dag, og de begravede også Turnus, konge af Bibentu, der på samme sted sammen med Niblos.
27 Og se, på landevejen mellem Alphanu og Romah ligger Niblos' grav på den ene side og Turnus' grav på den anden, og der er en bro mellem dem den dag i dag.
28 Og da Niblos var blevet begravet, vendte hans far Lucus tilbage med sin hær til sit land Sardunien, og hans bror Angeas, kongen af Afrika, drog med sit folk til byen Bibentu, det vil sige Turnus' by.
29 Og indbyggerne i Bibentu hørte om hans berømmelse, og de var meget bange for ham, og de gik ud for at møde ham med gråd og bøn, og indbyggerne i Bibentu tryglede Angeas om ikke at dræbe dem eller ødelægge deres by; og det gjorde han, for Bibentu blev i de dage regnet som en af Kittims børns byer; derfor ødelagde han ikke byen.
30 Men fra den dag af drog Afrikas konges tropper til Kittim for at plyndre og udplyndre det, og når de drog afsted, drog Zefo, Angeas' hærfører, med dem.
31 Og det var efter dette, at Angeas vendte sig med sin hær, og de kom til byen Puzimna, og Angeas tog derfra Jania, Uzus datter, til hustru og bragte hende til sin by i Afrika.

KAPITEL 61

1 På den tid befalede Farao, kongen af Egypten, hele sit folk at bygge ham et stærkt palads i Egypten.
2 Og han befalede også Jakobs sønner at hjælpe egypterne med bygningen, og egypterne byggede et smukt og elegant palads til en kongelig bolig, og han boede deri, og han fornyede sit styre, og han regerede sikkert.
3 Og Zebulon, Jakobs søn, døde i det år, det er det tooghalvfjerdsindstyvende år efter israelitternes nedgang til Egypten. Zebulon døde i en alder af hundrede og fjorten år og blev lagt i en kiste og givet i sine børns hænder.
4 Og i det femoghalvfjerdsindstyvende år døde hans bror Simeon. Han var hundrede og tyve år gammel ved sin død, og han blev også lagt i en kiste og givet i sine børns hænder.
5 Og Zefo, søn af Elifaz, søn af Esau, hærfører for Angeas, konge af Dinhabas, hærfører, lokkede stadig dagligt Angeas til at forberede sig til kamp for at kæmpe mod Jakobs sønner i Egypten, og Angeas var uvillig til at gøre dette, for hans tjenere havde fortalt ham om al Jakobs sønners magt, hvad de havde gjort mod dem i deres kamp mod Esaus sønner.
6 Og Zefo lokkede i de dage dagligt Angeas til at kæmpe mod Jakobs sønner i de dage.
7 Og efter nogen tid lyttede Angeas til Zefos ord og indvilligede i at kæmpe mod Jakobs sønner i Egypten, og Angeas samlede hele sit folk, et folk talrigt som sandet på havets bred, og han besluttede sig for at drage til Egypten for at kæmpe.
8 Og blandt Angeas' tjenere var en ung mand på femten år, hvis navn var Bileam, Beors søn. Den unge mand var meget klog og forstod trolddomskunsten.
9 Og Angeas sagde til Bileam: "Besværg os med trolddom, så vi kan vide, hvem der vil sejre i denne kamp, som vi nu drager ud i."
10 Og Bileam beordrede, at de skulle bringe ham voks, og han lavede deraf billeder af vogne og ryttere, der repræsenterede Angeas' hær og Egyptens hær, og han satte dem i det kunstfærdigt forberedte vand, som han havde til det formål, og han tog myrtegrene i sin hånd, og han udøvede sin list, og han samlede dem over vandet, og der viste sig for ham i vandet de lignende billeder af Angeas' hære, der faldt foran de lignende billeder af egypterne og Jakobs sønner.
11 Bileam fortalte Angeas dette, og Angeas fortvivlede og bevæbnede sig ikke til at drage ned til Egypten i kamp, men han blev i sin by.
12 Og da Zefo, Elifaz' søn, så, at Angeas fortvivlede efter at drage ud i kamp mod egypterne, flygtede Zefo fra Angeas fra Afrika og drog afsted og kom til Kittim.
13 Og hele Kittims folk modtog ham med stor ære, og de hyrede ham til at kæmpe deres slag alle dagene, og Zepho blev overordentlig rig i de dage, og Afrikas konges tropper spredte sig stadig i de dage, og Kittims børn samledes og drog til Kuptizias bjerg på grund af Angeas', Afrikas konges, tropper, som rykkede frem mod dem.
14 Og det skete en dag, at Zefo mistede en ung kvie, og han gik ud for at lede efter den, og han hørte den brøle rundt om bjerget.
15 Og Zefo gik hen og så, og se, der var en stor hule ved foden af bjerget, og der var en stor sten dér ved hulens indgang, og Zefo kløvede stenen og kom ind i hulen, og han så, og se, et stort dyr fortærede oksen; fra midten og opefter lignede den et menneske, og fra midten og nedefter lignede den et dyr, og Zefo rejste sig op imod dyret og dræbte det med sine sværd.
16 Da Kittims indbyggere hørte om dette, glædede de sig meget og sagde: "Hvad skal vi gøre med denne mand, som har slagtet dette dyr, der fortærede vores kvæg?"
17 Og de samledes alle for at hellige ham én dag om året, og de kaldte den Zefo efter hans navn, og de bragte ham drikofre år efter år på den dag, og de bragte ham gaver.
18 På den tid blev Jania, datter af Uzu, kong Angeas' hustru, syg, og hendes sygdom blev stærkt mærket af Angeas og hans officerer, og Angeas sagde til sine vismænd: "Hvad skal jeg gøre ved Jania, og hvordan kan jeg helbrede hende fra hendes sygdom?" Og hans vismænd sagde til ham: "Fordi luften i vores land ikke er som luften i Kittims land, og vores vand ikke er som deres vand, derfor er dronningen blevet syg af dette."
19 For hun blev syg på grund af forandringen i luft og vand, og også fordi hun i sit land kun drak det vand, der kom fra Purma, som hendes forfædre havde bragt op med broer.
20 Og Angeas befalede sine tjenere, og de bragte ham i kar med Purmas vande, der tilhørte Kittim, og de vejede disse vande med alle vande i Afrikas land, og de fandt disse vande lettere end Afrikas vande.
21 Og Angeas så dette, og han befalede alle sine officerer at samle stenhuggerne i tusinder og titusinder, og de huggede sten ud i tal, og bygmestrene kom og byggede en overordentlig stærk bro, og de førte vandkilden fra Kittims land til Afrika, og disse vande var til Jania, dronningen, og til alle hendes bekymringer, til at drikke af og til at bage,

vaske og bade med, og også til at vande alt frø, hvorfra man kan få føde, og al jordens frugt.
22 Og kongen befalede, at de skulle bringe noget af Kittims jord i store skibe, og de bragte også sten til at bygge med dem, og bygmestrene byggede paladser til dronningen Jania, og dronningen blev helbredt for sin sygdom.
23 Og ved årets revolution fortsatte Afrikas tropper med at komme til Kittims land for at plyndre som sædvanlig, og Zefo, Elifaz' søn, hørte deres rapport, og han gav ordrer angående dem og kæmpede mod dem, og de flygtede for ham, og han befriede Kittims land fra dem.
24 Og Kittims børn så Zefos tapperhed, og Kittims børn besluttede sig og gjorde Zefo til konge over sig, og han blev konge over dem, og mens han regerede, drog de ud for at underkue Tubals børn og alle de omkringliggende øer.
25 Og deres konge Zefo drog i spidsen for dem, og de førte krig mod Tubal og øerne, og de undertvang dem, og da de vendte tilbage fra slaget, fornyede de hans regeringstid for ham, og de byggede et meget stort palads til ham som hans kongelige bolig og sæde, og de byggede en stor trone til ham, og Zefo regerede over hele landet Kittim og over landet Italien i halvtreds år.

KAPITEL 62

1 I det år, det nioghalvfjerdsindstyvende år efter israelitternes død i Egypten, døde Ruben, Jakobs søn, i Egypten. Ruben var hundrede og femogtyve år gammel, da han døde, og de lagde ham i en kiste, og han blev overgivet i hans børns hænder.
2 Og i det firsindstyvende år døde hans bror Dan; han var hundrede og tyve år gammel ved sin død, og han blev også lagt i en kiste og givet i sine børns hænder.
3 I det år døde Kusham, Edoms konge, og efter ham regerede Hadad, Bedads søn, i femogtredive år; og i det enogfirsindstyvende år døde Issakar, Jakobs søn, i Egypten, og Issakar var hundrede og toogtyve år gammel ved sin død, og han blev lagt i en kiste i Egypten og givet i sine børns hænder.
4 Og i det toogfirsindstyvende år døde hans bror Aser. Han var hundrede og treogtyve år gammel ved sin død, og han blev lagt i en kiste i Egypten og givet i sine børns hænder.
5 Og i det treogfirsindstyvende år døde Gad. Han var hundrede og femogtyve år gammel ved sin død. Han blev lagt i en kiste i Egypten og givet i sine børns hænder.
6 I det fireogfirsindstyvende år, det er det halvtredsindstyvende år af Hadads, Bedads søns, konge af Edoms, regeringstid, samlede Hadad alle Esaus børn og gjorde hele sin hær klar, omkring fire hundrede tusind mand, og han begav sig mod Moabs land og drog ud for at kæmpe mod Moab og gøre dem skatpligtige til ham.
7 Moabs børn hørte dette og blev meget bange, og de sendte bud til Midjans børn for at hjælpe dem i kampen mod Hadad, Bedads søn, Edoms konge.
8 Hadad kom til Moabs land, og Moab og Midjans børn drog ud for at møde ham og stillede sig op i slagorden imod ham på Moabs mark.
9 Hadad kæmpede mod Moabiterne, og der faldt mange faldne af Moabiterne og Midjanitterne, henved to hundrede tusinde mænd.
10 Og kampen blev meget hård mod Moab, og da Moabs børn så, at kampen var hård for dem, svækkede de deres hænder og vendte ryggen til og lod Midjans børn fortsætte kampen.
11 Midjanitterne kendte ikke Moabs planer, men de styrkede sig i kampen og kæmpede mod Hadad og hele hans hær, og alle Midjanitterne faldt for ham.
12 Hadad slog alle Midjaniterne med et hårdt slag og dræbte dem med sværdets skarpe side. Han lod ingen tilbage af dem, der var kommet for at hjælpe Moab.
13 Da alle Midjans børn var omkommet i kampen, og børnene i Moab var undsluppet, gjorde Hadad hele Moab til sin skatpligtige, og de blev underlagt hans hånd, og de betalte en årlig skat, som det var foreskrevet, og Hadad vendte tilbage til sit land.
14 Og ved årets omvæltning, da resten af Midjans folk, som var i landet, hørte, at alle deres brødre var faldet i kampen mod Hadad for Moabs skyld, fordi Moabs børn havde vendt ryggen til i kampen og forladt Midjan for at kæmpe, da besluttede fem af Midjans fyrster sammen med resten af deres brødre, som var tilbage i deres land, at kæmpe mod Moab for at hævne deres brødres sag.
15 Og Midjanitterne sendte bud til alle deres brødre, Østens børn, og alle deres brødre, alle Keturas børn kom for at hjælpe Midjanitterne i kampen mod Moab.
16 Da Moabiterne hørte dette, blev de meget bange for, at alle Østens børn havde samlet sig imod dem til kamp. Moabiterne sendte derfor en påmindelse til Edoms land til Hadad, Bedads søn, og de sagde:
17 Kom nu til os og hjælp os, så vil vi slå Midjaniterne, for de har alle samlet sig og er kommet imod os med alle deres brødre, Østens børn, til kamp for at hævne de faldne midjanitter.
18 Hadad, Bedads søn, Edoms konge, drog ud med hele sin hær og drog til Moabs land for at kæmpe mod Midjaniterne. Midjaniterne og Østens børn kæmpede mod Moab på Moabs marker, og kampen blev meget hård mellem dem.
19 Hadad slog alle midjanitterne og østens børn med sværdets skarpe kant. På den tid frelste Hadad Moab fra midjanitternes hånd. De, der var tilbage af midjanitterne og østens børn, flygtede for Hadad og hans hær. Hadad forfulgte dem hjem til deres land og slog dem med et meget stort nederlag, og de faldne faldt på vejen.
20 Hadad frelste Moab fra Midjans hånd, for alle Midjans børn var faldet for sværdets æg. Hadad vendte om og drog tilbage til sit land.
21 Fra den dag af hadede Midjanitterne Moabitterne, fordi de var faldet i kamp for dem, og der var et stort og mægtigt fjendskab mellem dem alle dage.
22 Og alle, der fandtes af Midjan, på vejen til Moabs land, omkom for Moabs sværd, og alle, der fandtes af Moab på vejen til Midjans land, omkom for Midjans sværd. Således gjorde Midjan mod Moab, og Moab mod Midjan i mange dage.
23 Og det skete på den tid, at Juda, Jakobs søn, døde i Egypten, i det seksogfirsindstyvende år efter Jakobs død i Egypten. Juda var hundrede og niogtyve år gammel ved sin død. De balsamerede ham og lagde ham i en kiste, og han blev overgivet i hans børns hænder.

24 Og i det niogfirsindstyvende år døde Naftali, han var hundrede og toogtredive år gammel, og han blev lagt i en kiste og givet i sine børns hænder.
25 Og det skete i det enoghalvfemsindstyvende år efter israelitternes nedtog til Egypten, det vil sige i det tredivte regeringsår af Zefo, søn af Elifaz, søn af Esau, over Kittims børn, at Afrikas børn angreb Kittims børn for at plyndre dem som sædvanlig, men de havde ikke angrebet dem i disse tretten år.
26 Og de kom til dem i det år, og Zefo, Elifaz' søn, drog ud imod dem med nogle af sine mænd og slog dem desperat ned, og Afrikas tropper flygtede for Zefo, og de faldne faldt foran ham, og Zefo og hans mænd forfulgte dem, fortsatte og slog dem ned, indtil de var nær Afrika.
27 Og Angeas, Afrikas konge, hørte, hvad Zefo havde gjort, og det forfærdede ham meget, og Angeas frygtede Zefo alle dage.

KAPITEL 63

1 Og i det treoghalvfemsindstyvende år døde Levi, Jakobs søn, i Egypten, og Levi var hundrede og syvogtredive år gammel, da han døde, og de lagde ham i en kiste, og han blev givet i hans børns hænder.
2 Og det skete efter Levis død, da hele Egypten så, at Jakobs sønner, Josefs brødre, var døde, begyndte alle egypterne at plage Jakobs sønner og forbitre deres liv fra den dag til den dag, de drog ud af Egypten, og de tog fra dem alle de vinmarker og marker, som Josef havde givet dem, og alle de prægtige huse, hvori Israels folk boede, og alt det fede i Egypten - alt tog egypterne fra Jakobs sønner i de dage.
3 Og hele Egyptens hånd blev hårdere i de dage mod Israels børn, og egypterne forfulgte israelitterne, indtil Israels børn var trætte af deres liv på grund af egypterne.
4 Og det skete i de dage, i det hundrede og to år efter Israels nedtog til Egypten, at Farao, kongen af Egypten, døde, og hans søn Melol regerede i hans sted, og alle Egyptens mægtige mænd og hele den generation, som kendte Josef og hans brødre, døde i de dage.
5 Og en anden slægt opstod i deres sted, som ikke havde kendt Jakobs sønner og alt det gode, de havde gjort dem, og al deres kræfter i Egypten.
6 Derfor begyndte hele Egypten fra den dag af at forbitre Jakobs sønners liv og plage dem med alle slags hårdt arbejde, fordi de ikke kendte deres forfædre, som havde udfriet dem i hungersnødens dage.
7 Og dette kom også fra Herren for Israels børn, for at gavne dem i deres sidste dage, for at alle Israels børn kunne kende Herren deres Gud.
8 Og for at kende de tegn og mægtige undere, som Herren ville gøre i Egypten for sit folk Israel, for at Israels børn skulle frygte Herren, deres fædres Gud, og vandre på alle hans veje, de og deres efterkommere alle dage.
9 Melol var tyve år gammel, da han blev konge, og han regerede i fireoghalvfems år, og hele Egypten kaldte ham Farao efter hans fars navn, sådan som de havde skik at gøre med enhver konge, der regerede over dem i Egypten.
10 På den tid drog alle Angeas' konge af Afrikas tropper ud for at sprede sig som sædvanlig i Kittims land for at plyndre.
11 Og Zefo, søn af Elifaz, Esaus søn, hørte deres rapport, og han drog ud for at møde dem med sin hær, og han kæmpede mod dem der på vejen.
12 Og Zefo huggede Afrikas konges tropper ned med sværdets skarpe kant og lod ingen af dem blive tilbage, og ikke en eneste vendte tilbage til sin herre i Afrika.
13 Og Angeas hørte om, hvad Zefo, Elifaz' søn, havde gjort ved alle sine tropper, at han havde udryddet dem, og Angeas samlede alle sine tropper, alle mændene fra Afrikas land, et folk talrigt som sandet ved havets bred.
14 Og Angeas sendte bud til sin bror Lukus og lod sige: "Kom til mig med alle dine mænd og hjælp mig med at slå Zefo og alle Kittims børn, som har ødelagt mine mænd." Og Lukus kom med hele sin hær, en meget stor styrke, for at hjælpe sin bror Angeas med at kæmpe mod Zefo og Kittims børn.
15 Da Zefo og Kittims børn hørte dette, blev de meget bange, og en stor skræk faldt over deres hjerter.
16 Og Zefo sendte også et brev til Edoms land til Hadad, Bedads søn, konge af Edom, og til alle Esaus børn med ordlyden:
17 Jeg har hørt, at Angeas, konge af Afrika, kommer til os med sin bror for at kæmpe imod os, og vi er meget bange for ham, for hans hær er meget stor, især da han kommer imod os med sin bror og hans hær ligeledes.
18 Kom derfor nu også du op med mig og hjælp mig, så vil vi kæmpe sammen mod Angeas og hans bror Lukus, og du vil frelse os fra deres hænder, men hvis ikke, så vid at vi alle skal dø.
19 Esaus børn sendte et brev til Kittims børn og til deres konge Zefo: "Vi kan ikke kæmpe mod Angeas og hans folk, for der har været en fredspagt mellem os i så mange år, lige siden Bela, den første konge, og siden Josef, Jakobs søn, Egyptens konge, var imod ham på den anden side af Jordan, da han begravede sin far."
20 Og da Zefo hørte sine brødres, Esaus børns, ord, afholdt han sig fra dem, og Zefo blev meget bange for Angeas.
21 Og Angeas og hans bror Lukus samlede alle deres styrker, omkring otte hundrede tusind mand, mod Kittims børn.
22 Og alle Kittims børn sagde til Zefo: Bed for os til dine fædres Gud, måske han vil frelse os fra Angeas' og hans hærs hånd, for vi har hørt, at han er en stor Gud, og at han frelser alle, der stoler på ham.
23 Og Zefo hørte deres ord, og Zefo søgte Herren, og han sagde:
240 Herre, Abrahams og Isaks Gud, mine forfædre, i dag ved jeg, at du er en sand Gud, og alle folkeslagenes guder er tomme og unyttige.
25 Husk nu i dag din pagt med Abraham, vor fader, som vore forfædre gjorde med os, og gør mig nådig i dag for Abrahams og Isaks skyld, vore fædre, og frels mig og Kittims børn fra Afrikas konges hånd, som drager imod os til kamp.
26 Og Herren lyttede til Zefos røst og forsynede sig med ham for Abrahams og Isaks skyld, og Herren udfriede Zefo og Kittims børn fra Angeas' og hans folks hånd.
27 Og Zefo kæmpede mod Angeas, kongen af Afrika, og hele hans folk på den dag, og Herren gav hele Angeas' folk i Kittims børns hænder.

28 Og kampen blev hård mod Angeas, og Zefo slog alle Angeas' mænd og hans bror Lukus ned med sværdets æg, og indtil aftenen den dag faldt omkring fire hundrede tusind mand af dem.
29 Og da Angeas så, at alle hans mænd var omkommet, sendte han et brev til alle Afrikas indbyggere om at komme til ham og hjælpe ham i kampen, og han skrev i brevet: "Alle, der findes i Afrika, skal komme til mig fra ti år og opefter; lad dem alle komme til mig, og se, hvis han ikke kommer, skal han dø, og alt, hvad han ejer, med hele hans husstand, skal kongen tage."
30 Og alle de andre indbyggere i Afrika blev rædselsslagne over Angeas' ord, og omkring tre hundrede tusinde mænd og drenge fra ti år og opefter drog ud af byen og kom til Angeas.
31 Og efter ti dage genoptog Angeas kampen mod Zefo og Kittims børn, og kampen blev meget stor og hård mellem dem.
32 Og fra Angeas' og Lukus' hær sendte Zefo mange af de sårede til sin hånd, omkring to tusind mand, og Sosiphtar, Angeas' hærfører, faldt i den kamp.
33 Og da Sosiphtar var faldet, vendte de afrikanske tropper ryggen til for at flygte, og de flygtede, og Angeas og hans bror Lucus var med dem.
34 Og Zefo og Kittims børn forfulgte dem, og de slog dem stadig hårdt ned på vejen, omkring to hundrede mand, og de forfulgte Azdrubal, Angeas' søn, som var flygtet med sin far, og de slog tyve af hans mænd ned på vejen, og Azdrubal undslap Kittims børn, og de dræbte ham ikke.
35 Og Angeas og hans bror Lucus flygtede med resten af deres mænd, og de undslap og kom til Afrika med skræk og bestyrtelse, og Angeas frygtede alle dage, at Zefo, Elifaz' søn, skulle drage i krig med ham.

KAPITEL 64

1 Bileam, Beors søn, var på den tid sammen med Angeas i kampen, og da han så, at Zefo havde sejret over Angeas, flygtede han derfra og kom til Kittim.
2 Og Zefo og Kittims børn modtog ham med stor ære, for Zefo kendte Bileams visdom, og Zefo gav Bileam mange gaver, og han blev hos ham.
3 Og da Zefo var vendt tilbage fra krigen, befalede han, at alle Kittims børn, som var draget i kamp med ham, skulle tælles, og se, ikke én blev savnet.
4 Og Zefo glædede sig over dette, og han fornyede sit kongerige og holdt en fest for alle sine undersåtter.
5 Men Zefo huskede ikke Herren og tænkte ikke på, at Herren havde hjulpet ham i kampen, og at han havde udfriet ham og hans folk fra Afrikas konges hånd, men han vandrede stadig i Kittims børns og Esaus ugudelige børns veje og dyrkede andre guder, som hans brødre, Esaus børn, havde lært ham; derfor siges det: Fra de ugudelige udgår ugudelighed.
6 Og Zefo regerede trygt over alle Kittims børn, men kendte ikke Herren, som havde udfriet ham og hele hans folk fra Afrikas konges hånd; og Afrikas tropper kom ikke mere til Kittim for at plyndre som sædvanlig, for de kendte til Zefos magt, som havde slået dem alle med sværdets æg, så Angeas frygtede Zefo, Elifaz' søn, og Kittims børn alle dage.
7 På den tid, da Zefo var vendt tilbage fra krigen, og Zefo havde set, hvordan han havde sejret over alle Afrikas folk og havde slået dem i kamp med sværdets æg, rådede Zefo Kittims børn til at drage til Egypten for at kæmpe mod Jakobs sønner og mod Farao, Egyptens konge.
8 For Zefo hørte, at Egyptens mægtige mænd var døde, og at Josef og hans brødre, Jakobs sønner, var døde, og at alle deres børn, Israels børn, var blevet tilbage i Egypten.
9 Og Zefo overvejede at drage ud for at kæmpe imod dem og hele Egypten for at hævne sine brødre, Esaus børn, som Josef sammen med sine brødre og hele Egypten havde slået i Kana'ans land, da de drog op for at begrave Jakob i Hebron.
10 Og Zefo sendte bud til Hadad, Bedads søn, Edoms konge, og til alle hans brødre, Esaus efterkommere, og lod sige:
11 Sagde du ikke, at du ikke ville kæmpe mod Afrikas konge, fordi han er medlem af din pagt? Se, jeg kæmpede med ham og slog ham og hele hans folk.
12 Derfor har jeg nu besluttet at kæmpe mod Egypten og Jakobs børn, som er der, og jeg vil hævne mig på dem for, hvad Josef, hans brødre og forfædre gjorde mod os i Kana'ans land, da de drog op for at begrave deres far i Hebron.
13 Hvis I nu er villige til at komme til mig og hjælpe mig med at kæmpe mod dem og Egypten, så skal vi hævne vores brødres sag.
14 Esaus børn lyttede til Zefos ord, og Esaus børn samledes, et meget stort folk, og de drog afsted for at hjælpe Zefo og Kittims børn i kamp.
15 Og Zefo sendte bud til alle Østens børn og til alle Ismaels børn med ord som disse, og de samlede sig og kom Zefo og Kittims børn til hjælp i krigen mod Egypten.
16 Og alle disse konger, Edoms konge og Østens børn og alle Ismaels børn og Zefo, Kittims konge, drog ud og stillede alle deres hære op i Hebron.
17 Og lejren var meget tæt, den strakte sig over en længde på tre dagsrejser, et folk talrigt som sandet på havets bred, der ikke kan tælles.
18 Og alle disse konger og deres hære drog ned og angreb hele Egypten i kamp og slog lejr sammen i Patros-dalen.
19 Og hele Egypten hørte deres rapport, og de samlede sig også, hele folket i Egyptens land og fra alle byerne, der tilhørte Egypten, omkring tre hundrede tusind mand.
20 Og egypterne sendte også bud til israelitterne, som dengang var i Goshens land, om at komme til dem for at drage ud og kæmpe mod disse konger.
21 Israels mænd samledes, og de var omkring 150 mand, og de drog i kamp for at hjælpe egypterne.
22 Og Israels og Egyptens mænd drog ud, omkring tre hundrede tusinde mand og et hundrede og halvtreds mand, og de drog imod disse konger til kamp, og de stillede sig op uden for Goshens land over for Patros.
23 Men egypterne troede ikke på Israel, at de skulle drage med dem i deres lejre i krig, for alle egypterne sagde: Måske vil israelitterne give os i Esaus og Ismaels børns hånd, for de er deres brødre.
24 Og alle egypterne sagde til Israels børn: "Bliv I her samlet på jeres plads, så vil vi gå og kæmpe mod Esaus og Ismaels børn. Hvis disse konger vinder over os, så kom alle imod dem og hjælp os." Og Israels børn gjorde således.

25 Og Zefo, søn af Elifaz, søn af Esau, konge af Kittim, og Hadad, søn af Bedad, konge af Edom, og alle deres lejre og alle Østens børn og Ismaels børn, et folk talrigt som sand, slog lejr sammen i Patros-dalen over for Takpankes.
26 Og Bileam, syreren Beors søn, var der i Zefos lejr, for han var kommet til kamp med Kittims børn, og Bileam var en mand, der var højt æret i Zefos og hans mænds øjne.
27 Og Zefo sagde til Bileam: Prøv dig frem med spådomskunster, så vi kan vide, hvem der vil sejre i kampen, vi eller egypterne.
28 Da stod Bileam op og prøvede spådomskunsten, og han var dygtig til at kende den, men han var forvirret, og værket gik til grunde i hans hånd.
29 Og han prøvede det igen, men det lykkedes ikke, og Bileam fortvivlede og opgav det og fuldførte det ikke, for det var fra Herren, for at lade Zefo og hans folk falde i Israels børns hånd, som havde stolet på Herren, deres fædres Gud, i deres krig.
30 Og Zefo og Hadad stillede deres hære op i slagorden, og alle egypterne drog alene imod dem, omkring tre hundrede tusind mand, og ikke én mand af Israel var med dem.
31 Og alle egypterne kæmpede mod disse konger modsat Patros og Takpankes, og kampen mod egypterne blev hård.
32 Og kongerne var stærkere end egypterne i det slag, og omkring 180 mænd fra egypterne faldt den dag, og omkring 30 mænd fra kongernes hær, og alle egypternes mænd flygtede for kongerne, så Esaus og Ismaels børn forfulgte egypterne og fortsatte med at slå dem indtil det sted, hvor Israels børns lejr var.
33 Og alle egypterne råbte til israelitterne og sagde: "Skynd jer til os og hjælp os og frels os fra Esaus, Ismaels og Kittims børns hånd!"
34 Og de hundrede og halvtreds mænd af Israels børn løb fra deres standpladser til disse kongers lejre, og Israels børn råbte til Herren deres Gud om at udfri dem.
35 Og Herren bønhørte Israel, og Herren gav alle kongers mænd i deres hånd, og Israels børn kæmpede mod disse konger, og Israels børn slog omkring fire tusinde af kongers mænd ihjel.
36 Og Herren sendte en stor forfærdelse i kongernes lejr, så at israelitternes frygt faldt over dem.
37 Og alle kongers hære flygtede for Israels børn, og Israels børn forfulgte dem og fortsatte med at slå dem indtil grænserne af Kushs land.
38 Og Israels børn dræbte yderligere to tusind mand af dem på vejen, og ikke én af Israels børn faldt.
39 Og da egypterne så, at Israels børn havde kæmpet med så få mænd mod kongerne, og at kampen var så hård mod dem,
40 Alle egypterne var meget bange for deres liv på grund af den hårde kamp, og hele Egypten flygtede, og hver mand skjulte sig for de opstillede hære, og de gemte sig på vejen, og de lod israelitterne kæmpe.
41 Og Israels børn gav kongers mænd et frygteligt slag, og de vendte tilbage fra dem, efter at de havde drevet dem til grænsen af Kushs land.
42 Og hele Israel vidste, hvad egypternes mænd havde gjort imod dem, at de var flygtet fra dem i kampen og havde ladet dem kæmpe alene.
43 Israelitterne handlede også listigt, og da Israelitterne vendte tilbage fra slaget, fandt de nogle af egypterne på vejen og slog dem ned der.
44 Og mens de dræbte dem, sagde de disse ord til dem:
45 Hvorfor forlod I os og lod os, som kun var en lille skare, kæmpe mod disse konger, som havde et stort folk til at slå os, så I derved kunne frelse jeres egne sjæle?
46 Og om nogle af dem, som israelitterne mødte på vejen, sagde israelitterne til hinanden: "Slå, slå! For han er ismaelit eller edomit eller af kittimernes børn." Og de stillede sig over ham og dræbte ham, og de vidste, at han var egypter.
47 Og Israels børn gjorde dette med list mod egypterne, fordi de havde forladt dem i kampen og var flygtet fra dem.
48 Og på denne måde dræbte israelitterne omkring to hundrede mand af egypterne på vejen.
49 Og alle egypternes mænd så det onde, som israelitterne havde gjort dem, og hele egypterne frygtede israelitterne meget, for de havde set deres store magt, og at ikke én mand af dem var faldet.
50 Så vendte alle Israels børn tilbage med glæde på deres vej til Goshen, og resten af Egypten vendte tilbage, hver mand til sin bopæl.

KAPITEL 65

1 Efter disse begivenheder samledes alle Faraos, Ægyptens konges, rådgivere og alle Ægyptens ældste og kom frem for kongen, bøjede sig til jorden og satte sig foran ham.
2 Og Ægyptens rådgivere og ældste talte til kongen og sagde:
3 Se, Israels børns folk er større og mægtigere end vi, og du kender alt det onde, de gjorde os på vejen, da vi vendte tilbage fra kamp.
4 Og du har også set deres stærke magt, for denne magt har de fået fra deres fædre, for kun få mænd stod op imod et folk, talrigt som sandet, og slog dem med sværdets æg, og af dem selv er ikke én faldet, så hvis de havde været talrige, ville de have fuldstændig udryddet dem.
5 Giv os derfor nu et råd om, hvad vi skal gøre med dem, indtil vi gradvist udrydder dem fra vores midte, for at de ikke skal blive for talrige for os i landet.
6 For hvis Israels børn bliver talrige i landet, vil de blive en hindring for os, og hvis der skulle komme krig, vil de med deres store styrke slutte sig til vores fjende imod os og kæmpe imod os, udrydde os fra landet og drage væk fra det.
7 Kongen svarede Ægyptens ældste: "Dette er den plan, der er rådet mod Israel, og som vi ikke vil vige fra,
8 Se, Pitom og Rameses er i landet, byer der ikke er befæstede til kamp; det påhviler dig og os at bygge dem og befæste dem.
9 Gå derfor nu også du hen og vær listig mod dem, og udråb en røst i Egypten og Goshen på kongens befaling:
10 Alle I mænd fra Egypten, Goshen, Patros og alle deres indbyggere! Kongen har befalet os at bygge Pitom og Rameses og befæste dem til kamp. Hvem af jer i hele Egypten, af Israels børn og af alle byernes indbyggere, som er villige til at bygge med os, skal hver især få sin daglige løn efter kongens befaling. Gå derfor først og vær klog, og saml jer og kom til Pitom og Rameses for at bygge.

11 Og mens du bygger, skal du sørge for, at der hver dag på kongens befaling udsendes en sådan proklamation i hele Egypten.
12 Og når nogle af Israels børn kommer for at bygge med dig, skal du give dem deres løn dagligt i nogle få dage.
13 Og efter at de har bygget med jer for deres daglige løn, skal I dagligt slæbe jer væk fra dem, en efter en, i hemmelighed, og så skal I rejse jer og blive deres arbejdsførere og embedsmænd, og I skal bagefter lade dem bygge uden løn, og hvis de nægter, så tving dem af al jeres magt til at bygge.
14 Og hvis du gør dette, vil det være godt for os at styrke vores land mod israelitterne, for på grund af byggeriets og arbejdets træthed vil israelitterne blive færre, fordi du dag for dag vil berøve dem deres hustruer.
15 Og alle Ægyptens ældste hørte kongens råd, og rådet syntes godt i deres øjne og i Faraos tjeneres øjne og i hele Ægyptens øjne, og de gjorde efter kongens ord.
16 Alle tjenerne gik bort fra kongen, og de lod udråbe i hele Egypten, i Takpankes og Goshen og i alle byerne omkring Egypten:
17 I har set, hvad Esaus og Ismaels børn gjorde mod os, da de kom i krig mod os og ville ødelægge os.
18 Kongen befalede os derfor at befæste landet, at bygge byerne Pitom og Rameses og at befæste dem til kamp, hvis de igen skulle komme imod os.
19 Enhver af jer, der fra hele Egypten og fra Israels børn, som vil komme for at bygge med os, skal få sin daglige løn udbetalt af kongen, sådan som han har befalet os.
20 Da Egypten og alle Israels børn hørte alt, hvad Faraos tjenere havde sagt, kom Pitom og Rameses fra Egypten og Israels børn for at bygge sammen med Faraos tjenere. Men ingen af Levis børn kom med deres brødre for at bygge.
21 Og alle Faraos tjenere og hans fyrster kom i begyndelsen med bedrag for at bygge med hele Israel som daglejede arbejdere, og de gav Israel deres dagløn fra starten.
22 Og Faraos tjenere byggede sammen med hele Israel, og de var beskæftiget med dette arbejde sammen med Israel i en måned.
23 Og ved månedens udgang begyndte alle Faraos tjenere dagligt i hemmelighed at trække sig tilbage fra Israels folk.
24 Og Israel fortsatte arbejdet på det tidspunkt, men de modtog derefter deres daglige løn, fordi nogle af egypternes mænd stadig udførte arbejdet sammen med Israel på det tidspunkt; derfor gav egypterne Israel deres løn i de dage, for at de, egypterne, deres medarbejdere, også kunne modtage løn for deres arbejde.
25 Og efter et år og fire måneder havde alle egypterne trukket sig tilbage fra israelitterne, så israelitterne var alene tilbage med arbejdet.
26 Og efter at alle egypterne havde trukket sig tilbage fra Israels børn, vendte de tilbage og blev undertrykkere og embedsmænd over dem, og nogle af dem stod over Israels børn som arbejdsforvaltere for at modtage fra dem alt, hvad de gav dem som løn for deres arbejde.
27 Og egypterne gjorde således med israelitterne dag efter dag for at plage dem i deres arbejde.
28 Og alle Israels børn var alene om at udføre arbejdet, og egypterne afholdt sig fra at give Israels børn nogen løn fra den tid af.
29 Og da nogle af Israels mænd nægtede at arbejde, fordi de ikke fik løn, undertrykte opkræverne og Faraos tjenere dem og slog dem med hårde slag og tvang dem til at vende tilbage med magt for at arbejde sammen med deres brødre; således gjorde alle egypterne mod Israels børn alle dage.
30 Og alle Israels børn var meget bange for egypterne i denne sag, og alle Israels børn vendte tilbage og arbejdede alene uden løn.
31 Israels børn byggede Pitom og Rameses, og alle Israels børn udførte arbejdet; nogle lavede mursten, andre byggede. Israels børn byggede og befæstede hele Egyptens land og dets mure, og Israels børn var optaget af arbejdet i mange år, indtil den tid kom, da Herren huskede dem og førte dem ud af Egypten.
32 Men Levis børn var ikke beskæftiget med arbejdet sammen med deres brødre i Israel fra begyndelsen til den dag, de drog ud af Egypten.
33 For alle Levis børn vidste, at egypterne havde talt alle disse ord med bedrag til israelitterne, derfor afholdt Levis børn sig fra at nærme sig arbejdet sammen med deres brødre.
34 Og egypterne lod ikke Levis børn arbejde bagefter, da de ikke havde været sammen med deres brødre i begyndelsen, derfor lod egypterne dem være i fred.
35 Og egypternes mænds hænder blev rettet med vedvarende hårdhed mod israelitterne i dette arbejde, og egypterne tvang israelitterne til at arbejde med hårdhed.
36 Og egypterne forbitrede israelitternes liv med hårdt arbejde, med mørtel og mursten, og også med alle slags arbejde på marken.
37 Og Israels børn kaldte Melol, Egyptens konge, "Meror, Egyptens konge", fordi egypterne i hans dage havde forbitret deres liv med alle slags arbejde.
38 Og alt det arbejde, som egypterne pålagde israelitterne at udføre, udførte de med hårdhed for at plage israelitterne; men jo mere de plagede dem, desto mere blev de talrige og desto mere voksede de, og egypterne sørgede over israelitterne.

KAPITEL 66

1 Ved den tid døde Hadad, Bedads søn, konge af Edom, og Samla fra Mesreka, fra Østens børns land, blev konge i hans sted.
2 I Faraos, kongen af Egypten, trettende regeringsår, det hundrede og femogtyvende år efter israelitternes nedrykning til Egypten, havde Samla regeret over Edom i atten år.
3 Og da han regerede, samlede han sine hære for at drage ud og kæmpe mod Zefo, Elifaz' søn, og Kittims børn, fordi de havde ført krig mod Angeas, Afrikas konge, og de havde ødelagt hele hans hær.
4 Men han indledte ikke et forlig med ham, for Esaus børn forhindrede ham i at gøre det, idet de sagde: "Han var deres bror." Derfor lyttede Samla til Esaus børn og vendte tilbage med alle sine hære til Edoms land og drog ikke ud for at kæmpe mod Zefo, Elifaz' søn.
5 Og Farao, Ægyptens konge, hørte dette og sagde: Samla, Edoms konge, har besluttet at kæmpe mod Kittims børn, og derefter vil han komme for at kæmpe mod Ægypten.

6 Da egypterne hørte om dette, øgede de arbejdet på israelitterne, for at israelitterne ikke skulle gøre mod dem, som de gjorde mod dem i krigen mod Esaus børn i Hadads dage.
7 Da sagde egypterne til israelitterne: "Skynd jer og gør jeres arbejde, fuldfør jeres opgave og styrk landet, for at ikke jeres brødre Esaus børn skal komme i krig imod os, for på jeres skyld vil de komme imod os."
8 Og Israels børn udførte dag efter dag egypternes mænds arbejde, og egypterne plagede Israels børn for at mindske deres antal i landet.
9 Men efterhånden som egypterne øgede deres arbejde på israelitterne, blev israelitterne talrige og talrige, og hele Egypten blev fyldt med israelitter.
10 I det hundrede og femogtyvende år efter at Israel var draget ned til Ægypten, så alle egypterne, at deres råd ikke havde lykkes mod Israel, men at de blev talrige og voksende, og Ægypten og Goshen blev fyldt med israelitter.
11 Så kom alle Ægyptens ældste og dets vismænd frem for kongen og bøjede sig for ham og satte sig foran ham.
12 Og alle Ægyptens Ældste og Vismænd sagde til Kongen: "Kongen leve evigt! Du gav os det samme råd mod Israels Børn, og vi handlede med dem efter Kongens Ord."
13 Men i takt med at arbejdet øges, således vokser og forøges de i landet, og se, hele landet er fyldt med dem.
14 Derfor, vor herre og konge, hele Egyptens øjne er rettet mod dig, så du med din visdom kan give dem råd, så de kan overvinde Israel og udrydde dem eller forringe dem fra landet. Kongen svarede dem: "Giv jer råd i denne sag, så vi kan vide, hvad vi skal gøre ved dem."
15 Og en embedsmand, en af kongens rådgivere, hvis navn var Job, fra Mesopotamien i landet Uz, svarede kongen og sagde:
16 Hvis det behager kongen, så lad ham høre sin tjeners råd; og kongen sagde til ham: Tal.
17 Og Job talte foran kongen, fyrsterne og alle Ægyptens ældste og sagde:
18 Se, det råd, som kongens folk tidligere gav angående Israels børns arbejde, er såre godt, og du må ikke for evigt tage dem, der slider.
19 Men dette er det råd, du giver dig, hvorved du kan formindske deres anseelse, hvis kongen finder det godt at plage dem.
20 Se, vi har længe frygtet krig, og vi har sagt: Når Israel bliver frugtbart i landet, vil de drive os ud af landet, hvis der skulle komme krig.
21 Hvis kongen finder det passende, så lad der udstedes et kongeligt dekret, og det skal skrives i Ægyptens love, som ikke kan tilbagekaldes, at ethvert drengebarn, der fødes af israelitterne, skal udgydes på jorden.
22 Og når du gør dette, skal ondskaben i deres krige ophøre, når alle Israels drengebørn er døde. Lad kongen gøre således og sende bud efter alle de hebraiske jordemødre og give dem beføjelse til at udføre denne sag. Således behagede sagen kongen og fyrsterne, og kongen gjorde efter Jobs ord.
23 Og kongen sendte bud efter de hebraiske jordemødre, hvoraf den ene hed Sjefra og den anden Pua.
24 Og jordemødrene kom frem for kongen og stillede sig foran ham.
25 Og kongen sagde til dem: "Når I udfører jordemodertjeneste for de hebraiske kvinder og ser dem på stolene, skal I dræbe en søn, men er det en datter, skal hun leve."
26 Men hvis I ikke gør dette, så vil jeg brænde jer og alle jeres huse op med ild.
27 Men jordemødrene frygtede Gud og lyttede ikke til Ægyptens konge eller hans ord. Når de hebraiske kvinder fødte jordemoderen en søn eller datter, gjorde jordemoderen alt, hvad der var nødvendigt for barnet, og lod det leve; således gjorde jordemødrene alle dage.
28 Da kongen fik at vide dette, sendte han bud efter jordemødrene og sagde til dem: "Hvorfor har I gjort dette og ladet børnene leve?"
29 Jordemødrene svarede og talte med hinanden foran kongen og sagde:
30 Kongen må ikke mene, at de hebraiske kvinder er som de egyptiske kvinder, for alle Israels børn er raske, og før jordemoderen kommer til dem, har de født. Og hvad angår os, dine tjenestepiger, har ingen hebraisk kvinde født os i mange dage, for alle de hebraiske kvinder er deres egne jordemødre, fordi de er raske.
31 Farao hørte deres ord og troede dem i denne sag, og jordemødrene gik bort fra kongen, og Gud gjorde vel imod dem, og folket blev talrigt og voksede overordentlig.

KAPITEL 67

1 Der var en mand i Egypten af Levis slægt, hvis navn var Amram, søn af Kehat, søn af Levis, søn af Israel.
2 Og denne mand gik hen og tog sig en hustru, Jokebed, datter af sin fars søster Levis, og hun var et hundrede og seksogtyve år gammel, og han kom til hende.
3 Og kvinden blev frugtsommelig og fødte en datter, og hun kaldte hende Mirjam, fordi egypterne i de dage havde forbitret israelitternes liv.
4 Og hun blev frugtsommelig igen og fødte en søn, og hun kaldte ham Aron, for i hendes undfangelses dage begyndte Farao at udgyde Israels drengebørns blod.
5 I de dage døde Zefo, søn af Elifaz, søn af Esau, konge af Kittim, og Janeas regerede i hans sted.
6 Og den tid Zefo regerede over Kittims børn var halvtreds år, og han døde og blev begravet i byen Nabna i Kittims land.
7 Og Janeas, en af Kittims børns mægtige mænd, regerede efter ham, og han regerede i halvtreds år.
8 Efter Kittims konges død flygtede Bileam, Beors søn, fra Kittims land og drog til Egypten til Farao, Egyptens konge.
9 Og Farao modtog ham med stor ære, for han havde hørt om hans visdom, og han gav ham gaver og gjorde ham til rådgiver og ophøjede ham.
10 Og Bileam boede i Egypten i ære hos alle kongens adelsmænd, og adelsmændene priste ham, fordi de alle længtes efter at lære hans visdom.
11 I det hundrede og tredivte år efter Israels nedtog til Egypten drømte Farao, at han sad på sin kongelige trone. Da han så, så han en gammel mand stå foran sig. I den gamle mands hænder var der en vægt, sådan som købmænd bruger.
12 Og den gamle mand tog vægtskålen og hængte den op foran Farao.

13 Og den gamle mand tog alle Ægyptens ældste og alle dets adelsmænd og stormænd, bandt dem sammen og satte dem på én vægtskål.
14 Og han tog et gedekid og lagde det på den anden vægtskål, og gedekidtet vejede mere end alt andet.
15 Og Farao var forbløffet over dette frygtelige syn, hvorfor killingen skulle være overlegen over alle, og Farao vågnede, og se, det var en drøm.
16 Tidligt om morgenen stod Farao op og kaldte alle sine tjenere til sig og fortalte dem drømmen, og mændene blev meget bange.
17 Og kongen sagde til alle sine vismænd: "Fortyder dog den drøm, jeg drømte, så jeg kan forstå den."
18 Bileam, Beors søn, svarede kongen: "Dette betyder intet andet end en stor ulykke, som vil ramme Egypten i de sidste dage."
19 For en søn skal fødes Israel, og han skal ødelægge hele Egypten og dets indbyggere og føre israelitterne ud af Egypten med stærk hånd.
20 Derfor, o konge, læg nu råd om denne sag, så du kan ødelægge israelitternes håb og deres forhåbning, før denne ulykke opstår over Egypten.
21 Kongen sagde til Bileam: "Hvad skal vi gøre med Israel? Vi har i starten rådført os imod dem på en bestemt måde, men vi kunne ikke få overhånd over dem."
22 Giv dig derfor nu også et råd imod dem, så vi kan få overhånd over dem.
23 Bileam svarede kongen: "Send nu bud efter dine to rådgivere, så vil vi se, hvad deres råd er i denne sag, og bagefter vil din tjener tale."
24 Kongen sendte bud efter sine to rådgivere, midjanitten Reuel og usitten Job, og de kom og satte sig foran kongen.
25 Kongen sagde til dem: "I har hørt drømmen, jeg har drømt, og dens tydning. Giv mig nu råd og find ud af, hvad der skal gøres med israelitterne, så vi kan få overhånd over dem, før deres ondskab bryder frem imod os."
26 Og midjanitten Reuel svarede kongen og sagde: "Kongen leve, kongen leve evigt!"
27 Hvis kongen finder det godt, så lad ham holde op med at tale om hebræerne og forlade dem, og lad ham ikke række sin hånd ud mod dem.
28 For det er dem, som Herren udvalgte i fordums dage og tog som sin arv blandt alle jordens folk og jordens konger; og hvem har ustraffet strakt sin hånd ud mod dem, hvem deres Gud ikke har taget hævn over?
29 Du ved jo, at da Abraham drog ned til Egypten, så Farao, Egyptens tidligere konge, sin hustru Sara og tog hende til hustru, fordi Abraham havde sagt: "Hun er min søster!" Han var bange for, at egypternes mænd skulle slå ham ihjel for hans hustrus skyld.
30 Da Ægyptens konge havde taget Sara, slog Gud ham og hans husstand med svære plager, indtil han gav Abraham hans hustru Sara tilbage; da blev han helbredt.
31 Og Abimelek, Gerariten, Filisternes Konge, straffede Gud for Abrahams Hustru Saras Skyld ved at tilstoppe alle moderliv, fra menneske til dyr.
32 Da deres Gud kom til Abimelek i en drøm om natten og skræmte ham, for at han kunne give Abraham Sara tilbage, som han havde taget. Bagefter blev alle Gerars indbyggere straffet for Saras skyld. Abraham bad til sin Gud for dem, og han bønhørte ham og helbredte dem.
33 Abimelek frygtede alt det onde, der var kommet over ham og hans folk, og vendte derfor tilbage til Abraham, sin hustru Sara, og gav ham mange gaver sammen med hende.
34 Således gjorde Gud også ved Isak, da han havde drevet ham ud af Gerar, og Gud havde gjort underfulde ting ved ham, så alle Gerars vandløb udtørrede, og de frugtbare træer ikke bar frugt.
35 Indtil Abimelek fra Gerar og hans venner Ahuzzat og hans hærfører Pikal kom hen til ham og bøjede sig og kastede sig ned for ham til jorden.
36 Og de bad ham om at bede for dem, og han bad til Herren for dem, og Herren bønhørte ham, og han helbredte dem.
37 Jakob, den ligefremme mand, blev ved sin uangribelighed frelst fra sin bror Esaus hånd og fra syreren Labans, hans morbrors, hånd, som stod efter hans liv, og ligeledes fra alle Kana'ans kongers hånd, som var gået sammen imod ham og hans børn for at ødelægge dem, og Herren frelste dem fra deres hånd, så de vendte sig mod dem og slog dem, for hvem havde nogensinde rakt sin hånd ud imod dem ustraffet?
38 Sandelig, Farao den første, din fars far, ophøjede Josef, Jakobs søn, over alle fyrsterne i Egypten, da han så hans visdom, for ved hans visdom frelste han alle landets indbyggere fra hungersnøden.
39 Derefter beordrede han Jakob og hans børn til at komme ned til Egypten, for at Egypten og Goshen ved deres kraft kunne blive befriet fra hungersnøden.
40 Hvis det nu synes godt i dine øjne, så hold op med at ødelægge Israels børn. Men hvis det ikke er din vilje, at de skal blive boende i Egypten, så send dem herfra, så de kan drage til Kana'ans land, det land, hvor deres forfædre boede som fremmede.
41 Da Farao hørte Jetros ord, blev han meget vred på ham, så han rejste sig skamfuldt fra kongens åsyn og drog til Midjan, sit land, og tog Josefs stav med sig.
42 Kongen sagde til uziten Job: "Hvad siger du, Job, og hvad er dit råd angående hebræerne?"
43 Da sagde Job til kongen: Se, alle landets indbyggere er i din magt; lad kongen gøre, som det tykkes ham godt.
44 Kongen sagde til Bileam: "Hvad siger du, Bileam? Sig dit ord, så vi kan høre det."
45 Da sagde Bileam til kongen: "De skal undslippe alt det, kongen har rådd imod hebræerne, og kongen skal ikke kunne få overhånd over dem med noget råd."
46 For hvis du tænker at mindske dem med flammende ild, kan du ikke sejre over dem, for deres Gud udfriede sandelig Abraham, deres far, fra Ur i Kaldæa; og hvis du tænker at ødelægge dem med et sværd, blev Isak, deres far, sandelig udfriet derfra, og en vædder blev sat i hans sted.
47 Og hvis du med hårdt og hårdt arbejde tænker at få dem til at tie stille, vil du ikke engang kunne klare det, for deres far Jakob tjente Laban med alt slags hårdt arbejde og havde fremgang.
48 Hør derfor nu mine ord, o konge, for dette er det råd, der er rådet imod dem, hvorved du skal sejre over dem, og fra hvilket du ikke skal vige.
49 Hvis det behager kongen, lad ham beordre, at alle deres børn, som skal fødes fra denne dag og fremefter, skal kastes i vandet, for derved kan du udslette deres navn, for ingen af dem eller deres fædre blev prøvet på denne måde.

50 Kongen hørte Bileams ord, og det behagede kongen og fyrsterne, og kongen gjorde efter Bileams ord.
51 Og kongen befalede, at der skulle udstedes en proklamation og en lov i hele Egypten, hvori det stod: Hvert drengebarn, der fødes af hebræerne fra denne dag af, skal kastes i vandet.
52 Og Farao kaldte på alle sine tjenere og sagde: Gå nu og led i hele Goshens land, hvor Israels børn bor, og sørg for, at alle sønner, der fødes af hebræerne, skal kastes i floden, men alle døtre skal I lade leve.
53 Da Israels børn hørte, hvad Farao havde befalet at kaste deres drengebørn i floden, skiltes nogle af folket fra deres hustruer, og andre holdt sig til dem.
54 Og fra den dag og fremefter, da fødselstiden kom for de israelitiske kvinder, som var blevet tilbage hos deres mænd, gik de ud på marken for at føde der, og de fødte ud på marken og efterlod deres børn på marken og vendte hjem.
55 Og Herren, som havde svoret deres forfædre at gøre dem talrige, sendte en af sine tjenende engle i himlen for at vaske hvert barn i vand, salve det og svøbe det i og give det to glatte sten i hænderne, hvoraf det på den ene sugede mælk og på den anden honning, og han lod dets hår vokse til knæene, så det kunne dække sig med det; for at trøste det og holde fast ved det i sin medfølelse med det.
56 Og da Gud havde medlidenhed med dem og ønskede at gøre dem talrige på landets overflade, befalede han sin jord at modtage dem og bevare dem deri, indtil de voksede op. Derefter åbnede jorden sin mund og udspyede dem, og de spirede frem fra byen som jordens urter og skovens græs, og de vendte tilbage hver til sin familie og til sin fars hus, og de forblev hos dem.
57 Og Israels børns spædbørn var på jorden som markens urter, ved Guds nåde til dem.
58 Og da alle egypterne så dette, gik de ud, hver til sin mark med sit spand okser og sit plovjern, og de pløjede jorden op, som man pløjer jorden ved såtid.
59 Og da de pløjede, kunne de ikke skade Israels børns spædbørn, så folket blev talrigt og voksede overordentlig meget.
60 Og Farao befalede sine hofmænd dagligt at drage til Gosen for at lede efter israelitternes spædbørn.
61 Og da de ledte og fandt et, tog de det med magt fra dets mors favn og kastede det i floden, men pigebarnet lod de blive hos dets mor; således gjorde egypterne mod israelitterne alle dage.

KAPITEL 68

1 På den tid kom Guds ånd over Mirjam, datter af Amram, Arons søster, og hun gik ud og profeterede om huset og sagde: Se, denne gang skal vi få en søn af min far og mor, og han skal frelse Israel fra Egyptens hånd.
2 Da Amram hørte sin datters ord, gik han hen og tog sin kone med tilbage til huset, efter at han havde jaget hende væk på den tid, da Farao befalede, at alle drengebørn i Jakobs hus skulle kastes i vandet.
3 Så tog Amram sin hustru Jokebed, tre år efter at han havde drevet hende bort, og han kom til hende, og hun blev gravid.
4 Og syv måneder efter sin undfangelse fødte hun en søn, og hele huset blev fyldt med et stort lys som solens og månens lys, når de skinner.
5 Og da kvinden så barnet, at det var dejligt og tiltalende at se på, gemte hun det i tre måneder i et indre rum.
6 I de dage sammensværgede egypterne sig om at udrydde alle hebræerne der.
7 Og de egyptiske kvinder drog til Gosen, hvor Israels børn var, og de bar deres spædbørn på deres skuldre, deres spædbørn, som endnu ikke kunne tale.
8 Og i de dage, da israelitternes kvinder fødte, havde hver kvinde skjult sin søn for egypterne, for at egypterne ikke skulle vide, at de havde født, og for at de ikke skulle udrydde dem af landet.
9 Og de egyptiske kvinder kom til Goshen med deres børn, som ikke kunne tale, på deres skuldre. Og da en egyptisk kvinde kom ind i en hebraisk kvindes hus, begyndte hendes spæde barn at græde.
10 Og da det råbte, svarede barnet, som var i det indre værelse, det. Så gik de egyptiske kvinder hen og fortalte det til Faraos hus.
11 Og Farao sendte sine tjenere ud for at tage børnene og slå dem ihjel; således gjorde egypterne ved de hebraiske kvinder alle dage.
12 Og det var på den tid, omtrent tre måneder efter at Jokebed havde skjult sin søn, at sagen blev kendt i Faraos hus.
13 Og kvinden skyndte sig at hente sin søn, før tjenerne kom, og hun tog en kasse af siv til ham og smurte den med slim og tjære og lagde barnet deri og lagde det i flaget ved flodens bred.
14 Og hans søster Mirjam stod langt borte for at vide, hvad der skulle ske med ham, og hvad der skulle blive af hendes ord.
15 Og Gud sendte på den tid en frygtelig hede over Egypten, som forbrændte menneskets kød som solen i dens kredsløb, og den plagede egypterne hårdt.
16 Og alle egypterne gik ned for at bade i floden på grund af den fortærende hede, der brændte deres kød op.
17 Og Batia, Faraos datter, gik også hen for at bade i floden på grund af den fortærende hede, og hendes jomfruer gik langs flodbredden, og det samme gjorde alle kvinderne i Egypten.
18 Og Batia løftede sine øjne mod floden, og hun så arken på vandet, og hun sendte sin tjenestepige afsted for at hente den.
19 Og hun åbnede den og så barnet, og se, det græd, og hun fik medlidenhed med det og sagde: Dette er et af de hebraiske børn.
20 Og alle egyptiske kvinder, som gik langs floden, ønskede at give ham die, men han ville ikke die, for det var Herrens befaling at give ham tilbage til hans mors bryst.
21 Hans søster Miriam var på den tid blandt de egyptiske kvinder ved flodbredden. Da hun så dette, sagde hun til Faraos datter: "Skal jeg gå hen og hente en amme blandt de hebraiske kvinder, så hun kan amme barnet for dig?"
22 Og Faraos datter sagde til hende: "Gå!" Og den unge kvinde gik hen og kaldte på barnets mor.
23 Faraos datter sagde til Jokebed: "Tag dette barn med dig og am det for mig, så skal jeg give dig din løn, to sølvpenge om dagen." Kvinden tog barnet og ammede det.

24 Og da barnet var blevet stort, bragte hun ham til Faraos datter, og han blev for hende som en søn, og hun kaldte ham Moses, for hun sagde: "Fordi jeg trak ham op af vandet."
25 Hans far Amram kaldte ham Kebar, for han sagde: "Det var ham, han havde omgået med sin hustru, som han havde vendt sig fra."
26 Og hans mor Jokebed kaldte ham Jekutiel, fordi, sagde hun, jeg har håbet på ham hos den Almægtige, og Gud gav ham mig tilbage.
27 Hans søster Mirjam kaldte ham Jered, for hun fulgte ham ned til floden for at vide, hvad hans ende ville blive.
28 Og hans bror Aron kaldte ham Abizanuk, idet han sagde: Min far forlod min mor og vendte tilbage til hende for hans skyld.
29 Og Kehat, Amrams far, kaldte ham Abigdor, fordi Gud for hans skyld havde genoprettet Jakobs hus' brud, så de ikke længere kunne kaste deres drengebørn i vandet.
30 Og deres barnepige kaldte ham Abi Socho og sagde: I hans telt holdt han sig skjult i tre måneder for Hams børns skyld.
31 Og hele Israel kaldte ham Shemaja, Netanels søn, for de sagde: I hans dage har Gud hørt deres råb og frelst dem fra deres undertrykkere.
32 Og Moses var i Faraos hus, og han var som en søn for Batja, Faraos datter, og Moses voksede op blandt kongens børn.

KAPITEL 69

1 Og Edoms konge døde i de dage, i sit attende regeringsår, og blev begravet i det tempel, som han havde bygget til sig selv som sin kongelige residens i Edoms land.
2 Esaus børn sendte bud til Petor, som ligger ved floden, og hentede derfra en ung mand med smukke øjne og et dejligt udseende, hvis navn var Saul, og de gjorde ham til konge over sig i Samla.
3 Saul regerede over alle Esaus børn i Edoms land i fyrre år.
4 Da Farao, kongen af Egypten, så, at det råd, Bileam havde givet Israels børn, ikke lykkedes, men at de alligevel var frugtbare og talrige og voksede i hele Egypten,
5 I de dage befalede Farao, at der skulle udstedes en proklamation i hele Egypten til israelitterne: "Ingen må fratrække noget af sit daglige arbejde."
6 Og hvis en mand mangler det arbejde, han dagligt udfører, hvad enten det er med mørtel eller mursten, skal hans yngste søn sættes i hans sted.
7 Og Egyptens arbejde blev stærkere for Israels børn i de dage, og se, hvis én mursten manglede til nogens daglige arbejde, tog egypterne hans yngste søn med magt fra hans mor og satte ham ind i bygningen i stedet for den mursten, som hans far havde ladt mangle.
8 Og egypternes mænd gjorde således mod alle israelitterne dag efter dag, alle dage i en lang periode.
9 Men Levis stamme arbejdede på det tidspunkt ikke sammen med israelitterne, deres brødre, fra begyndelsen, for Levis børn kendte egypternes list, som de i starten udviste mod israelitterne.

KAPITEL 70

1 I det tredje år efter Moses' fødsel sad Farao til fest, og dronningen Alparanit sad ved hans højre side og Batia ved hans venstre side, og drengen Moses lå på hendes barm, og Bileam, Beors søn, sad med sine to sønner og alle kongerigets fyrster til bords i kongens nærvær.
2 Og drengen rakte sin hånd ud på kongens hoved og tog kronen af kongens hoved og satte den på sit eget hoved.
3 Og da kongen og fyrsterne så det arbejde, drengen havde udført, blev kongen og fyrsterne rædselsslagne, og en mand udtrykte forbløffelse over for sin nabo.
4 Og kongen sagde til fyrsterne, som sad til bords foran ham: Hvad siger I, og hvad siger I, I fyrster, om denne sag, og hvad skal dommen være over drengen på grund af denne handling?
5 Da svarede troldmanden Bileam, Beors søn, foran kongen og fyrsterne og sagde: "Husk dog, min herre og konge, den drøm, du har drømt for mange dage siden, og hvad din tjener har tydet for dig."
6 Dette er altså en dreng af de hebraiske børn, i hvem Guds ånd er. Min herre konge må ikke tro, at denne dreng har gjort dette uden viden.
7 For han er en hebraisk dreng, og visdom og forstand er med ham, selvom han endnu er et barn, og med visdom har han gjort dette og valgt sig Ægypten.
8 For sådan er det for alle hebræerne at bedrage konger og deres stormænd, at de gør alt dette med list for at få jordens konger og deres mænd til at skælve.
9 Du ved sandelig, at Abraham, deres far, handlede således, da han narrede Nimrods, Babels konge, og Abimeleks, Gerars konge, og at han besad Hets børns land og alle Kana'ans riger.
10 Og at han steg ned til Ægypten og sagde om sin hustru Sara: Hun er min søster, for at vildlede Ægypten og dets konge.
11 Hans søn Isak gjorde også det samme, da han drog til Gerar og bosatte sig der, og hans styrke overvandt filisterkongen Abimeleks hær.
12 Han tænkte også på at bringe filisternes rige til fald, idet han sagde, at hans hustru Rebekka var hans søster.
13 Jakob var også troløs mod sin bror og tog hans førstefødselsret og hans velsignelse fra hans hånd.
14 Så drog han til Paddan-Aram, til sin morbror Labans hus, og tog listigt hans datter, hans kvæg og alt, hvad han ejede, fra ham. Derefter flygtede han og vendte tilbage til Kana'ans land til sin far.
15 Hans sønner solgte deres bror Josef, som drog ned til Egypten og blev slave og sad i fængsel i tolv år.
16 Indtil den tidligere Farao drømte drømme og førte ham ud af fængslet og ophøjede ham over alle fyrsterne i Egypten, fordi han tydede hans drømme for ham.
17 Og da Gud lod en hungersnød komme over hele landet, sendte han bud efter hans far og alle hans brødre og hele hans fars husstand og forsørgede dem uden betaling eller løn og købte egypterne som slaver.
18 Derfor, herre konge, se, dette barn er trådt frem i deres sted i Egypten for at gøre, som de gør, og for at le med enhver konge, fyrste og dommer.
19 Hvis det behager kongen, så lad os udgyde hans blod på jorden, for at han ikke skal vokse op og tage herredømmet fra din hånd, og Egyptens håb skal gå til grunde, efter at han har regeret.

20 Da sagde Bileam til kongen: "Lad os desuden kalde alle Ægyptens dommere og vismænd til sig, og lad os vide, om denne dreng er dødsdommen, som du sagde, så vil vi slå ham ihjel."
21 Farao sendte bud og kaldte alle Egyptens vismænd til sig, og de kom frem for kongen. Og en Herrens engel kom iblandt dem, og han var som en af Egyptens vismænd.
22 Kongen sagde til de vise mænd: "I har da hørt, hvad den hebraiske dreng, som er i huset, har gjort, og sådan har Bileam dømt i sagen."
23 Døm nu også jer selv og se, hvad drengen har ret til for den gerning, han har begået.
24 Og englen, som lignede en af Faraos vismænd, svarede og sagde således foran alle Egyptens vismænd og foran kongen og fyrsterne:
25 Hvis kongen finder det passende, så lad kongen sende bud efter mænd, der kan bringe en onyksstеn og et glødende kul frem for ham og lægge dem foran drengen. Hvis drengen så rækker hånden ud og tager onyksstenen, så ved vi, at drengen har gjort alt, hvad han har gjort, med visdom, og vi må dræbe ham.
26 Men hvis han rækker sin hånd ud mod kullet, så ved vi, at han ikke gjorde dette med viden, og han skal leve.
27 Og det syntes kongen og fyrsterne godt om, og kongen gjorde efter Herrens engels ord.
28 Og kongen befalede, at onyksstenen og kullet skulle bringes og lægges for Moses.
29 Og de stillede drengen foran sig, og drengen forsøgte at række sin hånd ud efter onyksstenen, men Herrens engel tog hans hånd og lagde den på kullet, og kullet slukkedes i hans hånd, og han løftede det op og stak det i munden, og det brændte en del af hans læber og en del af hans tunge, og han blev tung i mund og tunge.
30 Og da kongen og fyrsterne så dette, vidste de, at Moses ikke havde handlet klogt ved at tage kronen af kongens hoved.
31 Kongen og fyrsterne undlod derfor at dræbe barnet, så Moses blev i Faraos hus og voksede op, og Herren var med ham.
32 Og mens drengen var i kongens hus, var han klædt i purpur og voksede op blandt kongens børn.
33 Da Moses voksede op i kongens hus, betragtede Faraos datter Batja ham som en søn, og hele Faraos husstand ærede ham, og alle egypternes mænd frygtede ham.
34 Og han drog daglig ud og kom til Goshens land, hvor hans brødre, Israels børn, var, og Moses så dem dagligt med åndenød og hårdt arbejde.
35 Og Moses spurgte dem og sagde: "Hvorfor er dette arbejde pålagt jer dag efter dag?"
36 Og de fortalte ham alt, hvad der var hændt dem, og alle de påbud, Farao havde pålagt dem før sin fødsel.
37 Og de fortalte ham alle de råd, som Bileam, Beors søn, havde rådet imod dem, og hvad han også havde rådet imod ham for at dræbe ham, da han havde taget kongens krone af hans hoved.
38 Da Moses hørte disse ting, blussede hans vrede op mod Bileam, og han søgte at dræbe ham, og han lå i baghold for ham dag efter dag.
39 Og Bileam frygtede Moses, og han og hans to sønner rejste sig og drog ud af Egypten, og de flygtede og overgav deres sjæle og drog til Kushs land til Kikianus, Kushs konge.
40 Og Moses gik og kom i kongens hus. Herren lod ham finde yndest hos Faraos og alle hans tjeneres og hele egypternes folk, og de elskede Moses højt.
41 Så kom den dag, da Moses drog til Gosen for at se sine brødre, og han så Israels børn under deres slid og slid, og Moses blev bedrøvet på grund af dem.
42 Så vendte Moses tilbage til Egypten og kom til Faraos hus og trådte frem for kongen, og Moses bøjede sig for kongen.
43 Moses sagde til Farao: "Herre, jeg er kommet for at bede dig om en lille bøn; vend ikke mit ansigt bort med tomme ord." Farao sagde til ham: "Tal!"
44 Og Moses sagde til Farao: "Dine tjenere, Israels børn, som er i Gosen, skal få én dag til at hvile fra deres slid."
45 Kongen svarede Moses: "Se, jeg har opløftet dit ansigt i denne sag for at opfylde din anmodning."
46 Og Farao befalede, at der skulle udsendes en proklamation i hele Egypten og Goshen, hvori det lød:
47 Til jer, alle Israels børn, så siger kongen: I seks dage skal I udføre jeres arbejde og arbejde, men på den syvende dag skal I hvile og ikke udføre noget arbejde. Således skal I gøre alle dage, som kongen og Moses, Batjas søn, har befalet.
48 Og Moses glædede sig over den ting, som kongen havde givet ham, og alle Israels børn gjorde, som Moses befalede dem.
49 For denne ting var fra Herren til Israels børn, for Herren havde begyndt at huske Israels børn for at frelse dem for deres fædres skyld.
50 Og Herren var med Moses, og hans ry spredtes over hele Egypten.
51 Og Moses blev stor i alle egypternes og alle israelitternes øjne, idet han søgte det bedste for sit folk Israel og talte fredsord til kongen om dem.

KAPITEL 71

1 Da Moses var atten år gammel, ønskede han at se sin far og mor, og han tog til dem i Goshen. Da Moses var kommet i nærheden af Goshen, kom han til det sted, hvor Israels børn var optaget af arbejde. Han så deres byrder, og han så en egypter slå en af sine hebraiske brødre.
2 Da den slagne mand så Moses, løb han hen til ham for at få hjælp, for Moses var højt agtet i Faraos hus. Han sagde til ham: "Min herre, tag dig af mig! Denne egypter kom til mit hus om natten, bandt mig og kom til min kone i mine påsyn, og nu vil han tage mit liv."
3 Da Moses hørte denne onde gerning, blussede hans vrede op mod egypteren, og han vendte sig frem og tilbage. Da han så, at der ikke var nogen mand der, slog han egypteren og gemte ham i sandet og reddede hebræeren fra dens hånd, der slog ham.
4 Og hebræeren gik hjem til sit hus, og Moses vendte tilbage til sit hjem og gik ud og kom tilbage til kongens hus.
5 Og da manden var kommet hjem, tænkte han på at forstøde sin hustru, for det var ikke ret i Jakobs hus, at nogen mand gik til sin hustru, efter at hun var blevet vanhelliget.

6 Kvinden gik hen og fortalte det til sine brødre, og kvindens brødre søgte at slå ham ihjel, og han flygtede hjem og undslap.
7 På den anden dag gik Moses ud til sine brødre og så, og se, to mænd var i skænderi. Da sagde han til den onde: "Hvorfor slår du din næste?"
8 Og han svarede ham og sagde til ham: "Hvem har sat dig til fyrste og dommer over os? Tænker du at slå mig ihjel, ligesom du slog egypteren ihjel?" Da blev Moses bange og sagde: "Sagen er vel kendt?"
9 Da Farao hørte om denne sag, beordrede han, at Moses skulle dræbes. Gud sendte derfor sin engel, og han viste sig for Farao i skikkelse af en livvagtshøvding.
10 Og Herrens engel tog sværdet fra livvagtens øverste hånd og huggede hans hoved af med det, for livvagtens øverste skikkelse var blevet forvandlet til Moses' billede.
11 Og Herrens engel greb fat i Moses' højre hånd og førte ham ud af Egypten og flyttede ham uden for Egyptens grænser, en afstand på fyrre dage.
12 Og Aron, hans bror, var alene tilbage i Egypten, og han profeterede for Israels børn og sagde:
13 Så siger Herren, jeres forfædres Gud: Kast hver mand sine øjnes vederstyggeligheder bort, og gør jer ikke urene med Egyptens afguder.
14 Og Israels børn gjorde oprør og ville ikke adlyde Aron på det tidspunkt.
15 Og Herren tænkte at ødelægge dem, var det ikke fordi Herren huskede den pagt, han havde sluttet med Abraham, Isak og Jakob.
16 I de dage var Faraos hånd vedblev hård mod israelitterne, og han knuste og undertrykte dem indtil den tid, hvor Gud sendte sit ord og gav agt på dem.

KAPITEL 72

1 I de dage udbrød der en stor krig mellem Kusj'erne og Østens og Arams børn, og de gjorde oprør mod Kusj'ernes konge, i hvis hænder de var.
2 Så drog Kikianus, kongen af Kushi, ud med alle Kushierne, et folk talrigt som sandet, og han drog ud for at kæmpe mod Aram og Østens børn for at undertrykke dem.
3 Og da Kikianus drog ud, lod han troldmanden Bileam og hans to sønner bevogte byen og landets laveste folk.
4 Så drog Kikianus ud mod Aram og Østens børn, og han kæmpede imod dem og slog dem, og de faldt alle sårede ned foran Kikianus og hans folk.
5 Og han tog mange af dem til fange og undertrykte dem som i starten, og han slog lejr på deres land for at modtage tribut fra dem som sædvanlig.
6 Og Bileam, Beors søn, efter at Kushs konge havde ladet ham bevogte byen og de fattige i byen, rejste han sig og rådede landets folk til at gøre oprør mod kong Kikianus og ikke lade ham komme ind i byen, når han skulle komme hjem.
7 Og landets folk lyttede til ham, og de svor ham og gjorde ham til konge over sig og hans to sønner til hærførere.
8 Så rejste de sig og hævede byens mure ved de to hjørner og byggede en overordentlig stærk bygning.
9 Og ved det tredje hjørne gravede de utallige grøfter mellem byen og floden, der omgav hele Kushias land, og dér lod de flodens vand bryde frem.
10 Ved det fjerde hjørne samlede de talrige slanger ved deres besværgelser og fortryllelser, og de befæstede byen og bosatte sig i den, og ingen gik ud eller ind foran dem.
11 Og Kikianus kæmpede mod Aram og Østens børn, og han undertvang dem som før, og de gav ham deres sædvanlige tribut, og han gik og vendte tilbage til sit land.
12 Og da Kikianus, kongen af Kushi, nærmede sig sin by og alle hærførerne med ham, løftede de blikket og så, at byens mure var bygget op og meget forhøjede, så mændene var forbløffede over dette.
13 Og de sagde til hinanden: "Det er fordi de så, at vi blev forsinket i kampen, og var meget bange for os; derfor har de gjort dette og rejst bymurene og befæstet dem, så Kana'ans konger ikke skulle komme i kamp imod dem."
14 Kongen og soldaterne nærmede sig byporten, og de så op, og se, alle byens porte var lukkede. De råbte til vagterne: "Luk op for os, så vi kan komme ind i byen!"
15 Men vagterne nægtede at lukke op for dem efter Bileams, deres konges, magikerens, befaling; de tillod dem ikke at komme ind i deres by.
16 Så rejste de sig til kamp mod dem over for byporten, og 130 mand af hæren faldt ved Kikianus den dag.
17 Og den næste dag fortsatte de med at kæmpe, og de kæmpede ved flodbredden; de forsøgte at passere, men formåede det ikke, så nogle af dem sank i gruberne og døde.
18 Så beordrede kongen dem til at fælde træer for at lave flåder, som de kunne sejle på, og det gjorde de.
19 Og da de kom til stedet med grøfterne, vendte vandet sig i møller, og to hundrede mand på ti flåder druknede.
20 Og på den tredje dag kom de til kamp ved den side, hvor slangerne var, men de kunne ikke komme derhen, for slangerne havde dræbt 170 mand af dem. Og de holdt op med at kæmpe mod Kusj, og de belejrede Kusj i ni år; ingen kom ud eller ind.
21 På den tid, da krigen og belejringen var i gang mod Kushi, flygtede Moses fra Egypten for Farao, som forsøgte at dræbe ham, fordi han havde dræbt egypteren.
22 Og Moses var atten år gammel, da han flygtede fra Egypten fra Faraos nærvær, og han flygtede og undslap til Kikianus' lejr, som på det tidspunkt belejrede Kush.
23 Og Moses var ni år i Kikianus', konge af Kushis, lejr, al den tid de belejrede Kushi, og Moses gik ud og kom med dem.
24 Og kongen og fyrsterne og alle krigerne elskede Moses, for han var stor og værdig, hans statur var som en ædel løve, hans ansigt var som solen, og hans styrke var som en løves, og han var kongens rådgiver.
25 Og efter ni år blev Kikianus ramt af en dødelig sygdom, og hans sygdom overvandt ham, og han døde på den syvende dag.
26 Så balsamerede hans tjenere ham, bar ham og begravede ham over for byporten nord for Egypten.
27 Og de byggede en elegant, stærk og høj bygning over ham, og de lagde store sten nedenunder.
28 Og kongens skrivere indgraverede på disse sten al deres konge Kikianus' magt og alle de slag, han havde udkæmpet, se, de er skrevet der den dag i dag.
29 Efter Kikianus', konge af Kushis, død, bedrøvede krigen hans mænd og tropper meget.

30 Så sagde de til hinanden: "Giv os et råd om, hvad vi skal gøre på dette tidspunkt, da vi har boet i ørkenen i ni år, borte fra vores hjem."
31 Hvis vi siger, at vi vil kæmpe mod byen, vil mange af os falde såret eller dræbt, og hvis vi bliver her under belejringen, vil vi også dø.
32 For nu skal alle Arams konger og Østens børn høre, at vores konge er død, og de vil pludselig angribe os på fjendtlig vis og kæmpe imod os og ikke lade nogen rest af os blive tilbage.
33 Lad os derfor nu gå hen og udnævne en konge over os, og lad os forblive under belejringen, indtil byen er overgivet til os.
34 Og de ønskede at vælge en mand til konge på den dag fra Kikianus' hær, og de fandt ingen efter eget valg som Moses til at regere over dem.
35 Og de skyndte sig og tog hver mand sine klæder af og kastede dem på jorden, og de lavede en stor bunke og satte Moses ovenpå.
36 Og de rejste sig og blæste i trompeterne og råbte foran ham og sagde: "Kongen leve, kongen leve!"
37 Og hele folket og adelsmændene svor ham at give ham dronning Adonia, kusitten, Kikianus' hustru, til hustru, og de gjorde Moses til konge over sig på den dag.
38 Og hele Kushias folk udstedte den dag en proklamation: Enhver mand skal give Moses noget af det, han ejer.
39 Og de bredte et stykke klæde ud på bunken, og hver mand kastede noget af sin eje i det, den ene en guldørering og den anden en mønt.
40 Kushiterne kastede også onykssten, bdellium, perler og marmor til Moses på bunken, desuden sølv og guld i stor mængde.
41 Og Moses tog alt sølvet og guldet, alle karrene og bdellium- og onyksstenene, som alle Kushiterne havde givet ham, og han satte dem i sine skatte.
42 Og Moses regerede over Kushs børn på den dag i stedet for Kikianus, konge af Kush.

KAPITEL 73

1 I Faraos, kongen af Egypten, femoghalvtredsindstyvende regeringsår, det vil sige i israelitternes hundrede og syvoghalvtredsindstyvende år, regerede Moses i Kush.
2 Moses var syvogtyve år gammel, da han blev konge over Kusj, og han regerede i fyrre år.
3 Og Herren lod Moses finde nåde og velvilje hos alle Kushiterne, og Kushiterne elskede ham overordentlig meget, så Moses blev begunstiget af Herren og af mennesker.
4 Og på den syvende dag af hans regeringstid samledes alle Kushs børn og kom foran Moses og bøjede sig for ham til jorden.
5 Og alle drengene talte med hinanden i kongens nærvær og sagde: "Giv os et råd, så vi kan se, hvad der skal gøres med denne by."
6 For det er nu ni år siden, vi har belejret byen, og vi har ikke set vores børn og vores hustruer.
7 Kongen svarede dem: "Hvis I adlyder min røst i alt, hvad jeg befaler jer, vil Herren give byen i vores hånd, og vi vil underlægge os den."
8 For hvis vi kæmper mod dem som i det tidligere slag, vi havde mod dem før Kikianus' død, vil mange af os falde sårede som før.
9 Se, her er et råd til dig i denne sag: Hvis du vil adlyde min røst, vil byen blive givet i vores hænder.
10 Da svarede alle hærene kongen og sagde: Alt, hvad vor herre befaler, det vil vi gøre.
11 Og Moses sagde til dem: Gå igennem og udråb en røst i hele lejren til alt folket og sig:
12 Så siger kongen: Gå ud i skoven og bring en af storkeungerne med dig, hver mand sin unge i hånden.
13 Og enhver, der overtræder kongens bud og ikke bringer sit barn, skal dø, og kongen skal tage alt, hvad han ejer.
14 Og når du bringer dem, skal de være i din varetægt, du skal opfostre dem, indtil de vokser op, og du skal lære dem at pile frem, som det er med høgens unger.
15 Da alle Kushiterne hørte Moses' ord, rejste de sig og lod en udråbelse gå ud i hele lejren:
16 Til jer, alle Kusjs børn, lyder kongens befaling: Gå alle sammen ud i skoven og fang storkeungerne der, hver mand med sin unge i hånden, og bring dem hjem.
17 Og enhver, der overtræder kongens befaling, skal dø, og kongen skal tage alt, hvad der tilhører ham.
18 Og hele folket gjorde således, og de gik ud i skoven og klatrede op i fyrretræerne og fangede, hver mand en unge i sin hånd, alle storkeungerne, og de bragte dem ud i ørkenen og opfostrede dem på kongens ordre, og de lærte dem at pile på dem, ligesom de unge høge.
19 Og efter at de unge storke var opfostret, befalede kongen, at de skulle sultes i tre dage, og hele folket gjorde det.
20 Og på den tredje dag sagde kongen til dem: "Tag jer stærke og bliv tapre mænd, og ifør jer hver sin rustning og spænd sit sværd om, og rid hver på sin hest og tag hver sin storkeunge i hånden."
21 Og vi vil gøre os rede og kæmpe mod byen på det sted, hvor slangerne er; og hele folket gjorde, som kongen havde befalet.
22 Og de tog hver sin unge i hånden og gik bort. Da de kom til slangernes sted, sagde kongen til dem: "Send hver sin storkeunge ud på slangerne!"
23 Og de sendte hver sin unge stork ud på kongens befaling, og de unge storke løb på slangerne og fortærede dem alle og udslettede dem fra stedet.
24 Og da kongen og folket så, at alle slangerne var udryddet på stedet, opstod der et stort råb.
25 Og de nærmede sig og angreb byen og indtog den og underlagde den, og de drog ind i byen.
26 Og på den dag døde tusind og hundrede mænd af byens indbyggere, alle som boede i byen, men af det folk, der belejrede, døde ikke én.
27 Så gik alle Kushierne hver til sit hjem, til sin kone og sine børn og til alt, hvad han ejede.
28 Da troldmanden Bileam så, at byen var indtaget, åbnede han porten, og han og hans to sønner og otte brødre flygtede og vendte tilbage til Egypten til Farao, Egyptens konge.
29 Det er troldmændene og magikerne, som er nævnt i lovbogen, og som stod imod Moses, da Herren bragte plagerne over Egypten.

30 Så indtog Moses byen ved sin visdom, og Kushierne satte ham på tronen i stedet for Kikianus, konge af Kushi.
31 Og de satte den kongelige krone på hans hoved og gav ham Adonia, den kushitiske dronning, Kikianus' hustru, til hustru.
32 Og Moses frygtede Herren, sine fædres Gud, så han kom ikke til hende, og han vendte ikke sine øjne mod hende.
33 For Moses huskede, hvordan Abraham havde ladet sin tjener Eliezer sværge og sagt til ham: "Du må ikke tage en kvinde af Kana'ans døtre til min søn Isak."
34 Også hvad Isak gjorde, da Jakob var flygtet fra sin bror, da han pålagde ham og sagde: Du må ikke tage en hustru af Kana'ans døtre og ikke slutte alliance med nogen af Kams sønner.
35 For Herren vor Gud gav Ham, Noas søn, og hans børn og hele hans afkom som trælle for Sems børn og Jafets børn og deres efterkommere til evig tid.
36 Derfor vendte Moses ikke sit hjerte eller sine øjne mod Kikianus' hustru, alle de dage han regerede over Kusj.
37 Og Moses frygtede Herren sin Gud hele sit liv, og Moses vandrede for Herrens ansigt i troskab, af hele sit hjerte og sjæl; han vek ikke af fra den rette vej alle sine levedage; han vek ikke af fra den vej, hverken til højre eller til venstre, som Abraham, Isak og Jakob havde vandret på.
38 Og Moses styrkede sig i Kush-børnenes rige, og han ledte Kush-børnene med sin sædvanlige visdom, og Moses havde fremgang i sit rige.
39 Og på den tid hørte Aram og Østens børn, at Kikianus, kongen af Kusj, var død, og Aram og Østens børn gjorde oprør mod Kusj i de dage.
40 Og Moses samlede alle Kushiterne, et meget mægtigt folk, henved 30.000 mand, og han drog ud for at kæmpe mod Aram og Østens børn.
41 Og de drog først mod Østens børn, og da Østens børn hørte deres rapport, gik de dem i møde og gik i kamp mod dem.
42 Og krigen blev hård mod Østens børn, så Herren gav alle Østens børn i Moses' hånd, og omkring tre hundrede mand faldt.
43 Og alle Østens børn vendte tilbage og trak sig tilbage, så Moses og Kushiterne fulgte efter dem og underkuede dem og opkrævede en skat på dem, som det var deres skik.
44 Så drog Moses og hele folket med ham derfra til Aram for at kæmpe.
45 Arams folk gik også imod dem og kæmpede imod dem, og Herren gav dem i Moses' hånd, og mange af Arams mænd faldt sårede.
46 Og Aram blev også underkuet af Moses og Kushierne, og de betalte også deres sædvanlige skat.
47 Og Moses underlagde Aram og Østens børn Kushs børn, og Moses og alt folket, som var med ham, vendte tilbage til Kushs land.
48 Og Moses styrkede sig i Kusjternes rige, og Herren var med ham, og alle Kusjterne frygtede ham.

KAPITEL 74

1 Ved års slutning døde Saul, konge af Edom, og Ba'al-Kanan, Akbors søn, blev konge i hans sted.
2 I Moses' sekstende regeringsår over Kush regerede Ba'al-Kanan, Akbors søn, i Edoms land over alle Edoms børn i otteogtredive år.
3 I hans dage gjorde Moab oprør mod Edoms magt, efter at have været underlagt Edom siden Hadads, Bedads søns, dage. Hadad slog dem og Midjaniterne og undertrykte Moab under Edoms magt.
4 Da Ba'al-Kanan, Akbors søn, regerede over Edom, trak alle Moabiterne sig tilbage fra Edom.
5 Og Angeas, konge af Afrika, døde i de dage, og hans søn Azdrubal regerede i hans sted.
6 Og i de dage døde Janeas, konge af Kittims børn, og de begravede ham i hans tempel, som han havde bygget til sig selv på Canopia-sletten som bolig, og Latinus regerede i hans sted.
7 I Moses' toogtyvende regeringsår over Kushiterne regerede Latinus over Kittimerne i femogfyrre år.
8 Og han byggede også et stort og mægtigt tårn til sig selv, og han byggede deri et elegant tempel til sin residens for at udøve sit styre, som det var skik og brug.
9 I sit tredje regeringsår lod han en proklamation udstede til alle sine dygtige mænd, som byggede mange skibe til ham.
10 Og Latinus samlede alle sine styrker, og de kom i skibe og sejlede derind for at kæmpe mod Azdrubal, Angeas' søn, konge af Afrika, og de kom til Afrika og indledte kamp mod Azdrubal og hans hær.
11 Og Latinus sejrede over Azdrubal, og Latinus tog fra Azdrubal den akvædukt, som hans far havde bragt fra Kittims børn, da han tog Janiah, Uzis datter, til hustru. Således væltede Latinus broen over akvædukten og gav hele Azdrubals hær et hårdt slag.
12 Og de resterende stærke mænd fra Azdrubal styrkede sig, og deres hjerter blev fyldt med misundelse, og de bejlede til døden og deltog igen i kamp mod Latinus, konge af Kittim.
13 Og slaget blev hårdt for alle Afrikas mænd, og de faldt alle såret foran Latinus og hans folk, og kongen Azdrubal faldt også i det slag.
14 Og kong Azdrubal havde en meget smuk datter, hvis navn var Ushpezena, og alle afrikanske mænd broderede hendes billede på deres klæder på grund af hendes store skønhed og tiltalende udseende.
15 Og Latinus' mænd så Ushpezena, Azdrubals datter, og roste hende for Latinus, deres konge.
16 Og Latinus beordrede, at hun skulle bringes til ham, og Latinus tog Ushpezena til hustru, og han vendte tilbage for at fortsætte sin rejse til Kittim.
17 Og det var efter Azdrubals, Angeas' søns, død, da Latinus var vendt tilbage til sit land fra slaget, at alle Afrikas indbyggere rejste sig og tog Anibal, Angeas' søn, Azdrubals yngre bror, og gjorde ham til konge i stedet for sin bror over hele landet i Afrika.
18 Og da han regerede, besluttede han at drage til Kittim for at kæmpe mod Kittims børn, for at hævne sin bror Azdrubals sag og Afrikas indbyggeres sag, og han gjorde det.
19 Og han byggede mange skibe og kom dertil med hele sin hær og drog til Kittim.

20 Så kæmpede Anibal mod Kittims børn, og Kittims børn faldt såret foran Anibal og hans hær, og Anibal hævnede sin brors sag.
21 Og Anibal fortsatte krigen i atten år med Kittims børn, og Anibal boede i Kittims land og slog lejr der i lang tid.
22 Og Anibal slog Kittims børn meget hårdt ned, og han dræbte deres stormænd og fyrster, og af resten af folket slog han henved firs tusind mand ihjel.
23 Og ved slutning af dage og år vendte Anibal tilbage til sit land Afrika, og han regerede sikkert i sin bror Azdrubals sted.

KAPITEL 75

1 På den tid, i det hundrede og firsindstyvende år efter israelitternes nedtog til Egypten, drog 30.000 tapre mænd ud af Egypten til fods af israelitterne, alle af Josefs stamme, af Efraims, Josefs søns, efterkommere.
2 For de sagde, at den tid var fuldendt, som Herren havde fastsat for Israels børn i oldtiden, den tid han havde talt til Abraham.
3 Og disse mænd omgjordede sig, og de lagde hver sit sværd ved siden, og hver mand sin rustning på sig, og de stolede på deres styrke, og de drog sammen ud af Egypten med en stærk hånd.
4 Men de medbragte ingen forsyninger til rejsen, kun sølv og guld, ikke engang brød til den dag, for de tænkte på at få deres forsyninger fra filistrene til løn, og hvis ikke, ville de tage dem med magt.
5 Og disse mænd var meget mægtige og tapre mænd; én mand kunne forfølge tusind, og to kunne jage ti tusind på flugt, så de stolede på deres styrke og drog afsted sammen, som de var.
6 Og de satte kursen mod Gat-landet, og de drog ned og fandt Gat-hyrderne i færd med at vogte Gat-børnenes kvæg.
7 Og de sagde til hyrderne: "Giv os nogle af fårene mod betaling, så vi kan spise, for vi er sultne, for vi har ikke spist brød i dag."
8 Og hyrderne sagde: "Er det vores får eller kvæg, at vi skulle give dem til jer for blot at betale dem?" Da kom Efraims børn hen for at tage dem med magt.
9 Og Gats hyrder råbte over dem, så deres råb hørtes i det fjerne, og alle Gats børn gik ud imod dem.
10 Da Gat-børnene så Efraim-børnenes onde gerninger, vendte de tilbage og samlede Gat-børnene, iførte sig hver sin rustning og drog ud til kamp mod Efraim-børnene.
11 Og de kæmpede mod dem i Gath-dalen, og kampen blev hård, og de huggede et stort antal ned den dag.
12 Og på den anden dag sendte Gat-børnene bud til alle filisternes byer om at komme dem til hjælp og lod sige:
13 Kom op til os og hjælp os, så vi kan slå Efraims børn, som er draget ud af Ægypten for at stjæle vores kvæg og kæmpe imod os uden grund.
14 Efraims børn var udmattede af sult og tørst, for de havde ikke spist brød i tre dage. Og fyrretyve tusind mand drog ud fra filistrenes byer for at hjælpe mændene i Gat.
15 Og disse mænd var i kamp mod Efraims børn, og Herren gav Efraims børn i filistrenes hænder.
16 Og de slog alle Efraims børn ihjel, alle dem, der var draget ud af Egypten; ingen blev tilbage, undtagen ti mænd, som var flygtet fra troskabet.
17 Thi denne onde hændte Herren over Efraims børn, fordi de overtrådte Herrens ord ved at drage ud af Egypten, før den tid var kommet, som Herren i fordums dage havde fastsat for Israel.
18 Og af filistrene faldt også et stort antal, henved tyve tusind mand, og deres brødre bar dem og begravede dem i deres byer.
19 Og de faldne af Efraims børn blev forladt i Gat-dalen i mange dage og år og blev ikke bragt til begravelse, og dalen blev fyldt med menneskeknogler.
20 Og de mænd, der var undsluppet fra slaget, kom til Ægypten og fortalte alle israelitterne alt, hvad der var hændt dem.
21 Og deres far Efraim sørgede over dem i mange dage, og hans brødre kom for at trøste ham.
22 Så kom han til sin hustru, og hun fødte en søn, og han kaldte ham Beria, fordi hun var ulykkelig i hans hus.

KAPITEL 76

1 Og Moses, Amrams søn, var stadig konge i Kushs land i de dage, og han havde fremgang i sit rige, og han førte Kushs børns herredømme med retfærdighed, retfærdighed og uangribelighed.
2 Og alle Kushs børn elskede Moses, så længe han regerede over dem, og alle indbyggerne i Kushs land frygtede ham meget.
3 I Moses' fyrretyvende regeringsår over Kushi sad Moses på kongetronen, mens dronning Adonia sad foran ham, og alle de store mænd sad omkring ham.
4 Dronning Adonia sagde til kongen og fyrsterne: "Hvad er det, I, Kusjs børn, har gjort i al den lange tid?"
5 Du ved jo, at i de fyrretyve år, denne mand har regeret over Kushi, har han ikke nærmet sig mig, og han har heller ikke dyrket Kushiernes guder.
6 Hør derfor nu, I Kushiers børn, og lad ikke mere denne mand herske over jer, da han ikke er af vores kød.
7 Se, min søn Menakrus er blevet voksen, lad ham være konge over jer, for det er bedre for jer at tjene jeres herres søn end at tjene en fremmed, Egyptens konges slave.
8 Og hele folket og alle adelsmændene blandt Kusj-børnene hørte de ord, som dronning Adonia havde talt for deres ører.
9 Og hele folket forberedte sig indtil aftenen, og om morgenen stod de tidligt op og gjorde Menakrus, Kikianus' søn, til konge over sig.
10 Og alle Kushs børn var bange for at række hånden ud mod Moses, for Herren var med Moses, og Kushs børn huskede den ed, de havde svoret Moses, derfor gjorde de ham ikke noget ondt.
11 Men Kushiterne gav Moses mange gaver og sendte ham bort fra dem med stor ære.
12 Så drog Moses ud af Kushs land og vendte hjem og holdt op med at herske over Kush. Moses var seksogtres år gammel, da han drog ud af Kushs land, for det var Herrens befaling, for den tid var kommet, som han havde fastsat i fordums dage for at føre Israel ud af Hams børns trængsel.
13 Så drog Moses til Midjan, for han var bange for at vende tilbage til Egypten på grund af Farao, og han gik hen og satte sig ved en brønd i Midjan.

14 Og midjanitten Reuels syv døtre gik ud for at vogte deres fars får.
15 Så kom de til brønden og øste vand op for at vande deres fars får.
16 Så kom Midjans hyrder og drev dem væk, og Moses rejste sig og hjalp dem og vandede fårene.
17 Og de kom hjem til deres far Reuel og fortalte ham, hvad Moses havde gjort for dem.
18 Og de sagde: En egypter har frelst os fra hyrdernes hånd; han øste vand op til os og vandede fårene.
19 Og Reuel sagde til sine døtre: "Hvor er han? Hvorfor har I forladt manden?"
20 Så sendte Reuel bud efter ham og hentede ham og bragte ham hjem, og han spiste brød med ham.
21 Og Moses fortalte Reuel, at han var flygtet fra Egypten, og at han havde regeret over Kusj i fyrre år, og at de derefter havde taget herredømmet fra ham og ladet ham gå i fred med ære og gaver.
22 Da Reuel hørte Moses' ord, sagde han ved sig selv: "Jeg vil sætte denne mand i fængsel og derved forsone Kusjs børn, for han er flygtet fra dem."
23 Og de tog ham og satte ham i fængselet, og Moses sad i fængsel i ti år. Og mens Moses var i fængselet, fik Zippora, Reuels datter, medlidenhed med ham og forsørgede ham med brød og vand hele tiden.
24 Og alle Israels børn var stadig i Egypten og tjente Egypterne med alle slags hårdt arbejde, og Egyptens hånd fortsatte med hård hånd over Israels børn i de dage.
25 På den tid slog Herren Farao, Egyptens konge, og han blev ramt af spedalskhed fra fodsålen til isen. På grund af Israels børns grusomme behandling kom denne plage på den tid fra Herren over Farao, Egyptens konge.
26 For Herren havde lyttet til sit folks, Israels børns, bøn, og deres råb nåede ham på grund af deres hårde arbejde.
27 Men hans vrede vendte sig ikke fra dem, og Faraos hånd var stadig udrakt mod Israels børn, og Farao forhærdede sin nakke for Herren, og han øgede sit åg over Israels børn og gjorde dem bittere med alt muligt hårdt arbejde.
28 Og da Herren havde sendt plagen over Farao, Egyptens konge, bad han sine vismænd og troldmænd om at helbrede ham.
29 Og hans vise mænd og troldmænd sagde til ham: "Hvis man kom små børns blod i sårene, ville han blive helbredt."
30 Og Farao lyttede til dem og sendte sine tjenere til Gosen til israelitterne for at hente deres små børn.
31 Faraos tjenere gik hen og tog Israels børns spædbørn med magt fra deres mødres favn og bragte dem til Farao dagligt, et barn hver dag, og lægerne dræbte dem og smittede dem med plagen; sådan gjorde de alle dage.
32 Og antallet af børn, som Farao dræbte, var tre hundrede og femoghalvfjerds.
33 Men Herren lyttede ikke til Ægyptens konges læger, og plagen blev voldsomt voksende.
34 Og Farao blev plaget af denne plage i ti år, men Faraos hjerte forhærdedes endnu mere mod Israels børn.
35 Og efter ti år fortsatte Herren med at plage Farao med ødelæggende plager.
36 Og Herren ramte ham med en slem svulst og sygdom i maven, og plagen udviklede sig til en alvorlig byld.
37 På den tid kom Faraos to tjenere fra Goshens land, hvor alle israelitterne var, og de gik til Faraos hus og sagde til ham: Vi har set israelitterne være sløve i deres arbejde og forsømmelige i deres arbejde.
38 Da Farao hørte sine tjeneres ord, blussede hans vrede op mod israelitterne, for han var dybt bedrøvet over sin fysiske smerte.
39 Og han svarede og sagde: Nu da Israels børn ved, at jeg er syg, vender de sig om og spotter os. Spænd derfor nu min vogn for mig, så vil jeg drage til Gosen og se, hvorledes Israels børn spotter mig. Så spændte hans tjenere vognen for ham.
40 Og de tog ham og lod ham ride på en hest, for han kunne ikke ride af sig selv;
41 Og han tog ti ryttere og ti fodfolk med sig og drog til israelitterne i Gosen.
42 Og da de var kommet til Ægyptens grænse, passerede kongens hest ind i et smalt sted, der lå hævet op i vingårdens hule del, indhegnet på begge sider, med det lave, slette land på den anden side.
43 Og hestene løb hurtigt derhen og trængte hinanden, og de andre heste trængte kongens hest.
44 Og kongens hest styrtede ned i lavsletten, mens kongen red på den, og da han faldt, vendte vognen sig om over kongens ansigt, og hesten lå oven på kongen, og kongen skreg, for hans kød var meget øm.
45 Kongens kød blev revet af ham, og hans knogler blev brækket, så han ikke kunne ride, for det var Herren, der gav ham denne gave. Herren havde hørt sit folks, Israels børns, klagen og deres nød.
46 Og hans tjenere bar ham på deres skuldre, lidt ad gangen, og de bragte ham tilbage til Egypten, og rytterne, som var med ham, vendte også tilbage til Egypten.
47 Og de lagde ham i hans seng, og kongen vidste, at hans ende var kommet til at dø. Så kom dronningen Aparanith, hans hustru, og græd foran kongen, og kongen græd højlydt med hende.
48 Og alle hans stormænd og tjenere kom den dag og så kongen i den nød, og de græd højlydt med ham.
49 Og kongens fyrster og alle hans rådgivere rådede kongen til at udnævne en til at regere i hans sted i landet, hvem han end ville vælge blandt sine sønner.
50 Og kongen havde tre sønner og to døtre, som dronningen Aparanith, hans hustru, havde født ham, foruden kongens børn af medhustruer.
51 Og disse var deres navne, den førstefødte Othri, den anden Adikam og den tredje Morion, og deres søstre, den ældstes navn Bathia og den anden Acuzi.
52 Og Othri, kongens førstefødte, var en tåbe, overilet og forhastet i sine ord.
53 Men Adikam var en klog og vis mand og kendte til al Egyptens visdom, men af et upassende udseende, tyk af kød og meget lav af vækst; hans højde var en alen.
54 Og da kongen så, at hans søn Adikam var klog og vis i alle ting, besluttede kongen, at han skulle være konge i hans sted efter hans død.
55 Og han tog Geduda, Abilots datter, til hustru. Han var ti år gammel, og hun fødte ham fire sønner.
56 Og bagefter gik han hen og tog tre hustruer og fik otte sønner og tre døtre.
57 Og uordenen tog overhånd over kongen, og hans kød stank som kødet af et ådsel, der er kastet på marken om sommeren i solens hede.

58 Og da kongen så, at hans sygdom havde taget overhånd i ham, beordrede han, at hans søn Adikam skulle bringes til ham, og de gjorde ham til konge over landet i hans sted.
59 Og efter tre års forløb døde kongen i skam, skændsel og afsky, og hans tjenere bar ham og begravede ham i Egyptens kongers grav i Zoan Mizraim.
60 Men de balsamerede ham ikke, som det var sædvanligt for konger, for hans kød var råddent, og de kunne ikke komme for at balsamere ham på grund af stanken, så de begravede ham i hast.
61 Thi dette onde kom fra Herren mod ham, for Herren havde gengældt ham ondt for det onde, han i hans dage havde gjort mod Israel.
62 Og han døde med skræk og skam, og hans søn Adikam regerede i hans sted.

KAPITEL 77

1 Adikam var tyve år gammel, da han regerede over Egypten, og han regerede i fire år.
2 I det to hundrede og sekste år efter Israels nedgang til Egypten regerede Adikam over Egypten, men han regerede ikke så længe over Egypten, som hans fædre havde fortsat deres regeringer.
3 Hans far Melol regerede i 94 år i Egypten, men han var syg i 10 år og døde, fordi han havde været ond i Herrens øjne.
4 Og alle egypterne kaldte Adikam Farao efter hans fædres navn, sådan som de havde skik i Egypten.
5 Og alle Faraos vismænd kaldte Adikam Ahuz, for det kaldes Ahuz på egyptisk.
6 Og Adikam var overordentlig grim, og han var en alen og et spand, og han havde et stort skæg, der nåede ned til hans fodsåler.
7 Og Farao satte sig på sin fars trone for at regere over Egypten, og han førte regeringen i Egypten med sin visdom.
8 Og mens han regerede, overgik han sin far og alle de foregående konger i ondskab, og han forstærkede sit åg over Israels børn.
9 Og han drog med sine tjenere til Gosen til Israels børn, og han styrkede deres arbejde og sagde til dem: "Fuldfør jeres arbejde, hver dags opgave, og lad ikke jeres hænder blive slap fra vores arbejde fra denne dag og fremefter, som I gjorde i min fars dage."
10 Og han satte tilsynsmænd over dem blandt Israels børn, og over disse tilsynsmænd satte han arbejdsfogeder blandt sine tjenere.
11 Og han lagde et mål mursten over dem, så de kunne lave det samme antal, dag for dag, og så vendte han tilbage og drog til Egypten.
12 På den tid gav Faraos arbejdsfogeder Israels børns tilsynsmænd følgende befaling:
13 Så siger Farao: Gør dit arbejde hver dag, og fuldfør dit arbejde, og overhold den daglige målestok af mursten; træk ikke noget fra.
14 Og det skal ske, at hvis I mangler jeres daglige mursten, vil jeg sætte jeres små børn i deres sted.
15 Og Egyptens slavefogeder gjorde i de dage, som Farao havde befalet dem.
16 Og når der fandtes en mangel i Israels børns mål af deres daglige mursten, gik Faraos arbejdsfogeder til Israels børns hustruer og tog spædbørn af Israels børn i det antal mursten, der manglede, og de tog dem med magt fra deres mødres skød og satte dem i bygningen i stedet for murstenene;
17 Mens deres fædre og mødre græd og græd over dem, hørte de deres spædbørns grædende stemmer i bygningens væg.
18 Og arbejdsfogederne fik overtalelse over Israel, så israelitterne skulle anbringe deres børn i bygningen, så en mand anbragte sin søn i muren og lagde mørtel over ham, mens hans øjne græd over ham, og hans tårer løb ned over hans søn.
19 Og Egyptens slavefogeder gjorde således ved Israels spædbørn i mange dage, og ingen havde medlidenhed med eller barmhjertighed med Israels børns spædbørn.
20 Og antallet af alle de børn, der blev dræbt i bygningen, var to hundrede og halvfjerds, nogle som de havde bygget på i stedet for de mursten, som deres fædre havde efterladt, og nogle som de havde trukket døde ud af bygningen.
21 Og det arbejde, der blev pålagt Israels børn i Adikams dage, overgik i trængsel det, som de udførte i hans fars dage.
22 Og Israels børn sukkede hver dag på grund af deres hårde arbejde, for de havde sagt til sig selv: Se, når Farao dør, vil hans søn rejse sig og lette vores arbejde!
23 Men de gjorde det sidste arbejde mere end det første, og Israels børn sukkede over dette, og deres råb steg op til Gud på grund af deres slid.
24 Og Gud hørte Israels børns røst og deres råb i de dage, og Gud huskede for dem sin pagt, som han havde sluttet med Abraham, Isak og Jakob.
25 Og Gud så Israels børns byrde og deres hårde arbejde i de dage, og han besluttede at udfri dem.
26 Og Moses, Amrams søn, var stadig indespærret i fangehullet i de dage i midjanitten Reuels hus, og Sippora, Reuels datter, forsørgede ham i hemmelighed med føde dag efter dag.
27 Og Moses blev indespærret i fangehullet i Reuels hus i ti år.
28 Og efter ti år, som var Faraos første regeringsår over Egypten i sin fars sted,
29 Sippora sagde til sin far Reuel: "Ingen må spørge eller lede efter den hebraiske mand, som du nu har bundet i fængsel i ti år."
30 Hvis det nu synes dig godt, så lad os sende bud og se, om han lever eller er død. Men hendes far vidste ikke, at hun havde forsørget ham.
31 Og hendes far Reuel svarede hende: "Er der nogensinde sket noget sådant, at en mand skal have været indespærret i et fængsel uden mad i ti år og leve?"
32 Og Sippora svarede sin far og sagde: "Du har da hørt, at hebræernes Gud er stor og frygtelig og gør undere for dem til alle tider."
33 Han var den, der udfriede Abraham fra Ur i Kaldæa, Isak fra hans fars sværd og Jakob fra Herrens engel, som kæmpede med ham ved Jabbuks vadested.
34 Også med denne mand har han gjort meget. Han udfriede ham fra floden i Egypten, fra Faraos sværd og fra Kushias børn, så han også kan udfri ham fra hungersnød og lade ham leve.

35 Og dette syntes Reuel godt om, og han gjorde efter sin datters ord og sendte bud til fangehullet for at finde ud af, hvad der var blevet af Moses.
36 Og han så, og se, manden Moses boede i fangehullet, stående på sine fødder og lovpriste og bad til sine fædres Gud.
37 Og Reuel befalede, at Moses skulle føres ud af fangehullet, og de barberede ham, og han skiftede sine fangeklæder og spiste brød.
38 Bagefter gik Moses ind i Reuels have, som lå bag huset, og dér bad han til Herren sin Gud, som havde gjort store undere for ham.
39 Og det skete, mens han bad, så han sig hen til ham, og se, en safirstav var lagt i jorden, som var plantet midt i haven.
40 Og han nærmede sig staven og så, og se, Herren, Hærskarernes Guds, navn var indgraveret på den, skrevet og præget på staven.
41 Og han læste den og rakte sin hånd ud og plukkede den op af krattet som et skovtræ, og han var med staven i hånden.
42 Og dette er den stav, hvormed alle vor Guds gerninger blev udført, efter at han havde skabt himmel og jord og hele deres hær, have, floder og alle deres fisk.
43 Og da Gud havde drevet Adam ud af Edens have, tog han staven i sin hånd og gik hen og dyrkede den jord, hvorfra han var taget.
44 Og staven kom ned til Noa og blev givet til Sem og hans efterkommere, indtil den kom i hebræeren Abrahams hånd.
45 Og da Abraham havde givet alt, hvad han ejede, til sin søn Isak, gav han ham også denne stav.
46 Og da Jakob flygtede til Paddan-Aram, tog han det i sin hånd, og da han vendte tilbage til sin far, havde han ikke ladet det blive tilbage.
47 Da han drog ned til Egypten, tog han det i sin hånd og gav det til Josef, én del frem for hans brødre, for Jakob havde taget det med magt fra sin bror Esau.
48 Og efter Josefs død kom Ægyptens adelsmænd ind i Josefs hus, og staven kom i midjanitten Reuels hånd, og da han drog ud af Ægypten, tog han den i sin hånd og plantede den i sin have.
49 Og alle kinitternes mægtige mænd forsøgte at plukke den, da de forsøgte at få fat i hans datter Sippora, men de formåede ikke det.
50 Således forblev den stav plantet i Reuels have, indtil han, som havde ret til den, kom og tog den.
51 Da Reuel så staven i Moses' hånd, undrede han sig over den og gav ham sin datter Sippora til hustru.

KAPITEL 78

1 På den tid døde Baal Hanan, Akbors søn, Edoms konge, og han blev begravet i sit hus i Edoms land.
2 Efter hans død sendte Esaus børn bud til Edoms land og hentede derfra en mand, som var i Edom, hvis navn var Hadad, og gjorde ham til konge over sig i stedet for deres konge Ba'al Hanan.
3 Hadad regerede over Edoms børn i otteogfyrre år.
4 Og da han regerede, besluttede han at kæmpe mod Moabs børn for at bringe dem under Esaus børns magt, som de havde været før, men han var ikke i stand til det, fordi Moabs børn hørte dette, og de rejste sig og skyndte sig at vælge en konge over sig blandt deres brødre.
5 Og bagefter samlede de et stort folk og sendte bud til Ammons børn, deres brødre, for at få hjælp til at kæmpe mod Hadad, Edoms konge.
6 Da Hadad hørte, hvad Moabs børn havde gjort, blev han meget bange for dem og afstod fra at kæmpe imod dem.
7 I de dage tog Moses, Amrams søn, Sippora, midjanitten Reuels datter, til hustru i Midjan.
8 Og Sippora vandrede i Jakobs døtres veje; hun var intet mindre end Saras, Rebekkas, Rakels og Leas retfærdighed.
9 Og Sippora blev frugtsommelig og fødte en søn, og hun kaldte ham Gersom, for han sagde: Jeg har været fremmed i et fremmed land; men han omskar ikke hans forhud efter sin svigerfader Reuels befaling.
10 Og hun blev frugtsommelig igen og fødte en søn, men omskar hans forhud og kaldte ham Eliezer, for Moses havde sagt: Fordi mine fædres Gud var min hjælp og udfriede mig fra Faraos sværd.
11 Og Farao, kongen af Egypten, øgede israelitternes arbejde betydeligt i de dage og tyngede vedvarende sit åg over israelitterne.
12 Og han befalede, at der skulle udstødes en bekendtgørelse i Egypten: Giv ikke folket mere halm til at lave teglsten med; lad dem gå og samle sig halm, efterhånden som de kan finde det.
13 De skal også give hver dag det antal mursten, de skal lave, og de skal ikke trække noget fra dem, for de er dovne i deres arbejde.
14 Og Israels børn hørte dette, og de sørgede og sukkede, og de råbte til Herren på grund af deres sjæles bitterhed.
15 Og Herren hørte Israels børns klage og så den undertrykkelse, hvormed egypterne undertrykte dem.
16 Herren blev jaloux på sit folk og sin arv og hørte deres røst. Han besluttede at føre dem ud af Egyptens trængsler og give dem Kana'ans land i eje.

KAPITEL 79

1 I de dage vogtede Moses sin svigerfader Reuels, midjanitten, får hinsides Sins ørken, og han havde i hånden den stav, han havde taget fra sin svigerfader.
2 En dag forsvandt en gedekid fra flokken, og Moses satte efter den, og den kom til Guds bjerg ved Horeb.
3 Og da han kom til Horeb, åbenbarede Herren sig der for ham i busken, og han fandt busken brændende, men ilden havde ingen magt over busken til at fortære den.
4 Og Moses blev meget forbløffet over dette syn, hvorfor busken ikke blev fortæret, og han gik hen for at se denne mægtige ting, og Herren kaldte på Moses ud af ilden og befalede ham at drage ned til Egypten, til Farao, Egyptens konge, for at sende Israels børn væk fra sin tjeneste.
5 Herren sagde til Moses: "Gå tilbage til Egypten, for alle de mænd, der stod dig efter livet, er døde. Og du skal tale med Farao om at lade Israels børn gå bort fra hans land."
6 Og Herren viste ham at han skulle gøre tegn og undere i Egypten for øjnene af Faraos og hans undersåtters øjne, for at de skulle tro, at Herren havde sendt ham.

7 Og Moses lyttede til alt, hvad Herren havde befalet ham, og han vendte tilbage til sin svigerfader og fortalte ham alt, hvad der var sagt. Reuel sagde til ham: "Gå i fred!"
8 Moses gjorde sig klar til at drage til Egypten, og han tog sin hustru og sine sønner med sig. Da han var på et herberg ved vejen, kom en Guds engel ned og søgte anledning til at sætte ham på spil.
9 Og han ville slå ham ihjel for hans førstefødte søns skyld, fordi han ikke havde omskåret ham og havde overtrådt den pagt, som Herren havde sluttet med Abraham.
10 For Moses havde lyttet til sin svigerfars ord, som han havde talt til ham om ikke at omskære sin førstefødte søn; derfor omskar han ham ikke.
11 Og Sippora så Herrens engel søge anledning til at kritisere Moses, og hun vidste, at det skyldtes, at han ikke havde omskåret hendes søn Gersom.
12 Og Sippora skyndte sig og tog af de skarpe klippesten, som var der, og omskar sin søn og frelste sin mand og sin søn fra Herrens engels hånd.
13 Og Aron, Amrams søn, Moses' bror, var i Egypten og vandrede ved flodens bred den dag.
14 Og Herren åbenbarede sig for ham på det sted og sagde til ham: Gå nu hen imod Moses i ørkenen! Og han gik hen og mødte ham på Guds bjerg og kyssede ham.
15 Da løftede Aron sine øjne og så Zippora, Moses' hustru, og hendes børn, og han sagde til Moses: "Hvem er disse for dig?"
16 Og Moses sagde til ham: De er min hustru og mine sønner, som Gud gav mig i Midjan; og det gjorde Aron ked af det på grund af kvinden og hendes børn.
17 Og Aron sagde til Moses: "Lad kvinden og hendes børn gå, så de kan gå til hendes fars hus." Og Moses lyttede til Arons ord og gjorde så.
18 Og Sippora vendte tilbage med sine børn, og de gik til Reuels hus og blev der, indtil den tid kom, da Herren havde besøgt sit folk og ført dem ud af Egypten fra Faraos hånd.
19 Moses og Aron kom til Egypten til israelitternes menighed, og de talte til dem alle Herrens ord, og folket jublede med overordentlig stor glæde.
20 Tidligt den næste dag stod Moses og Aron op og gik til Faraos hus og tog Guds stav i deres hænder.
21 Og da de kom til kongens port, var to unge løver indespærret dér med jernredskaber, og ingen gik ud eller ind foran dem, undtagen dem, som kongen havde befalet at komme, når besværgerne kom og trak løverne tilbage med deres besværgelser, og dette bragte dem til kongen.
22 Og Moses skyndte sig og løftede staven over løverne og slap dem løs, og Moses og Aron gik ind i kongens hus.
23 Løverne fulgte også med dem i glæde, og de fulgte dem og jublede, som en hund jubler over sin herre, når den kommer fra marken.
24 Og da Farao så dette, blev han forbløffet over det, og han blev dybt forfærdet over rygtet, for de så ud som Guds børns udseende.
25 Farao sagde til Moses: "Hvad ønsker du?" De svarede ham: "Herren, hebræernes Gud, har sendt os til dig med den befaling: Lad mit folk gå, så de kan tjene mig."
26 Da Farao hørte deres ord, blev han meget skrækslagen for dem og sagde til dem: "Gå i dag og kom tilbage til mig i morgen!" Og de gjorde efter kongens ord.
27 Da de var gået, sendte Farao bud efter troldmanden Bileam og hans sønner Jannes og Jambres og alle kongens troldmænd, besværgere og rådgivere, og de kom alle og satte sig foran kongen.
28 Og kongen fortalte dem alle de ord, som Moses og hans bror Aron havde talt til ham, og magikerne sagde til kongen: "Men hvordan kom mændene til dig på grund af løverne, som var indespærret ved porten?"
29 Og kongen sagde: Fordi de løftede deres stav mod løverne og slap dem løs og kom til mig, og løverne glædede sig over dem, som en hund glæder sig over at møde sin herre.
30 Og Bileam, Beors søn, troldmanden, svarede kongen og sagde: Disse er ingen andre end troldmænd som os.
31 Send nu bud efter dem, så de kan komme, så vi kan prøve dem. Kongen gjorde det samme.
32 Om morgenen sendte Farao bud efter Moses og Aron, så de kunne komme frem for kongen. De tog Guds stav og kom til kongen og talte til ham og sagde:
33 Så sagde Herren, hebræernes Gud: Send mit folk, så de kan tjene mig.
34 Og kongen sagde til dem: "Men hvem vil tro jer, at I er Guds sendebud og kommer til mig efter hans befaling?"
35 Giv derfor nu et under eller et tegn i denne sag, så vil de ord, du taler, blive troet.
36 Og Aron skyndte sig og kastede staven ud af sin hånd foran Farao og hans tjenere, og staven forvandlede sig til en slange.
37 Og troldmændene så dette, og de kastede hver sin stav på jorden, og de blev til slanger.
38 Og slangen, der var Arons stav, løftede sit hoved og åbnede sin mund for at sluge troldmændenes stave.
39 Og troldmanden Bileam svarede og sagde: "Det har været fra oldtiden, at en slange sluger sin anden, og at levende væsener fortærer hinanden."
40 Giv den derfor nu tilbage til en stav, som den var i starten, og vi vil også give vores stave tilbage, som de var i starten. Og hvis din stav sluger vores stave, så skal vi vide, at Guds ånd er i dig, og hvis ikke, er du blot en kunsthåndværker ligesom os.
41 Og Aron skyndte sig og rakte sin hånd ud og greb fat i slangens hale, og den blev til en stav i hans hånd, og troldmændene gjorde det samme med deres stave, og de greb fat, hver mand i sin slanges hale, og de blev til stave som i starten.
42 Og da de igen fik deres stave, slugte Arons stav deres stave.
43 Og da kongen så dette, befalede han at man skulle bringe krønikebogen om Egyptens konger, og de bragte krønikebogen, Egyptens kongers krøniker, hvori alle Egyptens gudebilleder var indskrevet, for de troede at finde Jehovas navn deri, men de fandt det ikke.
44 Og Farao sagde til Moses og Aron: Se, jeg har ikke fundet jeres Guds navn skrevet i denne bog, og hans navn kender jeg ikke.
45 Og rådgiverne og de vise mænd svarede kongen: Vi har hørt, at hebræernes Gud er en søn af de vises, søn af fordums konger.
46 Da vendte Farao sig mod Moses og Aron og sagde til dem: "Jeg kender ikke Herren, som I har forkyndt, og jeg vil heller ikke sende hans folk ud."

47 Og de svarede og sagde til kongen: Herren, gudernes Gud, er hans navn, og han har udråbt sit navn over os fra vore fædres dage og sendt os og sagt: Gå til Farao og sig til ham: Send mit folk, så de kan tjene mig.
48 Send os derfor nu, så vi kan drage tre dages rundt i ørkenen og ofre til ham der. Lige siden vi drog ned til Egypten, har han ikke taget hverken brændofre, afgrødeoffer eller slagtoffer fra os. Hvis du ikke sender os, vil hans vrede blusse op imod dig, og han vil slå Egypten enten med pest eller med sværd.
49 Og Farao sagde til dem: Fortæl mig nu hans magt og hans vælde; og de sagde til ham: Han skabte himlen og jorden, havene og alle deres fisk, han dannede lyset, skabte mørket, lod regn falde på jorden og vandede den og lod urter og græs spire, han skabte mennesker og dyr og skovens dyr, himmelens fugle og havets fisk, og ved hans mund lever og dør de.
50 Sandelig, han skabte dig i din mors livmoder og indgav dig livsånde, opfostrede dig og satte dig på Ægyptens kongetrone, og han vil tage din ånde og sjæl fra dig og føre dig tilbage til jorden, hvorfra du blev taget.
51 Kongens vrede blussede op over deres ord, og han sagde til dem: "Men hvem blandt alle folkeslagenes guder kan gøre dette? Min flod er min egen, og jeg har skabt den for mig selv."
52 Og han drev dem bort fra sig, og han beordrede, at arbejdet mod Israel skulle være hårdere end det havde været i går og før.
53 Da Moses og Aron gik ud fra kongens åsyn, så de Israels børn være i en dårlig tilstand, fordi arbejdsfogederne havde gjort deres arbejde overordentlig tungt.
54 Da vendte Moses sig til Herren og sagde: "Hvorfor har du behandlet dit folk ondt? Lige siden jeg kom for at tale til Farao om, hvad du sendte mig for, har han behandlet Israels børn overordentlig ondt."
55 Herren sagde til Moses: "Se, du skal se, at Farao med udstrakt hånd og svære plager vil sende Israels børn ud af sit land."
56 Og Moses og Aron boede iblandt deres brødre, Israels børn, i Egypten.
57 Og hvad angår Israels børn, gjorde egypterne dem til bitter med det hårde arbejde, de pålagde dem.

KAPITEL 80

1 Og efter to års forløb sendte Herren igen Moses til Farao for at føre Israels børn ud af Egypten.
2 Så gik Moses og kom til Faraos hus, og han talte til ham Herrens ord, som havde sendt ham; men Farao ville ikke adlyde Herrens røst, og Gud vækkede sin magt i Egypten mod Farao og hans undersåtter, og Gud slog Farao og hans folk med meget store og hårde plager.
3 Og Herren sendte bud ved Arons hånd og forvandlede alle Egyptens vande til blod, med alle dets strømme og floder.
4 Da en egypter kom for at drikke og øse vand op, så han ned i sin kande, og se, alt vandet var forvandlet til blod; og da han kom for at drikke af sit bæger, blev vandet i bægeret til blod.
5 Og når en kvinde æltede sin dej og tilberedte sin mad, forvandledes de til at se ud som blod.
6 Og Herren sendte igen bud og lod alle deres vande frembringe frøer, og alle frøerne kom ind i egypternes huse.
7 Og da egypterne drak, blev deres maver fyldt med frøer, og de dansede i deres maver, som de danser i floden.
8 Og alt deres drikkevand og kogevand blev til frøer, og når de lå i deres senge, avlede deres sved frøer.
9 Trods alt dette vendte Herrens vrede sig ikke fra dem, og hans hånd blev strakt ud mod alle egypterne og ramte dem med alle mulige svære plager.
10 Og han sendte bud og slog deres støv til lus, og lusene blev i Egypten to alen høje på jorden.
11 Lusene var også meget talrige i kødet af mennesker og dyr, blandt alle Egyptens indbyggere. Herren sendte også lusene over kongen og dronningen, og de gjorde Egypten stor sorg på grund af lusene.
12 Alligevel forsvandt Herrens vrede ikke, og hans hånd var stadig udstrakt over Egypten.
13 Og Herren sendte alle slags markens dyr ind i Egypten, og de kom og udrydde hele Egypten, mennesker og dyr og træer og alt, hvad der var i Egypten.
14 Og Herren sendte ildslanger, skorpioner, mus, væsler, tudser og andre krybende dyr.
15 fluer, hvepse, lopper, insekter og myg, hver sværm efter sin art.
16 Og alle krybdyr og vingede dyr efter deres arter kom til Egypten og voldte egypterne stor sorg.
17 Og lopperne og fluerne kom ind i egypternes øjne og ører.
18 Og hvepsen kom over dem og drev dem væk, og de forlod den og forfulgte dem i deres indre gemakker.
19 Og da egypterne gemte sig på grund af dyresværmen, låste de deres døre efter dem, og Gud befalede Sulanut, som var i havet, at komme op og drage ind i Egypten.
20 Og hun havde lange arme, ti alen lange af en mands alen.
21 Og hun gik op på tagene og afdækkede bjælkerne og gulvet og skar dem ud, og hun rakte sin arm ud ind i huset og fjernede låsen og slåen og åbnede Egyptens huse.
22 Bagefter kom dyresværmen ind i Egyptens huse, og dyresværmen udryddede egypterne, og det gjorde dem stor sorg.
23 Alligevel vendte Herrens vrede sig ikke fra egypterne, og hans hånd var stadig udrakt imod dem.
24 Og Gud sendte pest, og pest hærgede Egypten, blandt heste og æsler og kameler, blandt okser og får og blandt mennesker.
25 Og da egypterne stod op tidligt om morgenen for at føre deres kvæg ud på græs, fandt de alt deres kvæg døde.
26 Og der var kun ét ud af ti tilbage af egypternes kvæg, og af Israels kvæg i Goshen døde ikke ét.
27 Og Gud sendte en brændende betændelse i egypternes kød, som sprængte deres hud, og det blev til en stærk kløe hos alle egypterne fra deres fodsåler til deres isse.
28 Og der kom mange bylder på deres kød, så deres kød fortæredes, indtil det blev råddent og forrådnende.
29 Men Herrens vrede forsvandt ikke, og hans hånd var stadig udstrakt over hele Egypten.

30 Og Herren sendte en meget kraftig haglbyge, som ramte deres vinstokke og knækkede deres frugttræer og udtørrede dem, så at haglen faldt ned på dem.
31 Også alle grønne urter tørrede og forsvandt, for en blandet ild faldt ned midt i haglen, derfor fortærede haglen og ilden alt.
32 Selv mennesker og dyr, der fandtes i udlandet, omkom af ildflammer og hagl, og alle de unge løver var udmattede.
33 Og Herren sendte bud og bragte talrige græshopper til Egypten, Chasel, Salom, Chargol og Chagole, græshopper af hver sin slags, og de fortærede alt, hvad haglen havde ladt tilbage.
34 Da glædede egypterne sig over græshopperne, selvom de fortærede markens afgrøde, og de fangede dem i overflod og saltede dem til føde.
35 Og Herren vendte en kraftig havvind, som tog alle græshopperne, selv dem der var saltet, og kastede dem i Det Røde Hav; ikke en eneste græshoppe blev tilbage inden for Ægyptens grænser.
36 Og Gud sendte mørke over Egypten, så hele Egypten og Patros blev mørkt i tre dage, så at ingen kunne se sin hånd, når han løftede den til munden.
37 På den tid døde mange af israelitterne, som havde gjort oprør mod Herren, og som ikke ville adlyde Moses og Aron og ikke troede på dem, at Gud havde sendt dem.
38 Og som havde sagt: "Vi vil ikke drage ud af Egypten, for at vi ikke skal omkomme af sult i en øde ørken," og som ikke ville lytte til Moses' røst.
39 Og Herren plagede dem i de tre dage med mørke, og israelitterne begravede dem i de dage, uden at egypterne vidste noget om dem eller glædede sig over dem.
40 Og mørket var meget stort i Egypten i tre dage, og enhver, der stod, da mørket kom, blev stående på sin plads, og den, der sad, blev siddende, og den, der lå, blev liggende i samme tilstand, og den, der gik, blev siddende på jorden på samme sted; og dette skete med alle egypterne, indtil mørket var forsvundet.
41 Og de mørke dage forsvandt, og Herren sendte Moses og Aron til Israels børn og sagde: Hold jeres fest og hold jeres påske, for se, jeg kommer midt om natten blandt alle egypterne og vil slå alle deres førstefødte, fra den førstefødte af et menneske til den førstefødte af et dyr, og når jeg ser jeres påske, vil jeg gå jer forbi.
42 Og Israels børn gjorde i al den nat, som Herren havde befalet Moses og Aron.
43 Og det skete midt om natten, at Herren gik ud midt i Egypten og slog alle førstefødte blandt egypterne, fra de førstefødte mennesker til de førstefødte dyr.
44 Og Farao stod op om natten, han og alle hans tjenere og alle egypterne, og der var et stort råb i hele Egypten den nat, for der var ikke et hus, hvori der ikke var et lig.
45 Også billederne af Egyptens førstefødte, som var indhugget i væggene i deres huse, blev ødelagt og faldt til jorden.
46 Selv knoglerne af deres førstefødte, som var døde før dette, og som de havde begravet i deres huse, blev samme nat samlet op af egypternes hunde og slæbt frem for egypterne og kastet foran dem.
47 Og alle egypterne så denne ulykke, som pludselig var kommet over dem, og alle egypterne råbte med høj røst.
48 Og alle Ægyptens familier græd den nat, hver mand over sin søn og hver mand over sin datter, som var den førstefødte, og Ægyptens larm hørtes langvejs fra den nat.
49 Og Batja, Faraos datter, gik ud med kongen den nat for at opsøge Moses og Aron i deres huse, og de fandt dem i deres huse, mens de spiste og drak og glædede sig sammen med hele Israel.
50 Og Batja sagde til Moses: Er dette belønningen for det gode, jeg har gjort dig, fordi jeg har opfostret dig og støttet dig, og at du har bragt denne ulykke over mig og min fars hus?
51 Og Moses sagde til hende: "Sandelig bragte Herren ti plager over Egypten; har nogen af dem ramt dig? Har en af dem ramt dig?" Hun sagde: "Nej."
52 Og Moses sagde til hende: "Selvom du er din mors førstefødte, skal du ikke dø, og intet ondt skal ramme dig midt i Egypten."
53 Og hun sagde: Hvad gavner det mig, når jeg ser kongen, min bror og hele hans husstand og undersåtter i denne ulykke, hvis førstefødte omkommer sammen med alle Egyptens førstefødte?
54 Og Moses sagde til hende: "Din bror og hans husstand og hans undersåtter, Egyptens familier, ville sandelig ikke lytte til Herrens ord; derfor ramte denne ulykke dem."
55 Og Farao, kongen af Egypten, henvendte sig til Moses og Aron og nogle af Israels børn, som var sammen med dem på stedet, og han bad til dem og sagde:
56 Rejs jer op og tag jeres brødre, alle israelitterne, som er i landet, med deres får og okser og alt, hvad de har til gode. De må ikke lade noget blive tilbage. Bed blot for mig til Herren, jeres Gud.
57 Moses sagde til Farao: "Se, selvom du er din mors førstefødte, frygt dog ikke, for du skal ikke dø, for Herren har befalet, at du skal leve, for at vise dig sin store magt og sin stærke, udstrakte arm."
58 Og Farao befalede, at Israels børn skulle sendes bort, og alle egypterne tog mod til sig for at sende dem afsted, for de sagde: Vi er alle ved at omkomme.
59 Og alle egypterne sendte israelitterne ud med store rigdomme, får og okser og kostbare ting, i overensstemmelse med Herrens ed mellem ham og vor fader Abraham.
60 Israelitterne tøvede med at drage ud om natten, og da egypterne kom til dem for at føre dem ud, sagde de til dem: Er vi tyve, siden vi skulle drage ud om natten?
61 Og Israels børn bad egypterne om sølvkar og guldkar og klæder, og Israels børn plyndrede egypterne.
62 Og Moses skyndte sig og rejste sig og gik til Ægyptens flod og bragte Josefs kiste op derfra og tog den med sig.
63 Israelitterne bragte også sin fars kiste med sig, og hver mand sin stammes kister.

KAPITEL 81

1 Israelitterne rejste fra Rameses til Sukkot, omkring seks hundrede tusinde mænd til fods, foruden de små børn og deres hustruer.
2 En blandet folkemængde drog også op med dem, og småkvæg og hjorde, ja, meget kvæg.
3 Og Israels børns ophold i Egypten under hårdt arbejde var to hundrede og ti år.

4 Og ved slutning af to hundrede og ti år førte Herren Israels børn ud af Egypten med stærk hånd.
5 Israelitterne rejste fra Egypten, Goshen og Ramses og slog lejr i Sukkot på den femtende dag i den første måned.
6 Og egypterne begravede alle deres førstefødte, som Herren havde slået, og alle egypterne begravede deres faldne i tre dage.
7 Israelitterne brød op fra Sukkot og slog lejr i Etom, ved enden af ørkenen.
8 Og på den tredje dag efter at egypterne havde begravet deres førstefødte, rejste mange mænd sig fra Egypten og satte efter Israel for at få dem tilbage til Egypten, for de angrede, at de havde sendt israelitterne væk fra deres trældom.
9 Og en mand sagde til sin næste: "Moses og Aron havde sagt til Farao: Vi vil gå tre dagsrejser i ørkenen og ofre til Herren vor Gud."
10 Lad os derfor nu stå tidligt op i morgen og føre dem tilbage. Hvis de så vender tilbage med os til Egypten, til deres herrer, så ved vi, at de har tro. Men hvis de ikke vender tilbage, så vil vi kæmpe imod dem og føre dem tilbage med stor kraft og stærk hånd.
11 Og alle Faraos adelsmænd stod op om morgenen, og med dem omkring syv hundrede tusinde mænd, og de drog ud af Egypten den dag og kom til det sted, hvor Israels børn var.
12 Og alle egypterne så, og se, Moses og Aron og alle Israels børn sad foran Pi-Hahirot og spiste og drak og fejrede Herrens fest.
13 Og alle egypterne sagde til israelitterne: I sagde sandelig: Vi vil drage tre dages rejse i ørkenen og ofre til vor Gud og vende tilbage.
14 I dag er det altså fem dage siden, du tog afsted. Hvorfor vender du ikke tilbage til dine herrer?
15 Moses og Aron svarede dem: "Fordi Herren vor Gud har vidnet imod os og sagt: I skal ikke mere vende tilbage til Ægypten, men vi vil drage til et land, der flyder med mælk og honning, sådan som Herren vor Gud svor vore forfædre at give os."
16 Da Ægyptens adelsmænd så, at Israels børn ikke adlød dem og ikke vendte tilbage til Ægypten, gjorde de sig omklædt til kamp mod Israel.
17 Og Herren styrkede israelitternes hjerter mod egypterne, så de gav dem et hårdt slag, og kampen blev hård mod egypterne, og alle egypterne flygtede for israelitterne, for mange af dem omkom for israelitternes hånd.
18 Faraos adelsmænd drog til Egypten og fortalte Farao: "Israelitterne er flygtet og skal ikke mere vende tilbage til Egypten." Således talte Moses og Aron til os.
19 Da Farao hørte dette, vendte hans hjerte og alle hans undersåtters hjerter sig mod Israel, og de angrede, at de havde sendt Israel; og alle egypterne rådede Farao til at forfølge israelitterne for at få dem til at vende tilbage til deres byrder.
20 Og de sagde hver til sin bror: Hvad er det, vi har gjort, siden vi har ført Israel ud af vores trældom?
21 Og Herren styrkede alle egypternes hjerter til at forfølge israelitterne, for Herren ønskede at styrte egypterne i Det Røde Hav.
22 Farao rejste sig og spændte for sin vogn og befalede alle egypterne at samle sig; der var ikke én mand tilbage undtagen de små børn og kvinderne.
23 Og alle egypterne drog ud med Farao for at forfølge Israels børn, og egypternes lejr var en overordentlig stor og tung lejr, omkring ti hundrede tusind mand.
24 Og hele denne lejr drog afsted og forfulgte israelitterne for at føre dem tilbage til Egypten, og de nåede dem, hvor de havde slået lejr ved Det Røde Hav.
25 Da Israels børn så op, så de alle egypterne forfølge dem. Israels børn blev dybt forfærdede over dem, og de råbte til Herren.
26 Og på grund af egypterne delte Israels børn sig i fire afdelinger, og de var delte i deres meninger, for de var bange for egypterne, og Moses talte til hver af dem.
27 Den første afdeling bestod af Rubens, Simeons og Issakars børn, og de besluttede at kaste sig i havet, for de var meget bange for egypterne.
28 Og Moses sagde til dem: Frygt ikke, stå stille og se den frelse, som Herren vil udrette for jer i dag.
29 Den anden afdeling bestod af Zebulons, Benjamins og Naftalis børn, og de besluttede at drage tilbage til Egypten med egypterne.
30 Og Moses sagde til dem: "Frygt ikke, for som I har set egypterne i dag, skal I aldrig se dem igen i evighed."
31 Den tredje afdeling bestod af Judas og Josefs børn, og de besluttede at gå imod egypterne for at kæmpe imod dem.
32 Og Moses sagde til dem: "Stå på jeres pladser, for Herren vil kæmpe for jer, og I skal tie stille."
33 Og den fjerde afdeling bestod af Levis, Gads og Asers børn, og de besluttede at gå midt iblandt egypterne for at forvirre dem, og Moses sagde til dem: "Bliv på jeres pladser og frygt ikke, råb kun til Herren, så han kan frelse jer fra deres hænder."
34 Derefter rejste Moses sig fra folkets midte og bad til Herren og sagde:
35 Herre, hele jordens Gud, frels nu dit folk, som du førte ud af Egypten, og lad ikke egypterne rose sig af, at magt og styrke er deres.
36 Herren sagde til Moses: "Hvorfor råber du til mig? Sig til Israels børn, at de skal gå videre, og du skal række din stav ud over havet og kløve det, så Israels børn kan gå igennem det."
37 Og Moses gjorde således, og han løftede sin stav over havet og kløvede det.
38 Og havets vande deltes i tolv dele, og Israels børn gik igennem til fods i sko, som en mand går ad en forberedt vej.
39 Og Herren åbenbarede sine undere for Israels børn i Egypten og i havet ved Moses og Aron.
40 Og da Israels børn var kommet ud i havet, kom egypterne efter dem, og havets vand fyldte dem igen, og de sank alle i vandet, og ikke én mand blev tilbage undtagen Farao, som takkede Herren og troede på ham, derfor lod Herren ham ikke omkomme på det tidspunkt sammen med egypterne.
41 Og Herren befalede en engel at hente ham fra egypternes midte, og de kastede ham ned i Nineves land, og han herskede over det i lang tid.
42 Og på den dag frelste Herren Israel fra Ægyptens hånd, og alle Israels børn så, at egypterne var omkommet, og de

så Herrens store hånd i det, han havde gjort i Ægypten og i havet.
43 Da sang Moses og Israels børn denne sang for Herren, den dag Herren lod egypterne falde for dem.
44 Og hele Israel sang i fællesspisning og sagde: Jeg vil synge for Herren, thi han er højt ophøjet, hest og rytter har han kastet i havet; se, det står skrevet i Guds lovbog.
45 Derefter drog Israels børn videre og slog lejr i Mara. Herren gav Israels børn love og retsregler på det sted i Mara, og Herren befalede Israels børn at vandre på alle hans veje og tjene ham.
46 Så rejste de fra Mara og kom til Elim, og i Elim var der tolv vandkilder og halvfjerds daddeltræer, og børnene slog lejr der ved vandet.
47 Og de rejste fra Elim og kom til Sins ørken på den femtende dag i den anden måned efter deres udrejse fra Egypten.
48 På den tid gav Herren israelitterne manna at spise, og Herren lod det dag efter dag regne med mad fra himlen til israelitterne.
49 Og Israels børn spiste manna i fyrre år, alle de dage de var i ørkenen, indtil de kom til Kana'ans land for at tage det i besiddelse.
50 De brød op fra Sins ørken og slog lejr i Alush.
51 De brød op fra Alush og slog lejr i Refidim.
52 Da Israels børn var i Refidim, kom Amalek, søn af Elifaz, søn af Esau, Zefos bror, for at kæmpe mod Israel.
53 Og han bragte otte hundrede og et tusinde mænd, magikere og besværgere, med sig, og han forberedte sig til kamp mod Israel i Refidim.
54 Og de førte et stort og hårdt slag mod Israel, og Herren overgav Amalek og hans folk i Moses' og Israels børns hænder og i Josuas, Nuns søns, efratiten, Moses' tjener.
55 Og Israels børn slog Amalek og hans folk med sværdets æg, men kampen blev meget hård over Israels børn.
56 Herren sagde til Moses: "Skriv dette i en bog som et minde om dig, og læg det i din tjener Josuas, Nuns søns, hånd. Du skal give Israels børn den befaling: Når I kommer til Kana'ans land, skal I fuldstændig udslette Amalekiternes minde under himlen."
57 Og Moses gjorde det, og han tog bogen og skrev disse ord i den og sagde:
58 Husk, hvad Amalek gjorde mod dig på vejen, da du drog ud af Egypten.
59 Som mødte dig på vejen og slog dig i ryggen, selv dem, der var svage bag dig, da du var udmattet og udmattet.
60 Når Herren din Gud har givet dig ro for alle dine fjender rundt omkring i det land, Herren din Gud giver dig i arv til at tage i besiddelse, skal du udslette mindet om Amalek under himlen; du skal ikke glemme det.
61 Og den konge, som har medlidenhed med Amalek eller med hans ihukommelse eller hans afkom, se, ham vil jeg kræve og udrydde fra sit folk.
62 Og Moses skrev alle disse ting i en bog, og han pålagde Israels børn angående alle disse anliggender.

KAPITEL 82

1 Israelitterne drog op fra Refidim og slog lejr i Sinaiørkenen i den tredje måned efter deres udgang fra Egypten.
2 På den tid kom midjanitten Reuel, Moses' svigerfader, med sin datter Sippora og hendes to sønner, for han havde hørt om de undere, Herren havde gjort for Israel, at han havde udfriet dem fra Egyptens hånd.
3 Og Reuel kom til Moses i ørkenen, hvor han havde slog lejr, hvor Guds bjerg var.
4 Og Moses gik ud for at møde sin svigerfar med stor ære, og hele Israel var med ham.
5 Og Reuel og hans børn opholdt sig blandt israelitterne i mange dage, og fra den dag af kendte Reuel Herren.
6 Og i den tredje måned efter Israels børns udrejse fra Egypten, på den sjette dag, gav Herren Israel de ti bud på Sinai Bjerg.
7 Og hele Israel hørte alle disse bud, og hele Israel glædede sig overordentlig i Herren den dag.
8 Og Herrens herlighed hvilede på Sinai Bjerg, og han kaldte på Moses, og Moses kom midt i en sky og steg op på bjerget.
9 Og Moses var på bjerget i fyrre dage og fyrre nætter; han spiste ikke brød og drak ikke vand, og Herren underviste ham i lovene og lovbudene for at belære Israels børn.
10 Og Herren skrev de ti bud, som han havde givet Israels børn, på to stentavler, som han havde givet Moses for at give Israels børn befalinger.
11 Og da HERREN var færdig med at tale til Moses på Sinai Bjerg efter fyrretyve dage og fyrretyve nætter, gav han Moses stentavlerne, som var skrevet med Guds finger.
12 Da Israels børn så, at Moses tøvede med at komme ned fra bjerget, samledes de om Aron og sagde: "Vi ved ikke, hvad der er blevet af denne mand, Moses."
13 Så rejs dig nu og lav os en gud, som kan gå foran os, så du ikke skal dø.
14 Aron blev meget bange for folket og befalede dem at bringe ham guld, og han lavede en støbt kalv af det til folket.
15 Før Moses kom ned fra bjerget, sagde Herren til ham: "Stig ned, for dit folk, som du førte ud af Egypten, har handlet fordærvet."
16 De har lavet sig en støbt kalv og bøjet sig for den. Forlad mig derfor nu, så jeg kan udrydde dem fra jorden, for de er et stivnakket folk.
17 Og Moses tryglede Herrens åsyn og bad til Herren for folket på grund af den kalv, de havde lavet. Derefter steg han ned fra bjerget med de to stentavler i hænderne, som Gud havde givet ham for at befale israelitterne.
18 Da Moses nærmede sig lejren og så kalven, som folket havde lavet, blussede Moses' vrede op, og han knuste tavlerne under bjerget.
19 Så kom Moses til lejren, og han tog kalven og brændte den i ild og malede den til fint støv, og han strødde det på vandet og gav israelitterne at drikke.
20 Og omkring tre tusind mænd, som havde lavet kalven, døde for hinandens sværd.
21 Næste dag sagde Moses til folket: "Jeg vil drage op til Herren, måske kan jeg sone jeres synder, som I har begået for Herren."
22 Så steg Moses atter op til Herren, og han blev hos Herren i fyrre dage og fyrre nætter.
23 I de fyrretyve dage tryglede Moses Herren for Israels børn, og Herren lyttede til Moses' bøn, og Herren bønhørte ham for Israel.

24 Da sagde Herren til Moses, at han skulle hugge to stentavler og bringe dem op til Herren, så at han kunne skrive de ti bud på dem.
25 Moses gjorde så. Han steg ned og huggede de to tavler og gik op på Sinai Bjerg til Herren, og Herren skrev de ti bud på tavlerne.
26 Og Moses blev stadig hos Herren i fyrre dage og fyrre nætter, og Herren gav ham instruktioner om love og retsregler, som han skulle give Israel.
27 Og Herren befalede ham angående Israels børn at bygge en helligdom for Herren, så hans navn kunne bo der, og Herren viste ham helligdommens billede og alle dens redskabers billede.
28 Og efter de fyrretyve dages slutning kom Moses ned fra bjerget med de to tavler i sin hånd.
29 Og Moses kom til Israels børn og talte til dem alle Herrens ord, og han lærte dem de love, anvisninger og domme, som Herren havde lært ham.
30 Og Moses kundgjorde Herrens ord for Israels børn, at der skulle bygges en helligdom for ham, så han kunne bo iblandt Israels børn.
31 Og folket glædede sig storligt over alt det gode, Herren havde talt til dem ved Moses, og de sagde: Vi vil gøre alt, hvad Herren har talt til dig.
32 Og folket rejste sig som én mand og bragte gaver til Herrens helligdom, og hver mand bragte Herrens offergave til helligdommens arbejde og til al dens tjeneste.
33 Og alle Israels børn bragte hver mand alt, hvad han ejede, til arbejdet i Herrens helligdom, guld, sølv og kobber og alt, hvad der kunne bruges til helligdommen.
34 Og alle de vise, som var øvede i arbejde, kom og byggede Herrens helligdom, i overensstemmelse med alt, hvad Herren havde befalet, hver mand i det arbejde, han havde været vant til; og alle de vise i sindet lavede helligdommen og dens redskaber og alle redskaberne til den hellige tjeneste, sådan som Herren havde befalet Moses.
35 Og arbejdet med helligdommen i tabernaklet var færdigt efter fem måneder, og Israels børn gjorde alt, hvad Herren havde befalet Moses.
36 Og de bragte helligdommen og alle dens redskaber til Moses; ligesom Herren havde vist Moses, således gjorde Israels børn.
37 Og Moses så arbejdet, og se, de udførte det, som Herren havde befalet ham, og Moses velsignede dem.

KAPITEL 83

1 Og i den tolvte måned, på den treogtyvende dag i måneden, tog Moses Aron og hans sønner og iførte dem deres klæder, salvede dem og gjorde med dem, som Herren havde befalet ham, og Moses bragte alle de ofre, som Herren havde befalet ham den dag.
2 Derefter tog Moses Aron og hans sønner og sagde til dem: I skal blive i syv dage ved indgangen til teltet, for således er mig befalet.
3 Aron og hans sønner gjorde alt, hvad Herren havde befalet dem ved Moses, og de blev i syv dage ved indgangen til teltet.
4 På den ottende dag, den første dag i den første måned, i det andet år efter israelitternes udgang fra Egypten, rejste Moses helligdommen. Han satte alle redskaberne i tabernaklet og alle helligdommens redskaber op og gjorde alt, hvad Herren havde befalet ham.
5 Og Moses kaldte på Aron og hans sønner, og de bragte brændofferet og syndofferet for sig selv og Israels børn, sådan som Herren havde befalet Moses.
6 På den dag tog Arons to sønner, Nadab og Abihu, fremmed ild og bragte den for Herren, en ild som ikke havde befalet dem at bruge den. Og en ild fortærede dem fra Herrens ansigt, og de døde for Herrens ansigt på den dag.
7 Den dag Moses var færdig med at opføre helligdommen, begyndte israelitternes høvdinger at bringe deres ofre for Herren til alterets indvielse.
8 Og de bragte deres ofre, hver fyrste for én dag, en fyrste hver dag i tolv dage.
9 Og alle de ofre, som de bragte, hver mand på sin dag, var et sølvfad, der vejede 130 sekel, en sølvskål på 70 sekel efter helligdommens sekel, begge fyldt med fint mel blandet med olie til afgrødeoffer.
10 En ske, der vejer ti sekel guld, fuld af røgelse.
11 En ung okse, en vædder og et årsgamle lam til brændoffer.
12 Og en gedebuk som syndoffer.
13 Og som Takoffer to Okser, fem Vædre, fem Bukke og fem Årgamle Lam.
14 Således gjorde Israels tolv fyrster dag efter dag, hver mand på sin tid.
15 Og det var efter dette, på den trettende dag i måneden, at Moses befalede Israels børn at fejre påsken.
16 Og Israels børn holdt påske på den rette tid på den fjortende dag i måneden, sådan som Herren havde befalet Moses, således gjorde Israels børn.
17 Og i den anden måned, på den første dag i måneden, talte Herren til Moses og sagde:
18 Tæl hovederne på alle mandebrødre blandt Israels børn fra tyve år og opefter, du og din bror Aron og Israels tolv fyrster.
19 Og Moses gjorde således, og Aron kom med Israels tolv fyrster, og de talte Israels børn i Sinai ørken.
20 Og tallet på Israels børn efter deres fædrenehuse, fra tyve år og opefter, var seks hundrede og tre tusinde fem hundrede og halvtreds.
21 Men Levis børn blev ikke talt blandt deres brødre, Israels børn.
22 Og antallet af alle mandkøn blandt Israels børn fra en måned gammel og opefter var 22.000 273.
23 Og antallet af Levis børn fra en måned gammel og opefter var 22.000.
24 Og Moses satte præsterne og levitterne, hver mand, til sin tjeneste og til at udføre sin byrde for at tjene i helligdommen i tabernaklet, sådan som Herren havde befalet Moses.
25 Og på den tyvende dag i måneden forlod skyen vidnesbyrdets telt.
26 På den tid fortsatte Israels børn deres rejse fra Sinai-ørkenen, og de rejste tre dage, og skyen hvilede over Paran-ørkenen. Der blussede Herrens vrede op mod Israel, fordi de havde krænket Herren ved at bede ham om mad, så de kunne spise.
27 Og Herren lyttede til deres røst og gav dem kød, som de spiste i en måned.

28 Men efter dette blussede Herrens vrede op imod dem, og han slog dem med et stort blodbad, og de blev begravet dér på stedet.
29 Og Israels børn kaldte dette sted Kebrot Hattaava, fordi de der begravede de mennesker, der havde lyst til kød og blod.
30 De brød op fra Kebrot-Hattaava og slog lejr i Hazerot i Parans ørken.
31 Mens Israels børn var i Hazerot, blussede Herrens vrede op mod Mirjam på grund af Moses, og hun blev spedalsk, hvid som sne.
32 Og hun blev holdt indespærret uden for lejren i syv dage, indtil hun var blevet helbredt igen efter sin spedalskhed.
33 Derefter brød Israels børn op fra Hazerot og slog lejr ved udkanten af Parans ørken.
34 På den tid sagde Herren til Moses, at han skulle sende tolv mænd af israelitterne, én mand for hver stamme, for at de skulle gå ud og udforske Kana'ans land.
35 Og Moses sendte de tolv mænd ud, og de kom til Kana'ans land for at undersøge og undersøge det, og de udforskede hele landet fra Sins ørken til Rekob, i den retning man kommer til Kamoth.
36 Og efter fyrretyve dage kom de til Moses og Aron, og de bragte ham den besked, som de havde i deres hjerter. Og ti af mændene bragte en ond rapport til Israels børn om det land, de havde udforsket, og sagde: Det er bedre for os at vende tilbage til Egypten end at drage til dette land, et land, der fortærer sine indbyggere.
37 Men Josua, Nuns søn, og Kaleb, Jefunes søn, som var blandt dem, der havde udforsket landet, sagde: Landet er overordentlig godt.
38 Hvis Herren har behag i os, vil han føre os til dette land og give det til os, for det er et land, der flyder med mælk og honning.
39 Men Israels børn ville ikke høre på dem, og de lyttede til de ti mænds ord, som havde bragt en ond rygte om landet.
40 Og Herren hørte Israels børns knurren, og han blev vred og svor og sagde:
41 Sandelig, ingen mand af denne onde slægt fra tyveårsalderen og opefter skal se landet, undtagen Kaleb, Jefunes søn, og Josua, Nuns søn.
42 Men denne onde generation skal visselig omkomme i denne ørken, og deres børn skal komme til landet og tage det i besiddelse; derfor blussede Herrens vrede op mod Israel, og han lod dem vandre om i ørkenen i fyrre år indtil den onde generations ende, fordi de ikke fulgte Herren.
43 Og folket boede i Parans ørken i lang tid, og derefter drog de videre til ørkenen ad vejen til Det Røde Hav.

KAPITEL 84

1 På den tid tog Korah, søn af Jetzer, søn af Kehat, søn af Levis søn, mange mænd af israelitterne med sig, og de rejste sig og kivedes med Moses, Aron og hele menigheden.
2 Herren blev vred på dem, og jorden åbnede sin mund og slugte dem sammen med deres huse og alt, hvad de tilhørte, og alle Koras mænd.
3 Og derefter lod Gud folket vandre rundt ad vejen til Se'irs bjerg i lang tid.
4 På den tid sagde Herren til Moses: "Du må ikke føre krig mod Esaus børn, for jeg vil ikke give jer så meget, som en fodsål kan træde på af noget, der tilhører dem; for jeg har givet Esau Se'irs bjerge i arv."
5 Derfor kæmpede Esaus børn i fordums tid mod Seirs børn, og Herren havde givet Seirs børn i Esaus børns hænder og udryddet dem foran dem, og Esaus børn bosatte sig i deres sted den dag i dag.
6 Derfor sagde Herren til Israels børn: Kæmp ikke mod Esaus børn, jeres brødre, for intet i deres land tilhører jer. I må købe mad af dem for penge og spise det, og I må købe vand af dem for penge og drikke det.
7 Og Israels børn gjorde efter Herrens ord.
8 Og Israels børn vandrede omkring i ørkenen, langs vejen til Sinai bjerg i lang tid, og de rørte ikke Esaus børn, og de opholdt sig i det område i nitten år.
9 På den tid døde Latinus, konge af Kittims børn, i hans femogfyrretyvende regeringsår, hvilket var det fjortende år efter Israels børns udvandring fra Egypten.
10 Og de begravede ham på det sted, han havde bygget sig selv i Kittims land, og Abimnas regerede i hans sted i otteogtredive år.
11 Og i de dage, efter nitten års forløb, passerede Israels børn Esaus børns grænse og kom og passerede vejen til Moabs ørken.
12 Herren sagde til Moses: "Belejr ikke Moab og kæmp ikke imod dem, for jeg giver jer intet af deres land."
13 Og Israels børn vandrede ad vejen gennem Moabs ørken i nitten år uden at kæmpe imod dem.
14 I det seksogtredivte år efter israelitternes udvandring fra Egypten slog Herren Sihons, amoritterkongens, hjerte, og han førte krig og drog ud for at kæmpe mod moabiterne.
15 Og Sihon sendte bud til Beor, søn af Janeas, søn af Bileam, rådgiver for Ægyptens konge, og til hans søn Bileam for at forbande Moab, for at det kunne overgives i Sihons hånd.
16 Sendebudene gik og hentede Beor, Janeas' søn, og Bileam, hans søn, fra Petor i Mesopotamien. Beor og hans søn Bileam kom til Sihons by og forbandede Moab og deres konge i amoritterkongen Sihons nærvær.
17 Så drog Sihon ud med hele sin hær og drog mod Moab og kæmpede imod dem, og han underkuede dem, og Herren gav dem i hans hånd, og Sihon dræbte Moabs konge.
18 Og Sihon indtog alle Moabs byer i slaget; han tog også Heshbon fra dem, for Heshbon var en af Moabs byer, og Sihon satte sine fyrster og adelsmænd i Heshbon, og Heshbon tilhørte Sihon i de dage.
19 Derfor udtalte Beor, der talte lignelser, og Bileam, hans søn, disse ord og sagde: Kom til Heshbon, Sihons by skal bygges og grundfæstes.
20 Ve dig, Moab! Du er fortabt, Kemosj' folk! Se, det står skrevet i Guds lovs bog.
21 Og da Sihon havde erobret Moab, placerede han vagter i de byer, han havde taget fra Moab, og et betydeligt antal af Moabs børn faldt i kamp i Sihons hånd, og han tog en stor tilfangetagelse af dem, sønner og døtre, og han dræbte deres konge; så vendte Sihon tilbage til sit eget land.
22 Og Sihon gav Beor og hans søn Bileam mange gaver af sølv og guld, og han sendte dem bort, og de drog til Mesopotamien til deres hjem og land.

23 På den tid brød alle israelitterne op fra vejen til Moabs ørken og vendte tilbage og omringede Edoms ørken.
24 I den første måned i det fyrretyvende år efter deres udrejse fra Egypten kom hele menigheden til Sins ørken. Israelitterne bosatte sig der i Kadesh i Sins ørken. Der døde Mirjam og blev begravet.
25 På den tid sendte Moses bud til Hadad, konge af Edom, og sagde: Så siger din broder Israel: Lad mig drage gennem dit land. Vi vil ikke gå gennem marker eller vingårde, vi vil ikke drikke vand fra brønden; vi vil gå ad kongens vej.
26 Edom sagde til ham: "Du må ikke drage gennem mit land." Og Edom drog ud for at møde israelitterne med et talrigt folk.
27 Esaus børn nægtede at lade israelitterne drage gennem deres land, så israelitterne forlod dem og kæmpede ikke imod dem.
28 For før dette havde Herren befalet israelitterne: I må ikke kæmpe mod Esaus børn. Derfor drog israelitterne sig bort fra dem og kæmpede ikke mod dem.
29 Så drog Israels børn op fra Kadesh, og hele folket kom til Bjerget Hor.
30 På den tid sagde Herren til Moses: "Sig til din bror Aron, at han skal dø der, for han skal ikke komme ind i det land, som jeg har givet Israels børn."
31 Og Aron drog på Herrens befaling op til Bjerget Hor i det fyrretyvende år, i den femte måned, på den første dag i måneden.
32 Aron var et hundrede og treogtyve år gammel, da han døde på Bjerget Hor.

KAPITEL 85

1 Kana'anæeren Arad, som boede i syd, hørte, at israelitterne var kommet ad spionernes vej, og han samlede sine styrker til kamp mod israelitterne.
2 Og Israels børn var meget bange for ham, for han havde en stor og tung hær, så Israels børn besluttede at vende tilbage til Egypten.
3 Og Israels børn vendte tilbage en distance på omtrent tre dagsrejse til Maserat Beni Jaakon, for de var meget bange på grund af kong Arad.
4 Men Israels børn ville ikke vende tilbage til deres bosteder, så de blev i Beni Jaakon i tredive dage.
5 Da Levis børn så, at Israels børn ikke ville vende tilbage, blev de nidkære for Herrens skyld, og de rejste sig og kæmpede mod israelitterne, deres brødre, og dræbte en stor hær af dem og tvang dem til at vende tilbage til deres sted, Bjerget Hor.
6 Og da de vendte tilbage, var kong Arad stadig i færd med at opstille sin hær til kamp mod israelitterne.
7 Og Israel aflagde et løfte og sagde: Hvis du giver dette folk i min hånd, vil jeg ødelægge deres byer fuldstændigt.
8 Herren lyttede til Israels røst og gav kana'anæerne i deres hånd, og han udslettede dem og deres byer fuldstændigt og kaldte stedet Horma.
9 Israelitterne brød op fra Bjerget Hor og slog lejr i Obot, og de brød op fra Obot og slog lejr i Ije-Habarim ved Moabs grænse.
10 Og Israels børn sendte bud til Moab og lod sige: Lad os nu drage gennem dit land til vores sted! Men Moabs børn ville ikke tillade Israels børn at drage gennem deres land, for Moabs børn var meget bange for, at Israels børn skulle gøre mod dem, som amoritterkongen Sihon havde gjort mod dem, da han havde taget deres land og dræbt mange af dem.
11 Derfor tillod Moab ikke israelitterne at drage gennem hans land, og Herren befalede israelitterne: De skulle ikke kæmpe mod Moab. Derfor brød israelitterne op fra Moab.
12 Israelitterne brød op fra Moabs grænse og kom til den anden side af Arnon, Moabs grænse, mellem Moab og amoritterne. De slog lejr ved Sihons, amoritterkongens, grænse i Kedemots ørken.
13 Og Israels børn sendte bud til Sihon, amoritterkongen, og lod sige:
14 Lad os drage gennem dit land. Vi vil ikke dreje ind på markerne eller vinmarkerne. Vi vil følge kongens vej, indtil vi har passeret dit land. Men Sihon ville ikke tillade israelitterne at drage igennem.
15 Så samlede Sihon alle amoritternes folk og drog ud i ørkenen for at møde israelitterne, og han kæmpede mod israelitterne i Jahas.
16 Og Herren gav Sihon, amoritterkongen, i israelitternes hånd, og Israel slog hele Sihons folk med sværdets skarpe side og hævnede moabiternes sag.
17 Og Israels børn tog Sihons land i besiddelse fra Aram til Jabuk, til Ammons børn, og de tog alt byttet fra byerne.
18 Og Israel indtog alle disse byer, og Israel bosatte sig i alle amoritternes byer.
19 Og alle Israels børn besluttede at kæmpe mod Ammons børn og også indtage deres land.
20 Herren sagde til Israels børn: "I må ikke belejre Ammons børn, og I må ikke opildne til kamp mod dem, for jeg giver jer intet af deres land." Israels børn lyttede til Herrens ord og kæmpede ikke mod Ammons børn.
21 Israelitterne vendte sig og drog op ad Bashans vej til Ogs, Bashans konges, land. Og, Bashans konge, drog ud for at møde israelitterne i kamp, og han havde med sig mange tapre mænd og en meget stærk hær af amoritternes folk.
22 Og kongen Og af Bashan var en meget mægtig mand, men hans søn Naaron var overmåde mægtig, endda stærkere end han var.
23 Og Og sagde i sit hjerte: Se, hele Israels lejr fylder tre sider. Nu vil jeg slå dem ned på én gang uden sværd eller spyd.
24 Og Og gik op på Jahaz-bjerget og tog derfra en stor sten, hvis længde var tre parsa, og satte den på sit hoved og besluttede at kaste den over israelitternes lejr for at slå alle israelitterne ihjel med den sten.
25 Og Herrens engel kom og gennemborede stenen på Ogs hoved, og stenen faldt ned på Ogs hals, som Og faldt til jorden på grund af stenens vægt på hans hals.
26 På den tid sagde Herren til israelitterne: "Frygt ikke for ham, for jeg har givet ham og hele hans folk og hele hans land i jeres hånd, og I skal gøre mod ham, som I gjorde mod Sihon."
27 Og Moses gik ned til ham med en lille gruppe af israelitterne, og Moses slog Og med en kæp ved hans fødder og dræbte ham.
28 Israelitterne forfulgte derefter Ogs børn og hele hans folk, og de slog og udryddede dem, så der ikke var nogen rest tilbage af dem.

29 Senere sendte Moses nogle af israelitterne ud for at udspejde Jazer, for Jazer var en meget berømt by.
30 Og spionerne drog til Jazer og udforskede det, og spionerne stolede på Herren og kæmpede mod mændene i Jazer.
31 Og disse mænd indtog Ja'azer og dens landsbyer, og Herren gav dem i deres hånd, og de drev amoritterne, som havde været der, bort.
32 Og Israels børn tog de to amoritterkongers land, tresindstyve byer, som lå på den anden side af Jordan, fra Arnonbæk til Hermanbjerget.
33 Israelitterne rejste og kom til Moabs slette, som ligger på denne side af Jordan, ved Jeriko.
34 Da Moabiterne hørte alt det onde, Israels børn havde gjort mod de to amoritterkonger, Sihon og Og, blev alle Moabiterne meget bange for israelitterne.
35 Moabs ældste sagde: "Se, de to amoritterkonger, Sihon og Og, som var mægtigere end alle jordens konger, kunne ikke holde stand imod israelitterne. Hvordan skulle vi da kunne holde stand imod dem?"
36 De har sandelig sendt os et budskab om at drage gennem vores land på deres vej, og vi ville ikke tillade dem det. Nu vil de vende sig mod os med deres tunge sværd og ødelægge os. Moab var i nød på grund af israelitterne, og de var meget bange for dem, og de rådførte sig med hinanden om, hvad der skulle gøres med israelitterne.
37 Moabs ældste besluttede sig for at tage en af deres mænd, Balak, moabitten Zippors søn, og gjorde ham til konge over sig på den tid. Balak var en meget vis mand.
38 Moabs ældste rejste sig og sendte bud til Midjans børn for at slutte fred med dem, for der havde i de dage været et stort slag og fjendskab mellem Moab og Midjan, lige fra Hadads, Bedads søns, konge af Edoms, dage, da han slog Midjan på Moabs mark og indtil denne dag.
39 Moabs børn sendte bud til Midjans børn, og de sluttede fred med dem, og Midjans ældste kom til Moabs land for at slutte fred for Midjans børn.
40 Moabs ældste rådførte sig med Midjans ældste om, hvad de skulle gøre for at redde deres liv fra Israel.
41 Og alle Moabiterne sagde til Midjans Ældste: "Nu slikker Israelitterne alt, hvad der er rundt om os, ligesom oksen slikker græsset på marken; for således gjorde de ved de to amoritterkonger, som er stærkere end vi."
42 Midjans ældste sagde til Moab: "Vi har hørt, at dengang amoritterkongen Sihon kæmpede imod jer og tog jeres land. Han sendte bud fra Mesopotamien til Beor, Janeas' søn, og til Bileam, hans søn. De kom og forbandede jer. Derfor tog Sihons hånd over jer, så han tog jeres land."
43 Send nu også til hans søn Bileam, for han er stadig i sit land, og giv ham hans løn, så han kan komme og forbande alle de folk, du er bange for. Moabs ældste hørte dette, og det behagede dem at sende bud til Bileam, Beors søn.
44 Balak, Sippors søn, Moabs konge, sendte bud til Bileam og lod sige:
45 Se, der er et folk, der er kommet ud af Egypten, se, de dækker jordens overflade og stiller sig lige over for mig.
46 Kom derfor nu og forband dette folk for mig, for de er for mægtige for mig. Måske får jeg sejr og kæmper imod dem og driver dem bort. Jeg har hørt, at den, du velsigner, er velsignet, og den, du forbander, er forbandet.
47 Balaks sendebud kom til Bileam og bragte ham for at forbande folket og kæmpe mod Moab.
48 Bileam kom til Balak for at forbande Israel, og Herren sagde til Bileam: "Forband ikke dette folk, for det er velsignet."
49 Dag efter dag opfordrede Balak Bileam til at forbande Israel, men Bileam lyttede ikke til Balak på grund af det ord, Herren havde talt til Bileam.
50 Da Balak så, at Bileam ikke ville efterkomme hans ønske, rejste han sig og drog hjem, og Bileam vendte også tilbage til sit land og drog derfra til Midjan.
51 Israelitterne brød op fra Moabs slette og slog lejr ved Jordan fra Bet-Hajesimot til Abel-Shittim, ved enden af Moabs sletter.
52 Og da Israels børn boede på Sittims slette, begyndte de at bedrive utugt med Moabs døtre.
53 Israelitterne nærmede sig Moab, og Moabiterne slog lejr lige over for Israelitternes lejr.
54 Moabs børn frygtede Israels børn, og Moabs børn tog alle deres døtre og deres hustruer, der var smukke at se til og tiltalende, og klædte dem i guld og sølv og kostbare klæder.
55 Og Moabiterne lod disse kvinder sidde ved indgangen til deres telte, for at Israelitterne kunne se dem og vende sig mod dem og ikke kæmpe mod Moabiterne.
56 Og alle Moabiterne gjorde dette mod Israeliterne, og hver mand satte sin hustru og datter ved indgangen til sit telt, og alle Israeliterne så, hvad Moabiterne havde gjort, og Israeliterne vendte sig til Moabiternes døtre og begærede dem, og de gik til dem.
57 Og det skete, at når en hebræer kom til døren til Moabs telt og så en moabisk datter og begærede hende i sit hjerte og talte til hende ved teltets dør om det, han ønskede, kom teltets mænd ud, mens de talte sammen, og talte til hebræeren således:
58 I ved da, at vi er brødre, vi er alle Lots efterkommere og Abrahams, hans bror, efterkommere. Hvorfor vil I så ikke blive hos os, og hvorfor vil I ikke spise vores brød og vores slagtoffer?
59 Og da Moabs børn således havde overvældet ham med deres tale og lokket ham med deres smigrende ord, satte de ham i teltet og lavede mad og ofrede for ham, og han spiste af deres offer og af deres brød.
60 De gav ham så vin, og han drak og blev beruset, og de stillede en smuk jomfru foran ham, og han gjorde med hende, som han ville, for han vidste ikke, hvad han gjorde, da han havde drukket rigeligt af vin.
61 Således gjorde Moabs børn mod Israel på det sted, på Shittim-sletten, og Herrens vrede blussede op mod Israel på grund af denne sag, og han sendte pest iblandt dem, og der døde 24.000 mand af israelitterne.
62 Der var en mand af Simeons børn, ved navn Zimri, Salus søn, som for alle Israels børns øjne sluttede sig til midjanitten Kosbi, datter af Zur, Midjans konge.
63 Da Pinehas, søn af Elazar, søn af præsten Aron, så denne onde gerning, Zimri havde gjort, tog han et spyd, satte sig efter dem og gennemborede dem begge og dræbte dem, og pesten ophørte blandt Israels børn.

KAPITEL 86

1 På den tid efter pesten sagde Herren til Moses og til præsten Elezer, Arons søn:
2 Tæl overhovederne for hele Israels børns menighed, fra tyveårsalderen og opefter, alle som drog ud i hæren.
3 Moses og Elezer talte Israels børn efter deres slægter, og tallet på hele Israel var 730.
4 Og antallet af Levis børn, fra en måned gammel og opefter, var 23.000, og blandt disse var der ikke én mand af dem, som Moses og Aron talte i Sinai-ørkenen.
5 Herren havde fortalt dem, at de skulle dø i ørkenen, og de døde alle sammen, og ikke én af dem var tilbage undtagen Kaleb, Jefunes søn, og Josua, Nuns søn.
6 Og det var efter dette, at Herren sagde til Moses: Sig til Israels børn, at de skal hævne sig på Midjan for deres brødre, Israels børns, sag.
7 Og Moses gjorde således, og Israels børn udvalgte tolv tusind mand iblandt sig, tusind for hver stamme, og de drog til Midjan.
8 Og Israels børn førte krig mod Midjan, og de dræbte alle mandlige, også Midjans fem fyrster, og de dræbte Bileam, Beors søn, med sværdet.
9 Og Israels børn tog Midjans hustruer til fange, deres småbørn og deres kvæg og alt, hvad de ejede.
10 Og de tog alt byttet og alt byttet og bragte det til Moses og Eleazar på Moabs sletter.
11 Og Moses og Eleazar og alle menighedens høvdinge gik ud for at møde dem med glæde.
12 Og de delte alt byttet fra Midjan, og Israels børn havde hævnet sig på Midjan for deres brødres, Israels børns, sag.

KAPITEL 87

1 På den tid sagde Herren til Moses: "Se, dine dage er ved at være forbi. Tag din tjener Josua, Nuns søn, og sæt ham i teltet, så vil jeg give ham befaling." Og Moses gjorde således.
2 Og Herren viste sig i teltet i en skysøjle, og skysøjlen stod ved indgangen til teltet.
3 Og Herren befalede Josua, Nuns søn, og sagde til ham: Vær stærk og modig, for du skal føre Israels børn ind i det land, som jeg svor at give dem, og jeg vil være med dig.
4 Og Moses sagde til Josua: Vær stærk og modig, for du skal lade Israels børn arve landet, og Herren vil være med dig; han vil ikke forlade dig eller svigte dig. Vær ikke bange og mismodig.
5 Og Moses kaldte alle Israels børn sammen og sagde til dem: I har set alt det gode, som Herren jeres Gud har gjort for jer i ørkenen.
6 Hold derfor nu alle denne lovs ord og vandre på Herren jeres Guds vej. Vig ikke af fra den vej, Herren har befalet jer, hverken til højre eller venstre.
7 Og Moses lærte israelitterne love, bestemmelse og love, som de skulle gøre i landet, sådan som Herren havde befalet ham.
8 Og han lærte dem Herrens vej og hans love; se, de er skrevet i Guds lovbog, som han gav Israels børn ved Moses' hånd.
9 Da Moses havde fuldført de befalinger, som Israels børn gav ham, sagde Herren: "Gå op på Abarimbjerget og dø der, og bliv samlet til dit folk, ligesom din bror Aron blev samlet."
10 Og Moses drog op, som Herren havde befalet ham, og han døde der i Moabs land efter Herrens befaling i det fyrretyvende år efter israelitternes udgang fra Egypten.
11 Og Israels børn græd over Moses på Moabs sletter i tredive dage, og dagene med gråd og sørge over Moses var til ende.

KAPITEL 88

1 Efter Moses' død sagde Herren til Josua, Nuns søn:
2 Rejs dig op og gå over Jordan til det land, jeg har givet Israels børn, og du skal lade Israels børn arve landet.
3 Hvert sted, hvor jeres fodsåler træder, skal tilhøre jer, fra Libanons ørken til den store flod, Perats flod, skal være jeres grænse.
4 Ingen skal kunne stå dig imod alle dine levedage; ligesom jeg var med Moses, vil jeg også være med dig. Vær kun stærk og frimodig til at holde hele den lov, som Moses pålagde dig. Vig ikke af fra vejen, hverken til højre eller venstre, for at du må have lykken med alt, hvad du gør.
5 Og Josua befalede Israels tilsynsmænd og sagde: Gå gennem lejren og byd folket og sig: Forbered jer proviant, for om tre dage skal I gå over Jordan for at tage landet i besiddelse.
6 Israels børns tilsynsmænd gjorde således, og de gav folket befaling, og de gjorde alt, hvad Josua havde befalet.
7 Josua sendte to mænd ud for at udspejde Jeriko, og mændene gik hen og udspejde Jeriko.
8 Og efter syv dage kom de til Josua i lejren og sagde til ham: Herren har givet hele landet i vores hånd, og dets indbyggere er bange for os.
9 Og det skete derefter, at Josua stod op om morgenen og hele Israel med ham, og de rejste fra Sittim, og Josua og hele Israel med ham gik over Jordan; og Josua var 82 år gammel, da han gik over Jordan med Israel.
10 Folket drog op fra Jordan på den tiende dag i den første måned og slog lejr i Gilgal ved Jerikos østlige hjørne.
11 Israelitterne holdt påske i Gilgal på Jerikos sletter på den fjortende dag i måneden, som det står skrevet i Moses' lov.
12 Og mannaen ophørte på den tid dagen for påsken, og der var ikke mere manna til israelitterne, og de spiste af Kana'ans land.
13 Og Jeriko var helt lukket for israelitterne; ingen kom ud eller ind.
14 I den anden måned, på den første dag i måneden, sagde Herren til Josua: "Rejs dig! Se, jeg har givet Jeriko tillige med hele dets indbyggere i din hånd; og alle dine krigere skal gå rundt om byen én gang om dagen, således skal du gøre i seks dage."
15 Og præsterne skal blæse i trompeterne, og når I hører hornets lyd, skal hele folket udstøde et stort råb, så byens mure skal falde ned; hele folket skal drage op, hver mand mod sin modstander.
16 Og Josua gjorde således i al overensstemmelse med hvad Herren havde befalet ham.
17 Og på den syvende dag gik de syv gange rundt om byen, og præsterne blæste i trompeterne.
18 Og ved den syvende omgang sagde Josua til folket: "Råb, for Herren har givet hele byen i vores hånd."

19 Kun byen og alt, hvad den indeholder, skal være bandlyst for Herren, og vogt jer for det bandlyste, så I ikke bandlyser Israels lejr og bringer den i ulykke.
20 Men alt sølv og guld og kobber og jern skal helliges Herren; det skal komme i Herrens skatkammer.
21 Da blæste folket i hornene og udstødte et stort råb, og Jerikos mure faldt sammen, og hele folket gik op, hver mand lige foran sig, og de indtog byen og slog band på alt, hvad der var i den, både mænd og kvinder, unge og gamle, okser, får og æsler, med sværdets æg.
22 Og de brændte hele byen; kun sølv- og guldkarrene, kobberkarrene og jernkarrene lagde de i Herrens skatkammer.
23 Og Josua svor dengang og sagde: Forbandet være den mand, der bygger Jeriko! Det er hans førstefødte, han skal lægge grundvolden, og det er hans yngste søn, han skal rejse portene.
24 Akan, søn af Karmi, søn af Zabdi, søn af Zerah, søn af Juda, var troløs imod det bandlyste. Han tog noget af det bandlyste og gemte det i et telt. Så blussede Herrens vrede op mod Israel.
25 Og det var efter dette, da Israels børn var vendt tilbage fra at have brændt Jeriko, at Josua sendte mænd ud for at udspejde Aj og for at kæmpe imod det.
26 Mændene drog op og udspejdede Ai, og de vendte tilbage og sagde: "Lad ikke hele folket drage op med dig til Ai, lad kun omkring tre tusind mand drage op og indtage byen, for dens mænd er kun få."
27 Og Josua gjorde således, og omkring tre tusind mand af Israels børn drog op med ham, og de kæmpede mod mændene i Aj.
28 Og kampen blev hård mod Israel, og mændene fra Ai slog 36 mænd af Israel ihjel, og israelitterne flygtede for mændene fra Ai.
29 Da Josua så dette, sønderrev han sine klæder og faldt med ansigtet til jorden for Herren, han og Israels ældste, og de kastede støv på deres hoveder.
30 Og Josua sagde: "Hvorfor, Herre, førte du dette folk over Jordan? Hvad skal jeg sige, når israelitterne har vendt deres fjender ryggen?"
31 Nu skal alle kana'anæerne, landets indbyggere, høre dette og omringe os og udrydde vores navn.
32 Da sagde Herren til Josua: "Hvorfor falder du på dit ansigt? Rejs dig og gå væk, for israelitterne har syndet og taget af det bandlyste. Jeg vil ikke mere være med dem, medmindre de udrydder det bandlyste fra deres midte."
33 Josua rejste sig og samlede folket og bragte Urim efter Herrens befaling, og Judas stamme blev taget, og Akan, Karmis søn, blev taget.
34 Og Josua sagde til Akan: "Fortæl mig, min søn, hvad du har gjort!" Akan sagde: "Jeg så blandt byttet en prægtig klædning fra Sinear, to hundrede sekel sølv og en guldkile, der vejede halvtreds sekel. Jeg begærede dem og tog dem, og se, de er alle gemt i jorden midt i teltet."
35 Og Josua sendte mænd afsted og hentede dem fra Akans telt og bragte dem til Josua.
36 Josua tog Akan og disse kar, hans sønner og døtre og alt, hvad han ejede, og bragte dem til Akors dal.
37 Og Josua brændte dem dér med ild, og alle israelitterne stenede Akan med sten, og de rejste en stenhob over ham. Derfor kaldte han dette sted Akors dal, så Herrens vrede stilnede sig, og Josua kom derefter til byen og kæmpede imod den.
38 Herren sagde til Josua: "Frygt ikke, og vær ikke forfærdet! Se, jeg har givet Aj, dets konge og dets folk i din hånd, og du skal gøre med dem, som du gjorde med Jeriko og dets konge. Kun byttet og dets kvæg skal I tage som bytte. I skal lægge et baghold for byen bag den."
39 Josua gjorde efter Herrens ord og udvalgte tredive tusind tapre mænd blandt krigerne og sendte dem afsted, og de lagde sig i baghold for byen.
40 Og han befalede dem og sagde: Når I ser os, vil vi flygte for dem med list, og de vil forfølge os. I skal så rejse jer fra bagholdet og indtage byen. Og det gjorde de.
41 Og Josua kæmpede, og byens mænd drog ud imod Israel, uden at vide, at de havde lagt sig i baghold for dem bag byen.
42 Josua og alle israelitterne lod som om, de var udmattede foran dem, og de flygtede med list ad vejen til ørkenen.
43 Mændene fra Ai samlede alle folkene i byen for at forfølge israelitterne. De drog ud og blev lokket væk fra byen, så der ikke var én tilbage. De lod byen stå åben og forfulgte israelitterne.
44 De, der lå i baghold, rejste sig fra deres pladser og skyndte sig at komme til byen, indtog den og satte ild til den. Mændene fra Ai vendte tilbage, og se, røg fra byen steg op i himlen, og de havde ingen mulighed for at trække sig tilbage, hverken den ene eller den anden vej.
45 Og alle mændene fra Ai var midt iblandt Israel, nogle på denne side og nogle på den anden side, og de slog dem, så ikke én af dem blev tilbage.
46 Israels børn tog Melosj, kongen af Aj, levende og bragte ham til Josua, og Josua hængte ham på et træ, så han døde.
47 Og Israels børn vendte tilbage til byen, efter at de havde brændt den ned, og de huggede alle, der var i den, ned med sværdets æg.
48 Og antallet af de faldne af Ajs mænd, både mænd og kvinder, var tolv tusind; kun kvæget og byens bytte tog de til sig, efter Herrens ord til Josua.
49 Og alle kongerne på denne side af Jordan, alle Kana'ans konger, hørte om den ondskab, Israels børn havde gjort mod Jeriko og Aj, og de samledes for at kæmpe mod Israel.
50 Kun indbyggerne i Gibeon var meget bange for at kæmpe mod israelitterne, for at de ikke skulle omkomme. De handlede derfor listigt. De kom til Josua og hele Israel og sagde til dem: "Vi kommer fra et fjernt land; slut nu en pagt med os!"
51 Og indbyggerne i Gibeon overmandede Israels børn, og Israels børn sluttede en pagt med dem og sluttede fred med dem, og menighedens fyrster svor dem det. Men senere vidste Israels børn, at de var deres naboer og boede iblandt dem.
52 Men Israels børn dræbte dem ikke, for de havde svoret dem ved Herren, og de blev brændehuggere og vandbærere.
53 Og Josua sagde til dem: "Hvorfor har I narret mig ved at gøre dette mod os?" De svarede ham: "Fordi det blev fortalt dine tjenere alt, hvad du havde gjort mod alle amoritterkongerne, og vi var meget bange for vores liv, og vi gjorde dette."
54 Og Josua udnævnte dem den dag til at hugge brænde og trække vand, og han uddelte dem som trælle blandt alle Israels stammer.

55 Da Adonisedek, Jerusalems konge, hørte alt, hvad Israels børn havde gjort ved Jeriko og Aj, sendte han bud til Hoham, Hebrons konge, Pirams konge i Jarmut, Jafias konge i Lakisj og Debers konge i Eglon og lod sige:
56 Kom op til mig og hjælp mig, så vi kan slå Israels børn og Gibeons indbyggere, som har sluttet fred med Israels børn.
57 Og de samlede sig, og de fem amoritterkonger drog op med alle deres lejre, et mægtigt folk, talrigt som sandet ved havets bred.
58 Alle disse konger kom og slog lejr foran Gibeon og begyndte at kæmpe mod indbyggerne i Gibeon. Alle mændene i Gibeon sendte bud til Josua og lod sige: "Kom hurtigt op til os og hjælp os, for alle amoritterkongerne har samlet sig for at kæmpe imod os."
59 Josua og hele krigshæren drog op fra Gilgal, og Josua kom pludselig imod dem og slog disse fem konger med et stort nederlag.
60 Og Herren bragte dem i forvirring foran israelitterne, som slog dem med et frygteligt blodbad i Gibeon og forfulgte dem på vejen, der fører op til Bet-Horon til Makkeda, og de flygtede for israelitterne.
61 Og mens de flygtede, sendte Herren haglsten fra himlen ned over dem, og flere af dem døde af haglstenene end ved Israels børns blodbad.
62 Og Israels børn forfulgte dem, og de fortsatte med at slog dem ned på vejen, idet de fortsatte og slog dem ned.
63 Mens de slog, og dagen var ved at gå hen mod aften, sagde Josua i hele folkets påsyn: "Sol, stå stille i Gibeon, og måne i Ajalons dal, indtil folket har hævnet sig på sine fjender."
64 Og Herren lyttede til Josuas røst, og solen stod stille midt på himlen, og den stod stille i sekstredive øjeblikke, og månen stod også stille og skyndte sig ikke at gå ned en hel dag.
65 Og der har aldrig været en dag som den, hverken før eller efter, at Herren lyttede til et menneskes røst, for Herren kæmpede for Israel.

KAPITEL 89

1 Da sang Josua denne sang, den dag Herren gav amoritterne i Josuas og israelitternes hånd, og han sagde for hele Israels øjne:
2 Du har gjort vældige gerninger, Herre, du har udført store gerninger; hvem er som dig? Mine læber skal synge om dit navn.
3 Min godhed og min fæstning, mit høje tårn, jeg vil synge en ny sang for dig, med taksigelse vil jeg synge for dig, du er min frelses styrke.
4 Alle jordens konger skal prise dig, verdens fyrster skal synge for dig, Israels børn skal glæde sig over din frelse, de skal synge og prise din magt.
5 Til dig, Herre, stolede vi, vi sagde: Du er vor Gud, for du var vores tilflugt og vores stærke fæstning mod vore fjender.
6 Til dig råbte vi og skammede os ikke, på dig stolede vi på og blev udfriet; da vi råbte til dig, hørte du vores røst, du udfriede vore sjæle fra sværdet, du viste os din nåde, du gav os din frelse, du glædede vore hjerter med din styrke.
7 Du drog ud til vor frelse, med din arm forløste du dit folk; du svarede os fra din hellige himmel, du frelste os fra titusindvis af folk.
8 Solen og månen stod stille på himlen, og du stod i din vrede mod vore undertrykkere og pålagde dine domme over dem.
9 Alle jordens fyrster rejste sig, folkenes konger samledes, de vaklede ikke for dit åsyn, de begærede dine krige.
10 Du rejste dig imod dem i din vrede og lod din harme nedkomme over dem; du ødelagde dem i din vrede og udryddede dem i dit hjerte.
11 Folkeslag er fortæret af din harme, riger er gået til grunde på grund af din vrede, du sårede konger på din vredes dag.
12 Du udøste din harme over dem, din vrede greb fat i dem; du vendte deres skyld over dem og udrydde dem i deres ondskab.
13 De udsatte en fælde, de faldt i den, i nettet gemte de sig, deres fod blev fanget.
14 Din hånd var rede mod alle dine fjender, som sagde: "Ved deres sværd tog de landet i besiddelse, ved deres arm boede de i byen; du fyldte deres ansigter med skam, du slog deres horn ned til jorden, du skræmte dem i din harme og ødelagde dem i din vrede."
15 Jorden bævede og skælvede ved lyden af din storm over dem, du sparede ikke deres sjæle fra døden og lod deres liv gå ned i graven.
16 Du forfulgte dem i dit uvejr, du tilintetgjorde dem i din hvirvelvind, du forvandlede deres regn til hagl, de faldt i dybe graver, så de ikke kunne rejse sig.
17 Deres lig var som affald smidt ud midt på gaderne.
18 De blev tilintetgjort og udryddet i din vrede, du frelste dit folk med din magt.
19 Derfor glæder vore hjerter sig i dig, vore sjæle jubler over din frelse.
20 Vore tunger skal fortælle om din vælde, vi vil synge og prise dine undere.
21 For du frelste os fra vore fjender, du udfriede os fra dem, der rejste sig imod os, du udslettede dem foran os og trak dem ned under vore fødder.
22 Således skal alle dine fjender forgå, Herre, og de ugudelige skal blive som avner, der drives af vinden, og dine elskede skal blive som træer plantet ved vand.
23 Så vendte Josua og hele Israel med ham tilbage til lejren i Gilgal, efter at de havde slået alle kongerne, så at der ikke var en rest tilbage af dem.
24 Og de fem konger flygtede alene til fods fra slaget og gemte sig i en hule, og Josua ledte efter dem på slagmarken, men fandt dem ikke.
25 Senere blev det fortalt Josua: "Kongerne er fundet, og se, de har gemt sig i en hule."
26 Og Josua sagde: Udsæt mænd til at holde vagt ved hulens indgang, for at de ikke skal stikke af. Og Israels børn gjorde således.
27 Og Josua kaldte hele Israel til sig og sagde til krigsførerne: "Sæt jeres fødder på disse kongers hals!" Og Josua sagde: "Sådan skal Herren gøre med alle jeres fjender."
28 Bagefter befalede Josua, at de skulle dræbe kongerne og kaste dem ind i hulen og lægge store sten for hulens indgang.

29 Bagefter drog Josua med alt det folk, som var med ham, den dag til Makkeda, og han slog byen med sværdets æg.
30 Og han udslettede byens sjæle og alt, hvad der tilhørte ham, og han gjorde mod kongen og dens indbyggere, som han havde gjort mod Jeriko.
31 Og han drog derfra til Libna og angreb den, og Herren gav den i hans hånd, og Josua slog den med sværdets skarpe kant, og alle dens sjæle, og han gjorde med den og dens konge, som han havde gjort med Jeriko.
32 Derfra drog han videre til Lakisj for at angribe byen, og Horam, Gazas konge, drog op for at hjælpe Lakisj' mænd, og Josua slog ham og hans folk, så der ikke var nogen tilbage af ham.
33 Og Josua indtog Lakisj og alle dens indbyggere og gjorde med byen, som han havde gjort med Libna.
34 Derfra drog Josua til Eglon, og han indtog også det, og han slog det og alle dets indbyggere med sværdets skarpe skær.
35 Derfra drog han til Hebron og angreb byen, indtog den og lagde den fuldstændig i sænk. Derfra vendte han tilbage med hele Israel til Debir, angreb byen og slog den med sværdets æg.
36 Og han udryddede hver sjæl i den, han lod ingen blive tilbage, og han gjorde med den og dens konge, som han havde gjort med Jeriko.
37 Og Josua slog alle amoritterkongerne fra Kadesh-Barnea til Aza og indtog deres land på én gang, for Herren havde kæmpet for Israel.
38 Og Josua kom til lejren i Gilgal med hele Israel.
39 Da Jabin, kongen af Hasor, på den tid hørte alt, hvad Josua havde gjort mod amoritterkongerne, sendte han bud til Jobat, kongen af Midjan, og til Laban, kongen af Shimron, til Jefal, kongen af Aksaf, og til alle amoritterkongerne og lod sige:
40 Kom hurtigt til os og hjælp os, så vi kan slå israelitterne, før de kommer imod os og gør mod os, som de har gjort mod de andre amoritterkonger.
41 Og alle disse konger lyttede til Jabins, Hazors konges, ord og drog ud med alle deres lejre, sytten konger, og deres folk var talrigt som sandet ved havets bred, sammen med utallige heste og vogne. De kom og slog lejr sammen ved Meroms vande og mødtes for at kæmpe mod Israel.
42 Herren sagde til Josua: "Frygt dem ikke, for i morgen omkring denne tid vil jeg udlevere dem alle faldne foran dig. Du skal skære haserne over på deres heste og brænde deres vogne op."
43 Og Josua og alle krigsmændene kom pludselig over dem og slog dem, så de faldt i deres hånd, for Herren havde givet dem i israelitternes hånd.
44 Israelitterne forfulgte derfor alle disse konger med deres lejre og slog dem, så der ikke var nogen tilbage af dem. Josua gjorde med dem, som Herren havde sagt til ham.
45 På den tid vendte Josua tilbage til Hazor og slog byen med sværdet og udryddede hver sjæl i den og brændte den op med ild. Fra Hazor drog Josua videre til Simron, slog byen og lagde den fuldstændig øde.
46 Derfra drog han over til Aksaf og gjorde med byen, som han havde gjort med Shimron.
47 Derfra drog han til Adulam og slog alle indbyggerne ihjel, og han gjorde med Adulam, som han havde gjort med Aksaf og Simron.
48 Og han drog fra dem til alle de kongebyer, han havde slået, og han slog alle de tilbageværende folk og udslettede dem fuldstændigt.
49 Kun deres bytte og kvæg tog israelitterne som bytte, men hvert menneske slog de ihjel uden at lade et eneste sjæl leve.
50 Som Herren havde befalet Moses, gjorde Josua og hele Israel; de fejlede ikke i noget.
51 Josua og alle Israels børn indtog hele Kana'ans land, som Herren havde befalet dem, og de slog alle deres konger, 31 konger, og Israels børn indtog hele deres land.
52 foruden Sihons og Ogs riger, som ligger på den anden side af Jordan, hvoraf Moses havde besejret mange byer, og som Moses gav til rubenitterne, gaditterne og den halve Manasse stamme.
53 Og Josua slog alle kongerne, som var på den anden side af Jordan mod vest, og gav dem som arv til de ni stammer og den halve stamme af Israel.
54 I fem år førte Josua krig mod disse konger, og han gav deres byer til israelitterne, og landet fik ro efter kampene i amoritternes og kana'anæernes byer.

KAPITEL 90

1 På den tid, i det femte år efter at Israels børn var gået over Jordan, efter at Israels børn havde hvilet sig fra deres krig mod kana'anæerne, opstod der på den tid store og hårde slag mellem Edom og Kittims børn, og Kittims børn kæmpede mod Edom.
2 I det år, det er i sit enogtredivte regeringsår, drog Abianus, kongen af Kittim, ud med en stor hær af Kittims børns mægtige mænd, og han drog til Se'ir for at kæmpe mod Esaus børn.
3 Da Edoms konge Hadad hørte om hans beretning, drog han ham i møde med et stort folk og en stærk hær og gik i kamp mod ham på Edoms marker.
4 Og Kittims hånd fik overhånd over Esaus børn, og Kittims børn dræbte 22.000 mand af Esaus børn, og alle Esaus børn flygtede for dem.
5 Kittims børn forfulgte dem, og de nåede frem til Hadad, Edoms konge, som løb foran dem. De fangede ham levende og bragte ham til Abianus, Kittims konge.
6 Og Abianus beordrede ham henrettet, og Hadad, Edoms konge, døde i sit otteogfyrretyvende regeringsår.
7 Og Kittims børn fortsatte deres forfølgelse af Edom, og de slog dem med et stort blodbad, og Edom blev Kittims børns underdanige.
8 Og Kittims børn herskede over Edom, og Edom kom under Kittims børns hånd og blev ét kongerige fra den dag.
9 Og fra den tid kunne de ikke længere løfte deres hoveder, og deres rige blev ét med Kittims børn.
10 Og Abianus satte embedsmænd i Edom, og alle Edoms børn blev underdanige og skatpligtige under Abianus, og Abianus vendte tilbage til sit eget land, Kittim.
11 Og da han vendte tilbage, fornyede han sit styre og byggede sig et rummeligt og befæstet palads til kongelig residens og regerede sikkert over Kittims børn og Edoms børn.
12 I de dage, efter at israelitterne havde drevet alle kana'anæerne og amoritterne bort, var Josua gammel og fremskreden i årevis.

13 Herren sagde til Josua: "Du er gammel og fremskreden i livet, og en stor del af landet er endnu uindtagelig."
14 Uddel derfor nu dette land som arv til de ni stammer og den halve Manasse stamme. Josua rejste sig og gjorde, som Herren havde sagt til ham.
15 Og han uddelte hele landet til Israels stammer som arv efter deres inddeling.
16 Men til Levi-stammen gav han ingen arv; Herrens ofre er deres arv, sådan som Herren havde lovet dem ved Moses.
17 Og Josua gav Kaleb, Jefunes søn, Hebrons bjerg, én del over hans brødre, sådan som Herren havde talt ved Moses.
18 Derfor blev Hebron Kalebs og hans børns arv, og det er den dag i dag.
19 Og Josua udlod hele landet ved lodtrækning til hele Israel som arv, sådan som Herren havde befalet ham.
20 Israels børn gav levitterne byer af deres arv og marker til deres kvæg og ejendom, sådan som Herren havde befalet Moses, således gjorde Israels børn, og de uddelte landet ved lodtrækning, stort eller småt.
21 Og de drog hen for at arve landet efter deres grænser, og Israels børn gav Josua, Nuns søn, en arv iblandt sig.
22 Ved Herrens ord gav de ham den by, han havde krævet, Timnat-Serak i Efraims bjergland, og han byggede byen og bosatte sig der.
23 Dette er de arvelodder, som præsten Elezer og Josua, Nuns søn, og overhovederne for stammernes fædrene uddelte til israelitterne ved lodtrækning i Silo for Herrens ansigt ved indgangen til tabernaklet, og de holdt op med at uddele landet.
24 Og Herren gav landet til israelitterne, og de tog det i besiddelse, sådan som Herren havde lovet dem, og sådan som Herren havde svoret deres forfædre.
25 Og Herren gav israelitterne ro for alle deres fjender rundt omkring dem, og ingen kunne holde stand imod dem, og Herren gav alle deres fjender i deres hånd, og ikke én ting af alt det gode, Herren havde lovet israelitterne, svigtede; ja, Herren opfyldte alt.
26 Og Josua kaldte alle Israels børn sammen og velsignede dem og befalede dem at tjene Herren. Derefter lod han dem gå, og de drog hver til sin by og hver til sin arv.
27 Og Israels børn tjente Herren alle Josuas dage, og Herren gav dem ro fra alle sider, og de boede trygt i deres byer.
28 Og det skete i de dage, at Abianus, konge af Kittim, døde i sit otteogtredivte regeringsår, det er hans syvende regeringsår over Edom, og de begravede ham på det sted, han havde bygget til sig selv, og Latinus regerede i hans sted i halvtreds år.
29 Og under sin regeringstid frembragte han en hær, og han drog ud og kæmpede mod indbyggerne i Britannien og Kernania, Elisas søns børn, og han sejrede over dem og gjorde dem skatpligtige.
30 Da hørte han, at Edom havde gjort oprør mod Kittims folk, og Latinus gik hen til dem, slog dem og underkuede dem og lagde dem under Kittims børns hånd, og Edom blev ét kongerige med Kittims børn alle dage.
31 Og i mange år var der ingen konge i Edom, og deres herredømme lå hos Kittims børn og deres konge.
32 Og det skete i det seksogtyvende år efter at Israels børn var gået over Jordan, det er det seksogtresindstyvende år efter at Israels børn var udgået af Egypten, at Josua var gammel og fremskreden i årevis, et hundrede og otte år gammel på den tid.
33 Og Josua kaldte hele Israel, dets ældste, dets dommere og embedsmænd, efter at Herren havde givet alle israelitterne ro fra alle deres fjender rundt omkring, og Josua sagde til Israels ældste og dets dommere: Se, jeg er gammel og fremskreden i årevis, og I har set, hvad Herren har gjort ved alle de folkeslag, som han har drevet bort foran jer, for det er Herren, der har kæmpet for jer.
34 Så tag nu fat i jer selv, så I holder og handler efter alle ordene i Moseloven, så I ikke viger fra den til højre eller venstre, og at I ikke kommer iblandt de folkeslag, der er tilbage i landet. I må ikke nævne deres guders navn, men I skal holde jer fast ved Herren jeres Gud, som I har gjort den dag i dag.
35 Og Josua formanede israelitterne kraftigt til at tjene Herren alle deres dage.
36 Og alle israelitterne sagde: Vi vil tjene Herren vor Gud alle vore dage, vi og vore børn og vore børnebørn og vore afkom til evig tid.
37 Og Josua sluttede en pagt med folket på den dag, og han lod israelitterne gå, og de drog hver til sin arv og sin by.
38 Og det var i de dage, da Israels børn boede trygt i deres byer, at de begravede kisterne tilhørende deres fædres stammer, som de havde ført op fra Egypten, hver mand i sine børns arv. Israels børn begravede Jakobs tolv sønner, hver mand i sine børns eje.
39 Og dette er navnene på de byer, hvor de begravede Jakobs tolv sønner, som Israels børn havde ført op fra Egypten.
40 Og de begravede Ruben og Gad på denne side af Jordan, i Rom, som Moses havde givet deres børn.
41 Og de begravede Simeon og Levi i byen Mauda, som han havde givet til Simeons børn, og byens udmarker var for Levis børn.
42 Og Juda begravede de i byen Benjamin over for Betlehem.
43 Og Issakars og Zebulons knogler begravede de i Zidon, i den del, der tilfaldt deres børn.
44 Dan blev begravet i sine børns by i Eshtael, og Naftali og Asher blev begravet i Kadesh-Naftali, hver mand på den plads, han havde givet sine børn.
45 Og de begravede Josefs knogler i Sikem, på den del af marken, som Jakob havde købt af Hamor, og som blev Josefs arv.
46 Og de begravede Benjamin i Jerusalem over for Jebusiterne, som var givet til Benjamins børn; Israels børn begravede hver deres fædre i sine børns by.
47 Og to år senere døde Josua, Nuns søn, 111 år gammel. Josua havde dømt Israel i 28 år. Israel tjente Herren alle sine levedage.
48 Josuas øvrige beretninger og hans krige og de irettesættelser, hvormed han irettesatte Israel, og alt, hvad han havde befalet dem, og navnene på de byer, som Israels børn besad i hans dage, se, de er skrevet i bogen med Josuas ord til Israels børn og i bogen om Herrens krige, som Moses og Josua og Israels børn havde skrevet.
49 Og Israels børn begravede Josua ved hans arvelods grænse, i Timnat-Serak, som var givet ham på Efraims bjerg.

50 I de dage døde Elezer, Arons søn, og de begravede ham på en høj, der tilhørte hans søn Pinehas, og som var givet ham på Efraims bjerg.

KAPITEL 91

1 På den tid, efter Josuas død, var kana'anæernes børn stadig i landet, og israelitterne besluttede at drive dem bort.
2 Da spurgte Israels børn Herren: "Hvem skal først drage op mod kana'anæerne og kæmpe imod dem?" Herren sagde: "Juda skal drage op."
3 Judas børn sagde til Simeon: "Drag op med os til vores lod, så vil vi kæmpe mod kana'anæerne, og vi vil ligeledes drage op med dig i din lod." Så drog Simeons børn med Judas børn.
4 Judas børn drog op og kæmpede mod kana'anæerne, og Herren gav kana'anæerne i Judas børns hånd, og de slog dem i Bezek, ti tusind mand.
5 Og de kæmpede mod Adonibezek i Bezek, og han flygtede for dem, og de forfulgte ham og fangede ham, og de greb fat i ham og huggede hans tommelfingre og storetæer af.
6 Adonibezek sagde: "Tredsindstyve konger, hvis tommelfingre og storetæer var hugget af, samlede deres mad under mit bord, ligesom jeg har gjort, og Gud har gengældt mig. De bragte ham til Jerusalem, og der døde han."
7 Simeons børn drog med Judas børn, og de slog kana'anæerne med sværdets skarpe side.
8 Og Herren var med Judas børn, og de tog bjerget i besiddelse, og Josefs børn drog op til Betel, det er Luz, og Herren var med dem.
9 Josefs børn udspejdede Betel, og vægterne så en mand gå ud af byen, og de greb ham og sagde til ham: Vis os nu byens indgang, så vil vi vise dig godhed.
10 Og manden viste dem indgangen til byen, og Josefs børn kom og slog byen med sværdets æg.
11 Og de sendte manden væk med sin familie, og han drog til hittitterne og byggede en by, og han kaldte den Luz. Så bosatte alle israelitterne sig i deres byer, og israelitterne boede i deres byer, og israelitterne tjente Herren alle Josuas dage og alle de ældstes dage, som havde forlænget deres dage efter Josua og så Herrens store gerning, som han havde udført for Israel.
12 Og de ældste dømte Israel i sytten år efter Josuas død.
13 Alle de ældste udkæmpede også Israels slag mod kana'anæerne, og Herren drev kana'anæerne væk foran israelitterne for at give israelitterne bopæl i deres land.
14 Og han opfyldte alle de ord, han havde talt til Abraham, Isak og Jakob, og den ed, han havde svoret at give dem og deres børn kana'anæernes land.
15 Og Herren gav Israels børn hele Kana'ans land, som han havde svoret deres forfædre, og Herren gav dem ro fra dem, der boede rundt omkring dem, og Israels børn boede trygt i deres byer.
16 Lovet være Herren for evigt, amen og amen.
17 Vær stærke, og lad alle I, som stoler på Herren, have mod. Slutningen.